

Ngọc Tỏa Dao Đài

Contents

Ngọc Tỏa Dao Đài	2
1. Chương 1: Sứ Phụ	3
2. Chương 2: Hồng Loan	3
3. Chương 3: Tìm Đồ Đề	3
4. Chương 4: Tìm Sứ Phụ	3
5. Chương 5: Định Cư (1)	3
6. Chương 6: Định Cư (2)	3
7. Chương 7: Trèo Tường	3
8. Chương 8: Mộng Xuân	3
9. Chương 9: Chuyện Hôn Nhân	3
10. Chương 10: Ma Khí	3
11. Chương 11: Cô Dâu	3
12. Chương 12: Nguyệt Đồng	3
13. Chương 13: Thiên Khiển	3
14. Chương 14: Đánh Cược	9
15. Chương 15: Thật Giả	14
16. Chương 16: Lạc Vấn	18
17. Chương 17: Thăm Dò	24
18. Chương 18: Thương Quỳnh	29
19. Chương 19: Ma Tướng	32
20. Chương 20: Ngăn Chặn Đế Lộ Thiên Khiêu	37
21. Chương 21: Ngựa Bài	42
22. Chương 22: Người Thắng	46
23. Chương 23: Tìm Hiểu	51
24. Chương 24: Xử Phạt	56
25. Chương 25: Cầu Hôn	61
26. Chương 26: Nghênh Đón	66
27. Chương 27: Ma Giới	72
28. Chương 28: Biển Rắn	75
29. Chương 29: Dò Trộm Tâm Tư	77
30. Chương 30: Giáo Huấn	79
31. Chương 32: Tiếng Tiêu	82
32. Chương 33: Tìm Âm	84
33. Chương 34: Phụng Hoàng	87
34. Chương 35: Hồ Điệp	90
35. Chương 36: Giả Chết	92
36. Chương 37: Tôn Nghiêm	95
37. Chương 38: Thuần Phục Chim Ưng	98
38. Chương 39: Ân Oán	100
39. Chương 40: Gặp Lại	102
40. Chương 41: Phá Cục	105
41. Chương 42: Phản Bội	108

42. Chương 43: Sơ Hở	110
43. Chương 44: Ẩn Nấp	112
44. Chương 45: Tin Tức	115
45. Chương 46: Chết Vắn	118
46. Chương 47: Nhấn Nại	120
47. Chương 48: Kinh Thiên	123
48. Chương 49: Yêu Sách	125
49. Chương 50: Truy Vắn	127
50. Chương 51: Mò Trăng Đáy Nước	130
51. Chương 52: Giao Dịch	132
52. Chương 53: Lật Trời	135
53. Chương 54: Tính Toán	138
54. Chương 55: Thỏa Hiệp	141
55. Chương 56: Phản Kích	143
56. Chương 57: Sự Thật	146
57. Chương 58: Kế Hoạch	148
58. Chương 59: Phán Quyết	151
59. Chương 60: Chương Cuối	153

Ngọc Tỏa Dao Đài



Giới thiệu

Truyện ngôn tình cổ đại này kể về một tiên nữ gốc ghéech, nàng là Ngọc Dao tiên tử, luôn canh cá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-toa-dao-dai>

1. Chương 1: Sư Phụ
2. Chương 2: Hồng Loan
3. Chương 3: Tìm Đồ Đề
4. Chương 4: Tìm Sư Phụ
5. Chương 5: Định Cư (1)
6. Chương 6: Định Cư (2)
7. Chương 7: Trèo Tường
8. Chương 8: Mộng Xuân
9. Chương 9: Chuyện Hôn Nhân
10. Chương 10: Ma Khí
11. Chương 11: Cô Dâu
12. Chương 12: Nguyệt Đồng
13. Chương 13: Thiên Khiển

Dịch: Vivian Nhinhhi

Biên: Vivian Nhinhhi

Nguồn: bachngocsach

Mê hương có vị ngọt ngào màu hồng phấn cuộn cuộn tuôn ra, những gia đình chờ đợi ở ngoài động lần lượt ngã xuống, Bạch Quân đang nhìn lên ở ra vào thấy tình thế không ổn vội nhảy vào trong động, ta vội vã niệm phong quyết, xua làn mê hương trong động đi, đến lúc dẫn mọi người ra ngoài cửa thì đã thấy khắp núi đồi có đến mấy trăm yêu quái, tướng mạo hình thù kì quái, con nào con nấy cầm vũ khí, vẻ mặt hung hãn.

Ở giữa đàn yêu quái có một con hồ yêu tóc đỏ, mái tóc búi xể, khoác trên vai bảy tầng lụa đen, mặt nhân như tợ, dáng vẻ thướt tha yêu kiều, lộ ra một nửa bộ ngực trắng nõn, cổ tay đeo bảy tám cái vòng vàng, đi đi lại lại mang theo tiếng chuông đình đang vui tai, móng tay dài sơn đỏ chót. Nàng đứng giữa màn sương mù, cười mà như không cười hỏi ta: “Quả là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp, vì sao lại đến khi dễ tiểu Nguyệt Đồng nhà ta?”

Ta có hơi ngốc, nhưng chẳng phải loại ngu. Biết rõ mình mang theo nhiều đồ đệ cùng phạm nhân không có khả năng tự bảo vệ mình như vậy, nếu động võ với đám yêu quái này thì tuyệt đối không chiếm được phần thắng, liền kể lại đầu đuôi sự việc một lần.

Còn chưa nói xong, hồ yêu liền ngáp một cái, vuốt ve phe phẩy mấy sợi tóc mai dài, không kiên nhẫn mà ngắt lời: “Biết rồi, kẻ bị chết kia chỉ là một phạm nhân, không tính là đại sự gì. Nguyệt Đồng nhà ta đầu óc dần dần, làm việc thiếu tính toán, làm tiên tử mất hứng, cứ để ta mang hân về giáo huấn một trận là được rồi.”

Nghe khẩu khí của nàng chính là ý đông hiệp yếu, không có ý định cho ta mặt mũi, muốn giải quyết nhanh chuyện này.

Chu lão gia tử thấy tình thế không ổn, đánh liều hỏi: “Chuyện của Lưu Uyển cô nương cứ như vậy là xong à?”

Hồ yêu khê tròng mắt, tiếng vòng vàng trên cổ tay kêu đình đàng, bỗng nhiên cười rộ lên: “Các người không muốn giải quyết như thế à?”

Lưu lão gia vừa được ấn huyết nhân trung tỉnh lại, trông thấy vô số yêu quái đang nhìn chăm chăm vào thân mình mập mạp của hắn, còn chảy nước miếng, quyết định thật nhanh: “Được rồi, cứ như thế là được! Ta... con gái của ta là tự tìm cái chết, không liên quan chút nào đến yêu quái..”

Chu lão gia tử không cam lòng hỏi: “Xui gia, đây là con gái ruột của ông đấy?”

Lưu lão gia thấy lão không hiểu tình thế, chạy lại ôm chặt Chu lão gia tử, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng: “Xui gia, ngài đừng nói nữa, con gái cũng đã chết rồi, thủ phạm lại là yêu quái, chúng ta không thể trêu vào được. Chúng ta còn phải tận trung vì nước, tận hiếu với cha mẹ, nhà còn vợ, còn con, hắn không nên đem cả mạng mình đi liều chứ?”

Chu lão gia tử thấy hắn còn mặc kệ cả con gái ruột thì thở dài, không nói gì nữa.

Hồ yêu cười càng to.

Ta cân nhắc liên tục, cảm thấy yêu quái là ác là do Thiên Đạo xử lý, Lưu Uyển cô nương mặc dù chết rất thê thảm, nhưng ta lại không phải thiên thần chấp pháp, không có nghĩa vụ can thiệp vào, quay về cứ để Nhạc Thanh báo việc này lên trên, sau này còn có báo ứng của Nguyệt Đồng. Không cần biết hắn chết hay sống, không phải là trách nhiệm của ta.

“Nguyệt Đồng đâu?” Ta hỏi.

Chu Thiệu đứng trong bầy yêu, say đắm si mê nhìn chăm chăm vào dáng người yếu điệu của hồ yêu, căn bản không nghe thấy ta hỏi.

Bạch Quân tìm một vòng, chỉ vào cái rương trong góc tường, nói: “Nó ở đằng kia.”

Nguyệt Đồng chẳng biết đã biến trở về nguyên hình từ lúc nào, trốn ở trong rương, lộ ra nửa cái đuôi dài, run bắn lên. Đến tận khi ta túm nó ra ngoài mới biến trở lại hình người, cúp đuôi rũ tai đứng cách xa xa hồ yêu, giọng run rẩy: “Mẹ nuôi, con...”

Hồ yêu nhìn hài cốt vung vãi đầy đất, trên khuôn mặt quấy rầy phong tình hiện lên vẻ tức giận, cười càng tươi: “Tiểu Nguyệt Đồng đã trưởng thành rồi, chẳng những chạy loạn khắp nơi, còn trộm Lưu Ly Bát Bảo Tháp của ta đi chơi? Con mèo nhỏ này nhà ngươi, càng ngày càng đáng yêu rồi...”

Nguyệt Đồng lấp bắp giải thích: “Meo... Con không trộm. Con chỉ sợ những yêu quái vẫn bắt nạt ta sẽ đến xâm phạm Uyển Nhi cô nương nên mới mượn Phong Lôi trận dùng một chút, sau đó sẽ trả lại, thế nhưng mà...”

Hồ yêu hỏi: “Ngươi định vụng trộm mượn lấy dùng, rồi lại vụng trộm trả lại à?” Đứa nhỏ này, thật xấu trộm đồ đến bao giờ mới sửa được hả?”

Nguyệt Đồng bị dọa đến nước mắt nước mũi đều chảy rồi, không ngừng cầu xin: “Mẹ nuôi, con không dám nữa, mẹ tha cho con đi. Sau này con sẽ ngoan ngoãn, cam đoan không ra ngoài chơi, mẹ bảo con ngủ với ai, con sẽ ngủ với kẻ đó, ngủ thế nào cũng được.”

Ta nghe không hiểu: “Là sao?”

Nguyệt Đồng không dám trả lời, hồ yêu rất bình thản nói: “Yêu quái sống ở thế gian cũng chẳng dễ dàng gì. Đứa nhỏ này ngu ngốc bẩm sinh, vẫn không thành võ chẳng nên, miệng cũng không đủ ngọt, may mà có vài phần tư sắc, thân thể mềm mại, những yêu quái nam nữ thích nó phục vụ ở quanh vùng núi này không phải là ít, coi như có thể giúp ta ít việc. Tiên tử, người có muốn thử một lần không. Cảm giác không tệ đâu.”

Ta nghĩ mãi mới hiểu được ý nàng, tức giận đến mặt đỏ rần: “Sao có thể chà đạp nó như thế?”

Hồ yêu cười hỏi: “Lãng phí quá à?”

Nguyệt Đồng sợ lắm rồi, lấy hết sức lắc đầu phủ nhận: “Không lãng phí. Mẹ nuôi là vì nghĩ cho an toàn của con nên mới giam con lại, sợ con không có cơm ăn mới cho con đi ngủ với người ta, để con có cơ hội phát huy ưu điểm duy nhất!”

Nó đáng thương đến nỗi cả Chu lão gia tử cũng phải lắc đầu.

mà ngay cả Bạch Quân xưa nay vốn ghét tiếp xúc với người lạ cũng phải khẽ giật góc áo của ta, hỏi: “Con mèo yêu này trộm Phong Lôi Trận không phải là để phòng Lưu Uyển cô nương chạy trốn, mà là để bảo vệ sự an toàn của nàng, có thể bản tính nó cũng không xấu. Hồ yêu kia mới không phải kẻ lương thiện, đến lúc về còn không biết sẽ chà đạp nó như thế nào, sư phụ, nếu người đã ưa thích nó thì không bằng cứu nó đi.”

Nguyệt Đồng nghe vậy, như chết đuối vớ được cọc mà khẩn cầu nhìn ta.

Ta cực lực khắc chế lòng thương cảm đồng tình đang trào dâng trong lòng, cự tuyệt: “Chuyện của yêu tộc, chúng ta không tiện nhúng tay.”

Hai mắt Nguyệt Đồng chợt trở nên u ám như nước đọng, tuyệt vọng hoàn toàn.

Bầu trời xẹt qua tia chớp, đất lóe ánh sét lòa.

Chu Thiệu không biết đang ngăn người nghĩ cái gì, đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi: “Sao mà trời đã tối rồi?”

Ta giờ mới phát hiện hóa ra không phải màu mắt Nguyệt Đồng thay đổi mà là màu trời thay đổi.

Vô số mây đen mang theo ánh sáng đỏ, như vòng xoáy hội tụ ở Tây Sơn, bầy chim điên cuồng kêu cứu, muông thú chạy hồi hải, giống như gặp phải mãnh thú săn mồi. Đám yêu quái thất kinh, chạy trốn chết, hồ yêu vừa nãy còn ngạo mạn đã hoa dung thất sắc, liên tiếp lùi về sau mấy bước, không dám tin mà than: “Không, không có khả năng...”

Trên đỉnh núi, Nhạc Thanh chạy lại phía bọn ta, rống to: “Sắp có Thiên Khiển rồi! Tiên tử, chạy mau. Nếu không thì không kịp đâu.”

Ta cười khổ: “Đây là Cửu Lôi Tru Ma, chạy không thoát đâu.”

Nơi có Thiên Khiển giáng xuống, tất có yêu ma tội ác tày trời lần trốn. Ta chợt nhớ tới cái chết của Lưu Uyển cô nương cùng với cảnh giết chóc trong vườn lê trong núi hôm ta tìm thấy Bạch Quân là vô cùng tương tự. Cửu Lôi Tru Ma này, tám chín phần là hướng về yêu ma ở phía này. Nhưng cấu trúc của u cốc mà Nguyệt Đồng ở rất kì lạ, nếu như sấm sét đánh xuống, sẽ khiến núi lở, sau đó, nước suối sẽ dẫn dắt dòng điện trong sấm sét, uy lực tăng lên, tất cả phạm nhân lần yêu quái ở đây sẽ không có một kẻ nào chạy thoát.

Ác ma đáng chết, một mình ta thoát thân cũng không khó, nhưng Bạch Quân, Chu Thiệu, cùng rất nhiều phạm nhân ở đây thì phải làm sao?

Bạch Quân nói: “Sư phụ tỷ tỷ, người đi nhanh đi.”

Chu Thiệu nói: “Mỹ nhân tuyệt đối không thể chết được.”

Nguyệt Đồng vẫn còn ngu ngốc hỏi: “Meo... sấm sét này đến để trừng phạt ta sao? Ta biết sai rồi mà, chưa được à?”

Đại nương hay quét ngô hàng xóm nhà ta từng nói: “Thiên Lôi không có mắt đâu.”

Ta vì chuyện nàng biết rõ chuyện cơ mật của Thiên Giới mà buồn bực thật lâu.

Lôi Thần đứng là không mở to mắt, hẳn không nhìn thấy cảnh tượng chốn thế gian. Thiên Khiển là do Thiên Đạo phán định, chỉ có hẳn mới có năng lực dẫn sấm sét xuống nhân gian, đánh về phía ác nhân. Hầu hết các trường hợp thì hẳn không đánh nhầm người. Nhưng phạm vi của Thiên Khiển quá lớn, tốc độ quá gấp, hẳn không thể xác nhận được cảnh vật xung quanh, thỉnh thoảng cũng sẽ làm bị thương vài người vô tội. Đã có lần Thiên Khiển trừng phạt một con rùa đen thành tinh chuyên trốn trong nước ăn thịt trẻ con, lại có nước làm vật dẫn, giết chết cả bảy tám đứa bé đang nghịch nước bên dòng suối đó. hoặc là có lần Thiên Khiển giáng xuống trừng trị đại quan làm nhiều việc ác, kết quả đánh xuống phòng hấn, bùng lên

trận lửa lớn, chẳng những nha hoàn, nô bộc cùng chết, mà còn liên lụy đến hàng xóm, đốt trụ hơn nửa cái thị trấn.

Thiên Giới cũng không có biện pháp, chỉ có thể cố hết sức giải quyết hậu quả, đền bù cho các oan hồn.

Ta nghĩ đến cảnh tượng thê thảm sau Thiên Khiển, ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, không biết phải làm sao.

Chu Thiệu che chở ta, nói: “Mỹ nhân sư phụ đừng sợ, nàng không phải đã nói ta là thiện nhân mười đời được Thần Phật đầy trời phù hộ hay sao? Thiên Lô sẽ không giáng xuống đầu ta đâu.”

Bầy yêu quái nghe thấy thế, mắt sáng lên, nhanh chóng nhào về phía hắn. Cả bầy yêu quái chồng chéo lên nhau, đề cho tên thiện nhân mười đời này thành bánh thịt, thiếu chút nữa đã tiến hẳn lên trời, trực tiếp thăng thành thiện nhân mười một đời luôn và ngay tại chỗ.

“Thiên Lô đúng là không thể làm gì được ngươi.” Ta thở dài sườn sượt: “Nhưng mà... ngươi sẽ bị đất đá do núi lở lăn xuống đè cho chết tươi. Cái này với Thiên Khiển không có liên quan gì, đại khái là sau khi Lưu Uyển cô nương chết thì số mệnh của ngươi cũng đã thay đổi rồi.”

Bạch Quân túm chặt vạt áo của ta, mím chặt môi, không nói lời nào.

Nhạc Thanh đứng trên vách núi gào thét đến mức cổ họng cũng khản đặc rồi.

Nguyệt Đồng ve vẩy đuôi, rất có vẻ cam chịu chờ chết.

Phàm nhân cũng yêu quái nhốn nháo hỗn loạn, giẫm đạp lên nhau, vô số kẻ đã bị thương,..

Ta vươn tay, mười ngón tay hướng lên trời, vài sợi tơ bạc nhỏ bé từ từ bắn ra từ đầu ngón tay của ta, bay lên bầu trời, sau đó, có càng nhiều tơ bạc từ trong thân thể ta thoát ra, hàng ngàn vạn triệu, dần dần hội tụ thành một thác nước ngược dòng, bắt đầu hình thành vòng xoáy, điên cuồng lao về phía tia sét, thay đổi phương hướng của nó, dẫn nó bay về phía đỉnh núi bên cạnh.

Tiên lực mấy ngàn năng cứ thế theo những sợi tơ bạc mà chảy ra, từng giọt, từng giọt tan biến, hóa thành dòng sông cuộn cuộn, rời khỏi thân thể ta. Ta đau đến tê tâm liệt phế, trước mắt ta đột nhiên là một mảnh trống rỗng, dần lại hóa thành hoa lê đầy trời, dưới gốc lê là sư phụ đang nắm tay ta, dạy ta viết chữ. Khóe miệng của hắn chứa ý cười nhàn nhạt, ôm cả cây bút với bàn tay nhỏ của ta trong lòng bàn tay, cánh hoa lê nhẹ nhàng rơi xuống đầu vai hắn...

Hắn thủ thủ dằn, ta cẩn thận nghe.

“A Dao, tơ hồn trời sinh của con có thể dệt hồn bổ phách, nếu như dùng tơ hồn để dẫn dụ Thiên Lô có lẽ có thể lừa gạt Thiên Đạo, cải Thiên Mệnh. Nhưng con phải thề, tuyệt đối không được làm việc này.”

“Sư phụ, vì sao ạ?”

“Nhất sinh nhất tử, đều có số định, thiện giả thiện báo, ác giả ác báo, nếu như con nghịch thiên cải mệnh sẽ bị trói vào cột Cửu Long Hỏa, chịu hình phạt Liệt Hỏa thiêu cháy suốt trăm năm, sống không được chết không xong... haixx... như thế còn xui xẻo hơn cả con khi đá bị đè dưới Ngũ Hành Sơn ấy!”

“A Dao không muốn xui xẻo, tuyệt đối không nghịch thiên cải mệnh đâu!”

“Mạng nhỏ của mình là quan trọng nhất, nếu con thấy Thiên Khiển, không cần biết chuyện gì, cứ chạy thật xa trước là được.”

“Vâng, con mà chết thì ai báo hiếu với sư phụ. A Dao sẽ cố giữ mạng nhỏ để hiếu thuận với sư phụ!”

“Thế mới là đồ đệ ngoan...”

Trong mắt sư phụ tràn đầy lo lắng, hắn trầm mặc hồi lâu, nhẹ nhàng thổi một khúc sáo.

Đây là làn điệu gì?

Tai ta cứ âm âm, không nghe thấy một âm điệu nào cả.

Ta - đầu tiên là gạt sư phụ hạ phạm, sau đó lại nghịch thiên cải mệnh, cuối cùng lại phạm vào luật trời.

Sư phụ, con xin lỗi.

Con không phải đồ đệ ngoan.

Sư phụ, con xin lỗi.

Con đã cho là con có thể không quan tâm... Thế nhưng mọi chuyện diễn ra ngay trước mắt, tại sao những điều trong đầu nghĩ với tay làm lại khác nhau?

Tan mất đạo hạnh tu hành suốt ba ngàn năm, còn lừa gạt Thiên Đạo.

Cam tâm tình nguyệt chịu hình phạt Liệt Hỏa thiêu cháy đó.

Có lẽ rồi sẽ có ngày ta thấy hối hận.

Nhưng tuyệt đối không phải hôm nay, không phải bây giờ.

Máu trong thân thể dồn hết lên đầu, miệng toàn mùi tanh tươi. Ta dùng cấm thuật dẫn Lôi Điện, dùng sự chuyển động của hồn phách truyền đến Thiên Giới, lợi dụng năng lực cảm ứng của tơ hồn, lừa gạt Lôi Thần rằng tên ác ma đã chết, cuối cùng từ đỉnh núi phía Đông truyền đến một tiếng vang thật lớn, cây khô ngàn năm bùng lên lửa cháy gay gắt, dưới sắc trời u ám, cứ thế cháy hừng hực.

Đầu óc ta trống rỗng, ngã xuống, lúc sắp biến trở về nguyên hình thì tựa hồ có người đỡ được ta, sau đó cười mây đạp gió mà bay lên. Mùi hoa lê quen thuộc truyền đến, ta đã tưởng là sư phụ rồi...

Lúc mở mắt ra Bạch Quần đã ở bên cạnh ta, gương mặt cực giống sư phụ lại khiến ta hoảng hốt, cho là mình đã trở lại Giải Ưu Phong, có thể tùy ý làm nũng...

“Sư phụ tỷ tỷ!” Tiếng gọi vui mừng đã kéo thần trí của ta quay trở lại.

Xung quanh tối đen, chỉ có ánh nến lập lòe.

Ta giãy dụa muốn động dậy, lại phát hiện toàn thân không còn chút sức lực nào, bờ môi khô nứt nẻ, đang định nói chuyện thì bên cạnh đã có một bàn tay nòn nà xinh đẹp đưa lên một ly nước mát, ngoái đầu nhìn lại đã thấy Nguyệt Đồng đang bất an run rẩy hai tai, mặt mũi toàn vẻ nịnh bợ gọi: “Sư phụ!”

Ai là sư phụ của nó?

Ta khó hiểu, khẽ nhú mày, nhìn Bạch Quần.

Bạch Quần đảo mắt vòng quanh, nhấn nhó cả buổi mới lắp bắp giải thích: “Khi đó người ngất luôn, là Nguyệt Đồng đỡ được người, hắn ôm chặt người khóc lóc bảo ân nhân cứu mạng chết rồi, mặc kệ ai đến cũng kéo không ra, còn bị đá bị cắn mà không chịu buông tay. Ta nói người không chết, hắn cứ rần muốn đi theo trở về, đuổi thế nào cũng không đi. Hồ yêu định ngăn cản, nhưng Nhạc Thanh đã dẫn đến mấy trăm tên quỷ sai, đàn phán hơn nửa ngày trời với nàng ta... cũng không biết là có chuyện gì xảy ra mà nàng trả lời là con mèo ngu này nàng không cần nữa, cho sư phụ, tùy người ăn cũng được, làm thịt cũng được, bắt nó coi nhà cũng được.

Ta không tin: “Hồ yêu kia có lòng tốt như vậy á?”

Bạch Quần nói: “Nàng ta nói Nguyệt Đồng là đứa con nuôi bảo bối của nàng ta, chỉ cần người đối đãi tốt với nó, tương lai chỉ cần cho nàng ta một viên Vô Thượng Kim Đan để báo đáp là được rồi.”

Vô Thượng Kim Đan phải mất ba ngàn năm mới luyện được một lò, phạm nhân ăn vào có thể trường sinh bất lão, trẻ mãi không già, ta thân là thượng tiên cũng chỉ được có một viên, đến nay còn tiếc không nỡ ăn.

Con hồ yêu lòng tham không đáy này, tính toán cũng chặt chẽ gớm.

Bạch Quần vẫn còn đắc ý nói: “Ta còn tưởng rằng nàng ta sẽ nói ra điều kiện gì khó lắm. Cũng chỉ là một viên thuốc nho nhỏ, sư phụ là tiên nhân tất nhiên muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, ta cảm thấy A Nguyệt rất đáng thương, sợ hắn trở về đó sẽ bị chà đạp nữa, liền tự đáp ứng rồi.”

Nguyệt Đồng cũng rất vui mừng: “Ta còn tưởng mẹ nuôi sẽ đòi thật nhiều vàng bạc châu báu cơ, xem ra bà vẫn còn thương ta lắm.”

Bạch Quần: “Nhất định là vì người không đáng tiền, nàng mới giảm giá như thế đấy!”

Nguyệt Đồng: “Ừ, bà cũng hay bảo ta không đáng tiền mà.”

Ta thấy hai đứa chúng nó kẻ xương người họa, tức đến nói không nên lời, nghỉ ngơi một lúc mới có sức, nói với Nguyệt Đồng trước: “Thiên Lôi kia không phải giáng xuống người, ta không cứu mạng của người, người vẫn trở về đi.”

“Không đâu, người đã cứu ta, ta sống là người của sư phụ, chết cũng là người của sư phụ. Chết ta cũng không trở về ngủ với đám yêu quái kia đâu, bọn chúng toàn lấy rất nhiều đồ vật kì quái, hành hạ ta đau lắm...” Nguyệt Đồng thấy tình thế không ổn, liều mạng nhào vào ngực ta, cọ cọ, lông trên tay hại ta đánh mấy cái hất xì, đến tận lúc Bạch Quân túm tai nó kéo ra ngoài, lại đáng thương nói: “Ta sẽ ngoan ngoãn mà, sẽ tự mình kiếm ăn, người đừng vứt bỏ ta có được không???”

Bạch Quân cả giận: “Người hôm qua vừa mới sang hàng xóm trộm cá ăn. Tin người mới là đồ ngu!”

Nguyệt Đồng bị chửi nhưng không tức không buồn: “Bạch Quân sư ca đừng tức giận. Người giúp ta hủy Trấn Ma phù, là người tốt. Từ nay về sau ta nhất định sẽ nghe lời sư ca, mùa đông chăn ấm, mùa hè quạt mát, còn có, ta nhất định sẽ giúp người xử lý tên khốn Chu Thiệu kia.”

Bạch Quân: “Coi như người thức thời!”

Ta còn chưa đồng ý thu mèo yêu vào cửa, bọn chúng nó đã bắt đầu kéo bè kết phái rồi đấy à?

Có thêm để sư phụ ta vào mắt không đây?

Ta tức quá, vừa muốn mở miệng lại bị sặc nước miếng, ho sặc sụa.

Nguyệt Đồng vội tranh thủ cơ hội chạy lại hiếu thuận mà vỗ lưng cho ta.

Trên mặt Bạch Quân tràn đầy vẻ “cứu mèo một mạng, công đức vô lượng”, cầu xin ta đáp ứng. Còn lột quần áo Nguyệt Đồng ra cho ta xem vô số vết thương trên người nó, bị bỏng, bị đánh, loại gì cũng có, sâu cũng có, nông cũng có, chồng chéo lên nhau, vô cùng thê thảm.

Ta là ván đã đóng thuyền, tất cả cũng chỉ có thể bất đắc dĩ, thấy số mệnh Nguyệt Đồng thê thảm như vậy, bản tính lại không xấu, hơn nữa, lông mềm như nhung, bộ dáng này ta rất ưa thích, thật là cố cứng rắn nữa cũng không cự tuyệt nổi, cuối cùng đồng ý.

Nguyệt Đồng rất vui sướng lại nhào vào trong ngực ta, tuyên bố: “Ta từ nay về sau không ngủ với ai khác, chỉ ngủ với sư phụ thôi!”

Ta suýt chút nữa thì tức chết.

“Vớ vẩn!” Bạch Quân rất có nghĩa khí chặn đứng hành vi càn quấy của nó, tức giận nói: “Ta còn không có tư cách ngủ cùng sư phụ đây này! Người cái đứa vừa mới được nhận vào cửa kia, xê ra một bên!”

Ta liều chút sức lực cuối cùng, lấy gối đầu đập vào đầu hai đứa!

Hai thằng nhãi làm người ta không hết lo kia vội vàng tháo chạy.

Ngực đau rát như bị thiêu đốt, tay chân cứng ngắc như không phải của mình. Pháp lực tiêu hao quá độ, lại khiến thần trí bắt đầu mơ hồ, không biết từ lúc nào, gió mạnh cuốn vào trong phòng, ngọn nến lập lòe hai cái rồi tắt phụp. Trong phòng rơi vào bóng tối lơ mơ, tiếng ếch kêu cũng ngừng lại, quạ không kêu than, không khí yên tĩnh như đã ngưng đọng lại.

Mép giường chấn động, là một thân ảnh cao lớn chậm rãi ngồi xuống.

Ta sợ hãi mở to mắt, quát hỏi: “Thật ra người là ai?”

Lại là một mảnh yên lặng kéo dài, thật dài...

Giọng nói trầm thấp, khàn khàn, mang theo sức hấp dẫn đáng sợ, như tơ lụa lướt qua tai ta: “Tên của ta là Tiêu Lăng.”

Cái tên như ác mộng trong truyền thuyết đã đập nát mọi hi vọng từ trước tới nay của ta.

Ta run rẩy không ngừng.

14. Chương 14: Đánh Cuộc

Trong bóng đêm nghe tiếng tim đập dồn dập, như nhịp trống dữ dội, mỗi một lần đều gây cảm giác khó chịu.

Ta hoảng hốt cảm nhận được ánh mắt của Tiêu Lăng không hề có ý tốt, xuyên qua đêm tối, thấu qua u ám, phẳng phất không hề cách ngăn có thể thấy rõ tất cả, khổng chế toàn bộ, cũng đang chăm biếm mọi thứ.

Bất kể hắc có mục đích gì thì cũng phải ra tay chứ, mỗi ngày lại làm cho người ta lo lắng đề phòng như vậy, coi người ta như đồ chơi sao?

Ta mò mẫm trong túi càn khôn nắm chặt kiếm của mình, giấy dựa muốn đứng lên, toàn thân lại trống rỗng vô lực. Dốc sức cắn răng mấy lần, thật vất vả nửa ngồi dậy, cả gan hỏi: “Người địa vị cao quý đứng đầu Ma giới, không có tí quan hệ nào với ta, vì sao lại nhiều lần cợt nhả, tới tìm một vật tiên nhỏ nhoi như ta để gây phiền phức?”

“Chúng ta không có quan hệ?” Tiêu Lăng bỗng nhiên lại nhẹ cười rộ lên, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Cần Du và ta có một vụ đánh cược, thứ mang ra cá cược chính là người. Hắc thua, người đương nhiên là nữ nhân của ta, ta khinh bạc nữ nhân của mình, có gì không thể?”

Lời của hắc quả thực so với Đông quân đi về phía tây càng vớ vẩn(mặt trời mọc phía tây), sư phụ không phải tiểu tử Vương Nhị phổ bên cạnh, sao có chuyện đi đánh bạc bị thua phải đem đồ đệ nhà mình cho người khác để gán nợ. Cho nên ta nghe vậy thì giận dữ: “Nói hươu nói vượn! Sư phụ ta yêu thương ta nhất, sẽ không dùng ta làm tiền đặt cược với Ma nhân đâu!”

Tiêu Lăng khí đạm thần nhàn nói: “Đánh cược hay không do hắc, tin hay không tùy người, muốn hay không do ta.”

Ta kiên quyết nói: “Không tin. Sư phụ là người tốt!”

“Hắc là người tốt?” Tiêu Lăng cười càng lạnh, bác bỏ: “Hắc đã sớm có lòng hươu dạ vượn với người, chỉ là tính tình thận trọng, lo ngại nhiều thứ, nên chưa xuống tay mà thôi.”

Hắc càng nói càng thái quá, một chữ ta cũng không muốn nghe: “Thứ đồ xấu xa nhà người, không hề hiểu tình nghĩa giữa ta và sư phụ!”

“Ta đương nhiên biết, nếu ta không biết hắc, làm sao có thể biết người? Làm sao có thể có lòng ”làm loạn” với người?” Tiêu Lăng cúi người xuống, ép sát cơ thể ta, hơi thở nóng ẩm phả vào mặt, lời nói nhỏ nhẹ mà mỉa mai quanh bên tai: “A Dao, nhìn nữ nhân của mình vì nam nhân khác mà cau mày, dăm chiêu ử dật, ta rất không cao hứng, chỉ hận không thể ném hắc vào hố rắm của Thương Quỳnh.”

Ta trong lòng giật mình, cố gắng tỉnh táo lại, bất chấp mồ hôi rơi đầy trán đang bán rẻ ta, tố cáo sự sợ hãi của ta, vẫn cố chấp nói: “Người đừng có nói năng điên cuồng, một chữ cũng không đúng, hãy để chính miệng sư phụ nói với ta.”

Tiêu Lăng nhìn có chút hả hê nói: “Hắc bại trong tay ta, đương nhiên phải trả giá rất lớn, ta phong tỏa hồn phách của hắc, hôm nay dù nửa câu cũng không thể nói với người.”

Ta không tin: “Sư phụ sẽ không thua.”

Tiêu Lăng vẫn một mực cười, không trả lời.

Hắc cười đến mức khiến lòng ta có chút chột dạ.

Ánh trăng dần lộ ra sau mây đen, mơ mơ hồ hồ xuyên qua lớp rèm thưa, một tia sáng nhạt xuyên đến, ác ma trước giường nhanh chóng đứng dậy quay đầu lại, buông rèm che, tốc độ rất nhanh làm cho ta không thấy được dung mạo của hắc, chỉ còn lại một luồng ti gấm giống như mực bắn ra, mang theo mùi máu nhân nhạt, lướt qua hai má của ta.

Là thời cơ!

Ta cầm kiếm, đâm thẳng, xuyên qua màn che, hướng đến trái tim.

Tiêu Lăng trở tay, đánh rơi trường kiếm, còn cách màn che, dùng sức nắm lấy cổ tay của ta, niết mạnh, cảm giác được sự đau đớn từ cổ tay truyền tới.

Ta cắn răng không rên một tiếng, hấn lại dần dần buông lỏng lực đạo, nhẹ nhàng hôn lên cổ tay ta, cứng chiều mà thở dài nói: “A Dao, người thật bướng bỉnh.” Giống như chủ nhân chẳng hề để ý hay trách cứ một con mèo cào cào cắn lung tung.

Ta dùng sức rút tay ra, lại bị hấn nắm chặt không thể nhúc nhích. Cuối cùng cách rèm mạn, hung hăng cắn một cái trên mu bàn tay hấn.

Ánh trăng lần nữa lần trốn, căn phòng rơi vào bóng tối.

Tiêu Lăng một lần nữa chui vào màn che, nắm quai hàm của ta, dùng sức siết chặt, xem chút nữa trật khớp, ta đành phải chậm chạp thả lỏng độ mạnh yếu trong miệng, hấn nhân cơ hội hôn một cái lên bờ môi ta, cười hì hì lại không thể nghỉ ngơi mà tuyên bố: “Đừng kháng cự nữa, sẽ chỉ làm người bị thương, ta nhìn trúng thứ gì, thì bất kể như thế nào đều phải có được nó trong tay, người nhất định sẽ thuộc về ta.”

Ta đau đến ứa nước mắt, vẫn cứng rắn nói: “Cho dù ta hôn phi phách tán, cũng sẽ không cùng loại người mờ ám như người ở cùng một chỗ! Người là. . .” Ta vô cùng hối hận, chẳng quan tâm là ngày thường đã dạy bảo Bạch Quân thế nào, tổng hợp lại tất cả những gì thường ngày chứng kiến được, suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc tìm được câu mắng chửi người, lấp bắp bảo, “Người là hạ lưu! , người quái dị! Lưu manh! Là. . .”

“Đồ dê tiện, ác ma, hỗn đản, đâm tặc.” Tiêu Lăng thấy ta, mắng chửi không được lưu loát, hứng trí bùng bùng giúp ta bổ sung toàn bộ, còn đề nghị nói, “Hay là thêm cả Vương bát đản với Đẳng đồ tử?”

(*TT: Bạn nào đọc ngôn tình chắc biết Vương bát đản là đồ con rùa, khốn khiếp, Đẳng đồ tử là háo sắc như Sở Khanh rồi nhỉ? :3 không giải thích dài dòng nữa, đọc tiếp :3)

“Ta. . . Ta. . .” Ta tức giận thở gấp, sống mũi cay cay, mắt thấy hấn lại sắp sửa đề lên người ta sở sàng sở loạn, rốt cục “Oa” một tiếng khóc to, một bên dùng chân đạp hấn một bên thét lên, “Ta muốn sư phụ! Trả sư phụ cho ta! Sư phụ cứu mạng!”

“Người kêu to lên, gọi toàn bộ đồ nhi của người tới đây, ta - ngay trước mặt người, khiến cho bọn họ muốn sống không được muốn chết không xong.”

Tiêu Lăng rốt cục nổi giận, khẩu khí khiêu khích mập mờ bỗng trở nên cứng nhắc nguội lạnh, “Người còn nhớ sư phụ người thanh cao, ta liền ném hấn vào trong ma quân, để cho hấn nếm thử mùi vị ngàn người cười, vạn người dè. Người còn nhớ sư phụ người anh tuấn, ta liền cắt toàn bộ tai, mũi của hấn, lột da mặt hấn. Người còn nhớ sư phụ người ôn nhu, ta liền làm cho hấn không còn đầu lưỡi để dễ ngon dễ ngọt với người, không còn hai tay để vuốt ve tóc của người, nếu sau này người còn nói người nhớ sư phụ sư phụ người cái gì? Ta giúp người xử lý sạch.”

Kỳ thật ta không biết ngàn người cười vạn người dè là có ý gì, chẳng lẽ lại để cho sư phụ ta đi làm con lừa con ngựa? Thế nhưng ta không dám mở miệng hỏi loạn, yếu ớt ở trên giường, từ từ nhắm hai mắt đang run rẩy.

Tiêu Lăng không bức bối nữa, hấn tự tay vén tóc của ta ra sau tai, ôn nhu ôm vai của ta, giống như tình nhân thì thầm: “A Dao ngoan, không phải sợ. Nếu như có ngày người bị hôn phi phách tán, ta sẽ làm cho toàn bộ người người quen biết đi cùng người, như vậy người sẽ không cô đơn đâu.”

Hấn thâm sâu khó lường, thao túng toàn bộ mọi thứ.

Hấn là tham ma thuần túy trong các ác ma, tùy ý làm bậy, không từ thủ đoạn, không sợ hãi.

Không có thương hại, không có lương tâm, chỉ có tham lam và chiếm giữ.

Cho dù ta không tin sư phụ rơi vào tay hấn, cũng không dám làm loạn.

Tiêu Lăng ôm thân thể cứng ngắc của ta, tách ra hai chân đùa bỡn. Một đồ vật nóng bỏng đang cọ ở bên hông, ta mặc dù không rõ thứ đó dùng để làm gì, nhưng theo động tác xâm nhập của hắn, trong đầu cũng mơ mơ hồ hồ vẽ ra được hình dáng.

Ta biết rõ sự tình không tốt đang xảy ra rất rắc rối, nhưng không cách nào chống cự, giọng nói run run, yếu ớt hỏi: “Người đang làm cái gì?”

Hắn nói: “Dạy cái mà sư phụ người muốn dạy cũng không dám dạy, còn không cho phép người khác dạy.”

Ta vẫn không hiểu.

Hắn giải thích: “Là chuyện nam nữ.”

Ta như sấm đánh đỉnh đầu, bừng tỉnh đại ngộ.

Việc này ta hiểu, tức là sinh con cho đối phương. Nhưng dù có chết ta cũng không sinh con cho ác ma! Vì vậy liền cắn xé, dốc sức liều mạng chống cự, cho đến tận lúc đối phương lại uy hiếp muốn tiêu diệt đồ đệ của ta, mới thành thật nằm im.

Tiêu Lăng chơi đùa không thấy thú vị, hắn mất hứng hỏi: “Người thật sự chán ghét ta đến vậy?”

“Đúng” Ta hàm răng phát run, thành thật trả lời.

“Ta lại rất thích người, không quá hi vọng trông thấy bộ dáng này của người,” Tiêu Lăng suy tư hồi lâu, trên không trung bấm bấm vài đốt ngón tay, bỗng nhiên cắn vào vai ta một cái, xấu xa cười nói, : Không bằng. . . Ta cùng người cá cược đi?”

Hắn để nửa thân trần, bộ ngực dính sát trước ngực ta, ngón tay nhẹ nhàng vẽ vài vòng lên chỗ xương quai xanh, hô hấp dồn dập, tim đập lại bình tĩnh, giống như không hề đếm xỉa tới đã muốn quyết định vận mệnh của ta.

Đánh bạc là không tốt, ta rất chán ghét, hơn nữa Tiêu Lăng nổi danh lắm mưu nhiều kế, đánh không nắm chắc phần thắng. Bất luận là hắn đưa ra yêu cầu gì cũng sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Thế nhưng, hiện giờ pháp lực của ta đã bị phân tán hoàn toàn, dưới trướng người khác, cũng như con chuột nằm dưới vuốt mèo, mặc cho xử trí, thật sự không có năng lực phản bác.

Đã đứng cạnh vách núi, bất luận là cự tuyệt hay đáp ứng, còn hoàn cảnh nào có thể tồi tệ hơn sao?

Tiêu Lăng nhìn ra sự do dự của ta, ném đến càng nhiều hấp dẫn: “Nếu như người thắng, ta không dây dưa với người nữa, còn trả sư phụ lại cho người, thế nào?”

Tuy biết ma không thể tin, cái này lập tức làm ta động tâm: “Thật sự?”

Tiêu Lăng thoáng một cái bỗng nhiên dè dặt vai của ta, giống như có tức giận, lại nháy mắt biến mất không thấy gì nữa. . . Hắn cười nói: “Nếu như thua, ta cũng không cần người làm cái gì, chỉ cần người khoát thêm giá y (đồ cưới), cam tâm tình nguyện gả cho ta làm tân nương tử là tốt rồi.”

Ta cảm thấy phải gả làm vợ hắn so với sinh con cho hắn còn đáng sợ hơn, không chút nghĩ ngợi, một hơi bác bỏ: “Sư phụ nói, giá y phải vì người mình thích mà mặc lên. Mặc dù người yêu thích ta, ta lại tuyệt đối không thích người, hơn nữa Tiên Ma khác đường, chúng ta tuyệt đối không thể kết hôn được.”

“Sư phụ người chỉ toàn nói vậy, trách không được dạy người thành con một sách,” Tiêu Lăng khinh thường, biện giải: “Như hôn nhân của nam nữ trong thiên hạ đều là do cha mẹ mai mối sắp đặt, cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, sư phụ người thua đã sớm đem người cho ta, ở đâu ra tự mình người làm chủ? Hơn nữa người sửa lại Thiên Cơ, trở lại Thiên Giới cũng bị Liệt Hỏa thiêu thân, chẳng thà tới Ma Giới với ta tiêu dao khoái hoạt, hơn nữa. . .” Hắn nói đến chỗ này, hơi dừng lại một chút, ôn nhu nói, “Tâm tình của nữ nhân dễ dàng thay đổi, lâu ngày, người sao biết sẽ không yêu ta?”

“Sẽ không đâu, tất cả mọi người đều nói ta là tảng đá biến thành, trong đầu cũng là đá tảng.” Ta trả lời chắc như đinh đóng cột.

Tiêu Lăng cười rộ lên, nhin không được cúi xuống cắn một cái vào tai ta, ngậm lấy mơ hồ nói: “Người vẫn thú vị như vậy.”

Mua đồ có thể cò kè mặc cả, đánh cuộc cùng Ác Ma tất nhiên cũng có thể, ta thật cẩn thận hỏi: “Có thể sửa đánh cược cái khác không? Ta thắng, người trả sự phụ cho ta, ta thua, ta liền giao mạng của mình cho người.”

Tiêu Lăng cự tuyệt, nửa đùa nửa thật nói: “Ta chỉ muốn thân thể của người, lấy mạng của người làm cái gì? Nếu không người thua, ta liền lấy mạng sự phụ và ba đồ đệ của người, còn người sẽ cưỡng đoạt về làm tiểu thiếp nhé?”

Trong sách viết, thê tử là người có trách nhiệm và nghĩa vụ với gia đình, quyền lực càng nhiều, trách nhiệm càng lớn, nàng phải chăm sóc cha mẹ chồng, nuôi dưỡng con cái, còn phải quản lý nội vụ, quý trọng trưởng phu. Tiểu thiếp lại là đồ chơi, có thể tùy ý giao dịch mua bán, ta kết hợp thân phận của mình nghĩ nửa ngày, tiếp tục mặc cả: “Ta không làm thê tử người, cũng không thể đánh cược mạng sống của sự phụ và đồ đệ, nếu như thua, thì làm tiểu thiếp cho người là tốt rồi.”

Tiêu Lăng ghen hòng, thật lâu mới hỏi: “Vì cái gì người thà làm đồ chơi cũng không chịu làm thê tử của ta?”

Ta nghiêm mặt nói: “Ta là ngọc, ngọc vốn là đồ chơi trên bàn, cũng cần trở về với vị trí cũ. Thê tử cần đối xử có tình có nghĩa với trưởng phu, thiếp thì không cần cùng phu quân có tư tình. Cái người muốn chính là thân thể của ta, nên tình cảm có hay không cũng không sao cả. Ta không muốn miễn cưỡng chính mình phải phụ trách với người.” Sau đó ta lại rất chờ mong mà bổ sung, “Đợi ngày nào đó người không cần, còn có thể vứt bỏ ta.”

Tiêu Lăng nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Người quả nhiên là một đứa ngốc! Ai cần người phải phụ trách với ta? !”

Ta tỉnh ngộ: “Hay là làm thê tử không cần phải phụ trách? Đúng rồi! Còn có lưu thê* cơ mà!”

*Lưu thê: bỏ vợ, li hôn

Ta cảm giác mình đọc sách đọc đến choáng váng, ngay cả thất xuất chi điều(1) đều quên hết. Phép tắc thế gian vốn là sách viết cho nam nhân, cũng là bảo đảm quyền lợi của nam nhân, cho dù thê tử hiền lành phẩm chất tốt tài hoa vẹn toàn, chỉ cần không thích, tìm một cái cớ, muốn lưu là có thể lưu. Thế nhưng mà đứng ở cái vị trí cần phải có trách nhiệm gì đó, ta không muốn cùng hấn cử án tề mi(2), tận tâm cùng trách nhiệm. Mà tiểu thiếp mua bán thân bất do kỷ(3), hư tình giả ý là đương nhiên, càng phù hợp với lập trường hiện tại của ta.

(1)Thất xuất chi điều: Luật pháp Trung Quốc thời xưa, lễ chế và tập tục quy định vợ chồng li hôn cần có một trong 7 điều kiện. Hay nôm na là bảy cớ để bỏ vợ trong thời phong kiến: Không con, dâm, không thờ cha mẹ chồng, lảm điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa.

(2)Cử án tề mi: Nâng khay ngang mày. Do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày.

(3)Thân bất do kỷ: việc làm không theo ý muốn của mình.

Tiêu Lăng chẳng biết tại sao lại tức giận, hấn bảo: “Người cái đồ ngu ngốc! Tốt không làm lại muốn chọn cái thấp kém, đợi tương lai ta tìm được chủ mẫu lợi hại, người không phải sáng bị đánh thì cũng là chiều bị mắng! Thế nào?”

Ta trầm tư một lúc, đáp lời: “Nếu ta nói dối, cố tình nịnh nọt người, không có trách nhiệm của một thê tử, chính là lỗi của ta, lương tâm sẽ bị cắn rứt. Nếu người tìm được chủ mẫu lợi hại nhưng lại vô duyên vô cớ đến trách mắng ta, thì đó chính là tội của nàng, ta cũng không thẹn với lương tâm. Thích là thích, không thích chính là không thích, ta quyết không vì bản thân chịu đòn mà lung tung nói dối. Người nếu không thích, tự có thể tìm nữ tử mà người thích, cùng nàng cầm sắt cùng mình*, đầu bạc giai lão.”

*Cầm sắt cùng mình ý chỉ hai vợ chồng chung sống với nhau hòa thuận.

Tiêu Lăng im lặng, thở dài nói: “Người đúng là tảng đá ngu ngốc chỉ mãi để tâm những chuyện vụn vặt, không thể nói vài lời dễ nghe để dỗ ta vui vẻ sao?”

Ta ân cần khuyên nhủ: “Sách sử có nói, thuốc đắng dã tật, lời thật khó nghe.”

Tiêu Lăng u ám nói: “Còn nói nhảm, ta sẽ cắt đầu lưỡi ngươi.”

Ta câm miệng. . .

Tiêu Lăng tức giận đến đầu hủ cũng không thèm ăn, nằm bên cạnh ngăn người.

Ta rón ra rón rén trốn cạnh giường, bị phát hiện, hung hăng kéo trở về, xương quai xanh thiếu chút nữa bị kẹp gãy.

Giọng nói như nặn ra từ trong kẽ răng của Tiêu Lăng, từng chữ từng chữ nhảy ra ngoài: “Vợ cũng tốt, thiếp cũng được, tóm lại ngươi thua, ngươi là của ta.”

Ta rất hối hận ngày thường không thu thập kỳ trân dị bảo, bây giờ cần dùng thì mới phát hiện mình không có gì có thể lấy ra để đánh cược, đầu óc xoay vòng nửa ngày, mới nhớ tới vấn đề mấu chốt nhất: “Ngươi muốn đánh cược gì?”

“Ta muốn đánh cược gì ngươi có thể cự tuyệt sao?” Tiêu Lăng đầu óc lẫn lộn cũng tỉnh táo lại, khôi phục khẩu khí lãnh đạm lúc đầu.

Ta lắc đầu: “Không thể.”

Tiêu Lăng hỏi: “So độc sách?”

Ta có chết cũng không làm.

Tiêu Lăng hỏi: “So quyền cước?”

Ta thà chết chứ không chịu khuất phục.

Ta: “So thù hoa?”

Tiêu Lăng thiếu chút nữa cắn chết ta.

Trái thương lượng phải trao đổi, ta rất đau xót mà phát hiện ra mình tìm không ra một phần thắng nào trong canh bạc này, rất do dự.

Cuối cùng Tiêu Lăng chốt lại, nói: “Chúng ta chơi trò trốn tìm đi?”

Ta không rõ.

Tiêu Lăng ôm lấy ta giống như đứa trẻ, nhẹ nhàng nói: “Thiên Giới không có ai biết diện mạo thật của ta, ta cho ngươi thời gian ba tháng, nếu ngươi có thể từ Lạc Thủy trấn tìm ra ta, ta sẽ nhận thua, thực hiện lời hứa. Nếu ngươi tìm không ra. . .” Hắn nói đến đây, ngừng một chút, oán hận nói: “Thân thể của ngươi là của ta!”

Chơi trốn tìm ta coi như am hiểu, nhưng e sợ trong đó có lừa gạt, cẩn thận hỏi: “Thiên hạ to lớn, ngươi trốn đi chân trời góc biển, ta làm sao tìm được, cũng nên giới hạn một phạm vi đi chứ?”

Hắn nói: “Ồ tại Lạc Thủy trấn, ngày hôm qua ngươi dùng toàn lực ngăn Thiên Lô, nghịch chuyển thiên mệnh, ta thật sự nợ ngươi một món nợ ân tình rồi.”

Ta sững sờ, trong đầu dần dần hiện ra một dự cảm không tốt.

Tiêu Lăng lại để cho dự cảm của ta thành sự thực: “Đúng vậy, ta vẫn ẩn nấp bên cạnh ngươi.”

Là người do hồ yêu mang đến? Hay là một người bên cạnh ta. . .

Tiêu Lăng lưu luyến không rời, đứng dậy rời đi, đi tới trước cửa, quay đầu lại hỏi: “Ngươi cố gắng đoán xem, đoán thử ta là ai?”

Cánh cửa khẽ đóng.

Một trận gió lạnh thổi qua, sồn hết cả gai ốc.

15. Chương 15: Thật Giả

Tiêu Lãng đi rồi, ta vẫn còn ngồi nghiêm túc suy nghĩ về một vấn đề.

Ta là một tiên nữ có bốn phận và trách nhiệm.

Qua một thời gian được rèn luyện khả năng cò kè mặc cả dưới thế gian, ta đã biết lúc kí hợp đồng làm ăn phải có sự đồng ý sau khi thương lượng của hai bên.

Hôm nay Tiêu Lãng đơn phương đưa ra đề nghị, ta mặc dù đã cố vấn cho hắn về phạm vi cùng với loại hình cá cược này nọ nhưng lại chưa đồng ý chính thức cùng hắn chơi trò trốn tìm này. Cho nên, dù ta dùng thủ đoạn chơi xấu thì chắc cũng không tính là không tuân thủ hứa hẹn chứ?

Ta không tin Tiêu Lãng.

Cái tên ở Ma giới này rất lắm mưu mẹo nhiều quỷ kế, giỏi nhất là dùng kế nghi binh, từng dùng không thành kế mà dụ được ba mươi vạn hùng quân Thiên Giới rạp bẫy, làm cho tất cả quân đội của Thiên Giới nhìn vào không thành như trông gà hóa quóc, tổn thất rất nhiều chiến cơ. Hắn lại từng đơn thương độc mã, dùng lời lẽ lừa gạt mà lấy được Định Hải Châu, điều được trọng quân của Giao tộc, mang nước Đông Hải đến nhấn chìm ba mươi hai thành trấn, tiêu diệt vô số sinh linh. Tất cả mọi người đều nói hắn là kẻ không một ai hắn không lừa gạt được, không một ai hắn không lợi dụng được, loại người này, cá cược với người, người tin được à? Mà ngay cả chuyện sự phụ rơi vào tay hắn, nói không chừng cũng là nói dối.

Hắn đã nắm chắc thắng lợi trong tay rồi, chẳng quá là muốn nhìn bộ dáng bối rối thút thít nỉ non của ta mà cười trộm thôi.

Cho dù ta may mắn thắng ván cược này, hắn chắc chắn sẽ tìm có khác mà giữ ta lại.

Trận cá cược này, trăm cái hại mà chẳng có lấy một cái lợi.

Ta sao có thể vừa xông trận đã loạn thế này...

Thế nhưng một câu: “Ta ẩn nấp bên cạnh người.” của hắn trước khi đi lại khiến ta chú ý. Tiêu Lãng biết rõ hành tung của ta như lòng bàn tay, hắn nhất định là có mặt trong trấn Lạc Thủy, thậm chí rất có thể là ở cách ta không xa. Trong thiên hạ này, không một ai biết dung mạo thật của hắn, cũng không một ai biết được thực lực của hắn cao thấp thế nào, cho dù nói hắn đã giả trang thành người bán hàng tạp hóa tuần tú vẫn đi qua cửa nhà ta, rủ ta mua dầu thơm tặng nương tử cũng không có gì quá.

Ta càng nghĩ càng hoảng hốt, đợi mặt trời vừa lên, ta liền bò dậy, lật khắp phòng trong phòng ngoài, ngay cả thùng gạo cũng xới tung lên, sau đó ngồi ngoài cửa, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào từng đại cô nương, tiểu cô nương, đại thúc, đại bá... đi ngang qua cửa nhà mà giấu người. Lại nghĩ, chợt thấy mấy chục hộ vệ hôm qua theo ta đi Tây Sơn trông ai cũng cảm thấy giống Tiêu Lãng cả, cho tận đến lúc có đại nương muốn tới hỏi ta làm mối cho con gái nhà mình mới vắt chân lên cổ chạy về nhà.

Đại khái là hai ngày nay chăm sóc ta quá vất vả, mặt trời lên cao Bạch Quân mới tỉnh dậy, chạy như mũi tên bắn ra khỏi phòng, đến trước mặt ta xin lỗi: “Sư phụ, ta ngủ quên mất rồi, giờ sẽ tự phạt chép sách mười lần!” Không đợi ta trả lời, hắn lại như mũi tên bắn trở về phòng, một tay túm cổ Nguyệt Đồng đã biến trở về hình mèo ngủ gà gật chảy nước miếng ra, không ngừng gọi to: “Mèo lười, mau dậy đi!”

Nguyệt Đồng mơ màng mở mắt ra, dụi mắt lắc đầu chán mới thông thả nói: “Trời còn chưa tối, dậy làm cái gì?”

Ta vô cùng cảnh giác với loại đồ đệ không rõ lai lịch này, lập tức bắt lấy mẫu chốt mà vặn hỏi: “Người muốn lợi dụng trời tối làm cái gì?”

Bạch Quân ném Nguyệt Đồng xuống, Nguyệt Đồng dùng hết cả bốn bộ móng vuốt, chỉ thoát cái là bò lên được đầu vai ta, lại cuộn mình thành một đoàn, ngoe nguẩy cái đuôi, ngáp: “Sư phụ chủ nhân, nhà của người có mùi chuột rất nặng, đêm nay phải chỉnh đốn cho tử tế, để cho bọn chúng biết rõ sự lợi hại của nhà mèo ta!”

“Chuột?” Ta ngửi trái hít phải, ngoài hương hoa lê trong vườn ra thì không thấy bất cứ mùi hôi gì.

Ngoài phòng chợt truyền đến giọng nói vui vẻ của Bao Hắc Kiềm: “Ngọc Dao, điểm tâm hôm nay có gì ngon không? Ta tới giúp cô nếm thử này.”

Cặp mắt của Nguyệt Đồng lập tức sáng lên, hoàn toàn tỉnh táo lại, xù lông ra, đuổi lưng một cái, liếm liếm môi. Rất nhẹ nhàng linh hoạt mà nhanh chóng bò lên bên trên cây đại thụ, dựng thẳng cái đuôi lên, sung sướng chờ con mèo vào cửa.

Bao Hắc Kiềm vừa mới bước được nửa bước vào cửa.

Bóng trắng nhanh như tia chớp đã phóng từ trên cây xuống, bốn cái chân đầy vuốt sắc đã đổ ập xuống mà chộp tới.

Ta sợ xảy ra chuyện không may, tranh thủ thời gian ngăn lại thế công của nó.

“Mèo à!” Bao Hắc Kiềm tỉnh ra thì đã muộn, kêu thảm một tiếng, lùi hẳn vào một góc, mặt mày trắng bệch run rẩy hỏi: “Ngọc Dao tiên tử, mặc dù ta ăn uống chùa ở nhà cô ít ngày, nhưng cũng không đến nỗi cô phải dùng mèo tới tính sổ với ta chứ? Keo kiệt quá thể!”

Bao Hắc Kiềm trừ việc thích mấy món lời nhỏ, lại nói chuyện hơi quá phận thì cơ bản xem như một yêu quái tốt, đã dạy ta rất nhiều kĩ năng sống dưới trần gian, ví dụ như khăn thơm rơi trên đường là không thể nhặt, mỹ nhân mời về nhà là nhất định có mưu đồ đen tối này nọ. Ta rất cảm kích hắn, liền giáo huấn Nguyệt Đồng một trận, để nó không được cần bị thương con chuột yêu.

Hai mắt của Nguyệt Đồng nhìn thẳng vào Bao Hắc Kiềm, trên mặt là vẻ rục rịch khó chịu lắm rồi, móng vuốt cứ duỗi ra lại co lại, không ngừng như thế, lại còn chày cối đáp: “Sư phụ chủ nhân, ta không cố ý mà, nhưng mèo với chuột vốn là thiên địch, ta cũng không có cách nào!”

Bao Hắc Kiềm sợ mèo đến mức muốn bật tường cũng bắt đầu nóng nảy, hắn dậm chân một cái, chạy ra cửa bên ngoài, trước lúc đi còn bỏ lại một câu hù dọa: “Thiên địch phải không? Người cứ chờ đó cho ta.”

“Meo... Con chuột biến mất rồi!” Nguyệt Đồng tiếc rẻ vô cùng.

Ta đang buồn phiền vì chuyện Tiêu Lăng, không đếm xỉa tới nó.

Nửa nén nhang sau, Bao Hắc Kiềm trở về: “Đại ca, chính là con mèo này bắt nạt ta!”

Nhạc Thanh theo sau, mặt mũi tràn đầy vẻ khó hiểu mà bước qua cửa, hành lễ với ta.

“Méo, méo!” Nguyệt Đồng thấy chó, bị dọa tới mức xù lông ra, chạy như bay về phía sau lưng ta, khóc la khóc lóc: “Sư phụ chủ nhân, cứu mạng! Chó khắp thiên hạ đều là bại hoại, mau giết hắn làm thịt đi!”

Nhạc Thanh hứng thú nhìn Nguyệt Đồng rất lâu, cuối cùng mới thở dài nói: “Từ sau khi thành tiên rồi ta không bắt nạt mèo nữa.”

Bao Hắc Kiềm là chuột mượn oai chó lớn tiếng khiêu chiến: “Con mèo vô liêm sỉ kia, xem người còn dám hung hăng càn quấy nữa không?”

Nguyệt Đồng trốn đằng sau ta vụng trộm giơ vuốt.

Một chuột, một mèo, một chó, trời sinh vật này khắc vật kia, quây đến gà bay chó chạy, không cho ai yên ổn một khắc nào.

Ta bóp trán, nhức đầu.

Thật vất vả dẹp yên mấy đứa này, ta cảm thấy rất kì quái vì sao Chu Thiệu không tới học. Nhạc Thanh với Bạch Quân thấy ta đang tự hỏi, liền báo lại cho ta biết toàn bộ mọi chuyện xảy ra sau khi ta hôn mê, ở giữa còn chêm vài câu tự thuật bữa bãi của Nguyệt Đồng.

Sau khi chống lại Thiên Khiển, trong lúc nhốn nháo, số phạm nhân và yêu quái bị giẫm đạp mà bị thương không ít, xui xẻo nhất chính là bạn người lương thiện mười đời Chu Thiệu, bị bảy tám con yêu quái có thể trọng vượt chỉ tiêu đẩy ngã xuống đất, chồng chất lên nhau làm thành cái bệ La Hán, bị đè gãy tại chỗ hai cái xương sườn, phải ở nhà dưỡng thương. Lúc ta chống lại Thiên Khiển đã khôi phục lại chân thân, bị rất nhiều phạm nhân trông thấy, Chu lão gia tử càng hồi lung tung này nọ, mãi không chịu để yên. Nhạc Thanh sợ phiền toái, liền giao dịch với Hồ yêu, để nàng ta dùng mê hồn thuật sửa lại kí ức của tất cả mọi

người, chỉ nhớ mỗi chuyện Lưu Uyển bị con hổ trắng thành tinh bắt cóc, trên đường chạy trốn thì trượt chân rơi xuống vách núi chết thảm, con hổ trắng kia đã bị Thiên Lô đánh chết, đại thù của Lưu lão gia đã được báo, khải hoàn về triều.

Thứ mà Nhạc Thanh dùng để giao dịch với Hồ yêu là tịnh thủy của Quan Âm, tạm thiếu nợ đã...

Bọn hắn thực cho rằng trên người thần tiên nào cũng có rất nhiều tiên đan thần dược đấy à?

Nhạc Thanh nói xong, nhấp một ngụm trà, đột nhiên đặt ra nghi vấn với Nguyệt Đồng: “Người ở Tây Sơn?”

Nguyệt Đồng thấy chó rất rụt rè sợ hãi: “Ta từ nhỏ đã sống ở Tây Sơn, năm trăm năm rồi.”

Nhạc Thanh chậm rì rì nói: “Không đúng đâu, ta quản lý Tây Sơn, tất cả yêu quái đều có ghi chép lại, vì sao chưa bao giờ thấy qua người?”

Ta hơi sững sờ.

Nguyệt Đồng yếu ớt đáp: “Mẹ nuôi nói, ở bên ngoài có rất nhiều người xấu và yêu quái xấu, chuyên đi bắt nạt yêu quái vô dụng, bà không cho ta tùy tiện ra ngoài, nhưng ta thỉnh thoảng sẽ chuồn ra ngoài chơi, thừa lúc ban đêm đến thành trấn xung quanh đi dạo. Bà còn nói, tồn tại của một kẻ dانا là không quan trọng cho nên không cần phải nói cho Thiên Giới, miễn để người ngoài cười nhạo, mất hết thể diện của Yêu tộc.”

Ta càng nghe càng tức, mục hồ ly tinh kia ngày thường dạy dỗ hay là ngược đãi nó vậy?

Bạch Quân an ủi nó: “Không sợ, từ nay về sau người đi theo sư phụ, không sợ mất mặt. Chỉ cần trung thực nghe lời, nàng sẽ không tức giận vì mấy chuyện nhỏ nhặt này.”

Nguyệt Đồng nắm tay: “Vâng. Từ nay về sau đệ sẽ cố gắng!”

Nó định cố gắng nghe lời, hay cố gắng làm ta mất mặt vậy?

Ta hoang mang...

Nhạc Thanh đã trầm mặc hồi lâu, nhíu mày: “Hồ yêu xưa nay cẩn thận, không làm chuyện không có lợi. Chuyện nàng ta giấu kĩ con mèo này rất kì quái, ta phải điều tra thêm” Sau đó lại trừng mắt hỏi Nguyệt Đồng: “Người có giấu diếm gì không đấy?”

Nguyệt Đồng thoáng run lên một cái, chui thẳng vào trong ngực ta, mắt co rụt lại: “Không có, không có mà...”

Lông trên lỗ tai của nó xù lên, vuốt lên tay ta rất mềm mại, ta thích lắm, nếu đổi là trước kia, ta có một ngày phát hiện mình cũng có duyên với động vật thì chắc chắn sẽ rất vui sướng, sẽ ôm nó chạy khắp núi. Nhưng mà hôm nay, nhờ “phúc” của Tiêu Lăng, ta đối với bất cứ sinh vật giống đực nào cũng không có tí tin tưởng nào, cho nên khẽ rụt về phía sau.

Nguyệt Đồng lại như không phát hiện ra, cứ dính chặt lấy ta không buông, sợ lại bị ném trả về chỗ hồ yêu mà ra sức nịnh nọt.

Nhạc Thanh then thùng gãi gãi đầu: “Ngọc Dao tiên tử, lần trước Thiên Khiển may có cô sửa lại thiên mệnh, nếu không thì ta cũng gặp chuyện không may.”

Về chuyện này, ta lại càng rầu rĩ: “Nếu không phải chạy tới báo tin, người cũng không phải xông vào nguy hiểm, xét đi xét lại vẫn là ta phải cảm ơn người mới đúng.”

Nhạc Thanh đáp lễ: “Đây là bổn phận của tại hạ, chỉ là không biết sau này Ngọc Dao tiên tử phải trở về đối mặt với hình phạt của Thiên Quy thế nào?”

Ta nói: “Lúc ấy ra tay vội vàng, đến lúc trở về mới nghĩ cẩn thận. Thiên Khiển lần này chắc chắn liên lụy đến rất nhiều người vô tội, cũng không phải chuyện tốt gì. Nhưng theo quy củ, ta cãi lại mệnh trời có lẽ sẽ bị phạt, nhưng ta cam tâm tình nguyện, cũng chẳng thể nói gì hơn, chỉ là...”

Cứu con sói đói, thì Đông Quách tiên sinh là ta đây không biết có còn cơ hội mà trở về hay không?

Nhạc Thanh thấy ta buồn phiền hỏi: “Tiên tử nhíu mày như vậy, là có chuyện gì lo lắng sao? Kể xem Nhạc Thanh có thể chia sẻ một hai không?”

Hiếm khi ta nhiều tâm sự như thế này, vừa sợ hãi tương lai và an nguy của mình, vừa hoang mang không hiểu chuyện nam nữ thực ra là cái gì? Nhưng lo lắng hơn nữa chính là an nguy của sư phụ hiện giờ, cùng với đại họa ta sẽ gặp phải sau khi cãi lại mệnh trời, vì vậy trả lời: “Kẻ mà Thiên Khiển đánh xuống kia, ta đã sửa lại thiên mệnh nên hẳn chắc chắn đã thoát được, không biết về sau còn làm ác thế nào nữa. Chuyện trong thiên hạ này đều có nhân quả báo ứng, hẳn về sau có tạo nghiệp thì ta cũng không tránh khỏi một phần trách nhiệm. Ác ma này quá hung ác, xem hàng vạn sinh linh như không. Nghĩ đến đây ta còn phiền não hơn so với chuyện mình gặp xui xẻo...”

Bạch Quần rất miễn cưỡng: “Sư phụ gặp chuyện xui xẻo?”

“Không!” Ta không dám đem chuyện Tiêu Lăng ra kể, chỉ có thể kiên quyết phủ nhận.

Nhạc Thanh tràn đầy tin tưởng: “Tiên tử pháp lực vô biên, chúng ta trực tiếp tìm yêu ma kia ra mà tru sát mới là thiên đạo.”

Nếu có bản lĩnh tru sát Tiêu Lăng thì ta đã không làm Ngọc Dao tiên tử, đi làm nguyên soái ba quân Thiên Giới luôn cho rồi.

Đối với đề nghị của Nhạc Thanh, ta chỉ có thể cười khổ vài tiếng đáp lại.

Tiến Nhạc Thanh về, ta mang quà cáp sang thăm hỏi Chu Thiệu, hẳn ta nằm trên giường, trên người cuộn đầy vải trắng chặt như cái tượng, khắp phòng là mùi thuốc, tất cả các nha hoàn bà tử ra vào bưng thuốc rót trà cho đến tùy tùng của tên thiếu gia này đều chỉ có tướng mạo thường thường, hẳn là ông nội hẳn sau khi nhìn thấu bản tính của hắn xong đã sắp xếp như vậy đi?

Kí ức của Chu Thiệu không bị sửa đổi, vị hôn thê xinh đẹp hiền lành chết thảm khiến tâm trạng của hắn sa sút rất nhiều, ánh mắt nhìn Nguyệt Đồng như nhìn kẻ thù, chẳng may Nguyệt Đồng lại là kẻ càng nhìn càng vừa mắt, dung mạo xinh đẹp vô song, lại là kẻ giỏi nhất giả bộ ỏn ẻn yếu ớt, nó biến thành hình người mở to con mắt ướt rượt vô tội chui vào trong chăn, rất thành khẩn mà nói lời xin lỗi... Đầu óc Chu Thiệu giờ còn mâu thuẫn hơn cả ta rồi.

Hắn than ngắn thở dài, mờ mịt hỏi: “Mỹ nhân sư phụ, người nói ta là người lương thiện mười đời, được Thần Phật phù hộ, kiếp này chắc chắn sẽ có nhân duyên tốt. Nhưng hôm nay chuyện Lưu Uyển chết thảm này đã truyền ra ngoài, tất cả mọi người đã nói ta có mệnh khắc vợ, còn nhân duyên gì nữa chứ? Thế là biết Thiên Đạo cũng mắt mờ, đáng thương Uyển Nhi cô nương, xinh đẹp như hoa như thế mà... hồng nhan bạc mệnh...”

Thần Phật đã chọn cho Chu Thiệu nhân duyên tốt, hôm nay bị ngăn trở như vậy, đích thị là có người cứng rắn sửa lại mệnh số của hắn.

Nhưng mà ta không rõ, Chu Thiệu thân là người lương thiện mười đời, ngoại trừ hơi hao sắc một tí thì cũng không đắc tội với ai, vì sao yêu ma phải mạo hiểm giết chết vị hôn thê của hắn chứ? Cái này so với tội nghiệp khi lạm sát người vô tội còn nghiêm trọng hơn, tốc độ lẫn cường độ của Thiên Khiển cũng mạnh hơn rất nhiều. Mục đích cuối cùng của trận giết chóc này như là đã căn chuẩn thời gian Thiên Khiển vậy, cố ý dẫn ta vào thâm cốc mà Nguyệt Đồng ở, lấy đồng quy vu tận làm điều kiện ép ta không thể không dùng toàn bộ pháp lực mà cứu hắn sao?

Điều càng khiến người ta khó hiểu hơn là, sư phụ đã từng nói qua, tam ma Tham - Sân - Si tồn tại cùng trời đất, là bất tử bất diệt, đã ở bên ngoài Thiên Đạo, cho dù Tiêu Lăng có làm nhiều chuyện ác hơn nữa thì chắc chắn không phải gặp Thiên Khiển. Hắn đem qua lại nói vì ta đã ngăn lại Thiên Khiển nên hẳn đã chịu ơn ta...

Hắn là, yêu ma trong đêm qua không phải là Tiêu Lăng?

Ta càng nghĩ càng không đúng, cái tên Tiêu Lăng chỉ là tên ma nhân này thuận miệng nói ra, hẳn cũng không có chứng cứ gì chứng minh thân phận của mình. Hơn nữa trận cá cược này cũng như một trò khôi hài, chỉ cần hắn mang tính mạng sư phụ và các đồ nhi của ta ra dọa thì đảm bảo hắn muốn làm gì ta trên giường cũng được, tuyệt đối không có ai phản kháng, vậy sao hắn phải làm nhiều chuyện như vậy?

Tên ác ma tự xưng là Tiêu Lăng này thực ra muốn làm cái gì?

Những bí ẩn trong đầu càng ngày càng nhiều.

“Sư phụ, vì sao người cứ cắn móng tay mãi thế? Gãy hết cả rồi.” Giọng nói lo lắng của Bạch Quần gọi thần trí của ta bay về...

“Không có gì!” Ta vội vàng thả tay xuống, rũ tay áo xuống che dấu vết bị cắn loạn xạ trên đầu móng tay.

Chu Thiệu cũng ôm yếu nằm trên giường mà hỏi: “Mỹ nhân sư phụ, vì sao trên cổ người có vết sưng đỏ? Bị muỗi cắn à?”

“Đàn!” Nguyệt Đồng nhanh chóng cướp lời, dương dương đắc ý nói: “Đó là dấu hôn.”

Toàn trường im lặng...

Ta nhanh chóng kéo cao cổ áo, che đây giấu vết, đồng ý với Chu Thiệu: “Bị muỗi cắn đấy!”

Nguyệt Đồng há hốc mồm, nhào lên kéo cổ áo ta xuống: “Sao có thể chứ? Chắc chắn là dấu hôn. Ta thường xuyên có mà, không sai được đâu!”

Bạch Quần trợn mắt há mồm, không nói được tiếng nào.

Ta đẩy Nguyệt Đồng ra, kiên trì: “Người sai rồi, là con muỗi cắn!”

Nguyệt Đồng bị ta làm hồ đồ rồi.

Chu Thiệu ngu ngốc hỏi lại: “Lại còn có con muỗi không có mắt dám cắn tiên tử à?”

Ta khẳng định nói: “Có!”

Nguyệt Đồng như bừng tỉnh đại ngộ, hưng phấn kêu lên: “Ta hiểu rồi, mẹ nuôi có nhiều lúc bắt ta ngủ với yêu quái này xong lại đến ngủ với một yêu quái khác, không che kịp dấu vết hoan ái, mẹ nuôi bảo là nếu bị hỏi cứ nói là bị muỗi cắn!”

Mọi người: “.....”

Nguyệt Đồng cẩn thận rụt rè hỏi: “Hay vẫn chưa đúng, thế để ta nghĩ kĩ nữa nhé!”

Ta đã triệt để thấu hiểu tâm trạng sống dở chết dở của sư phụ năm xưa khi bị lời nói và hành động ngu ngốc của ta giày vò là như thế nào rồi.

16. Chương 16: Lạc Vấn

Ta “bình tĩnh” kéo Nguyệt Động ra ngoài cửa, cầm cổ nó lắc thật mạnh mấy chục lần, con mèo trắng cuối cùng cũng đã tỉnh ra, hiểu được những chấm đỏ trên cổ của ta là vết tích do một con muỗi đặc biệt to nào đó gây ra, cũng chém đinh chặt sắt cam đoan với mọi người: “Tuyệt đối không phải là dấu vết hoan ái! Mắt ta tốt lắm, không nhìn lầm đâu.”

Chu Thiệu bị xoay vòng vòng đến ngu người, nghe một câu, gật một cái, mặt mũi tràn đầy cái vẻ: “thì ra là thế” . . .

Bạch Quần tỏ vẻ hồ nghi nhưng không có lắm miệng.

Ta lau lau mồ hôi lạnh trên trán, nhẹ nhàng thở ra. Chỉ là việc này khó giấu được Nguyệt Đồng đã thân kinh bách chiến trên giường nên ta phải giải thích, lại không biết bắt đầu từ đâu, do dự mãi mới túm nó đến một chỗ bí mật, nhỏ giọng nói: “Thiên Khiển ngày ấy thực ra không phải để giết người mà là vì trong đám yêu quái có lẫn một tên ác ma vô cùng hung ác và háo sắc, hắn đã từng lén vào phòng ta, động chân động tay, nói sau này muốn hại tất cả chúng ta, các người pháp lực thấp kém, ta không dám lộ ra, cho nên. . .”

Nguyệt Đồng bừng tỉnh đại ngộ: “. . . nên sư phụ ngủ với hắn à?”

Ta nghĩ hai người nửa đêm ở cùng một chỗ ngủ, đúng là có thể xem như ngủ với hân, trong lòng bị phần gần chết, hốc mắt đỏ lên, dặn Nguyệt Đồng: “Người đừng để lộ việc này ra với ai, nếu không ta sợ ác ma kia xuống tay tàn nhẫn, hại cả tính mạng các người.”

“Sư phụ chủ nhân, người đừng buồn, ta biết ngủ cùng những kẻ đáng ghét rất là đau nhức, rất khó chịu mà.” Nguyệt Đồng mở to một đôi mắt xinh đẹp nhìn ta, một màu vàng thuần pha với sắc lam trên trời, lại ướt rườn rướt, nó vỗ ngực một cái, đề nghị một cách mạnh dạn: “Cứ để ta đến ngủ với hân là được.”

Nó vươn tay muốn giúp ta lau hốc mắt, ồng tay áo trắng nhẹ nhàng trượt xuống, lộ ra làn da như ngọc, trên cánh tay có một vết thâm như con rết, hình như là vết sẹo bỏng chưa lành hẳn. Ta lấy tay vuốt ve vết sẹo đó, bỗng nhiên thấy đau lòng, nhẹ giọng hỏi: “Đây cũng là do bọn chúng đốt người sao?”

Nguyệt Đồng bình thần nhún nhún vai: “Là hổ yêu ở Nam Nguyệt Sơn, trên giường thích nhất là nghe người ta kêu thảm thiết. Ta khi đó không biết, chỉ lo cười thôi, kết quả là bị ăn một cái bàn ủi, đau suốt một ngày. Hân cũng thật là, nếu thích nghe người ta khóc thì cứ nói luôn đi, hân không nói thì ta làm sao biết? Hân nói một tiếng là ta có thể khóc đến kinh thiên động địa giúp hân thỏa mãn luôn.” Hân nói đến đây, chợt khựng lại, sợ hãi lùi lại hỏi: “Ác ma kia sẽ không hành hạ người như thế chứ? Ta truyền cho người ít kinh nghiệm nhé, nếu như thắng được thì phải tiêu diệt hân. Nếu đánh không lại thì phải nghe theo lời hân, hân bắt làm gì thì làm cái đó, may ra còn được hưởng thụ một hai, nếu lấy cứng đối cứng thì càng không hay ho đâu.”

Cái gì gọi là hưởng thụ một hai? Việc này có cái gì có thể hưởng thụ được sao?

Hân nói liên lu liên lù mà không kiêng dè gì cả, ta nghe mà mặt đỏ tới tận mang tai, cuối cùng không ngại học hỏi kẻ dưới, yếu ớt hỏi: “Chuyện nam nữ là cái gì vậy?”

Nguyệt Đồng hóa đá.

Ta cảm thấy thảo luận đề tài này với đồ đệ quả là mất mặt, ánh mắt vội dời xuống mũi chân, không dám ngẩng đầu lên.

Nguyệt Đồng thở dài, ôn nhu nói: “Sư phụ chủ nhân, người nói với tên kia đi, ta xinh đẹp hơn người, kỹ thuật lại càng tốt hơn người rất nhiều, cứ để ta đến hầu hân ngủ thôi, người. . . không được đâu. . . Ta thích sư phụ chủ nhân, không thích người... cùng với hân. . .”

Đừng nói là Tiêu Lăng chỉ đích danh ta, cho dù hân chịu dùng Nguyệt Đồng để đổi ta cũng không thể làm chuyện bán đồ đệ cầu an này được, cho nên lập tức cự tuyệt cái đề nghị không đáng tin cậy này.

Nguyệt Đồng rất đau lòng, hai lỗ tai cụp xuống không nói lời nào.

Ta đề nghị: “Ta vốn không quen biết người, cũng chỉ là vì Thiên Khiển kia mà đã có chút liên lụy, cũng không cần người báo ân. Ta hôm nay gặp nạn, ác ma kia tự xưng Tiêu Lăng, tham lam vô cùng, thủ đoạn inh, ta lại đã nghịch thiên cải mệnh, tan hết cả pháp lực, khó mà chống lại được hân, chỉ sợ là không quay trở về Thiên Giới được. Nhưng ta là Tiên Nhân cao cấp, nếu gặp chuyện không may, Thiên Giới chắc chắn sẽ điều tra. Nếu như người sợ hồ yêu trả thù lại phải trải qua cuộc sống khổ sở kia thì ta có thể viết một lá thư gửi gắm người cho Nhạc Thanh, để lúc Thiên Giới phái người xuống, hân gửi người đến chỗ Đẳng Hoa tiên tử, nàng ấy là bạn tốt của ta, rất lương thiện, ôn hòa, chắc chắn sẽ đối xử tử tế với người!”

Nguyệt Đồng càng uể oải: “Sư phụ chủ nhân, người không thích ta à?”

Tiêu Lăng muốn lấy đồ đệ ra uy hiếp ta, nếu ta càng tỏ ra yêu thương bọn chúng thì bọn chúng càng dễ gặp nạn. Bạch Quân giống sư phụ, là tuyệt đối chạy không thoát. Ta phải tìm cách khác, những người khác ta phải giả bộ như không thích, đuổi bọn họ đi sớm đi. Cho nên ta nhẫn tâm nói: “Người với Chu Thiệu đều là đồ đệ mà ta bắt buộc dĩ mới phải nhận, thực ra tư chất dân đen, tư tưởng không vững vàng, không thích hợp với việc tu hành. Tương lai để sư công trông thấy chắc chắn sẽ ghét. Chẳng bằng gặp nhau sớm thì cũng chia tay sớm đi!”

“Người gạt ta, người sẽ không thể không thích ta.” Chẳng biết vì sao Nguyệt Đồng lại bắt đầu bướng bỉnh, hân nhìn chăm chăm vào ta: “Ta dù có chết cũng không muốn ở cùng một chỗ với chó đâu, ta cũng không sợ ác ma, sư phụ chủ nhân đừng đuổi ta đi được không, ta có đàn nhưng rồi ta sẽ từ từ học, ta sẽ giúp

người ẩm giường, hơn nữa, người là vật tiên Ngọc Dao, ta là mèo yêu Nguyệt Đồng, chúng ta chính là rất có duyên đấy.”

Ta không hiểu: “Ta lại không phải hổ ngọc, ngọc với mèo thì có duyên cái gì?”

“Meo. . .” Nguyệt Đồng chần chờ một lát, cười hì hì nói: “Ăn cứu mạng, duyên phận lấy thân báo đáp!” Nó nghĩ một lát rồi lại lo lắng nói: “Mẹ nuôi của ta đại khái là đã đầu phục Ma tộc rồi, mấy năm gần đây đã cho ta ngủ với không ít yêu quái làm việc ác, sư phụ chủ nhân, người phải cẩn thận đấy.”

Con mèo yêu này cũng không đến mức ngốc hết thuốc chữa nhỉ?

Pháp lực của hồ yêu quả thực không tồi, mọi phép biến hóa của Nguyệt Đồng đều do nàng ta dạy cả. Nếu nàng ta liên thủ với Ma tộc, thân phận của Tiêu Lăng tất nhiên sẽ dễ dàng làm giả, hơn nữa còn có thể phái đến vô số chim bay cá nhảy để thám thính tin tức ở chỗ ta. Thế nhưng, ta thật không thể hiểu mục đích của ác ma kia, chẳng lẽ thực muốn ta ngủ với hắn sao?

Không biết chiêu thức lẫn ý đồ của đối phương, tất nhiên không thể xuất chiêu đối phó.

Tình cảnh của ta lúc này rất bị động.

Nguyệt Đồng vẫn còn lải nhải: “Con chó to kia không đáng tin đâu, nhìn cái bộ dạng mày gian mắt chuột kia, còn giao du với loài chuột nữa thì khẳng định không phải người tốt đâu, người cũng phải đề phòng hắn. Dưới gầm trời này, đáng tin cậy nhất là mèo! Từ giờ về sau tôi ta sẽ không đi bắt chuột nữa, sẽ canh giữ bên ngoài phòng các người, nếu như ác ma xuất hiện, ta sẽ, sẽ. . .” “chiều theo” hắn trước đã, để cho hắn không bắt nạt người. Như vậy sư phụ chủ nhân sẽ không không quan tâm ta nữa đúng không?”

Ta nhớ tới hơi thở khiến người ta sờn hết cả da gà của Tiêu Lăng, quát: “Linh tinh! Người phải trốn đi thật xa, đừng có thêm phiền toái cho ta!”

Nguyệt Đồng đã bị dọa đến run rẩy rồi mà vẫn còn cố nài: “Ta là mèo ngoan, sư phụ chủ nhân là người tốt, người đuổi ta đi, ta cũng không đi!”

Ta không có cách nào với cái thứ quần quít nài nỉ này liền dặn dò: “Nếu như gặp chuyện không may thì liền dẫn bọn Bạch Quân trốn, ta sẽ thỏa thuận điều kiện khác với hắn, cố gắng bảo vệ cho các người chu toàn, ít nhất Tiêu Lăng vô luận có mục đích gì đều sẽ không phải là các người. Các người lưu lại bên cạnh ta, trong lòng ta sẽ có điều cố kỵ, như thế càng thêm nguy hiểm.

Hai mắt Nguyệt Đồng sáng lên: “Sư phụ chủ nhân, trong lòng người rất thương ta!”

Ta nhú chặt hai mày, không trả lời.

Ta biết rõ, có nhiều thứ, chỉ cần tâm hơi xao động là liền không bỏ xuống được.

Vào đêm, Nguyệt Đồng hóa thành hình mèo, nhanh nhẹn bò lên trên mái hiên định canh gác, bị ta kéo xuống ném về phòng. Không ngờ Bạch Quân lại ôm chăn mền, mặc áo ngủ, chân trần chạy tới phòng ta, nói: “Sư phụ, ta không dễ gạt như Chu Thiệu đầu, chấm đỏ trên cổ người không giấu diếm được ta. Nguyệt Đồng mặc dù cái gì cũng không chịu nói nhưng về mặt của nó thế kia, lại còn định gác đêm bên ngoài phòng cho người, trong chuyện này tuyệt đối là có vấn đề. Người định trung thực nói cho ta biết, hay để ta tự đi thăm dò?”

Nó quá thông minh, ta không thể gạt được rồi, đành phải kể hết mọi chuyện ra, cũng hỏi lại: “Đêm qua lúc người đi ngủ, có nghe thấy trong sân có tiếng vang gì không?”

Bạch Quân lắc đầu: “Hình như đêm qua ta ngủ đặc biệt ngon í!”

Ta nói: “Chắc hắn dùng mê hồn thuật rồi!”

Bạch Quân: “Sư phụ tỷ tỷ, người xác định không phải là mơ à?” Lời còn chưa dứt, bản thân nó đã tự lắc đầu: “Nếu là mơ thì sao lại để lại dấu vết. . . Yêu ma nói hắn ẩn nấp bên cạnh người, sư phụ tỷ tỷ, người có nghi ngờ ta không?”

Ta nói: “Không muốn nghi!”

Điều ta không hi vọng nhất là yêu ma ẩn nấp ở một trong số ba đồ đệ, ta ghét nhất chuyện sư phụ hoài nghi đồ đệ của mình, nhưng lại không thể không nghi. Nếu như suốt ngày nghĩ ngợi lung tung, nghi thần nghi quỷ mà suy đoán thì chắc sẽ điên mất.

Bạch Quần cười lạnh: “Tiêu Lãng giỏi thật, mấy câu đã khiến tâm thần người mất tập trung, khiến người không đoán được mục đích của hần!”

Ta do dự nói: “Hần rất điên cuồng, ta không tin hần chỉ vì muốn kết hôn với ta mà lại làm ra nhiều chuyện như vậy!”

Bạch Quần cười khê, đề nghị: “Sư phụ tỷ tỷ, ta ở chỗ này với người nhé! Nếu ta là Tiêu Lãng, người có chống cự cũng trốn không thoát đâu. Nếu ta không phải Tiêu Lãng thì ít ra còn cho ta bảo hộ người, có bất lực cũng có người thương lượng cùng!”

Hần nói rất có lý, Tiêu Lãng cũng không hi vọng sẽ có người nhìn thấy khuôn mặt thật của mình nên sẽ không xuất hiện trước mặt người ngoài. Hần muốn giữ lại đồ đệ của ta làm con bài uly hiếp, cá cược, cũng sẽ không dễ dàng lấy đi tính mạng của bọn chúng, giữ đồ nhi ở chỗ này, càng là cơ hội tốt nhất chứng minh sự trong sạch của bọn chúng. Nếu như bọn chúng không phải yêu ma, thì đường lui mà ta tính được cũng sẽ thông dong hơn nhiều lắm.

Trong lúc nghĩ ngợi phân vân, hoa đèn đã nổ thêm mấy phát.

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu xé tim xé gan của Nguyệt Đồng, ngay sau đó là bầu không khí yên lặng.

Hương hoa lê nồng đậm mang theo ma khí, xuyên qua cửa sổ chậm rãi bay vào phòng.

“Hần đến rồi?” Bạch Quần mới rồi còn nói cứng như thế, giờ này cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi, nắm chặt lấy góc áo của ta, không dám buông tay.

Ánh nến chiếu rọi trên cửa sổ, hiện ra một bóng nam nhân cao lớn, hần lẳng lặng đứng yên trong nội viện, thật lâu, thật lâu rồi thở dài, nhẹ giọng hỏi: “A Dao, nàng thật không tin là ta yêu nàng?”

===

Ta kéo Bạch Quần ra phía sau, nói qua loa: “Ta tất nhiên là tin rồi!”

Tiêu Lãng nhàn nhạt nói: “Nói dối!”

Không khí tựa như cứng lại, thở không nổi, Bạch Quần ôm ta run lên, vẫn còn to gan mạnh miệng: “Dâm tặc ngay mặt cũng không dám lộ ra mà dám lên lút đến đùa giỡn nữ nhân? Người có tư cách gì mà đòi lấy sư phụ nhà ta?”

Tiêu Lãng cười hai tiếng, hỏi lại: “Người dựa vào cái gì mà mở miệng?”

Bạch Quần rất dũng cảm mà đứng ra: “Ta là đồ đệ của sư phụ. Người là súc sinh!”

Ta vội vàng giữ chặt tên đồ đệ ngốc không sợ chết này lại, giải thích: “Trẻ con không hiểu chuyện, đừng trách!”

Cuồng phong đẩy cửa sổ ra, cuốn tới sát khí nồng đậm, một lực mềm mại dẻo dai tập kích đến trước ngực ta, ta giống như bị dòng nước chảy cuốn lấy mà bay về phía góc tường. Trong lúc bối rối, ta túm lấy cánh tay Bạch Quần, nhưng chỉ nghe nó thét lên một tiếng trong bóng tối, sau đó là tiếng động đất rầm rầm, sau đó là im bật hần.

“Bạch Quần, Nguyệt Đồng!” Ta cố gắng bò dậy khỏi góc tường, quờ quạng sàn nhà, đá cả vào chậu đồng, đổ ghế, vội vội vàng vàng muốn xông ra cửa. Đi chưa được mấy bước đã bị một cánh tay to lớn ôm chặt lấy. Sau đó ta nghe thấy tiếng cửa sổ bị gió đóng lại, không khí lại bắt đầu nặng nề, chỉ còn lại hơi thở ầm ập của nam nhân, cách lớp quần áo, xuyên thấu qua da thịt, cứ thế quanh quẩn lấy ta.

“Nhất cử nhất động của nàng đều nằm trong lòng bàn tay ta. . .” Giọng nói của Tiêu Lãng lộ ra thật nhiều sùng nịch và bất đắc dĩ, hết như đang giáo huấn đứa trẻ không nghe lời vậy: “Nàng là nữ nhân của ta, ta ghen tuông rất kinh khủng, không thể tha thứ được chuyện bên cạnh nàng có nam nhân khác!”

Ta quờ tay sờ loạn, bắt được một vật cứng rắn gì đó, cũng không biết là cái gì, đập thẳng lên đầu hấn, thét to: “Ta không có nam nhân, người cút đi! Mau cút đi!”

Tiêu Lăng tiện tay ngăn lại, cực kì kiên nhẫn khuyên bảo: “Ba đồ đệ của nàng đều có lòng bất chính làm ta cảm tức cực kì, nếu không trừ khử bọn chúng, làm sao để tiêu bớt sự phẫn nộ của ta?”

“Người nói hươu nói vượn!” Ta mắng: “Nếu như người dám đụng đến đồ đệ của ta, ta liền. . .”

Tiêu Lăng cảm thấy hứng thú: “Nàng có thể làm gì?”

Ta nói: “Ta thà bị hồn phi phách tán cũng không lấy người!”

Tiêu Lăng lại hỏi: “Sư phụ nàng, nàng cũng mặc kệ à?”

Ta kiên cường nói: “Ai biết người có lừa ta hay không? Sư phụ ta pháp lực vô biên, sao có thể đơn giản bị người bắt được như thế?”

Tiêu Lăng tựa hồ đã tính trước mà cười rộ lên, cười đến mức ta phải chột dạ rồi mới lại hỏi: “Được đấy, nếu như sư phụ không nằm trong tay ta thì nàng cứ hồn phi phách tán, nếu sư phụ nàng thực sự nằm trong tay ta thì ta lại cho hấn với nàng cùng đi hồn phi phách tán. Vấn bài này, nàng thực sự muốn đánh à?”

Tính thế nào ta cũng chịu thiệt, ta tức giận đến nước mắt lưng tròng, há miệng muốn cắn hấn. Lại bị thuận tay đẩy ngã, hấn không biết lấy đâu ra một sợi dây, trói chặt hai tay của ta ở sau lưng, sau đó lại dùng mấy cây ngân châm đâm vào vài huyệt vị trên người, một cỗ ma khí lạnh như băng, lạnh thấu xương xông vào cơ thể, đuổi hết chút tiên khí ít ỏi còn lại trong người ta chỉ trong nháy mắt, phong bế huyết mạch của ta, toàn thân xụi lơ vô lực, ngay cả yết hầu cũng đã cứng lại rồi.

“Ô. . ô. . .” Ta nghĩ đến thủ đoạn tàn nhẫn của hấn, lo lắng cho Bạch Quân với Nguyệt Đồng, trong lòng lo lắng, nhưng dốc hết toàn lực cũng nói không nên lời.

“Ta không có tàn nhẫn như trong tưởng tượng của nàng đâu, đối với nữ nhân mình yêu thích ta luôn để chừa lại một con đường mà!” Tiêu Lăng chậm rì rì nói một câu như vậy, ôn nhu kéo từng lớp quần áo của ta xuống, quần áo ngoài, quần áo trong, yếm, quần lót. . .

Ta rất nhanh chóng đã bị lột trần như nhộng, da thịt tiếp xúc với không khí lạnh lẽo như băng, khiến toàn thân không ngừng run rẩy.

Tiêu Lăng kéo tay ta lại, đầu ngón tay lướt qua phần gáy, qua xương vai, dọc một đường theo xương sống, hơi dừng lại ở mông một cái, do dự một chút rồi cuối cùng tách hai chân của ta ra, ánh mắt dừng lại ở đùi phải, ngón tay dạo qua dạo lại như đang nghĩ ngợi điều gì.

Hấn là đồ biến thái.

Ta sợ hãi, khóc đến ướt gối đầu, cam chịu nhận mệnh.

Không ngờ, Tiêu Lăng rút ngón tay về, chậm rãi đứng dậy, lại dời ngọn đèn lại, thấp sáng lên.

Ánh sáng mờ nhạt lập tức trần ngập cả gian phòng, ta dốc sức liềm mạng quay đầu muốn nhìn khuôn mặt của ác ma.

Thế nhưng một tấm áo đen nhẹ nhàng rơi xuống, che đi cặp mắt của ta.

Rõ ràng kẻ thù đang ở bên, lại không có sức để phản kháng, ngay cả muốn chết cũng không chết được.

Ta còn có thể làm gì?

Ta tuyệt vọng cách miếng vải đen mà nhìn lại, dưới ánh nền bóng người lắc lư, giống như hấn đang cười trộm sự vô dụng của ta. Quá khứ, ta thanh tâm quả dục, hết thấy tùy duyên, không có ham muốn hưởng thụ vật chất, không mang sinh tử, rất ít khi yêu cầu xa vời với thứ gì. Hôm nay, trong lòng đột ngột xuất hiện nỗi hận mà trước nay chưa từng có, ta không tiếc bất cứ giá nào chỉ mong có thể thoát khỏi nam nhân này, hoặc giết chết hấn. Đây đã trở thành dục vọng sâu nhất của ta.

Thế nhưng mà. . .

Đường sống ở đâu đây?

Hi vọng ở chỗ nào đây?

Sư phụ, ta nhìn không thấy.

Cảm giác có bút lông đang vờn trên da đùi ta, lưu lại vết mực lạnh buốt.

Tiêu Lăng hôn lên tóc ta, ở bên tai trầm thấp nỉ non: “Nàng là nữ nhân của ta, hận cũng được, yêu cũng được, nàng vĩnh viễn chỉ có thể nghĩ đến ta, không thể yêu người khác. . .”

Đau đớn nhẹ truyền từ đùi lại, ta hơi run rẩy một cái.

Hắn điểm huyết hôn mê của ta.

Thế giới lại xoay chuyển đảo lộn, lâm vào bóng đêm vô biên. . .

Ta làm một giấc mộng, trong mộng sư phụ đang bị vô số xiềng xích trói trong bể máu dưới địa ngục, một nam nhân không nhìn rõ dung mạo đang đứng bên cạnh cầm kiếm đặt trên cổ hắn, sau đó, từng đao từng đao lẳng trỉ hắn. Ta khóc òa, lại không khóc thành tiếng được. Sư phụ nói với ta gì đó, hình như là “đừng nhìn!”

Tỉnh lại thì đã là sáng sớm, chim sẻ liu riu không ngừng trên cây lê, không khí ẩm truyền từ ngoài cửa sổ mở toang vào, ta mơ mơ màng màng sờ bên mặt, khóe mắt vẫn còn vệt nước mắt giàn dụa.

Tiêu Lăng tất nhiên không còn ở đây nữa, dưới gốc đùi vẫn ẩn ẩn đau.

Ta tỉnh táo lại, không kịp nghĩ gì, tiện tay phủ thêm cái áo rồi lao ra cửa tìm đồ đệ.

Bạch Quần đang nằm ở trong sân, bên má phải của có có một vết máu thật dài, môi tái nhợt, sốt cao, không ngừng run rẩy. Ta vội vàng ôm nó vào trong phòng, đã thấy Nguyệt Đồng biến trở về nguyên hình, hơi thở mong manh ngã trên nền đất, một mũi tên dài cắm xuyên qua bờ vai của nó, máu tươi loang lổ đầy mặt đất.

Ta dùng tơ hồn khóa lại hồn phách của bọn chúng, lấy hết tiên khí vất vả lắm mới khôi phục được truyền hết cho bọn chúng, sau đó xử lý miệng vết thương. May mắn ta rất thạo chuyện thuốc thang, lại có thể dùng tơ hồn vá miệng vết thương, Bạch Quần đang sốt cao nghiêm trọng nhưng lại không bị thương chỗ trí mạng, mà Nguyệt Đồng lại là yêu, trời sinh có độ hồi phục hơn con người một bậc nên cũng nhanh chóng qua khỏi.

Bận rộn đến chạng vạng tối, thương thế của hai đứa đều ổn định lại. Nguyệt Đồng tỉnh trước, ghé vào thành giường, trợn cặp mắt còn định đứng dậy đi vài bước, thần thái có chút mơ hồ: “Sư phụ chủ nhân, ta làm sao vậy?”

Ta hỏi hắn chuyện đêm qua.

Nguyệt Đồng trì độn nói: “Ta thấy sư huynh muốn vào ngủ cùng sư phụ nên cũng muốn đi theo. Đang lấy chăn mền thì ngủi thấy ma khi, còn chưa kịp lên tiếng đã có mũi tên dài bắn qua cửa sổ trúng vào vai ta rất đau, ta kêu một tiếng cái là không còn biết gì nữa cả.”

Ta hỏi: “Người có nhìn thấy người làm người bị thương không?”

Nguyệt Đồng vốn định lắc đầu, lại thấy ta thất vọng, vội vã thêm vào: “Sư phụ chủ nhân, mặc dù Nguyệt Đồng vô dụng, nhưng người đừng thất vọng, lần sau ta sẽ chăm chú nhìn!”

Chân của ta lại ẩn ẩn đau, trong lòng có dự cảm không tốt.

Nguyệt Đồng dù có bị thương, nhưng so ra thì tinh thần vẫn tốt lắm. Nó thấy sắc mặt ta khó coi, liền xung phong nhận việc đi trông nom Bạch Quần, để ta nghỉ ngơi thêm một lát.

Ta vội vàng trở về phòng, do dự hồi lâu cuối cùng cũng cởi hết quần áo trên người, nhìn xuống đùi.

Tiêu Lăng nói: “Người vĩnh viễn không thể yêu người khác”

Giờ khắc này, ta rốt cục hiểu hàm nghĩa trong những lời này của hắn.

Hai chữ “Tiêu Lãng” theo lối viết thảo, như độc xà cuốn lấy gốc đùi trái của ta, giống như phù chú của ác ma, mang theo ma khí, khắc vào trong linh hồn, từng mũi, từng mũi khắc lên thân thể ta, hợp với bản thể. Đây là lạc ấn của riêng hấn, lau không đi, chà không hết, trừ phi hấn chết nếu không sẽ không bao giờ biến mất. Không có ai cam tâm tình nguyện dây dưa với Tiêu Lãng, cũng không có nam nhân nào chịu được ở vị trí này trên thân thể người mình yêu có tên một ai khác.

Tham ma, để có được thứ mình muốn mà có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Hấn thành công rồi...

Ta dù có chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hấn, cũng không có cách nào tới gần nam nhân khác.

17. Chương 17: Thăm Dò

Dù chết cũng không buông tay, cùng lắm là ngọc thạch câu phân.

Tiêu Lãng là tên điên, tình cảm của hấn vô cùng nóng bỏng, như liệt hỏa mãnh liệt, thiêu cánh hồ điệp, đốt đuôi chim én, hận không thể đốt tất cả mọi thứ thành tro tàn.

Ta không dám tin vuốt lạc ấn trên đùi, một lúc lâu sau đột nhiên hăng dùng sức lấy móng tay cào rách cả da thịt, từng giọt máu ứa ra, dính đầy vào nét chữ viết trên đó... Lòng ta như hòn đá đã bị hỏa thiêu, lại bị ngâm vào trong nước đá, lạnh dần, lạnh dần rồi vỡ vụn.

Sư phụ nói: “Con tốt với người khác, người khác cũng tốt với con.”

Sư phụ nói: ”Làm người phải trung thực phúc hậu, không nói dối.:

Sư phụ nói: “Bạo lực không tốt, phải dùng lý phục người.”

Sư phụ đã nói với ta rất nhiều điều dạy bảo, đã dạy ta rất nhiều quy củ, những quy củ này rất hữu dụng ở Thiên Giới, tất cả mọi người đều yêu thích ta, cuộc sống trôi qua rất tiêu điều tự tại, thế nhưng khi hạ phạm lại vô dụng. Chẳng những khắp nơi gặp khó khăn trắc trở, mà còn bị người sỉ nhục, khắc chữ lên người.

Có phải ta đã làm sai chỗ nào rồi không?

Ta không muốn lấy tâm bình khí hòa mà giảng đạo lý nữa.

Ta chỉ muốn học Na Tra Tam thái tử, lột da rút gân Tiêu Lãng làm đai lưng...

“Sư phụ chủ nhân! Sư huynh tỉnh! Sư huynh, người có đau không? Nào, ta ngủ cùng người là hết đau nhé.....” Giọng nói quả quyết của Nguyệt Đồng vang lên, bảy phần thánh thót, ba phần ngọt ngào, âm cuối còn rất mềm mại, kéo đặc biệt dài, giống như đang dùng móng vuốt cào cào trái tim người, làm người ngứa ngáy không thể thể không để ý đến nó.

Ta vội vàng băng bó miệng vết thương trên đùi thật kỹ, xông ra ngoài, yên lặng kéo con mèo đàn đang giẫm lung tung lên người Bạch Quân vẫn phát sốt - ý đồ biến nó thành ấm lò xuống, ném vào trong giỏ xách.

Nguyệt Đồng làm bầm trở mình, lộ ra bụng lông xù màu trắng, uốn éo thành tư thế kì quái, vẫn không nhúc nhích như đã chết, hai mắt khép hờ, không rõ là đang ngủ hay đang tỉnh.

Bạch Quân mặt mũi khó coi, chán nản, thất vọng cúi đầu không dám nhìn ta: “Sư phụ tỷ tỷ, xin lỗi, tối hôm qua...”:

Ta xoa xoa đầu tóc dài của nó, cố gắng nặn ra một cái cười mỉm: “Hôm qua không có việc gì, hấn chỉ đến nói với ta mấy câu, cũng không làm gì cả đâu.”

Câu này đến ngay cả mình còn chẳng dám tin nữa là.

May mắn Bạch Quân không truy vấn nhiều, nó ngây ngốc nhìn lên trần nhà mà hỏi: “Về sau phải làm sao bây giờ?”

Ta cũng không có manh mối.

Còn có người có thể thương lượng cùng, luôn tốt.

Lúc Tiêu Lăng xuất hiện, Bạch Quân ở bên cạnh ta, vết thương trên vai Nguyệt Đồng không tính là nặng lắm nhưng là một tay không dùng được rồi, Chu Thiệu thì bị gãy xương sườn, vẫn còn đang dưỡng thương. Lòng nghi ngờ đối với ba đồ đệ của ta đã hạ xuống đến cực điểm, xác nhận bọn hắn không có vi phạm pháp lệnh, xem như đó là một tia an ủi trong bóng tối. Ta cân nhắc thấy Bạch Quân cũng tính là thông minh, liền giấu nhẹm chuyện hình xăm trên đùi, lấy chuyện cá cược cùng Tiêu Lăng ra kể cho hắn, hi vọng có nhiều người góp sức, hỗ trợ nghĩ ra biện pháp.

Bạch Quân nói: “Sư phụ tỷ tỷ, người cảm thấy tình huống xấu nhất bây giờ là gì?”

Ta nói: “Ác ma vẫn đến trong đêm thực sự là Tiêu lăng, người mà Thiên Lôỉ bổ xuống lại không phải Tiêu Lăng, cho nên Tiêu Lăng có đồng lõa.”

“Sai rồi!” Bạch Quân trầm tư hồi lâu rồi mới mở miệng: “Tình huống xấu nhất là cả thôn trấn đều đã bị Tiêu Lăng khống chế hết, chỗ nào cũng có yêu quái, liên lụy đến rất nhiều phạm nhân và đều là đồng lõa. Kỳ thật ta vẫn cảm thấy rất kì quái, người nói nghịch thiên cải mệnh là trọng tội, vì sao đã nhiều ngày như vậy, Thiên Giới còn chưa phái người xuống bắt?”

“Cái này...” Ta cũng cảm thấy rất kì lạ, theo lý mà nói, ta đã phạm vào chuyện lớn như vậy, Thiên Giới đáng lẽ phải phái người tới bắt ta về tra hỏi rồi chứ, vậy mà đến tận giờ vẫn chưa có động tĩnh gì... “Chẳng lẽ bọn họ có việc chậm trễ, phải mấy ngày nữa mới đến?”

Nếu như bọn hắn đến rồi, ngược lại chính là chuyện tốt, ta thà rằng bị hỏa thiêu cũng không muốn đối mặt Tiêu Lăng.

Bạch Quân lại hỏi: “Sư phụ tỷ tỷ, Nam Thiên Tinh Quân bình thường vẫn là đồ ngốc sao? Sở hạ phạm kia người viết xong hẳn quãng chỗ nào rồi?”

“Không” Ta tiếp tục lắc đầu. “Nam Thiên Tinh Quân là tiên nhân khôn khéo, nhưng ngày ấy hắn say xỉn đến hết chỗ nói, ngay cả bút cũng cầm không nổi, có chút thất thủ, ta viết xong công văn liền đặt trước mặt hắn, còn dùng nghiên mực chặn lấy mà hắn vẫn không tỉnh.”

Bạch Quân: “Ngày thường Tiên Nhân có hạ phạm lâu như vậy sao?”

Ta: “Cực ít!”

Bạch Quân nói: “Hắn quản lý sự đi lại giữa tiên giới và phạm trần, nếu sau khi tỉnh rượu phát hiện công văn có vấn đề về thời gian hạ phạm như vậy, vì sao còn không phái người đến hỏi cho rõ chuyện người hạ phạm chứ?”

Ta cho rằng chuyện nhầm lẫn trong hạ phạm là do mình hồ đồ mà gây nên, vẫn đang một mực tự trách, chỉ xem hậu quả không có cách nào vặn hỏi nên chẳng nghĩ gì nhiều. Hôm nay cẩn thận nghĩ ra, điều lệ chế độ hạ phạm của Thiên Giới cực nghiêm, tất cả mọi người đều biết Nguyên Thành Thiên Quân vừa được bổ hồn, Thiên Phi rất coi trọng ta, ta lại đòi xuống trần gian thu đồ đệ trong ba mươi năm, thời gian quá dài, trước nay chưa từng có, Nam Thiên Tinh Quân lại không phải đồ ngốc, tỉnh rượu rồi, chắc chắn phải phái sứ giả đến xác nhận cụ thể tình hình rồi chứ?

“Thực sự không ổn rồi... Tu tiên buồn khổ, chỉ cần có chút động tĩnh là đã bị lời ong tiếng ve rồi. Hơn ba trăm năm trước Đỉnh Hường tiên tử nhớ trần tục, tự nguyện lạc vào hồng trần hơn hai mươi năm, khiến tin đồn bay lá tả trên Thiên Giới. Ta trước lúc hạ phạm đã từng nói cho Đẳng Hoa tiên tử là mình chỉ đi mấy ngày, vài ngày trên Thiên Giới, bằng tính tình của nàng có lẽ đã sớm chạy đến Giải Ưu Phong chờ gặp mặt đồ nhi ta mới nhận về, hoặc là xem náo nhiệt... Nếu không tìm được ta, chắc chắn sẽ đến chỗ Nam Thiên Tinh Quân kiểm tra xem ta có phạm sai lầm hồ đồ gì không...” Ta cảm thấy việc này càng ngày càng cổ quái, trong lòng rất hồi hận, cứ như vậy mắng mình là đồ điên.

Bạch Quần cười khổ an ủi ta: “Kẻ trong cuộc thì mê, kẻ bàng quan thì tỉnh, trách không được người, ta cũng vừa mới nhớ ra thôi.”

Nói đến tận đây, hai người đều trầm mặc.

Mây đen chậm rãi kéo lại, che khuất ánh sáng ban ngày, toàn bộ Lạc Thủy trấn âm u đến đáng sợ.

Tiêu Lăng dùng thủ đoạn gì để Thiên Giới mất tin tức của ta? Lại tổn hao bao nhiêu lực lượng của Ma Giới ở Lạc Thủy trấn để bố trí xong ván cục này? Hẳn đến cùng là có âm mưu gì? Nỗi sợ hãi khôn cùng bao phủ lấy chúng ta, mà ngay cả Bạch Quần cũng xanh mặt, mấp máy môi: “Tiêu Lăng lại không phải kẻ ngu, huy động một lượng người lớn chỉ để đánh cược với người? Không có khả năng đâu, đại khái ta đã đoán sai rồi.”

“Đúng vậy.” Ta cũng gật đầu theo, mờ mịt xác nhận: “Có thể là Thiên Giới không rảnh tìm ta ngay...”

Nguyệt Đồng từ trong giỏ xách đứng lên, do dự nói: “Sư phụ tỷ tỷ, người vẫn mau chạy đi thì hơn, mấy năm trước ta đã thấy một lần người Ma tộc đến Tây Sơn, mẹ nuôi của ta lập tức đuổi ta đi, hơn nữa, bọn họ khẳng định là có ý đồ xấu, không phải chỉ là chuyện bắt người ngủ cùng hắc đầu.”

Ta cảm thấy Nguyệt Đồng như biết điều gì đó, Bạch Quần thô bạo, trực tiếp tóm cổ nó mà truy vấn.

“Ta suốt ngày bị giam với bị đánh, tất cả các người đều bắt nạt ta!” Miệng vết thương của Nguyệt Đồng bị rách ra, oa oa khóc rống lên.

Bạch Quần cả giận nói: “Người ngu xuẩn như vậy, có tin tức mà cũng không biết nghe ngóng, bị đánh chết cũng xứng đáng!”

Nguyệt Đồng phân bua: “Là mẹ nuôi không cho ta vào, tin tức gì cũng chẳng cho ta nghe... ta chỉ sợ hãi thôi, sư phụ chủ nhân, chúng ta đừng ở chỗ này nữa, chạy mau đi...”

Bạch Quần tức đến không còn cách nào, cắn răng nói: “Sư phụ chủ nhân, chúng ta giả như đi hái thuốc, trốn ra khỏi Lạc Thủy trấn, nếu như thành công, có thể chứng minh Tiêu Lăng cũng không khống chế hết toàn bộ trấn, nếu như không thành công...”

Ta tiếp lời của nó: “Thân là Thành Hoàng, Nhạc Thanh nhất định là có vấn đề.”

Nguyệt Đồng cùng chung mối thù: “Ta biết ngay chó không phải thứ tốt gì mà!”

Ta nhìn mưa lặng lẽ rơi bên ngoài cửa sổ, lạnh lùng rơi xuống mặt đất, làm nát những cánh hoa vương trên đó, cổ găng thả lỏng tinh thần đang căng như dây đàn, trong đầu để lại một chút chỗ trống. Ta vươn tay, đón lấy giọt nước mưa, hoài niệm: “Sư công của các người thích nhất là mưa, lúc trời mưa, hẳn sẽ dẫn ta ngồi trong đình, vừa uống trà ngon, vừa nhìn hoa lê bị mưa làm rơi rơi, hẳn nói đó là cảnh sắc đẹp nhất của Giải Ưu Phong, ta cuối cùng vẫn không hiểu, hẳn liền gõ đầu ta bảo ngọc thạch cũng là đầu đất...”

Gặp phải tên ác ma phát rồ Tiêu Lăng kia, sư phụ không biết có ổn không?

Chỉ mong người tuyệt đối đừng rơi vào tay hắn.

Đang cầu nguyện thì Nguyệt Đồng bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: “Sư phụ chủ nhân, người nói nguyên thân là khối ngọc... nhưng khối ngọc đấy là để làm gì vậy?”

Ngọc, không phải đồ trang trí thì là vật trang sức.

Nguyên thân của ta hơi đặc biệt, hình dạng là một cái thẻ tròn, lớn cỡ bàn tay, ôn nhuận ẩm áp, trên mặt khắc không ít hoa văn xinh đẹp, lại không có đục lỗ, không thể treo, cũng không thể trang trí, sư phụ nói là trong lúc Thiên Đế làm Ngọc Như Ý có thừa ra một khối, liền chiếu theo hình dạng này khắc thành một cái vật trang trí hình thù cổ quái ấy đặt lên bàn chơi, bởi vì rất thích cho nên ngày nào cũng mang theo, hóa ta thành hình người... Về sau ta có hỏi qua Thiên Phi rồi, nhưng Thiên Đế có ngàn vạn khối Ngọc Như Ý, hẳn cũng không nhớ nổi ta là khối ngọc nào, vì vậy đành thôi...

Vô Lượng tiên ông cảm thán: “Đại khái là khối ngọc này chẳng có tác dụng gì nên sư phụ người mới biến người thành đồ đệ chơi à?”

Ta nghe xong rất đau lòng.

Sư phụ kiên quyết phủ nhận, lại sợ ta bị chê cười, cấm ta biến trở về nguyên hình cho người khác xem.

Dần dà, ta cũng không quan tâm đến nguyên hình nữa.

=====

“Ồm, dù gì cũng là khối ngọc khá xinh đẹp, người hỏi cái này làm cái gì?” Ta cho rằng hần chỉ hiểu kì nên thuận miệng trả lời vậy thôi.

“Không có gì!” Nguyệt Đồng dịch về sau một tí, lại làm rách miệng vết thương trên vai, thấm ra máu tươi, nhuộm một màu đỏ lên bộ lông trắng, nó vội vã khom lưng cúi đầu, thè lưỡi liếm điên cuồng. Ta sợ nó làm hại tới miệng vết thương, liền cho thêm thuốc đắng trong thuốc, thuốc đắng tới mức nó nước mắt lưng tròng, không dám liếm láp lung tung nữa.

Những ngày tiếp theo, cuộc sống của ta vẫn như cũ, hàng ngày lên núi hái thuốc, trở về lại sắc thuốc, thay thuốc, chăm sóc đồ đệ. Thỉnh thoảng sang Chu gia hỏi thăm Chu Thiệu, đợi thương thế của hần không còn trở ngại gì thì bắt hần đi học bài. Nhưng Chu Thiệu dạo gần đây giống như là thiếu ngủ trầm trọng, trên mắt là hai quầng thâm đen sì, lúc luyện chữ lại ngáp liên tục, không sao tập trung được.

Ta cũng chẳng còn tâm tư đi quản hần cái khi gió gì nữa.

Ước chừng đã qua hơn một tháng, vết thương của ba đồ đệ đều tốt hần rồi, Chu lão gia tử lại đi kinh thành làm việc, trước lúc đi có lưu lại mấy câu phó thác cháu trai của ông ta cho ta rồi rời khỏi Lạc Thủy trấn... Cuộc sống của ta cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Buổi sáng, Bạch Quần xông tới tố cáo: “Sư phụ tỷ tỷ! Nguyệt Đồng lại ăn vụng rồi.”

Ngoài cửa ra vào có một hoặc vài đại thẩm trắng kiện, cầm chày cán bột trong tay, chỉ vào con mèo trắng trên đầu tường, năm mồm bảy miệng mà tố cáo tập thể, không phải đông gia mất cá thì là tây gia mất gà, quá đáng nhất là một lần ăn vụng cá chép nhà Trương phú hộ, làm cho ta không thể không liên tục bồi thường tiền và xin lỗi.

Giữa trưa, Nguyệt Đồng nhào tới tố cáo: “Sư phụ chủ nhân. Chu Thiệu lại ở trên đường đùa giỡn mỹ nhân rồi...”

Sau đó, một hoặc mấy đại hần trắng kiện, cầm đinh ba, cuốc thuổng, nông cụ các loại, dắt theo tiểu mỹ nhân khóc thút tha thút thít (nữ có nam có), hùng hổ mà đuổi theo Chu Thiệu đã chạy đến tận trong phòng ta, tụ tập ở cửa ra vào khóc đến nghiêng trời lệch đất, uy hiếp muốn thắt cổ, làm cho ta không thể không liên tục bồi thường tiền và xin lỗi.

Buổi chiều, Chu Thiệu xông tới cáo trạng: “Mỹ nhân sư phụ! Bạch Quần lại đánh nhau ngoài đường rồi.”

Sau đó, một đám bác gái dắt theo đứa trẻ con hoặc thiếu niên nhà mình, sắp xếp thành đội ngũ cáo trạng ngoài cửa, huyền não đến đầu ta cũng to ra, tiếp tục đi nhận lỗi.

Càng ngày càng sôi nổi, mỗi ngày, ít thì một hai lượng bồi thường, nhiều thì bốn năm lượng, giằng co suốt một tháng, ta lấy tốc độ nhanh nhất tu luyện thành cao thủ xin lỗi, buổi tối đi ngủ vẫn còn nằm mơ lải nhải câu: “Đệ tử bất tài, làm phiền mọi người rồi...”

Tính ra, chỉ còn nửa tháng là hết thời hạn đánh cược với Tiêu Lăng, ta nướng xong cá, nấu xong cháo thịt không có vị gì cả, lại triển khai cuộc họp lần thứ hai mươi ba trên bàn cơm.

Nguyệt Đồng báo cáo: “Sư phụ chủ nhân, ta đã đi xem tất tần tật người xung quanh trấn này, ngay thung đựng gạo cũng lật qua mấy lần, không có ma khí, có lẽ tất cả đều là phạm nhân. Nhưng có vài yêu quái vẫn thường xuyên qua lại gần đây, trong có có điệp yêu Bích Châu, và con dơi yêu Hắc Minh đến nhiều nhất. Nhưng Bích Châu là đứa mà ai nó cũng có thể ngủ cùng được, nên ta cảm thấy nàng ta thuần túy là động dục đối với sư phụ mà thôi á... Hắc Minh là thủ hạ của mẹ nuôi, tính ra thì khả nghi hơn...”

Ta công nhận thành tích của nó, lại trách mắng: “Người điều tra tình hình cũng không cần phải tiện thể ăn vụng chứ?”

“Meo ô...” Nguyệt Đồng khổ sở nhìn cá đã bị nướng cháy khét lẹt lẹt trước mặt, không ngừng nháy mắt cầu cứu Bạch Quần.

Bạch Quần không thèm chớp mắt đáp: “Ta đã thu nạp không ít trẻ con xung quanh đây làm đệ tử, có ba đứa là gần đây mới theo cha mẹ đến đây làm ăn buôn bán, một đứa đến từ Tổ Châu, cách đây chừng bảy trăm dặm, còn hai đứa khác là đến Đầu Hồ trấn gần đây thăm người thân, có lẽ Tiêu Lăng không giám thị toàn bộ sự thông thương ra vào của trấn này, khả năng chúng ta thoát ra được vẫn là rất cao...”

Ta cũng công nhận thành tích của nó, cũng hỏi: “Nghe ngóng tin tức cũng không cần đánh người chứ?”

Bạch Quần gãi gãi đầu, ngượng ngùng giải thích: “Sư phụ tỷ tỷ, bọn họ khi dễ ta là người bên ngoài tới, muốn trêu cợt ta, ta đánh ấy đứa nhóc lộn xộn kia một trận, làm thủ lĩnh của bọn trẻ con rồi thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều mà...”

Mọi chuyện đều có nguyên do, ta cảm thấy tâm tính của mình cũng bắt đầu táo bạo dần, không có tư cách yêu cầu bọn nó không được làm xằng làm bậy, vì vậy bỏ qua truy cứu, mở bản địa đồ trộm từ chỗ Chu lão gia tử về ra, nói: “Ngoài ba ngàn dặm là Phổ Đà sơn, nơi có tiên vụ tràn ngập, đó là nơi Quan Thế Âm thanh tu, chỉ cần cúng ta có thể trốn tới đó, liền có thể dùng ”phá linh pháp” mở ra chướng ngại là tiên vụ (sương mù), mời Bồ Tát, nhờ người thi triển Vô Thượng đại pháp, mở cửa thiên đường cho chúng ta trở về Thiên Giới. Thiên Giới thủ vệ sâm nghiêm, Ma Tộc khó mà xâm lấn được, Tiêu Lăng sẽ phải bó tay rồi...”

Nguyệt Đồng do dự hỏi: “Chu Thiệu thì làm sao? Hắn là người tốt!”

Bạch Quần cũng hỏi: “Nếu như Tiêu Lăng thấy người mất tích, giận chó đánh mèo trút giận lên tất cả mọi người, huyết tẩy Lạc Thủy trấn thì sao?”

Ta nhìn cảnh đêm mờ mịt bên ngoài, nhớ tới nam nhân biến thái kia, cười khổ hỏi lại: “Hắn muốn giết người, chẳng lẽ là lỗi của ta à? Ta không trốn, chẳng lẽ hắn sẽ bỏ qua cho Lạc Thủy trấn, buông tha cho các người? Năm đó, nữ thần Thương Quỳnh bởi vì công chúa của bộ tộc Bạch Tượng có cãi cọ qua lại với nàng ta hai câu mà tàn sát hết ba vạn người bộ tộc Bạch Tượng, diệt toàn tộc. Tiêu Lăng Ma Quân thích quốc bảo Dạ minh châu của Dạ Lang quốc, bởi vì quốc vương cự tuyệt giao ra, liền đánh tan tám vạn đại quân của Dạ Lang quốc, lấy thi cốt nhồi vào sông ruộng...”

Người đời khiển trách công chúa không biết nghĩ cho đại thể, trách quốc vương keo kiệt nên mới ra nông nổi tai họa ngập đầu.

Người thường bị mất đồ, đại đa số người ta chỉ biết trách cứ hắn làm việc không cẩn thận, chẳng có ai đi trách thẳng ăn trộm cả.

Thế nhưng, như vậy có đúng không?

Ta hận Tiêu Lăng tận xương, có thể thỏa hiệp với hắn nhất thời, lại khó có thể thỏa hiệp với hắn cả đời, sớm hay muộn hắn cũng sẽ ra tay.

Sư phụ nói, phải bảo vệ bản thân trước rồi hãy đi cứu người khác.

Chú ý trước, chú ý sau, kết quả là tất cả mọi người cùng chết.

Ta quyết định trước cứ tìm cách trở lại Thiên Giới, báo cáo hết việc này lại với thiên đình, lại để đại quân của Thiên Đình đến cứu Lạc Thủy trấn, xác suất thành công có lẽ còn đáng tin cậy hơn cách ta bán mình, dồn toàn bộ hi vọng đặt lên tên biến thái tâm tình bất ổn Tiêu lăng kia nhiều lắm.

Hơn hai tháng điều dưỡng, pháp lực của ta đã hồi phục ba phần. Ta phái Bạch Quần dụ Bích Châu vào trong phòng, dùng “trói yêu pháp” trói chặt nàng ta lại, lại đặt sa mạc trận, cho Nguyệt Đồng dùng chút thủ đoạn, dẫn Hắc Minh vào, vây hắn ở bên trong. Sau đó ta biến hóa thành bộ dáng một bà lão, Nguyệt Đồng biến thành lão già lú lẩn, dẫn theo Bạch Quần, toàn bộ tài sản đều bỏ lại, nhảy lên xe ngựa đã thuê từ trước, vội vã đào tẩu.

Xe ngựa đến chỗ không có ai để ý, ta lấy ra độn địa phù, dẫn theo hai đồ nhi phi tốc tiến lên.

Chạy trốn rất thuận lợi, qua quan đạo là đến rừng rậm, qua rừng rậm lại đến quan đạo, qua quan đạo rồi lại là rừng rậm, trùng trùng điệp điệp bốn năm lần, mấy cây tùng đồ xiêu xiêu vẹo vẹo giống hệt nhau lại xuất hiện trước mắt, ta rốt cục cảm thấy chỗ không bình thường,

“Vì sao không ra được?” Ta khó hiểu.

Bạch Quân cũng rất không hiểu: “Người khác đều có thể ra ngoài mà.”

Nguyệt Đồng cũng chứng minh: “Hôm trước ta còn thử chạy qua một lần.”

“Ngọc Dao tiên tử, đừng phí sức nữa.” Giọng nói ôn nhu hòa ái truyền từ bên tảng đá lớn bên cạnh tới. “Tính toán không tuân thủ cá cược, còn dẫn theo cả con tin cá cược chạy trốn, như thế sẽ chọc giận Ma Quân nhà ta đấy.”

18. Chương 18: Thương Quỳnh

Dịch: diệulinh

Biên: Vivian Nhinhhi

Ta ngẩng đầu thở dài: ” Quả nhiên là người!”

“Đương nhiên là ta rồi.” Nhạc Thanh chậm rãi đứng lên, trong đêm tối đen như mực, hai con mắt đỏ rực như lửa xuất hiện, vẻ ôn nhu, hiền lành như khúc gỗ lúc trước của hắn nay trở nên lạnh lẽo, vô tình. Hắn mặc một chiếc áo choàng đen, trên mặt thêu những hoa văn cổ quái, đầu ngón tay là những móng vuốt cứng rắn, khoe miệng để lộ răng nanh, cười rộ lên vô cùng đáng sợ: ” Phụng mệnh Tiêu Lăng điện hạ, đến trông nom Ngọc Dao tiên tử, mong tiên tử ngàn vạn lần chớ làm khó tại hạ!”

Ta hỏi hắn: “Người không phải thổ địa, thổ địa ở đây đâu rồi?”

Nhạc Thanh đáp: “Lão già ấy sớm đã bị giết từ lâu rồi!”

“Thì ra là thế!” Ta hơi ngẩng đầu, lại thở dài, hỏi: “Tiêu Lăng phái người đến trấn thủ chỗ này, người có thể ngăn cản được ta sao?”

Nhạc Thanh nói: ” Bình thường nếu là lúc thực lực của tiên tử không bị hao tổn gì, đương nhiên là không cản được. Nhưng hiện giờ người đã bị thiên lôi đánh tan hết công lực, thì không còn đáng ngại nữa.”

Ta bỏ cái giỏ xuống, phúi phúi ngón tay, phân phó: ” Nguyệt Đồng, bắt đầu thôi.”

Nguyệt Đồng nhanh chóng hiện nguyên hình, nhảy vào trong giỏ, cuộn tròn thành một đám lông trắng, Bạch Quân ôm hắn vội vàng trốn sau người ta, Nhạc Thanh cảm thấy không đúng, đang muốn động thủ thì lòng bàn tay ta đã di chuyển, đánh xuống mặt đất, phóng ra vô số lôi quang, đan chéo, dần dần hiện ra một trận thể dài ước chừng năm mươi thước, chính là vô cực Phục Ma Trận, nhốt Nhạc Thanh vào trong đó.

Nhạc Thanh mặt biến sắc.

” Nổi sấm!” Ta vỗ tay kết ấn, lôi quang trong Phục Ma Trận nổi lên bốn phía, tia chớp tạo thành hình chín con Giao Long, xoay quanh nhằm hướng ác quỷ bay tới, thiêu rụi lông của nó, buộc nó hiện nguyên hình, tiếp đó da thịt bị phồng từng vết sâu đến tận xương tủy.

Tiếng chó sủa điên cuồng vang vọng khắp trời, dọa cho chim chóc bay tán loạn, lỗ tai cũng thấy chói đau. Thân hình Nhạc Thanh đột nhiên cao vọt lên đến ba trượng, ra sức hướng về phía Phục Ma Trận mà đánh vào, ta rút cục pháp lực không đủ, tâm thần bị chấn động, lùi về phía sau ba bước, cắn răng kiên trì tiếp tục muốn làm thực lực của hắn suy yếu.

Nhạc Thanh xòe móng vuốt ra, toàn thân cháy đen, bết máu tươi, mắt hắn càng đỏ hơn, càng điên cuồng đánh, liều mạng một hơi, rút cục lao ra được khỏi phục ma trận, nhằm vào ta mà đánh tới, nhưng vẫn là cách còn ba bước thì ngã rầm xuống, nằm trên mặt đất thở hổn hển.

Ta mới thở phào nhẹ nhõm, thu hồi trận pháp.

Bạch Quân cùng Nguyệt Đồng bấy giờ mới dám thở cổ ra, còn chưa hết sợ nhưng con mèo kia vẫn còn cố tình nhân cơ hội chạy tới giẫm vào chân của hắn, mắng: ” Chó đúng là không phải thứ tốt!”

Ta ngăn Nguyệt Đồng hạ thủ, cầm kiếm hỏi Nhạc Thanh: “Nói cho ta biết ai là Tiêu Lăng, ta sẽ tha cho người một mạng.”

Nhạc Thanh giãy dụa hồi lâu, vẫn không nhắc nổi mình lên, nằm trên mặt đất tròng mắt hung hăng nhìn ta hỏi: “Vô cực Phục Ma Trận có phong, lôi, hỏa, thổ, bốn loại trận hình, đối phó với các yêu ma công hiệu khác nhau, trừ lôi trận, còn lại ba loại kia không thể khiến ta trọng thương được, hay là người đã sớm biết ta là Ma tộc? Cố ý chạy trốn đến tận đây, gài bẫy ta trước?”

Ta gật đầu: “Đúng vậy, ta đoán người sẽ không đột nhiên không có việc gì mà lại dùng dơi yêu theo dõi bọn ta, cho nên hành động của các người đều nằm trong bàn tay ta, Tiêu Lăng đánh cược cùng ta, hẳn sẽ không tùy tiện hiện thân, cho nên trận pháp đành phải nhằm vào người. Ta thừa lúc Nguyệt Đồng cùng Bạch Quân lén trốn đi chơi, trong vòng hai tháng bày ra trận pháp này.”

Nhạc Thanh hỏi: “Cầu yêu rất ít khi làm chuyện ác, thứ tiên nữ gốc nghiệt như người từ lúc nào lại biết hoài nghi ta?”

Ta thành thực: “Lần đầu tiên thấy nguyên hình của người, ta đã cảm thấy so với chó bình thường hình như có điểm không giống, nhưng ta nghĩ do mình ảo giác, liền cho rằng người là người tốt, cho tới tận bây giờ vẫn không hoài nghi người. Sau khi Lưu Uyển chết, ta xem lại thi thể, mặt trên có nhiều vết móng vuốt cùng dấu răng, trên miệng vết thương còn sót lại vài cái lông màu đen, mà Nguyệt Đồng là mèo trắng, cho nên ta cảm thấy không phải do nó giết, mà là một con thú da lông màu đen, chỉ là do đầu óc ta lẫn lộn, suy nghĩ vẫn đề luôn chậm chạp, còn chưa xong thì Thiên Khiển liền xuất hiện, nhưng cái chính vẫn là ta không muốn tin là người làm.”

Nguyệt Đồng buồn bực: “Sư phụ chủ nhân, thế là người tin tưởng chó là người tốt sao?”

Ta nghiêm mặt nói: “Cầu yêu bản tính trung thành lương thiện, trừ khi bị người khác lợi dụng, còn hầu như không làm điều ác bao giờ. Việc Nhạc Thanh không phải người tốt, ta khó có thể tin, hai tháng trước khi cùng Bạch Quân nói chuyện, sau khi trở về phòng ngủ, ta chợt nhớ trước kia có xem qua một quyển sách cổ, mấy trang đầu có viết đến chuyện, một lứa chín con chó con, sau khi cai sữa bỏ chúng vào một cái giếng khô, không cho ăn uống, chúng sẽ tự tàn sát ăn thịt lẫn nhau, mạnh được, yếu thua, cho đến khi chỉ còn lại một con cuối cùng, lúc ấy nó không còn là chó nữa mà là ngao, ngao so với chó trông không có gì khác nhau, nhưng lại là ma chướng trời sinh, vô cùng xảo hoạt, tàn nhẫn, cho nên Nhạc Thanh vốn không phải cầu yêu, mà là ngao yêu.”

Nhạc Thanh trầm mặc hồi lâu rồi mới oán hận kêu lên: “Ta là ngao, nhưng ai đã hại ta trở thành ngao đây? Ta ăn thịt hết huynh đệ tỷ muội của mình, nhưng cũng mang trên mình cả nỗi oán hận của họ, nhất định phải trả thù con người. Tiêu Lăng ma quân cho ta sức mạnh, giúp ta thành yêu, ta liền giết hết toàn bộ người trong thôn, rồi đưa chủ thôn và cả ba con trai của hắn nhốt vào một hầm đất, cho chúng vũ khí, và nói cho chúng biết, trong số chúng chỉ một người được sống, Ngọc Dao tiên tử, người thử đoán xem?”

Ta do dự một hồi mới nói: “Người trần đều có tình cảm, huynh đệ tỷ muội tình thâm, dù sao đều phải chết, nếu phụ tử tương tàn, đó chính là tội nghiệt, bất kể thế nào đi nữa đều không thể thoát khỏi luân hồi. Chỉ bằng thu hồi vũ khí để đối phó với người, hoặc cùng nhau nhện đối mà chết, đợi sau khi đến gặp Diêm Vương còn có đường mà ăn nói.”

“Nếu là Ngọc Dao tiên tử người, đại khái có thể làm như vậy, ngu ngốc cũng có chỗ tốt của ngu ngốc, tuy rằng người đầu óc chậm chạp, cũng ít khi xử lý theo cảm tính, sẽ không vì thông minh mà tự hại mình.” Nhạc Thanh thở phì phò, liếc ta một cái, cười lạnh nói.

Khi được người khác khen thì phải khiêm tốn, ta nhanh vội vàng cúi đầu: “Quá khen.”

Nhạc Thanh ho khan hai tiếng, chân bối bối đất vài cái, chậm rãi nói: “Ba đứa ngốc đấy giằng co cãi vã trên miệng hầm mấy ngày, sau đó tự giết lẫn nhau, còn lại một đứa cuối cùng, bị ta đem đến Ma giới, ném vào hố rãnh của Thương Quỳnh, mấy ngàn mấy vạn con rắn cùng bỏ vào cắn hắn, hắn ngược lại là kẻ chết thảm nhất, hắn một phen nước mắt nước mũi ròng ròng kêu khóc, nhìn còn không bằng mấy con chó. Ngọc Dao tiên tử, người có cảm thấy rất đáng buồn cười không?”

Ta thành thực nói: “Không buồn cười!”

Nguyệt Đồng bên cạnh lạnh chanh, chỉ muốn giết chó mà khua chân múa tay loạn xạ, xung phong nhận việc: “Sư phụ chủ nhân, đừng nhiều lời với hần, mau mau dựng hình bức cung hần, tra ra thân thể của tên Tiêu Lăng đó, sau đó thì chúng ta cùng trốn hần của đi!”

Ta cảm thấy Nguyệt Đồng nói rất có lý, liền bước lên hai bước, học theo bộ dạng của ác bá, cổ nặn ra vẻ hung ác một chút: “Người mau khai thật ra đi, miễn cho phải chịu khổ.”

Nhạc Thanh tò mò hỏi: “Nhìn bộ dạng lông nga lông ngóng của ngươi, sợ là cả gà cũng chưa từng giết, liệu có biết tra tấn bức cung không đây?”

Ta đỏ mặt, mạnh miệng: “Biết. . . đương nhiên ta biết chứ!”

Nhạc Thanh lại hỏi: “Đọc trong sách à?”

Mặt ta càng đỏ hơn: “Không. . . không phải!”

Nhạc Thanh tùy tiện duỗi bốn chân, giở thói buồn dưa lê, giáo huấn ta: “Có đọc sách cũng như không thôi. Để ta dạy cho ngươi biết làm thế nào để tra khảo người ta, có lạc hình, tẩy da, đàn hương hình, móc xương sườn treo lên, đóng đinh vào người. . . Không phải nóng vội, ừ từ từ sẽ biết.”

Hần sao lại tích cực giúp đỡ ta tra tấn hần như vậy? Ta từ đó sinh nghi, hành động cẩn trọng, chậm rãi hơn chút.

Nguyệt Đồng kêu lên: “Không cần sư phụ chủ nhân phải động thủ! Đùa bốn con mèo là sở trường của mèo, người cứ chờ mà xem kịch hay đi!”

Nhạc Thanh khinh bỉ: “Cái ngữ nhà ngươi ta chỉ cần vài ba nhất là cho ngươi đi châu Diêm Vương!”

Nguyệt Đồng tức giận nói: “Phi! Ta trước tiên sẽ móc từng bên từng bên mắt của ngươi ra!”

Nhạc Thanh đảo mắt một chút, cười nói: “Ta sợ quá đi mất, ta nói vậy, Tiêu Lăng chính là Chu Thiều, ngươi xem hần lăm la lăm lét, có phải rất giống người xấu không?”

Ta nghe hai đứa nó cãi nhau mà sưng sốt.

Bạch Quần bất đắc dĩ nói: “Sư phụ tỷ tỷ, chúng ta là đang tra khảo một con ngao yêu, hần nói ai là Tiêu Lăng người cũng tin được sao, không chừng là nói dối đó!”

Ta nghĩ một chút rồi nói: “Trước tiên ta sẽ dùng tơ hồn thăm dò trong đầu hần, nếu hần nói dối ta sẽ phát hiện ra ngay.”

Ba sợi tơ hồn vừa xuất ra nhanh chóng chui vào đầu Nhạc Thanh tìm kiếm, ta hỏi: “Nói cho ta biết, ai là Tiêu Lăng?”

Nhạc thanh nói: “Chu lão gia tử!”

Tơ hồn bỗng nhúc nhích, ta lắc đầu: “Không phải”

Nhạc Thanh: “Tái Thường Nga!”

Ta: “Không phải!”

Nguyệt Đồng: ” Ngươi còn nói láo ta sẽ móc mắt ngươi!”

Nhạc Thanh nhìn sắc trời, chớp mắt hỏi: “Bây giờ là lúc nào rồi?”

Ta phát hiện trong đầu hần rất hỗn loạn, lại bị hần nói leo vào, hơn nữa chính bản thân lại quá chậm chạp, nghĩ đông nghĩ tây, ước chừng cũng qua nửa canh giờ rồi, e rằng thời gian chạy trốn cũng không kịp, vội vàng giao cho Nguyệt Đồng tiếp tục bức cung, nếu thật sự hỏi không ra, sẽ không hỏi nữa, thẳng tay mà giết hần vậy.

Nhạc Thanh lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Cho dù chết, ta cũng sẽ không nói.”

Sau đó hần nhắm hai mắt lại, khẳng khái chờ chết.

Tay trái xuất tơ hồn, tay phải cầm trường kiếm, hận đến nghiêng rặng lại, chuỗi kiếm rung lên, trong lòng mặc niệm vài lần rồi quyết định lần đầu tiên trong đời phạm vào sát giới.

Bỗng một luồng sát khí từ bên trái dội ngược lại, Nguyệt Đồng không phòng bị, đứng mũi chịu sào hứng trọn đòn, cả thân hình mèo văng xa bảy tám trượng, nặng nề rơi xuống đất, ta thu kiếm về phòng bị, cổ tay đau nhức.

Không gian bị cắt ra thành một vết nứt, bắt đầu vụn vỡ, vài tiếng chuông vang lên giữa đồng ruộng yên tĩnh mênh mông, như thức tỉnh và thúc giục những cô hồn dã quỷ. Một con ác thú to lớn các chi đen tuyền từ trong khe bước ra, nặng nề bước trên nền cỏ, để lại một dấu chân sâu hoắm, chung quanh hoa cỏ đang xanh tươi bỗng nhiên héo rũ, hoa tươi vội tàn tạ, đợi đến lúc cự thú chậm rãi bước ra khỏi khe, thân cao bốn trượng, hình thể to lớn, khoác trên mình bộ da lông thật dài, có mắt mà không nhìn, biết mà không mở, có hai tai mà không nghe, đúng là mãnh thú Hồn Độn. Hồn Độn chỉ đi theo ác nhân, nó mang yên hoàng kim, lộ rõ sát khí với thần linh, trên lưng cõng theo một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Mỹ nhân vẻ mặt lạnh lùng, toàn thân không mang theo trang sức, chỉ mặc một bộ giáp nhỏ màu đen điêu khắc rất tinh xảo, cầm trong tay Phương Thiên Họa Kích, mái tóc dài như nước được búi gọn, cài lên một chiếc trâm nhỏ bằng đá mắt mèo, càng nổi bật làn da trắng nõn, bên dưới cặp mi như vẽ đôi mắt màu hổ phách, dung mạo khó có thể miêu tả, thời gian như ngừng lại, khi sóng mắt nàng vừa khẽ động, cho dù không cười, mị lực câu hồn đoạt phách vẫn lan tỏa trong không khí, nhan sắc khiến cho tất cả lục phủ ngũ tạng ngừng hoạt động luôn.

Ta hít sâu một hơi, lui về phía sau hai bước, trán đổ mồ hôi lạnh.

Không cần hỏi nhiều, chỉ có thể là đệ nhất mỹ nhân tam giới trong truyền thuyết: Nữ thần Thương Quỳnh.

Vũ kỹ của nàng so với dung mạo lại càng xuất chúng.

Sát khí cường đại khiến cho người ta không tài nào di động bước chân.

Thương Quỳnh ở trên cao nhìn xuống, lạnh lùng như núi băng vĩnh viễn không thể tan chảy, nàng không để ý đến Nhạc Thanh đang nằm trên đất, mà chìa Phương Thiên Họa Kích, nhẹ nhàng nâng cầm ta lên, tính tế đánh giá, khóe mắt lộ vẻ khinh thường: “Ta dù chết cũng không nghĩ mắt của tên tiểu tử kia lại kém như vậy!”

19. Chương 19: Ma Tướng

Dịch: diệulinh

Biên: Vivian Nhinhhi

Thương Quỳnh giống như một thợ săn lão luyện, xinh đẹp, ánh mắt không chút cảm tình, Phương Thiên Họa Kích chạm vào da, lạnh buốt đến thấu xương, chỉ cần đẩy nhẹ lên phía trước một chút, có thể cắt đứt cổ họng.

Ta lúc ấy chỉ muốn chết luôn cho xong

Thời gian như chiếc đèn kéo quân chạy vụt qua trong đầu, cuối cùng chỉ còn lại cảm giác trống rỗng.

“Dừng tay!” Bạch Quân điên cuồng gào lên, Nguyệt Đồng bỏ lên, biến trở lại hình hài con mèo nhỏ, rón ra rón rén đi tới, nhẹ nhàng gầm gừ, chỉ chực ngoạm vào chân Thương Quỳnh.

“Dừng. . .” Ta nuốt một chút nước miếng, ngăn bọn hắn làm chuyện ngu xuẩn. Tình thế hiện giờ, có mười ta cộng lại cũng không phải đối thủ của Thương Quỳnh. Hơn nữa nàng ta là Sân ma, rất dễ nổi giận, vốn tính thù dai, đặc tội nàng chẳng những mình toi mạng, mà còn liên lụy rất nhiều người, vẫn là đừng nên chọc vào nữ ma vương này thì hơn.

Thương Quỳnh hơi nhú mào, hình như có chút mất kiên nhẫn, tìm ta ngừng đập nửa nhịp, qua một hồi lâu, nàng mới chậm rãi đưa lưỡi kích xuống, khẽ mở môi son, không kiên nhẫn nói: “Mau cút đi!”

Ta không nghe rõ, đứng im chôn chân một chỗ, bất động.

Lưỡi kích của Thương Quỳnh lại giơ lên.

Nhạc Thanh nằm trên mặt đất lại kêu lên: “Điện hạ, nàng ta là người của Tiêu Lăng điện hạ, người nên suy nghĩ lại!”

” Tám ngàn năm trước thì phải lòng bích tỷ Kỳ Lâm, vừa xấu xí vừa quái gở, cả ngày ốm yếu, sáu ngàn năm trước thì là vết cừu sắc, ngoại trừ lăm mồm thì nửa điểm tác dụng cũng không có, bốn ngàn năm trước lại là rèm châu mẫu, cũng là phế vật,. . . Sao con mắt nhìn của hắc qua bao lâu vẫn chẳng có nửa phần tiến bộ vậy?” Thương Quỳnh càng thêm mất kiên nhẫn, rầu rĩ nói: “Hai huynh đệ này, đến khi nào mới khiến ta bớt lo lắng đi một chút? Rõ ràng đã nói bao nhiêu lần rồi, si là nghiệp chướng, yêu là mằm họa, cần nhanh chóng mà trừ bỏ, lại nhất định không nghe.”

Nhạc Thanh khuyên nhủ: “Tiêu Lăng đại nhân đối với tỷ tỷ luôn nhất mực tôn trọng, ngài không thể vì cái thứ phế vật này mà để huynh đệ tương tàn chứ???”

Ta bị mắng là “phế vật phế vật” thực tức chết, nhưng mà hình như đúng, khỏi cãi. ==!

Thương Quỳnh cuối cùng cũng thu lại sát khí, chỉ hướng trường kích xuống đất một cái, cả ngọn núi rung chuyển, mãnh thú Hỗn Độn lại bắt đầu gầm rú, trong phạm vi trăm dặm, muôn thú đều trốn mất tích. Nàng chỉ tay vào ta nói: “Mau quay về trấn Lạc Thủy! Không được bước ra khỏi đó nửa bước, nếu có lần thứ hai như thế này, đừng trách ta không nể tình đệ đệ của ta, sẽ chém đứt đôi chân này của ngươi, cho ngươi khỏi phải chạy nữa.”

Ta như trút được gánh nặng, nhanh chóng một tay xách Nguyệt Đồng, tay kia kẹp Bạch Quân, nhanh chóng bỏ chạy.

Đi một đoạn xa mới dám dừng, quay đầu lại, đã thấy Hỗn Độn mở miệng lớn, ngậm lấy Nhạc Thanh, Thương Quỳnh trên không trung nhẹ nhàng phát phát tay, bên trong cái khe nứt không gian, ba ma tướng bước ra, trước thì nhìn ta như hổ đói rình mồi, khùng bố cười vài cái, sau đó đồng loạt bước lại gần, biến thành hình dạng con người, cường chế ở phía sau bọn ta, nghênh ngang đi vào trấn Lạc Thủy.

Về đến gần nhà hàng xóm. Hoàng bà bán đồ ăn thấy ta mang về nhiều người như vậy, rất ngạc nhiên, vội kéo ta ra hỏi: “Vũ Dao tiên sinh, những người này là ai thế?”

Ta hoảng hốt, chưa kịp định thần lại, lúng búng đến một lúc sau mới nói: ” Đều là. . là. . . huynh đệ của ta. . .”

Hoàng bà cả kinh, làm rơi cả cây cải trắng xuống đất, lắp bắp hỏi: “Tiên sinh dung mạo thanh tú như thế, vì sao huynh đệ của ngài lại thô lỗ như vậy?. . .vừa đi lính về à?” Sau đó lại kéo ta ra xa vài bước, khẽ hỏi: “Gia cảnh mấy người bọn họ có tốt không vậy? Đã vợ con gì chưa? Đứa cháu gái kia nhà ta, hiền hậu, đảm đang, xung quanh đây nhà nào cũng phải khen nức nở đấy, vẫn là người nhà của Vũ Dao tiên sinh tốt nhất, người giúp ta vun vào mấy câu đi!”

Cô cháu gái kia mặt thì rõ, tướng mạo xấu xí, mười tám tuổi còn chưa lấy được chồng, đã là gái lỡ thì rồi, thế nên Hoàng bà vô cùng sốt ruột, điều kiện cũng xuống thấp đến mức chỉ cần là nam nhân là được.

Ta toát mồ hôi hột, đáp qua loa: “Chuyện ấy để nói sau, nói sau đi!”

Hoàng bà còn chưa từ bỏ ý định, xông ra trước mặt mấy tên ma tướng hỏi: “Các vị đây làm nghề gì vậy?”

Ta không kịp bịt miệng bà ta lại, bị dọa cho sợ gần chết.

Không ngờ. tên ma tướng cao to nhất lại nghiêm trang thành thật nói: ” Xích Hổ, tiên phong tướng quân.”

Tên bên cạnh bộ dạng thanh tú hơn, nhếch cái khóe miệng có nốt ruồi mỉm cười nói: ” Viêm Hồ, kiêu dũng tướng quân.”

Còn lại một tên cuối cùng, trông không khác gì khối băng, cái đầu trọc bóng loáng nói: “Đằng Xà, Uy Vũ tướng quân.”

Hoàng bà trợn tròn mắt, há hốc mồm.

Ta vội vàng lấp liếm: “Đều là người diễn hí khúc cả thôi.”

Có lẽ Thương Quỳnh đã hạ lệnh gì đó, nên dù cho ba tên ma tướng này đã nhướng hết cả sáu cái lông mày lên bất mãn nhưng trước sau vẫn đứng nghiêm, không phản bác gì.

”Đều là con hát thật à?” Hoàng bà sống chết cũng không tin cái trấn nhỏ bé này lại có thể có ba vị tướng quân đại giá quang lâm, cứ hỏi đi hỏi lại đến mấy lần, rốt cục cũng đành chịu thua, không muốn cháu gái chịu cảnh con hát hèn kém cả đời, đành tiếp tục quay về bán đồ ăn.

Ta đến tận cuối buổi mới nhớ tên ba vị tướng quân này đều đã từng nghe qua. Bọn họ đều là thủ hạ đắc lực dưới tay Thương Quỳnh, hiện giờ lại không đi trấn thủ biên cương Ma Giới, lại phái người tới giám sát ta, thật không biết quý trọng nhân tài. Ta quan trọng đến thế sao? Hay là Thương Quỳnh làm việc phò tướng lãng phí quen rồi?

Lòng ta lại rối như tơ vò.

Quay về phòng, ba ma tướng liền biến trở lại nguyên hình, xích hồ cao tới tám trượng, hai mắt đỏ như máu, giáp bạc quấn quanh eo, bên hông đeo thanh Cự Phủ, trước tiên đi xung quanh thám thính một phen, lầm rầm đọc mấy câu chú thuật, bày ra một Cự Thạch trận. Viêm Hồ đáng người gầy yếu, mũi cao, ánh mắt đào hoa, trên tay cũng không rõ là mang theo thứ vũ khí gì, nhảy lên cây lê, từ trên cao nhòm xuống, ngó đông ngó tây, sau đó cũng lầm rầm đọc chú thuật, bày ra một Bạo Phong trận trên không trung. Đằng Xà thân người thấp bé, ánh mắt trắng dã tựa như không có con ngươi, hất dùi Mộc Phục thuật, bốn phía mọc ra những dây leo gai chằng chịt, quấn quanh tường bao mấy vòng liền.

Ba tuyến phòng thủ, đã biến nhà ta thành cái lô cốt rồi, đến con ruồi cũng không bay ra ngoài được thể mà chúng vẫn còn lo lắng, tự mình canh giữ bên ngoài viện, theo dõi mọi động tĩnh.

Chỉ còn sót lại phòng riêng của ta, là vì cái danh “nữ nhân của Tiêu Lăng” nên bọn hắn mới không dám quá mức mạo phạm mà chừa lại đây. Ta ngồi một bên, vừa thở dài vừa băng bó vết thương cho Nguyệt Đồng, Bạch Quân thì dáo dác nhìn quanh, vẫn chưa từ bỏ ý định cùng ta nhỏ giọng thương lượng tìm cách đào thoát.

Bàn qua tính lại một hồi, xét thấy thực lực hai bên như sau:

Tiêu Lăng là ”Tham Ma” nổi tiếng trong Ma giới là kẻ gian manh quỷ quyệt, có đệ nhất mỹ nữ chiến thần của Ma giới tương trợ, có bảy yêu tinh ở Tây Sơn hỗ trợ, còn thêm cả ba ma tướng thanh danh hiển hách nữa.

Ta, chính là “Ngốc tiên tử” lừng danh thiên giới, có một đồ đệ trẻ con lợi hại hơn trẻ con bình thường một tí, một đồ đệ mèo yêu thông minh hơn con mèo bình thường một ít, còn có một tên đồ đệ dê xồm làm việc gì hỏng việc đấy nữa...

So sánh thực lực hai bên, cao thấp biết liền.

Ta ngửa mặt nhìn trời, buồn bã thất thần, hai hàng lệ rơi.

Phải dẫn theo đồ đệ nhắm mắt chờ chết, ta nghĩ đây đại khái là tình cảnh bất đắc dĩ nhất trong đời ta rồi đi...

Rất nhanh chóng, ta đã biết là ta sai rồi.

Bên ngoài tường bao chợt truyền tiếng Chu Thiệu gào hét: ”Sư phụ mỹ nhân! Ta cuối cùng cũng tóm được rồi, người nói xem, trong đám này, rốt cục là tên nam nhân thối tha nào ăn vụng chúi mếp không chịu trách nhiệm với nàng? Để ta nói ông nội làm thật hắn.

Tiếng rống của hắn đúng là kinh thiên động địa.

Mấy khuôn mặt lạnh khốc của đám ma tướng lập tức méo xệch.

Sư phụ à. Thì ra càng có thêm người có thể lại càng không may hơn!!!

Nhóm ma tướng này đúng là hiệu suất làm việc rất cao, Viêm Hồ tiện tay vòng qua eo vị dẫn độn nào đó kia, kéo hắn từ đầu tường xuống, rơi đánh bịch trên mặt đất, Đằng Xà đảo tay, lộ ra thanh đao ngắn, đâm

thăng vào ngực hắn. Ta vội vàng giật màn cửa xuống, vung vào trong không trung, cuốn lấy cổ tay Đằng Xà, hét: “Thủ hạ lưu nhân.”

Đằng Xà không tỏ vẻ gì cả, nhưng vẫn dừng tay.

Chu Thiệu trì trì độn độn, rốt cục cũng đã phát hiện kẻ mà mình đang đối mặt hoàn toàn không phải những người bình thường dễ hù dọa, liền vọt tới bên cạnh ta hỏi: “Sư. . . sư phụ, ba cái thứ này là gì á?”

Viêm Hồ hỏi lại: “Người nói chúng ta là thứ này thứ nọ?”

Xích Hồ nổi điên lên: “Ba xa lạp! Chúng ta đương nhiên không phải là ”thứ” gì rồi!”

Đằng Xà cười lạnh: “Phải phải, người không phải thứ gì cả, đừng kéo ta vào nữa.”

Ta: “. . .”

Xích Hồ then quá hóa giận, rút Cự Phủ bên hông định chém người.

“Hắn cũng là đồ đệ của ta, đồng ngôn vô kị, đồng ngôn vô kị mà! Tha cho hắn một mạng được không?” Ta cảm thấy mặt mũi mình đã mất hết, đang nhắm tính xem có nên mượn của sư phụ một ít ra ném nữa không?

Xích Hồ nhỏ toẹt một bãi nước bọt xuống đất, vung cái búa mấy vòng, chĩa thẳng vào mặt Chu Thiệu nói: “Tông môn nhà nó! Thăng ranh con này vu cho bọn ta có tư tình với người, nếu Thương Quỳnh đại nhân biết được, bảo chúng ta biện bạch thế nào?”

Ta xoay người lại, túm lấy Chu Thiệu cả giận nói: “Người lại nói linh tinh cái gì thế hả?”

Chu Thiệu quay trái quay phải, đến nắm được tình thế, liền vỗ đầu một cái, cả kinh kêu lên: “Thì ra là ta mơ ngủ, ta mơ thấy sư phụ bị người khi dễ, khóc suốt suốt đòi đi xa tìm người thân, bỏ mặc ta ở lại. . .”

Ta gạt đầu như già tởi: ” Phải phải, đứa nhỏ này rất hay mơ ngủ mà!”

Nguyệt Đồng vô cùng khâm phục, cười khanh khách: “A Thiệu, chúng ta vừa rồi đúng là định chuồn êm, nhưng sau đó bị người ta khi dễ đành quay trở về. Người thực sự giỏi quá đi, không cần đoán cũng biết được, tính toán cũng thật tài tình!”

Ta hung hăng cốc vào đầu nó một cái.

“Méoooooooo. . .” giọng khóc lóc kể lể của Nguyệt Đồng lại càng thêm quặn rũ.

Ánh mắt của Xích Hồ cũng dời về phía sau lưng ta, dừng lại ở chỗ Nguyệt Đồng vừa mới biến lại thành hình người, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, lộ vẻ kinh diễm.

Ta có dự cảm chẳng lành, nhưng Nguyệt Đồng dường như lại chẳng cảm thấy gì, nó ôm chặt lấy tay ta, con mắt xinh đẹp khẽ lưu chuyển, lộ tai rung lên mấy cái, tò mò đánh giá đám ma tướng dung mạo kì quái kia. Nhất là còn đảo qua đảo lại trên người cái tên Đằng Xà mắt trắng không tròng kia mấy lần. Sau đó ghé tai ta thì thầm: “Sư phụ chủ nhân, mấy tên này nhìn hung hãn quá.”

Lời còn chưa dứt, nó đã bị Xích Hồ tóm cổ lên, thô bạo nắm cầm lên nhìn, khuôn mặt trắng nõn lập tức hiện ra mấy vệt hằn đỏ.

Viêm Hồ ở bên cạnh cười hì hì nói: ” Mèo yêu Uyên Ương Nhân, thực sự rất hiếm thấy, hẳn là đúng khẩu vị của người phải không A Hồ?”

Xích Hồ thực thà đáp lại: “Ồ”

Nguyệt Đồng hoa nhan thất sắc, không ngừng giãy giụa trên không trung.

Ta vội khuyên can: “Nó là mèo đực đó!”

Xích Hồ hỏi lại: “Thế thì đã sao?”

Ta nói: “Nữ thần Thương Quỳnh sai các người đến đây để giúp Tiêu Lăng trông coi ta mà, các người không được tổn thương hắn!”

Xích Hổ nói: “Chẳng qua là một con mèo yêu nhãi nhép, chỉ cần ta mở miệng, Tiêu Lãng đại nhân sẽ không hẹp hòi với ta đâu!”

“Này, nghiêm túc mà làm việc đi!” Đằng Xà chậm rãi nói, “Muốn chơi thì cũng phải chờ khi mọi chuyện xong xuôi đã, tới lúc đó hẳn cũng chẳng chạy đi đâu được, bọn ta không hứng thú với mèo yêu, sẽ không tranh giành với người đâu.”

Ta xuất ra vài sợi tơ hồng, nhằm vào hướng Xích Hổ mà đánh tới, cướp lại Nguyệt Đồng, tức giận nói: “Đồ nhi của ta, không phải là đồ chơi của các người! Hơn nữa. . . con mèo này không hay ho gì đâu, nó đầu óc ngu si, tứ chi lại không phát triển, cầm kì thi họa cái gì cũng không biết, không bằng để ta chơi cùng người đi!”

Ba tên ma tướng cũng như ba đứa đồ đệ cùng nhau thở dài trầm mặc.

Ta cảm thấy không khí có gì đó kì quái, còn hoài nghi mình vừa nói sai, cẩn thận hỏi lại: “Thế các người muốn chơi cái gì?”

Viêm Hồ là kẻ đầu tiên bật cười ra tiếng, cặp mắt cười cong cong sắp giống trăng lưỡi liềm rồi, hắn xoa xoa bụng nói: “Xích Hổ, người ta hỏi người muốn chơi cái gì kìa!”

Đằng Xà nhếch môi một cái, thần sắc không thay đổi.

“Con mẹ nhà người!” Xích Hổ bị tức đến đỏ mặt tía tai, hắn xoay người, đem cái mặt hung thần ác sát đến trước mặt ta, nghiêng rằng uy hiếp: “Lão tử muốn bắt con mèo này, chơi trò mà Tiêu Lãng đại nhân vẫn cùng người chơi đó!”

Mặt ta cắt không còn một giọt máu.

Nguyệt Đồng buông thông hai tai, run rẩy, trông thật đáng thương.

Xích Hổ thở hổn hển, không thèm để ý đến lời nhắc nhở của Đằng Xà, ôm lấy nó, kéo xềnh xệch về phía gian phòng của Bạch Quân lúc trước.

Ta muốn đuổi theo, lại bị Viêm Hồ ngăn lại, hắn ngoài cười trong không cười mà an ủi: “Mặc kệ hắn đi, Xích Hổ xưa nay rất ngang ngược, nếu chọc cho hắn điên lên lại không cho hắn trút giận, hắn sẽ không chịu để yên đâu, Ngọc Dao tiên tử đừng làm khó bọn ta mà.” Sau đó lại hướng về phía phòng trong nói: “Người kiểm chế một chút đi, tốt xấu gì cũng phải giữ lại mạng nhé, lần trước người đùa chết mấy đứa trẻ con rồi, kết quả là gây chuyện, đã hại chúng ta mất đến nửa năm thu dọn cục diện rồi rầm ầy cho người rồi đấy!”

Mấy tên này thật không có lý lẽ gì cả! Ta trở mắt nhìn Nguyệt Đồng túm vào trong phòng, giận không kiềm chế được, lập tức muốn động thủ.

Đằng Xà ở bên cạnh lặng lẽ nói: “Người còn không tự lo lấy bản thân mình đi. Tiêu Lãng đại nhân đang rất tức giận. Đợi đêm nay ngài ấy đến tìm người, khắc khắc, lúc ấy còn không biết người với con mèo nhép này ai đáng thương hơn ai đâu!”

Ta rùng mình một cái, ngây ngốc đứng một chỗ. Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng kêu khóc thất thanh của Nguyệt Đồng mới giật mình tỉnh lại, vội vàng gạt an nguy của mình sang một bên, cố chịu đau mà vận khí, hóa ra mấy chục sợi tơ hồng, cái roi dài của Viêm Hồ lập tức hóa thành vô số ảo ảnh trên không trung, bám lấy tơ hồng, tạo thành một tấm lưới không gỡ ra được, không ai chịu nhượng bộ.

“Sư phụ, vô ích thôi!” Bạch Quân ở phía sau khuyên nhủ: “Người không phải đối thủ của hắn đâu!”

Chu Thiệu vẫn chưa hết hoảng hồn, kêu lên: “Thế nhưng mà sư phụ mỹ nhân, Nguyệt Đồng.... dường như khóc lóc rất thảm mà...”

Trong lúc hai bên đang giao đấu, ta vừa khấn trương vừa tức giận, cố tìm cách phá bỏ, chợt liếc thấy Bạch Quân nhảy mất ra đầu ám thị điều gì đó, do dự một lát liền ngừng tay.

Bạch Quân chạy đến nhất chết kéo ta trở về phòng, vừa đi vừa nói: “Sư phụ tỷ tỷ, hảo hán không đấu với ác nhân, đánh không lại thì đừng đánh nữa.”

“Nhưng. . . nhưng mà. . .” Lòng ta nóng như lửa đốt, còn muốn tranh luận, đã thấy Bạch Quần ra sức nháy mắt ra dấu, cuối cùng dậm chân một cái tung cánh cửa quay về. Chu Thiệu hoảng sợ quá độ, đơ như người gỗ, ngoan ngoãn đuổi theo sau. Còn lại hai tên ma tướng tiếp tục trấn thủ bên ngoài.

Vào đến phòng, Bạch Quần chỉ vào vách tường, không nhanh không chậm nói: “ Hai gian phòng này ở cạnh nhau!”

Ta mới tỉnh ngộ, không ngừng khen hấn thông minh, dồn sức đập mạnh vào vách tường.

Gạch đá vụn rơi ầm ầm, bụi mù trời đất, khiến người ho sặc sụa. Bên kia vách tường, Nguyệt Đồng đang bị trói ở đầu giường, đã hôn mê bất tỉnh từ bao giờ, trên mặt giàn giụa nước mắt, cổ tay cùng các đốt ngón tay sưng tấy dị thường, quần áo trên người bị lột xuống hơn nửa, trên mặt rất nhiều vết thương, Xích Hồ cũng bị cào một vết trên mặt, đang cười trên người nó, mắt đỏ ngầu nhìn bọn ta, phần thân dưới không nên nhìn cũng đã bị ta nhìn thấy cả, bộ dáng thực ghê tởm vô cùng. . .

Bây giờ không phải lúc ngẩn người than thở nữa.

Ta quờ lấy chậu nước rửa mặt hồi sáng, nhằm thẳng vào mặt hấn mà dội, chỉ vào cửa giận dữ gầm lên: “Thả đồ nhi của ta xuống, cút ra ngoài!”

Cặp mắt của Xích Hồ từ đỏ ngầu rút cuộc cũng tỉnh táo trở lại, hấn nhìn ta, rồi lại nhìn Nguyệt Đồng, cười lạnh một tiếng, chậm rãi mặc quần áo đi ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa còn với lại một câu: “Đừng nóng, ngày sau còn dài, lão tử sớm muộn gì cũng sẽ chơi chết ngươi!”

Tiếng sập cửa nặng nề vang lên, tiếp sau là tiếng cười lớn của Viêm Hồ: “Ngươi ngày ngày bắn nhận, cuối cùng lại bị nhận mổ vào mắt!”

Xích Hồ mắng: “Cút!”

Hai chân ta mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất, Bạch Quần bước đến cởi trói cho Nguyệt Đồng, nắm lấy cổ tay hấn, kiểm tra rồi nói: “Sư phụ tỷ tỷ, tay nó bị vận gãy rồi, tên ác ma kia ra tay thật tàn nhẫn!”

Ta lão đảo chạy tới, đau xót ôm lấy Nguyệt Đồng, nâng cổ tay vừa sưng vừa đỏ tấy của nó lên, cảm thấy thật bàng hoàng.

Giờ thì cửa này coi như đã qua rồi, nhưng còn đêm nay thì sao? Tương lai thì sao đây?

Ở giữa thiên địa, nhưng khắp nơi đều là tuyệt cảnh

Ta thực sự phải chết như thế này sao?

20. Chương 20: Ngăn Chặn Đế Lộ Thiên Khiêu

Dịch: phuthuyhog

Biên: Vivian Ninhhi

Trong nhiều truyền thuyết, khi người tốt gặp nạn, chỉ cần yên lặng cầu nguyện sẽ có thần tiên chân đạp ngũ sắc tường vân bay tới, cứu vớt hấn thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng. Nhưng mà trong truyền thuyết chưa bao giờ nhắc tới, khi thần tiên gặp nạn thì tìm ai cầu nguyện đây?

Sư phụ, đồ đệ tâm can bảo bối của người sắp xong đời rồi, nếu còn không đến cứu, ngay cả lần gặp cuối cùng cũng không được nữa nha.

Ta không cam lòng mà.

Nhìn Nguyệt đồng hôn mê bất tỉnh trên giường, trán lấm tấm mồ hôi lạnh, Bạch Quần dựa thân bên tường, hai mắt không ngừng đảo ra ngoài, càng nhìn càng tuyệt vọng. Chu Thiệu bên cạnh muốn nói lại thôi, biểu cảm còn ngốc hơn cả Thiên Bồng Nguyên Soái lúc ở cạnh Thường Nga.

Ta vốn không muốn liên lụy hấn, cũng không định dẫn hấn lên trời, mọi việc đều giấu khiến hấn luôn không hiểu rõ mọi chuyện. Hiện giờ hấn bị đẩy vào khốn cảnh cùng ta, ta không thể tiếp tục giấu diếm nữa, phải thẳng thắn nói ra chuyện của Tiêu Lăng đồng thời hỏi hấn vì sao lại treo tường nhìn trộm.

Mặt mũi Chu Thiệu trắng bệch, vội lấp bắp giải thích: “Sư phụ mỹ nhân, ta. . . lần trước ta thấy chỗ cổ người có vết hôn, nghĩ là người lên gặp tình nhân, nên trong lòng bứt rứt, muốn biết kẻ đó là ai, nhìn xem kẻ ấy có phải hạng khốn kiếp hoa tâm phong lưu đùa bỡn nữ tử, còn muốn. . .”

Câu kể tiếp bị hấn nuốt vào, không dám nói ra.

Bạch Quần liếc mắt nhìn hấn, không chút lưu tình: “Người muốn giở thủ đoạn châm ngòi ly gián, phá hỏng nhân duyên của sư phụ phải không?”

Sắc mặt Chu Thiệu đang trắng chuyển hồng, cười ngây ngô hai tiếng mới tiếp tục ngượng ngùng nói: “Đại sư huynh nói gì thế? Ta không phải loại tiểu nhân đê tiện đó, huynh cả nghĩ rồi.”

“Hành vi của hấn tuy hơi phóng túng nhưng cũng không đến mức xấu xa như vậy, Bạch quần người nghĩ nhiều rồi.” Sư phụ nào đồ đệ ấy, ta cảm thấy mấy đồ nhi nhà mình mặc dù đùa nào đùa nấy đều có một ít tật, nhưng đều là người tốt.

Chu Thiệu kích động đến mặt đỏ tai hồng.

Ta khuyến khích hấn vài câu học tập cho tốt rồi đột nhiên lại hỏi “Người bắt đầu nhìn trộm từ khi nào?”

Chu Thiệu chần chờ một lát: “Khoảng hai tháng trước.”

Ta tính toán một chút thấy đó đúng là lúc sau khi Tiêu Lăng xuất hiện, liền kinh hãi truy vấn: “Người có thấy trong tiểu viện của ta có gì không bình thường không?”

“Không có,” Chu Thiệu lắc đầu, đồng thời xắn tay áo lên để lộ hai tay đầy vết sưng đỏ cùng vết máu nhỏ, tổ khổ “Không biết ai quy định trong hoa viên cần có hồ nước? Hại ta suốt ngày ngồi trong bụi cỏ bị muỗi cắn, ngứa ngáy như tra tấn. Ngứa muốn chết mà không được.”

Bạch Quần mặt đen xì: “Đáng đời!”

Ta bắt đắc dĩ thi triển mấy tiểu pháp thuật giúp hấn trị vết sưng đỏ rồi nói tiếp cho hấn biết thời gian Tiêu Lăng qua lại: “Người thực sự chưa từng thấy người nào kỳ lạ tiến vào phòng ta sao? Ước chừng giờ Hợi.”

Chu Thiệu lắc lắc đầu, khẳng định “Ta thật sự không thấy người nào kỳ lạ cả.”

Ta truy vấn: “Một chút kỳ quái cũng không?”

Bạch Quần nói: “Có lẽ Tiêu Lăng dùng thuật ẩn thân.”

Chu Thiệu do dự nói “Ta thỉnh thoảng cũng thấy một mỗi nên có lúc thất thần, đi vào uống trà ăn bánh. Nếu có nam nhân nào lạ vào phòng sư phụ thì ta tuyệt đối sẽ nhảy ra như vừa rồi.”

Ta thấy hỏi không ra tin tức nào hữu dụng thì hơi bất đắc dĩ thở dài, thuận mồm an ủi Chu Thiệu vài câu “Lúc này trước mặt đám Ma tướng kia, người đảm lượng thật không nhỏ.”

Chu Thiệu khiêm tốn: “Đâu có đâu có.”

Bạch Quần lạnh nhạt nói “Đủ rồi đấy, hấn chắc chắn là chưa kịp thấy mặt Ma tướng đã vội kích động chạy ra, đợi đến lúc phát hiện mọi chuyện không ổn, muốn rút về thì đã không kịp rồi thì có.”

Chu Thiệu hung hăng dùng ánh mắt róc xương lóc thịt nhìn Bạch Quần, rồi xấu hổ cúi đầu.

Trong lúc mọi chuyện đều đang rối tung, thời gian từ từ trôi qua, cảnh lễ bị trời chiều ánh sáng hồng, tiếng gõ mõ trong tiểu Phật đường bên cạnh không ngừng vang lên, người nhà Chu Thiệu tới tìm thiếu gia vài lần nhưng lại bị viêm hồ trong bộ dáng phạm nhân dùng lời ngon tiếng ngọt lừa phỉnh, bọn họ chỉ cho là hấn đang ở nhà sư phụ chăm chỉ học hành đến quên ăn quên ngủ.

Ta dần mặt nhìn ráng ngũ sắc đầy trời mà lẳng lặng suy tư, chờ màn đêm buông xuống, ác ma tới cửa.

Nguyệt Đồng rút cục cũng tỉnh, lúc nó cự quậy thân thể lại không cẩn thận động đến miệng vết thương, đau đến nhe răng nhếch miệng song không kêu tiếng nào. Ta buông rèm đi đến trước người nó, nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay đang bị thương của nó rồi gọi Chu Thiệu cùng Bạch Quân tới, áy náy nói với bọn chúng: “Thực xin lỗi, vì ta vô năng nên mới hại các người rơi vào cảnh này, ta căn bản không có tư cách làm sư phụ các người.”

Bạch Quân khuyên giải “Đừng nói vậy, việc này không thể trách người được.”

Chu Thiệu cũng nói: “Là do mấy tên người xấu kia quá vô liêm sỉ.”

“Không cần biết lý do ra sao, làm sư phụ thì phải bảo vệ đệ tử, bởi vì. . . sư công của các người chính là như vậy.” ta lắc đầu, không dám nhìn vào ánh mắt bọn chúng “Ta thực hối hận, hối hận trước kia mình giả bộ con mẹ nó thanh cao, khinh thường võ công cùng pháp thuật, đem tất cả thời gian dồn vào thi từ ca phú với Đạo Đức kinh. Mọi người cười ta là con một sách ta cũng không giận, hiện giờ nghĩ lại mới thấy bọn họ đúng. Nếu ta lúc đầu chịu khó tập luyện võ công, hoặc giả nghe lời không một mình hạ phạm thì đâu để rơi vào cảnh như ngày hôm nay.”

Chu Thiệu nghiêm mặt nói: “Sư phụ mỹ nhân, câu này của người là vô cùng cực kì không đúng. Thế gian có trăm hoa, có người yêu Mẫu Đơn diễm lệ, có người thích Hàn Mai khí khái, lại có kẻ thích hoa lài thơm ngát, hoa sen thanh nhã, tóm lại là mỗi hoa đều có một vẻ riêng. Thế sự vô thường, đâu có gì là hoàn mỹ. Chẳng lẽ người có thể trách mẫu đơn tàn vào mùa đông, trách nó không chịu được giá rét hay sao??? Sao có thể mọi tội lỗi đều quy lên đầu người được.”

“Nếu đã gặp vận rủi thì muốn tránh cũng không được, ngày đó sư phụ không cứu thì tên ta đã chết rồi, chẳng nhẽ đó không phải là may mắn sao?” Bạch Quân bỗng nhiên lên tiếng “Ngàn đời gian nan chỉ có chết mới có thể giải thoát, chẳng nhẽ sư phụ định. . .”

“Ta chưa đến mức vô trách nhiệm như vậy.” Được đề nghị quan tâm khiến ta xúc động rơi nước mắt, vội hỏi: “Vốn dĩ ta đã định thỏa hiệp với hắn để đổi lấy đường sống cho các người, nhưng ma thì vẫn là ma, nhìn Xích Hổ hành hạ Nguyệt Đồng mà ta kinh hồn táng đảm, nếu bốn người chúng ta mà tiến nhập ma giới sợ là sống không bằng chết. Cách duy nhất bây giờ là ‘di hồn’.”

“Di hồn?” Ba đồ đệ đều ngây ngốc nhìn ta.

Ta lau giọt lệ cảm động bên khóe mắt, tìm kiếm trong lòng một lát rồi lấy ra một chiếc gương đồng, một cái nghiền mực, một con dấu rồi giải thích “Ta trước dùng tơ hồn kéo hồn phách các người ra rồi chuyển lên những vật này, sau đó phá hủy thân thể các người khiến ma tướng tưởng rằng các người đã chết. Tương lai chỉ cần các người hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, tĩnh tâm tu luyện mấy ngàn năm sẽ một lần nữa sống lại.”

Chu Thiệu cả kinh “Má ơi! Mấy ngàn năm lận! Sư phụ mỹ nhân, làm vậy không bằng giết ta luôn cho rồi!”

Bạch Quân kiên quyết: “Ta thà bị ma tướng hành chết còn hơn.”

Chu Thiệu phụ họa: “Ta là thiện nhân mười đời, còn không bằng chết sớm thì sớm đầu thai, đi gặp Diêm vương lấy cái số, kiếp sau vẫn là mạng phú quý.”

Bạch Quân khinh bỉ: “Chủ ý của sư phụ quá xá tệ.”

Ta vắt óc suy nghĩ cả trưa mà lại bị bác bỏ tàn nhẫn như vậy, rất là mất mát nha.

Ta bi phẫn hỏi: “Tiêu Lăng sắp tới rồi, các người còn cách nào tốt hơn sao?”

Bạch Quân đề nghị: “Sư phụ, chúng ta cùng tự sát đi!” Thà làm ngọc nát cũng không thể để sắc lang đó lợi dụng.”

Chu Thiệu đồng ý: “Đúng đúng! Chúng ta không thể sinh cùng năm cùng tháng nhưng tốt xấu gì cũng được chết cùng tháng cùng năm. Đợi Tiêu Lăng đến đây lại phát hiện ra không chiếm được gì, cho hắn chết tức tuổi.”

Ta giận “Các người đều muốn chết vậy à? Không có đề nghị nào hữu dụng hơn sao?”

Hai người đồng thời nhìn về hướng tiền viện, đồng thời lắc đầu, đồng thời nói: “Không có.”

Nguyệt Đồng sau khi tỉnh lại luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng: “Có, sinh lộ. . . còn một đường.”

Dứt lời kinh động toàn trường, tất cả đồng loạt ôm ý nghĩ “một khi đã tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử” mà nhìn nó đầy chờ mong

“Các người sẽ tha thứ cho ta chứ?” Nguyệt Đồng áp ứng, tựa hồ có điều khó nói, ngập ngừng mở miệng.

Bạch Quân mở miệng: “Chết đến nơi rồi mà người còn lo lắng cái gì nữa? Có thảm hơn nữa cũng tốt hơn việc người bị Xích Hồ ngược đãi đến chết, sự phụ bị Tiêu Lăng chộp tới tay.”

“Ngọc Dao, ta lừa người, ta không phải miêu yêu tu hành năm trăm năm, mà là linh miêu ngàn năm, phụ thân ta là tộc trưởng bộ tộc linh miêu. Nhà ta đời đời kiếp kiếp thủ hộ thiên lộ. . .” Nguyệt Đồng bậm môi, thanh âm yếu ớt như tiếng muỗi kêu, tràn đầy áy náy “Năm ngàn năm trước, Ma tộc xâm lấn, cha mẹ chết trận sa trường, huynh đệ tỷ muội đều không may mắn thoát khỏi. Chỉ có ta trời sinh màu mắt khác biệt, pháp thuật thấp kém nên mới lưu lại được mạng này, vị trí khóa vắn thiên lộ rơi vào tay ta. Ta đã đáp ứng phụ thân nhận lãnh trách nhiệm cùng vinh quang thủ hộ thiên lộ, có cận kề cái chết cũng không thể nói. Ma tộc giam cầm ta hơn ba ngàn năm, rốt cục chúng buông lỏng cảnh giác để ta tìm được kẽ hở mà dùng phép biến hóa trốn ra. Trốn trốn tránh tránh hơn ngàn năm, còn lừa gạt Tam Vĩ Hồ yêu tương trợ giấu ta tại Tây Sơn.”

Ta từng đọc về Linh miêu trong một quyển thượng cổ điển tịch, là dị thú sinh trong ngày trăng tròn cả người tuyết trắng không một cọng lông tạp, khuôn mặt giống hổ, thân hình như sư tử, tiếng gầm không khác nào tiếng sấm, giỏi biến hóa, thiện mê hoặc, tính tình tàn bạo, sau bị Bồ Tát thu phục làm thú Trấn ma.

Loại yêu thú đáng sợ này thì có quan hệ gì với con mèo trắng Nguyệt Đồng này chứ?

Ta trợn mắt lú lười, đánh chết cũng không tin được.

Nguyệt Đồng đẩy chặn, chậm rãi đứng lên. Thân hình cao lớn hơn, không còn bộ dáng thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi ngây ngô trước kia, mà là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, mặt mày trưởng thành hơn, vẫn xinh đẹp như trước, chỉ là trong cặp mắt xanh ánh kim kia thiếu đi vẻ ngây ngô, mà biến thành vẻ tang thương sau khi đã trải qua muôn vàn tra tấn. Nó thần thờ nhìn ta, trong ánh mắt kia chan chứa vẻ không muốn rời xa cùng tưởng niệm, trong lúc hoảng hốt ta chợt có ảo giác như mình là bảo vật duy nhất trên đời của nó vậy.

Nó vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc ta, như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm liền buông.

Chỉ cảm thấy thân thuộc chứ chẳng hề chán ghét.

Giờ khắc này ta như thấy ngạt thở.

Hắn nói: “Tha thứ cho ta, ta cũng chỉ bất đắc dĩ.”

Ta khàn khàn hỏi: “Vì sao phải gạt ta.”

Nguyệt Đồng gục đầu xuống, trong bóng tối lơ lửng, những sợi tóc bạc như tơ lụa xòa phủ xuống mặt chán màu đỏ tươi mang đến vẻ yêu dị vô cùng, nó nói: “Người tới Lạc Thủy trấn không lâu thì ta nhận ra sự tồn tại của người, vốn cho rằng người tới cứu ta nên rất vui mừng, nhưng không hiểu sao bên cạnh người đã có ma tướng Nhạc Thanh giám thị, hơn nữa chút phép thuật nhỏ của ta đã hao hết trong ba ngàn năm giam cầm khiến ta chẳng thể làm gì được, bởi vậy mới không dám để lộ thân phận mà giả ngây giả dại cho qua chuyện. Nhưng người hết lần này đến lần khác còn bày ra Trấn ma phù trong sân, khiến ta vào không được, đành phải nghĩ cách từ chỗ Chu Thiệu, đoán người là Cửu thiên tiên nữ tít trên trời sẽ không nhìn ra sơ hở gì, đợi ngày sau đưa Lưu Uyển về lại quán quýt đòi người nhận làm đồ đệ, tìm cơ hội nói rõ chân tướng, tương lai cùng về thiên giới. Lại không tính đến chuyện Nhạc Thanh sử kế sát hại Lưu Uyển, dẫn động Thiên Lôi, khiến người giúp hắn vượt qua lôi kiếp, hồ yêu để lộ đã đầu nhập vào Ma tộc. Bên người lại có yêu ma giám thị, ta chỉ giữ ở trong lòng mà không dám nói nửa câu. . .”

“Đợi một chút” ta nghe thấy có điều không đúng “Ta chưa bao giờ gặp người, người làm sao nhận ra ta chứ?”

Nguyệt Đồng mỉm cười: “Chúng ta lớn lên cùng nhau, khi người còn chưa hóa thành người, ta còn từng trộm sờ vào người, thiếu chút nữa còn đánh người rơi võ trên mặt đất, bị phụ thân treo ta lên đàn ột trận.”

Chu Thiều nổi giận: “Cái gì mà sờ vào người? Ta còn chưa sờ qua đâu.”

Nguyệt Đồng bỏ qua hấn, chìa cánh tay bị thương nhẹ nhàng kéo ta, ôn nhu hỏi: “Sư phụ, ta từng hỏi qua, người cũng biết nguyên hình của mình là gì mà?”

Ta đáp: “Là ngọc.”

Nguyệt Đồng: “Ngọc có thể làm gì?”

Ta đáp: “Ngọc có nhiều tác dụng, làm vòng, trâm, ngọc tỷ, ngọc bội, ngọc hoàn, sáo ngọc. . .”

Nguyệt Đồng lại vòng vo nói: “Ma tộc lợi lỏng việc tra khảo ta, nguyên nhân quan trọng nhất là bọn chúng biết thiên lộ ở đâu. Mà muốn mở ra thiên lộ ngoài cần Linh miêu dẫn đường còn cần chìa khóa.”

“Chìa khóa?” Ta nhớ tới hình dạng kì quái của nguyên thân, hình như đã hiểu ra gì đó.

Nguyệt Đồng kiên định nói: “Người là cái chìa khóa duy nhất để mở ra thiên lộ từ thuở khai thiên lập địa đến nay, là dùng ngọc chi tinh phách mà chế thành.”

“Này. . . Sao thế được, sư phụ trước giờ chưa từng nói ta nghe chuyện này,” ta nỉ non tự nhủ: “Tuyệt đối không thể nào!”

Nguyệt Đồng nói: “Đây là kế hay của Cẩn Du thượng tiên, gỗ giấu trong rừng, tất cả mọi người đều không nghĩ tới việc chìa khóa lại biến thành tiên nhân, ở dưới mí mắt mọi người đi tới đi lui. Chỉ hận Tiêu Lăng không biết từ đâu mà biết được chân tướng việc này, mới chuyển hướng nhắm vào người.”

Vốn dĩ mục đích ban đầu của ác ma kia là chìa khóa mở ra thiên lộ chứ không phải ta.

Như vậy hết thấy đều đã rõ rồi.

“Sư phụ đã rơi vào tay Tiêu Lăng.” May mắn duy nhất tan biến, yết hầu ta cứng ngắc, cố không để mình suy nghĩ lung tung tới những chuyện đáng sợ. Nếu suy nghĩ tiếp chính mình sẽ suy sụp mất.

Nguyệt Đồng lại vươn tay sờ sờ đầu ta. Ta kinh ngạc nhìn nó, nhớ đến những ngày tháng ở chung mới rồi, rất khó đối đãi với nó như người trưởng thành, mà bản thân nó đối với chuyện này cũng thấy hơi xấu hổ, ngượng ngùng giải thích: “Tiết tháo Yêu tộc vốn không mạnh vậy, Linh Miêu cũng thuộc miêu tộc, đều phải là giống cái mới có quyền kén vợ kén chồng. Cho nên ta ngủ cùng ai cũng không sao, giả bộ càng ngốc thì mọi người cảnh giác càng thấp, ai mà tin một con mèo vô dụng bị bắt nạt lại là tộc linh miêu? Các người đừng nhìn ta như vậy!”

Bạch Quần đỡ người một lát mới hồi phục tinh thần, an ủi: “Đừng để ý, chuyện không tốt cũng đã qua.”

Chu Thiều cũng nói: “Sư công là cát nhiên thiên tướng, có rơi vào tay Ma tộc cũng sẽ thoát được như Nguyệt Đồng thôi.”

Ta hít sâu vài lần mới ổn định được cảm xúc hỏi Nguyệt Đồng: “Tự ý mở thiên lộ, người làm vậy là trái lời thề với phụ thân người, hơn nữa sẽ bị thiên giới giáng tội, tội chết đó.”

Nguyệt Đồng nói: “Ít nhất, các người sẽ không rơi vào cảnh giống ta.”

Một câu nói nhẹ nhàng mà bao hàm đầy tình nghĩa sâu nặng.

Có điều hấn không biết là đã muộn rồi.

Chân lại lần nữa mơ hồ đau đớn.

Bất kể là Nguyệt Đồng hay là ta, một khi đã bị ác ma khắc dấu, thì cả đời trốn không thoát.”

“Trời đã tối rồi, đợi Tiêu Lăng đến thì không kịp nữa rồi. Ngọc Dao người đừng nghĩ nhiều nữa, tiếp tục ở tại chỗ này rồi cùng bị đưa đi Ma giới mới là điều nguy hiểm nhất đối với Thiên giới. Nếu như lập công chuộc tội thì chưa chắc bị phán tử hình đâu, chứ còn ở lại chỗ này thì chết chắc đó.” Nguyệt Đồng hé mở miếng băng trên tay, vết sưng đỏ còn chưa tiêu. Hấn nhìn qua khe cửa thấy ba gã ma tướng liền nhanh chóng đưa ra quyết định.

Chu Thiều hỏi: “Chúng ta ngay cả cửa còn ra không được, còn hành động cái gì?”

“Yên tâm, cửa vào thiên lộ không phải cố định” Nguyệt Đồng đứng lên cảnh báo mọi người “Ta trước kia là thu nhỏ nguyên hình lại, biến thành thân mèo, bây giờ biến về nguyên hình nha, các ngươi đừng có để bị dọa đấy.”

Linh miêu hung hãn vô cùng trong truyền thuyết sắp xuất hiện rồi.

Mọi người khấn trương nuốt một ngụm nước miếng.

Nguyệt Đồng bỗng nhiên rung người, trước hóa thành còn mèo nhỏ xinh xắn lạnh lợi, sau đó đọc một câu thần chú, thân hình đột nhiên dài ra tựa như hổ sư, lông dày hoàn mỹ. Nó chống hai chân trước bị thương xuống, chống không nổi, đau đến ‘meo meo’ một tiếng rồi nằm lỳ trên giường, tứ chi mở rộng ra, mềm mại giống như một quả cầu bông, lúc nào cũng có thể lăn qua lăn lại.

Chu Thiệu vụng trộm nuốt nước bọt hai cái, nói thầm: “Hắn là Linh miêu chính là mèo nhỏ biến lớn đi???”

Bạch Quân nhẹ thở ra: “May mà biến lớn lên rồi bộ dáng vẫn gốc như thế. . .”

Ta lời lẽ đánh thép giải thích: “Truyền thuyết lưu truyền cho đến ngày nay, tất nhiên phải có một độ sai lệch nhất định, đừng để trong lòng quá...”

Nguyệt Đồng rất xấu hổ.

21. Chương 21: Ngửa Bài

Dịch: diệulinh

Biên: Vivian Nhinh

Dù rất nhiều năm sau, mỗi lần nhớ đến chuyện hôm nay, ta đều thấy chán nản vô cùng.

Bị cầm tù trong trấn Lạc Thủy, ngày đêm gây chuyện đánh cãi nhau, hình xăm tàn nhẫn, Thương Quỳnh đe dọa, cả thể xác lẫn tinh thần đều bị khống chế cao độ, hơn nữa thời hạn chỉ có ba tháng, mọi việc đều gấp gáp, bức bách đè lên đầu của ta, khiến dây thần kinh giống như dây cung đã kéo căng vậy, không thể thở nổi, trong lòng giờ phút nào cũng chỉ muốn mau mau chóng chóng được thoát thân.

Con đường sống như một sợi chỉ dài mong manh, hy vọng càng lúc càng tiêu tán.

Hắn từng bước thận trọng, dồn ta vào cấn thẳng, sợ hãi, đoạt hết toàn bộ lý trí của ta, khiến ta mất đi phán đoán, đi vào đường cùng.

Ngay khi tuyệt vọng đến cực điểm, thì Nguyệt Đồng lại nhen nhóm lên một tia hy vọng mỏng manh, đủ để cho cả bọn điên cuồng lao vào như thiêu thân trong đêm tối.

Ta đánh liều đồng ý với đề nghị của Nguyệt Đồng.

Nguyệt Đồng dùng răng nhọn cắn vào chân trước, máu tươi nhuộm đỏ cả bộ lông trắng, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, như có sinh mạng, như đang du động, chậm rãi phác thành một trận pháp phức tạp. Hắn nhẹ nhàng đọc lên một câu thần chú rườm rà, câu chữ như đọng lại trong không khí, xoay chuyển hiện không tiêu tan. Giữa trận pháp, một đám mây trắng từ từ bay lên, giống như dải lụa trắng đang múa lượn, bao trùm khắp phòng, tạo thành một tòa đại môn mờ ảo dao động giữa không trung.

“Đây là thiên lộ sao?” Bạch Quân ngạc nhiên thốt lên, vươn tay chạm vào đại môn đó, nhưng lại chẳng thấy gì cả. Hắn nghi hoặc hỏi “Không có ổ khóa, vậy đi vào kiểu gì?”

Nguyệt Đồng biến trở lại hình người, kéo áo, tùy tiện che miệng hai vết thương lại, thành thực nói: “Không biết nữa, ta trước kia vốn không có chìa khóa.”

Ta thần người nhìn tòa đại môn trước mắt, giống như nó là một phần sinh mệnh của ta, không thể tách rời. Thậm chí ta còn có thể cảm nhận được nó đang kêu gọi ta, nó có thể đưa ta trở về nhà.

Ta chậm rãi bước về phía trước một bước, trong lòng truyền đến từng đợt sóng hoang mang không ngừng cuốn lấy bước chân.

Lúc này ngoài cửa sổ vang lên tiếng Viêm Hồ nói chuyện: “Tiêu Lăng đại nhân khi nào mới đến vậy? Chờ sau khi xong việc, các người cùng ta đi uống vài chén chứ? Ta nghĩ thấy bên nhà hàng xóm hình như có rượu ngon.”

Đằng Xà nói: “Tên truyền tin nói tối nay có một số việc cần làm. Ta không uống rượu, các người cứ tự nhiên.”

Viêm Hồ khuyến khích: “Đừng có như vậy chứ, người không nề mặt huynh đệ chút nào cả.”

Xích Hổ cười nói: “Thôi đi, sau này hắc cũng sẽ sống cuộc sống tu hành khổ hạnh thế thôi, từ thuở khai thiên lập địa tới giờ hắc có bao giờ chạm đến rượu đâu! Ngay cả nữ nhân còn không nhìn đến! Con mẹ nó chứ! Lão tử còn nghĩ hắc không phải đàn ông kia.”

Đằng Xà: “. . .”

Viêm Hồ: “Ây da, ây da, còn phải đi làm nhiệm vụ a! Đằng Xà, người đừng chấp hắc! Để Tiêu Lăng đại nhân nhìn thấy thì không hay đâu!”

Đột nhiên màn đêm nháy mắt buông xuống, ba tên ma tướng đang cãi lộn bỗng chốc im bặt, chung quanh như chìm vào cõi chết.

Bạch Quần lo lắng hỏi: “Có phải Tiêu Lăng đến rồi không?”

Chu Thiệu như chim sợ cành cong: “Tiêu. . . Tiêu Lăng rất lợi hại phải không? Cha mẹ ta, còn có Hồng Anh, Lục Liễu, A Hoa, Nhu Nhi, tất cả bọn họ sẽ không sao chứ?”

Bạch Quần không nhịn nổi: “Lúc này mà người còn tâm trạng tơ tưởng đến đám nữ tỳ xinh đẹp của người sao?”

Chu Thiệu lúng túng: “Vậy. . . Vậy thì phải làm sao?”

Nguyệt Đồng quay qua quát ta một tiếng: “A Dao, đừng nghĩ nhiều nữa, không trốn bây giờ thì không kịp nữa đâu!”

Ta chẳng quan tâm nhiều như vậy, nhanh chóng đi vào trong đám mây mù, đại môn hư ảo bỗng hơi rung động, theo đó hóa thành một dòng nước chảy vọt tới phía ta, như kén tằm chặt chẽ quấn quanh. Ta cảm nhận được có vô số năng lượng nhẹ nhàng, len lỏi vào lục phủ ngũ tạng, không hề có bi thương cùng phiền não, linh hồn giống như được an ủi, dần dần tan vào thành một thể.

Cửa mở ra, hóa thành một màn sáng.

Nguyệt Đồng cẩn thận vươn ngón tay ra, thăm dò màn sáng đó, sau đó sải bước đi vào, biến mất không thấy gì nữa. Bạch Quần nhìn ta, vội vàng đi theo, Chu Thiệu lưu luyến không rời nhìn về phía nhà mình, lông mày nhíu lại, vẫn là Nguyệt Đồng trượng nghĩa chạy về, hung hăng đạp cho hắc một cước lộn cổ vào trong.

Ta tán đi linh khí, bước vào thiên lộ sau cùng, màn sáng mất đi chìa khóa, hóa thành vô số huỳnh quang, biến mất không thấy gì nữa.

Bên trong Thiên Lộ là một động băng trắng xóa, tỏa ra thứ ánh sáng tuyệt đẹp mê hoặc, trong như mặt gương, bốn phương tám hướng phản chiếu hình ảnh, đẹp không sao tả xiết. Bốn phía hang động đều có đường đi thông suốt, tựa như mê cung, không biết đâu là đường ra. Ta mang theo mọi người vòng vo có mấy lối rẽ, đã không phân biệt nổi Đông Tây Nam Bắc nữa, lạc vào giữa mê cung.

Nguyệt Đồng ngửi đông ngửi tây, thỉnh thoảng bứt ra vài cái lông dính vào góc tường làm ký hiệu. Chu Thiệu ngoại trừ xuýt xoa trầm trồ thì chẳng thêm chơi đùa, điều này thật khiến ta lo lắng.

“Bên trái.” Bạch Quần bỗng nhiên mở miệng, sau đó cứ thế cắm đầu đi về phía đó.

Ta vội chạy theo hắc, bần khoản hỏi: “Người làm sao xác định được?”

Bạch Quân quay đầu lại, cười với ta rất tươi: “Cảm giác của ta luôn rất chuẩn.”

Chúng ta cũng chẳng nghĩ ra nổi biện pháp nào khác, đành phải theo hần thử vận may.

Hần đi chưa tới một chỗ đường rẽ, đột nhiên dừng lại, từ từ nhắm hai mắt một lát, sau đó tùy ý chỉ một hướng đi tới. Bỗng nhiên đi loạn cả lên, nhưng cuối cùng cũng chẳng khá hơn được, đi tới đi lui một hồi, không bao lâu lại quay lại chỗ cũ.

Ước chừng được hai canh giờ, tên đại thiếu gia được cưng chiều từ bé là Chu Thiệu đi không nổi nữa, miệng vết thương của Nguyệt Đồng không được băng bó cẩn thận lại chảy máu, chúng ta đành dừng lại nghỉ tạm. Vì đã thoát khỏi bàn tay ác ma Tiêu Lăng, tâm tình của mọi người cũng tốt hơn rất nhiều, bắt đầu tán gẫu chuyện mấy ngày trước.

Ta an ủi Nguyệt Đồng: “Tuy rằng đã tự ý mở thiên lộ, nhưng cũng không gây ra hậu quả gì, nếu như có bị phạt, cũng là tội nhẹ thôi. Người là hậu duệ duy nhất của tộc Linh Miêu, ta là chìa khóa duy nhất mở ra thiên lộ, nhiều lắm cũng là bị đánh cho trở về nguyên hình, qua mấy ngàn năm cảm đoán, úp mặt vào tường sấm hối vài ngàn năm là xong thôi, chắc sẽ chẳng đến nỗi đưa chúng ta lên Tru Tiên đài cho hồn phi phách tán đâu.”

Nguyệt Đồng không hiểu sao cười rộ lên, để lộ ra mấy cái răng hổ nhỏ, hần tiến sát đến bên ta một chút, ngồi lên cái đuôi, giống như không chút để ý nói: “Nếu như có thể đem chúng ta nhốt cùng một chỗ, cho dù cả đời bị nhốt cũng chẳng sao.”

“Đừng nói linh tinh!” Ta cười xấu hổ hai tiếng, nói lảng đi.

“Nghe ngốc lắm à?” Nguyệt Đồng dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng choàng qua sau lưng, chạm vào tay ta, “Ngày xưa khi bị giam cầm dưới Ma giới, chỉ cần không bị tra khảo, ta sẽ ngủ không ngừng, ngày ngày nằm bao nhiêu mộng, trong mộng ta có thể thấy được nhà của mình, sẽ được mẹ ôm vào lòng, được cha quan tâm chăm sóc, lại có các huynh đệ tỷ muội nói cười vui vẻ, còn có Nhật Lạc cốc với vô vàn những hoa cỏ xanh tươi, so với thăm Đại Thực tiễn cống còn đẹp dễ hơn nhiều. Nhưng rồi khi tỉnh dậy, bên người chỉ có sự cô độc lạnh lẽo. Sau đó sẽ lại nhớ tới Nhật Lạc cốc bị lửa thiêu, tất cả gia đình, ký ức của ta đều bị hủy hoại hết, . . . chỉ còn lại người. Bạch Ngọc dịu dàng, ấm áp, người cũng giống như trước đây lúc ta mới nhìn thấy. Cho ta cảm giác được, những gì trong hồi ức trước kia chưa hề bị mất đi toàn bộ. . .”

Ta hiểu được tâm trạng của hần.

Chỉ có như vậy mới có thể hồi tưởng về quá khứ, nhưng nhớ triền miên.

Gắng gượng lắm mới qua được mỗi ngày đêm cô độc lẻ loi.

Cho dù tuyệt vọng, cũng không thể ngừng nghĩ.

Ta dùng sức băng bó lại miệng vết thương cho hần, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hần, ánh sáng xanh lấp lánh ánh kim của thạch anh phản chiếu lại, giống như ánh trăng vàng vạc, sáng tỏ không mờ, so với băng tuyết còn trong sáng hơn, cho dù có chịu trăm ngàn cực khổ, cũng không mấy may suy chuyển. Trong lòng từng cơn, từng cơn đau nhức, nhưng vẫn cố gượng cười nói với hần: “Thiên Phi rất yêu thích ta, Thiên Đế đối với ta cũng rất tốt, trước kia cũng đã lập được không ít công lao. Có thể chưa chắc chúng ta đã bị xử lý quá nghiêm khắc, đến lúc đó sẽ cầu xin với họ, không chừng còn có thể cùng được chịu phạt ở một chỗ.”

Nguyệt Đồng không tự tin lắm nói: “Chỉ hy vọng là như thế!”

Chu Thiệu hồ nghi nhìn hần: “Này, người không phải muốn lợi dụng sự đồng cảm để dụ dỗ mỹ nhân sư phụ của ta đấy chứ?”

Ta hung hăng đập cho hần một cước.

Chu Thiệu lập tức làm ra vẻ đáng thương, khóc lóc kể lể: “Sư phụ mỹ nhân, khi đó đến thiên giới rồi, ta còn có thể về nhà được sao? Phụ mẫu ta phải làm sao? Trần Lạc Thủy liệu có bị huyết tẩy? Ta. . . Ta rất nhớ bọn họ!”

Ta đột nhiên hiểu được hần cũng thật đáng thương, đành an ủi: “Người không làm gì sai, thiên giới sẽ không phạt người đâu. Ta sẽ đem chuyện ở trần Lạc Thủy ra bẩm báo trước, sau đó sẽ đem người giao phó cho

Đặng Hoa tiên tử, nhờ nàng ấy chiếu cố đến người. Nếu cha mẹ người không có việc gì, sẽ lập tức đưa người về đoàn tụ cùng bọn họ, nếu như Lạc Thủy trấn xảy ra chuyện, người cũng đừng lo, có thể đến điện Diêm La gặp mặt họ!”

Chu Thiệu trầm mặc hơn phân nửa, chậm chậm hỏi: “Diêm Vương điện?”

“Đừng vậy!” Ta vui vẻ trả lời, “Ma tộc không rảnh rồi mà khiến cha mẹ người hồn phi phách tán đâu, nếu bọn họ đã chết, tất sẽ đi đến Diêm Vương đại điện, người nhờ Đặng Hoa tiên tử giúp người, có thể đi tìm được bọn họ. Ta trước kia có quen biết với con trai của Diêm Vương, có thể viết giúp người một tờ giấy, để hắn sắp xếp cho, bất kể là cùng nhau đầu thai hay là ở lại Địa phủ làm một chức quan an nhàn đều rất dễ dàng, còn không phải tiếp tục chịu vòng luân hồi sinh, lão, bệnh, tử nữa.”

Ta cố gắng an ủi hắn hồi lâu.

Sắc mặt của Chu Thiệu cuối cùng cũng dịu đi một chút.

Mọi người đứng dậy khởi hành.

Nguyệt Đồng vừa đi vừa cùng ta thảo luận về việc Tiêu Lăng, hắn nghe xong tình hình cụ thể tỉ mỉ liền hỏi: “Tiêu Lăng hai lần trước xuất hiện thì ta vẫn chưa ở đây, nhưng ngày mà hắn cùng người đánh cuộc, là ngày kế tiếp sau Thiên Khiển đó, người có hôn mê vài ngày. . . mới tỉnh lại phải không?”

“Phải!” Đây là chuyện đã khắc sâu vào trí nhớ của ta, ta trả lời ngay không nửa điểm chần chừ.

Nguyệt Đồng ngoe nguẩy cái đuôi, híp nửa mắt, cân nhắc một hồi mới nói: “Miêu tộc rất thích hành động ban đêm, ta cũng ngủ rất tỉnh, chắc chắn sẽ không thể ngủ say không biết gì. Cho nên sau khi tỉnh lại ta cảm thấy rất nghi ngờ, hình như quanh chuyện này có thứ gì đó rất kì quái, cho nên mượn danh nghĩa bắt chuột, thừa dịp ban đêm điều tra, nhưng mà mấy ngày liền không thấy có gì lạ cả, liền hoài nghi là chính mình khẩn trương quá độ. Cho đến tận lần cuối cùng Tiêu Lăng xuất hiện thì tự nhiên nghĩ được mùi gì đó, sau đó thần trí có chút hỗn loạn, tránh né không kịp, liền bị trúng một tên vào bả vai.”

Ta thở dài: “Đại khái là pháp thuật của ma tộc hoặc là mê hồn hương gì đó, Tiêu Lăng xuất hiện vào ban đêm, đều là lúc thần trí ta có chút mơ màng, không biết Bạch Quân có như thế không?”

Bạch Quân còn đang mải mê tìm đường, không trả lời câu hỏi.

Nguyệt Đồng chưa từ bỏ ý định, hỏi Chu Thiệu: “Vào cái ngày cuối cùng mà Tiêu Lăng xuất hiện, ta lớn tiếng gọi như vậy, người không nghe thấy gì sao?”

Chu Thiệu tâm tình đang không tốt, lườm hắn một cái, phản bác nói: “Ta không phải bị điếc, đương nhiên có nghe thấy, nhưng tiếng của người so với mèo bình thường chẳng khác nhau là mấy, ta còn đang nghĩ không biết mèo hoang khi gió ở đâu mà kêu to thế ấy? Ai mà nghĩ là người chứ! Ta khi đó đang ở chỗ mẫu thân ăn cháo tổ yến, ăn được phân nửa mới đưa cho nha đầu mang đi, sau đó mới tới lỗ trên tường xem xét vài lần!”

“Đợi một chút!” Ta cả kinh nói, “Nguyệt Đồng bị thương kêu thảm thiết, nếu đúng là Tiêu Lăng xuất hiện thì sao người có thể không thấy gì kỳ quái được?”

Chu Thiệu khẳng định: “Ta không có thấy gì kỳ quái cả, trong phòng cũng tối đen, ngoài sân một bóng người cũng không có, sau đó lại là sự phụ người đốt đèn, rồi đi ra đóng cửa sổ, không biết trong phòng làm cái gì, ta đợi đến giờ Tý cũng không thấy người ngủ, nha hoàn Tiểu Thanh của ta gấp đến độ sắp khóc, ta mới không đành tiếp tục ngồi xem nữa, liền đi ngủ!”

Ta nói: “Người nói ta đốt đèn? Điều này sao có thể? Lúc ấy Bạch Quân bị đánh bay ra khỏi viện, sao lại không có ai? Hơn nữa ta nằm lý trên giường không thể cử động, vậy người đốt đèn chính là. . . là. . .”

Chu Thiệu thấy ta bối rối, bần khoản hỏi: “Bạch Quân mặc quần áo trắng, rất dễ nhận ra, nếu hắn ở trong sân, sao ta lại không thấy gì? Bộ dáng của sự phụ mỹ nhân ta càng không thể nhận sai. Cơ mà hình như người hôm đó đã quên biến lại nguyên thân, vẫn giữ bộ dáng của sự phụ người, thân mặc hắc y, vô cùng đẹp. Liền khiến ta nhớ tới mình hôm đó ở đâu câu đối với người nhất kiến chung tình, tiến lên trêu chọc, còn bị ông nội mắng là Long Dương chi thích, hung hăng đánh ột trận khiến móng nở hoa, chuyện còn như mới hôm qua vậy!”

Ta lắp bắp hỏi: “Người nói. . . người thấy sư công đốt đèn sao?”

Chu Thiệu vẫn còn đang lải nhải: ‘Sư công không phải người biến hóa thành sao? Ở phàm trần không cần phải biến ra tướng mạo đẹp vậy đâu, đừng tưởng rằng mỹ nam tử sẽ không bị sắc lang nhòm ngó, mấy tên sắc lang đáng đồ tử kia, thằng nào chẳng giống ta. Nếu không phải nhà của ta quyền thế lớn, đề được hết bọn chúng xuống thì sớm đã có kẻ mò đến bên cửa sổ của người rồi!’

Tất cả đứng ngoài xem lặng ngắt như tờ.

Nguyệt Đồng đồng tử mắt trong nháy mắt phóng đại.

Ta chậm rãi quay đầu nhìn về phía Bạch Quân.

Nỗi sợ hãi khắc cốt ghi tâm bỗng chạy dọc theo xương tủy, chạy thẳng lên đầu.

22. Chương 22: Người Thắng

Dịch: diệulinh

Biên: Vivian Nhinhhi

“Là người sao? Hay là Chu Thiệu nhìn nhầm?” Ta ôm một tia kỳ vọng cuối cùng hỏi Bạch Quân.

Bạch Quân nhẹ nhếch môi, trong ánh mắt lóe lên ý trào phúng không sao tả xiết

Hắn không dừng lại mà xẹt qua người ta, đi thẳng tới trước, qua chỗ ngoặt liền biến mất.

Ta với Nguyệt Đồng, Chu Thiệu đứng ngây tại chỗ, tiến lùi đều không được, chỉ có tiếng thở hổn hển vang lên trong hang động.

Nguyệt Đồng lặng lẽ theo hắn tiến lên vài bước, trộm nhìn qua chỗ khúc ngoặt kia một lát rồi phát tay về phía ta: “Ngọc Dao, mau tới đây!”

Ta chẳng nghĩ nhiều mà theo hắn bước tới. Trước mắt liền xuất hiện năm sợi xích bằng hàn quán quanh tứ chi một khối thân thể không đầu. Bạch Quân đứng bên xiềng xích, đưa lưng về phía chúng ta, lẳng lặng giữa đầu nhìn chăm chú.

“Đây là gì?” Trong lòng ta mơ hồ đã có phỏng đoán.

Nguyệt Đồng nuốt nước miếng, sắc mặt trắng bệch.

“Haha. . .” Bạch Quân phát ra một tiếng cười lạnh không hề phù hợp với tuổi, tiếng khàn khàn đó có khả năng trói buộc kì lạ, là kí ức khủng khiếp mà ta dù chết cũng không quên được.

Ta nắm chặt tay áo Nguyệt Đồng, hai chân không tự chủ được mà bắt đầu run rẩy. Nghĩ lại mới nhớ ra chính mình phải làm gương, không thể sợ hãi rụt rè như vậy được, lại mạnh mẽ đứng ở trước nhất, muốn che chở ọi người, song lại bị Nguyệt Đồng nắm chặt kéo tới phía sau. Hắn biến lại thành Linh Miêu, cũng không để ý hai chân đang bị thương mà gương nanh múa vuốt không ngừng gặm gè cổ găng che ta lại.

Bạch Quân căn bản không nhìn chúng ta, chỉ như đang tự hỏi mình: “Thiên Lộ là cái gì?”

Nguyệt Đồng lớn tiếng hỏi lại: “Chẳng nhẽ Thiên lộ không phải con đường duy nhất nối tiếp thế gian và thiên giới sao?”

Bạch Quân không để ý đến nó, chỉ nhẹ nhàng hướng mắt về phía khối thân thể bị khóa trong không trung kia, tôn kính nói: “Phụ thân của ta, trải qua vạn năm cầm tù, giờ đã là lúc phải trở về Ma giới.”

Xiềng xích bắt đầu điên cuồng chấn động, giống như đang đáp lại lời kêu gọi của hắn, cảnh tượng này vô cùng khủng bố quỷ dị.

Hắc khí đậm sắc hiện lên, thân hình Bạch Quân nháy mắt xảy ra biến hóa, đợi hắc khí tán đi thì thân hình hài đồng của hắn cũng không còn. Tóc đen như mực rũ xuống bên hông, áo xanh nguyên bản hóa thành hắc bào, cổ áo bọc da dị thú, tơ vàng chỉ bạc xen kẽ thành hình hoa văn cổ quái uốn lượn trên tay áo, mỗi tác đều tinh mỹ đến tận cùng.

Hắn giơ tay dùng dây buộc mái tóc dài lại rồi chậm rãi xoay người.

Vẫn cái mũi, cái miệng, dung nhan ấy, so với trong trí nhớ chẳng có gì khác biệt.

Điều duy nhất thay đổi là màu mắt song đồng đen nhánh của hắn bị màu đỏ thay thế.

Hắn mỉm cười nhẹ nhàng, mở miệng: “A Dao.”

Ta lung lay như sắp ngã.

Hắn tiến nhanh vài bước muốn đỡ ta lên.

Ta thét chói tai đẩy tay hắn ra, cũng lôi kéo Nguyệt Đồng lui về phía sau, đầu không ngừng lắc nói: “Người không phải sư phụ ta!”

“Tất nhiên” Hắn chăm chú nhìn ta và Nguyệt Đồng đang nắm chặt tay nhau, thần sắc hắn thoáng hiện một tia không vui, hai tay khoanh trước ngực ngạo mạn cười nói: “Tên của ta là Tiêu Lăng.”

Ma khí bá đạo điên cuồng xuất hiện, ép ta đến mức thở không ra hơi.

Nguyệt Đồng thì thảo hời: “Tại sao?”

Tiêu Lăng không nhanh không chậm nói: “Đây không phải con đường nối thông thế gian và thiên giới mà là nơi giam cầm thân thể phụ thân ta, cũng là người mà Ma giới tâm niệm nhiều năm phải cứu về. Bọn ta phải điều tra rất rất lâu mới biết được điều kiện thiết yếu là phải có Linh Miêu dẫn đường và khóa ngọc để mở cửa, đáng tiếc là hai kẻ các ngươi đều là hai tên gốc đến hết chỗ nói, lại còn có thể biến thân, nếu trực tiếp ép hỏi thì chắc chắn là có chết cũng không chịu nói. Huống chi, ta cũng không nỡ dụng hình với nàng.”

Câu nói sau cùng nửa thật nửa giả, ngữ khí cực kỳ tùy tiện.

Giọng ta run rẩy: “Đây là bộ dáng chân thật của ngươi.”

“Ta còn tưởng rằng nàng sẽ để ý chuyện ta tính kế nàng chứ.” Tiêu Lăng cười nhạo “Đây là hình dáng chân thật của ta, đồ nhi ngoan, nhìn thấy sư phụ mình không chuyện ác nào không làm, ngươi khiếp sợ nói không ra lời sao?”

“Không,! Ngươi là đồ mạo danh!” Ta thét to.

Tiêu Lăng nhíu nhíu mày: “Làm sao ngươi biết ta không phải hắn?”

Ta kiên quyết nói: “Gáy sư phụ có vết chu sa màu đỏ, ngươi không có! Hơn nữa tuy bộ dáng rất giống nhưng cảm giác lại bất đồng, lông mi của ngươi cao hơn, ta phân biệt được.”

Tiêu Lăng kinh ngạc đưa tay sờ sờ cổ mình, trầm ngâm một lát lại khinh thường nói: “Ngươi đúng là để tâm đến hắn ha?”

Miệng Chu Thiệu há to tựa hồ nhét được cả quả trứng chim vào cũng vừa, hắn núp phía sau không ngừng hỏi: “Sao lại thế này?”

Nguyệt Đồng che chắn cho ta, oán hận hỏi: “Ta trốn khỏi Lạc Thủy trấn rồi trốn ở Tây Sơn, tất cả ngươi đều biết?”

Tiêu Lăng chuyển ánh mắt sang hắn âm trầm nói “Chỉ bằng bốn sự một con mèo ngu ngốc như ngươi mà có thể chạy thoát khỏi Ma giới hay sao? Là ta bảo tướng sĩ trông coi cố ý nới lỏng, rồi lại bức ngươi tới Tây Sơn để Hồ yêu thu nhận và giúp đỡ ngươi, tiếp đến chỉ cần lặng lẽ chờ cơ hội.”

Sắc mặt Nguyệt Đồng tái nhợt không khác gì tờ giấy trắng: “Từ ngày đầu tiên Ngọc Dao hạ phàm, ngươi đã bắt đầu tính kế chúng ta?”

“Ngay khi biết nàng hạ phàm ta đã mừng như điên, bảo bối trông mong nhiều năm rốt cục tới tay. . .” Tiêu Lăng mỉm cười liếc mắt nhìn ta: “Nếu muốn từng bước dẫn dắt người Lạc Thủy trấn định cư mà không để lộ dấu vết quả thực không dễ dàng. Hơn nữa ý nghĩ người cực độ ngoan cố, nếu không phải làm người hoảng hốt chạy bữa thì sợ là dù người cận kề cái chết cũng sẽ không làm trái với cấm lệnh, xâm nhập thiên giới.

Ta nhìn bộ dáng quen thuộc kia hỏi: “Vì sao bộ dáng người và hắc lại giống nhau?”

Tiêu Lăng mắt hững nói: “Miễn bàn đến hắc đi.”

Ta lo lắng hỏi: “Người làm gì sư phụ ta rồi?”

“Há mồm, ngậm miệng đều là hắc.” Tiêu Lăng càng thêm không vui sải bước tới phía ta, lòng tay bay ra ba đạo lôi quang bổ xuống người Nguyệt Đồng, mạnh mẽ bắn hắc tới phía tường băng, gương mặt đưa tới gần ta, lời nói thông thả, huyết sắc trong mắt càng lộ vẻ uy hiếp “Nhìn ta, nhớ cho kỹ. Nàng là nữ nhân của ta, tuyệt không cho phép nàng nghĩ đến nam nhân khác! Cho dù bộ dáng giống ta cũng không được!”

Ta vội vàng hỏi lại: “Sư phụ ta đâu?”

Tiêu Lăng hít sâu mấy hơi, khoe miệng lộ ra nụ cười khùng bố: “Hắc chết rồi.”

Ta lắc đầu lớn tiếng nói: “Không thể nào!”

“Tin hay không tùy nàng.” Tiêu Lăng tức giận tựa hồ muốn nuốt cả người ta vào, hắc lạnh lùng nói “Đừng lo lắng, ta sẽ từ từ khu trừ hắc ra khỏi đầu nàng, để nàng không còn nghĩ đến hắc nữa.”

Ta bất tri bất giác nhớ tới: “Đã lợi dụng xong chiếc chìa khóa này rồi, người còn muốn làm gì ta?”

Tiêu Lăng rốt cục nở nụ cười, hắc một tay nâng khuôn mặt ta lên, nhìn trái nhìn phải “Nghiêm túc” nhìn kỹ một lát lại trêu chọc: “Đại khái là lúc nàng sợ hãi đặc biệt đẹp, ta nghĩ mang nàng về nhà rồi từ từ cẩn thận ngắm cho kĩ. . .”

Tốt, vấn đề này coi như xong, có thể bỏ qua.

“Quên đi, việc nhỏ chớ quẩn” Ta tiếp tục trở về đề tài chính: “Mau đưa sư phụ ta ra đây!”

Lời nói của Tiêu Lăng bị ngắt ngang, nụ cười trên môi trở nên cứng ngắc, sắc mặt biến đen sì, có thể cặp với Nguyệt Đồng thành đôi Hắc Bạch song sát.

Trầm mặc thật lâu, ta phục hồi tinh thần, đầu óc thanh minh chưa từng có, bình tĩnh hỏi: “Đánh cuộc giữa chúng ta coi như xong?”

Tiêu Lăng hít sâu một hơi, không trả lời.

Ta lần nữa ép hỏi: “Thời gian ba tháng chưa tới. Người đã lộ ra chân diện mục. Vậy thì đánh cuộc là ta thắng.”

Tiêu Lăng không chút để ý dùng ngón tay khẽ vuốt vuốt đùa bỡn tóc ta, lời nói tùy tiện: “Đúng vậy, bảo bối của ta thắng.”

Ta ngạo nghễ ngẩng đầu, đẩy hắc ra: “Mời ngài thực hiện theo ước định đi.”

Ta cho rằng hắc nhất định sẽ chơi xấu.

Không ngờ hắc cười hai tiếng, sáng khoái nói “Được.”

Tiêu Lăng đáp ứng sáng khoái làm ta trong lòng bất an không yên, cảm giác như có âm mưu gì đó.

Trong mắt hắc xuất hiện vài phần sùng nịnh, cặp môi mỏng nhếch thành nụ cười cứng chiều, nhìn không ra hư thật.

“Cái kia. . .” Ta yếu ớt mở miệng.

Hắn bỗng nhiên cúi người, lông mi dài của hắn cơ hồ dính sát vào ta, còn chưa kịp đẩy hắn ra hắn đã dùng sức đè tay ta lại rồi hôn lên đôi môi.

Không rung mình, không khoái cảm, không sợ hãi, cũng không có nhục nhã. . . Lưỡi hắn cạy mở kẽ răng, chiếc lưỡi mềm mại xâm nhập không ngừng quần lấy lưỡi ta, ta lại không có cảm giác gì, chỉ chết lặng mặc hắn hành động, hai mắt chỉ biết đảo qua vách tường chung quanh không vui nhú nhú mày.

Nguyệt Đồng từ mặt đất bò lên, hét to một tiếng rồi lao lên.

Chu Thiệu nhảy dựng ba thước, muốn xông lên liều mạng.

Ta lắc lắc đầu ngăn hai đứa nó hành động lỗ mãng, chờ lưỡi Tiêu Lăng buông ra mới hỏi: “Xong chưa?”

Tiêu Lăng chậm rãi buông tay, chần chờ một lát, cười nói: “Nữ nhân không biết tức giận, thật chẳng thú vị tẹo nào.”

Ta tiếp tục chủ đề vừa rồi: “Người đánh cuộc thua, sau này không được dây dưa với ta, trả lại sự phụ cho ta nữa.”

Tiêu Lăng trả lời theo kiểu ông nói gà bà nói vịt: “Ta thích nhìn biểu tình tức giận của nàng.”

Ta không thèm để ý: “Mời ngài thực hiện ước định.”

Tiêu Lăng vô kể khả thi, buông tay nói: “Năm đó sư phụ nàng hạ phàm đánh với ta một trận, ước định rằng người nào thắng thì chìa khóa thiên lộ thuộc về người đó. Hắn bại, bị đánh nát ba hồn bảy vía, chỉ còn lại thân thể phong trong hàn băng quật ở Ma giới. Ta điều tra mấy ngàn năm mới phát hiện ra chiếc chìa khóa đó đã sớm biến thành người, vì thể tính kẻ biến thành bộ dáng Bạch Quân, dùng tên sư phụ vô dụng của nàng làm mồi dụ, dẫn dụ nàng tới Lạc Thủy trấn. Tiếp đến lại để Nguyệt Đồng gặp nàng, lại từng bước ép sát dẫn dắt nàng mở ra cánh cửa thiên lộ. . .”

Ta ngắt lời: “Mặt dày đại pháp của ngươi đúng là thiên hạ vô song, chuyện quá khứ không nói tới nữa.”

Tiêu Lăng sờ sờ mặt ta, khinh thường nói: “Sư phụ nàng cũng không phải người tốt.”

Ta phản bác: “Sư phụ có tệ hơn nữa cũng tốt hơn ngươi gấp vạn lần.”

Tiêu Lăng thở dài: “Con bé này, thật ngoan cố.”

Ta đồng ý: “Đúng vậy, ta vốn là tảng đá mà.”

Tiêu Lăng khép hờ hai mắt uy hiếp nói: “Cho dù là tảng đá cũng sẽ có lúc bị đánh nát, một ngày nào đó nàng sẽ phải cầu xin ta.”

Ta hỏi: “Lúc nằm mơ hả?”

Tiêu Lăng bị ta chọc giận lắm rồi, càng ngày càng điên tiết.

Thế gian có câu tục ngữ, gọi là gì nhỉ?

Lợn chết không sợ nước sôi?

Người sắp chết còn sợ chết nữa sao? Cho nên ta căn bản không sợ hắn tức giận, miệng lưỡi sắc bén, đem những lời khó nghe học được từ khi hạ giới đến giờ xỏ hết lên đầu tên không biết xấu hổ này.

Ta càng coi thường hắn, hắn lại càng tức giận.

Cuối cùng Tiêu Lăng giận quá hóa cười, tiếng cười khùng bố lượn quần khắp không gian. Hắn bỗng nhiên xoay người lại, lời quang cự kiếp chém xuống năm sợi xích, thể xác nguyên ma thiên quân nhanh chóng hạ xuống, theo kiếm khí cuốn vào trong ngực hắn. Tiêu Lăng lại huy kiếm chém vào hư không, không gian vạn vạn rách toạc thành khe dài.

Tiên khí dồi dào tràn ngập khắp cái hang.

Ở thế gian ta phải chịu áp lực đã lâu, ngày nay mỗi tác da thịt đều được linh khí thiên địa quán thông, bổ sung vào nội đan trong đan điền.

“Đây là?” Ta hỏi.

Tiêu Lăng bình tĩnh thật nhanh, giống như vừa rồi vốn chỉ là diễn kịch lừa người. Hắn hướng cái khe trước người nói: “Sư phụ nàng đã chết, ta không thể lúc nào cũng mang hắn theo bên người được. Nếu nàng có hứng thú với cái xác chết đó, có thể phái người đến Ma giới, dù sao ta không có hứng thú lắm với thứ đồ chơi kia. Ma giới khó có thể xâm nhập phong ấn thiên giới, ta chỉ có thể mở thông đạo dẫn đến biên cảnh thiên giới, nơi này là Vân Vụ Phong. Quảng đường còn lại tự nàng đi tiếp đi.”

Trong lòng có một loại cảm giác mãnh liệt nói cho ta biết rằng sư phụ không có chết. Ta tin tưởng loại cảm giác này, cho nên đối với lời nói của Tiêu Lăng ta không thêm để ý, chỉ hồ nghi nhìn về phía cái khe kia, bên ngoài quả thực là cảnh tượng Vân Vụ Phong.

“Cẩn thận, có mùi máu.” Nguyệt Đồng cảnh giác nói.”

Ta cố gắng hít ngửi trong không trung nhưng lại không cảm giác được gì.

Nguyệt Đồng nhắm mắt lại, ngửi tiếp một hồi lại tiếp tục nói: “Còn có mùi xác chết.”

Ta trừng mắt tên Tiêu Lăng lừa người thành nghiện này, cảm thấy hắn không có hảo tâm.

Tiêu Lăng nhún nhún vai: “Tỷ tỷ mang theo Ma quân chinh chiến thiên giới, muốn cướp đầu phụ thân về, hiện tại đại khái máu đã chảy thành sông rồi thì phải? Hai quân giao chiến, nàng nếu không dám đi qua có thể theo ta về Ma giới làm áp trại phu nhân đây.” Giọng của hắn lúc nói câu cuối cùng thật tà ác, nghe như đám lưu manh thổ phỉ nơi thế gian.

Ta không thêm để ý đến hắn, mang theo Chu Thiệu cùng Nguyệt Đồng nhảy vào trong khe nứt kia. Vô số đại thụ trên Vân Vụ phong bị lửa lớn đốt rụi. Vân Hải mà mới trước đây ta còn cùng sư phụ tới xem, giờ đã bị gió lốc cuốn bay tứ tán, mùi máu tươi lạnh lẽ cuối cùng cũng truyền và mũi ta, át đi toàn bộ hương hoa trước đây, khắp nơi đều là không khí khản trương.

Tiêu Lăng cũng từ trong khe nứt đi ra, hắn dựa vào một đại thụ, mở miệng cười dài: “Vận khí nàng không tệ, Tỷ tỷ hình như đã dừng tấn công, bây giờ mà trở về chính là thời cơ tốt nhất. Ta cho nàng một khối kim bài, nếu gặp phải binh lính Ma giới thì đưa nó ra cho bọn chúng xem. Chỉ cần không xui xẻo gặp phải bộ hạ dưới trướng của tỷ tỷ thì chẳng ai cản đường nàng.”

Ta tiếp nhận kim bài, song trong lòng cảm thấy hắn không ngờ lại phối hợp tốt như vậy nên cảm thấy nghi ngờ: “Người rốt cục đang suy tính điều gì?”

Tiêu Lăng đưa tay nâng cằm, suy tư hồi lâu mới tỏ vẻ nghiêm chỉnh hồi đáp: “Nghĩ đến nàng.”

Ta nghe không hiểu, hoang mang nhìn hắn.

Tiêu Lăng thực ‘nghiêm túc’ giải thích: “Ta đang tự hỏi, chờ khi nàng trở lại bên cạnh ta thì ta nên dùng thủ đoạn gì mới có thể lôi cái con nhóc lãnh đạm ngu ngốc là nàng lên giường hưởng thụ cảm giác dục tiên dục tử? Dùng cách nào mới có thể khiến nàng nằm dưới người ta khóc lóc cầu xin tha thứ, nguyện ý nghe lời?”

Ta thở dài, chính mình đã đánh giá thấp trình độ không biết xấu hổ của hắn, liền nhanh chóng lôi kéo Nguyệt Đồng cùng Chu Thiệu chạy trốn. Chạy được vài bước lại cẩn thận quay đầu lại nhìn xem tên kia có lừa gì mình không, song vẫn thấy Tiêu Lăng tựa bên đại thụ, hai tay vòng trước ngực, đồng thời không thêm để ý đến khối thân thể Nguyên Ma Thiên quân bên cạnh.

Hắn cười híp mắt nhìn ta, còn vung tay lên vẫy như kiểu tiễn thê tử về nhà mẹ đẻ, còn trượng phu là hắn thì như tổ vè: “Sớm về nhé.”

Ta ‘xùy’ hắn một cái, lớn tiếng nói: “Ta chết cũng không thêm tìm người.”

Tiêu Lăng mắt diếc tai ngơ, nụ cười càng thêm sáng lạn:” Ta sẽ chờ nàng.”

Ta không quay đầu nữa, chạy còn nhanh hơn con thỏ chỉ mong có thể thoát đi tên điên này.

23. Chương 23: Tìm Hiểu

Dịch: Vivian Ninhhi

Vân Vụ Phong với Giải Ưu Phong cách nhau không xa, giữa hai ngọn núi này có vô số đường mòn, ta thi triển pháp thuật khu phong động địa, mang theo Chu Thiệu với Nguyệt Đồng mà chạy, cũng không mất nhiều công sức lắm, trên đường đã bảy lần gặp lính ma tộc đi tuần tra nhưng chỉ cần đưa kim bài mà Tiêu Lãng đưa là được cho qua. Điều này đã khiến ta nảy sinh một tí tẹo hi vọng vào nhân cách của tên Tiêu Lãng hèn hạ - vô sỉ - biến thái kia.

Lần thứ tám đụng phải một nữ yêu Báo tộc, có vẻ như chức vụ rất cao. Dung mạo thì may kiếm tóc mai, rất có hơi hướm đàn ông, nhìn về phía Nguyệt Đồng chỉ còn thiếu nước chảy nước miếng rồi đánh ngất tại chỗ kéo về làm áp trại tướng công nữa mà thôi. Vì vậy ả giữ bọn ta lại đề ra nghi vấn: “Kim bài lấy từ đâu ra?”

Ta thành thật nói: “Kim bài là Tiêu Lãng cho!”

Tròng mắt ả ta dán chặt lên người Nguyệt Đồng, miệng hỏi ta: “Tiêu Lãng đại nhân có quan hệ gì với người? Vì sao lại cho người tiến về phía doanh trại địch? Phải chăng là có âm mưu gì?”

Ta nói: “Đúng rồi, ta cũng đoán là hắc có âm mưu, nếu tỷ tỷ biết rõ, xin chỉ điểm một hai!”

Thằng thán quá vốn không phải chuyện tốt, Báo Yêu không hiểu điều ấy lại cho là ta trêu chọc ả, còn vu cho ta tội trộm kim bài, muốn tóm ta về cho Thương Quỳnh thẩm vấn.

Ta nhớ tới sự khủng bố của Thương Quỳnh, đánh chết cũng không dám gặp lại.

Báo Yêu càng cảm thấy trong lòng ta có quỷ, lập tức xuất ra binh khí với răng nanh.

Đúng lúc này, trên đỉnh ngọn núi truyền đến tiếng kêu hỗn loạn, trong làn sương mù ẩn hiện một bóng hình uyển chuyển, chung quanh có vô số ma tướng và dị thú vờn quanh.

“Tối đúng lúc lắm! Người với Tiêu Lãng đại nhân có quan hệ thế nào, hỏi một câu liền biết được. Không có lại để cho thám tử của Thiên giới trà trộn vào!” Báo Yêu hung hãn lôi xềnh xệch ta đi.

Ta mang theo một con mèo cụt vuốt với một tên phạm nhân không có pháp lực, tất nhiên không phải là đối thủ. Chỉ còn một đoạn nữa là đến biên cảnh Thiên giới, chỉ còn cách Giải Ưu Phong không xa, tất nhiên ta không chịu buông tha cơ hội này, ngưng tụ ba đầu tơ hồn ở đầu ngón tay, nháy mắt mấy cái với Nguyệt Đồng, chuẩn bị thừa cơ đánh bất ngờ, liều một phát.

Không ngờ, phía sau lưng truyền đến giọng nói thoải mái nhàn nhã quen thuộc: “Thả nàng ra.”

Ta mạnh mẽ quay đầu lại, trợn mắt há mồm.

Là Tiêu Lãng đang lười biếng dựa vào một thân cây du, miệng ngậm một cọng cỏ, đang hào hứng bưng bưng xem ta bị xấu mặt.

“Vâng.” Báo yêu ngoan ngoãn vâng lời như con mèo nhỏ, không dám ngăn trở nữa.

Ta nhàn nhó hỏi: “Người vẫn lên theo sau bọn ta hả?”

Tiêu Lãng xem trò vui rất sung sướng: “Thấy bộ dạng người lo lắng hãi hùng, rón ra rón rén rất là thú vị. Lần sau lúc vụng trộm mắng chửi người nhớ phải học thêm vài từ mới lạ nữa nhé, cái từ ”hèn hạ” này cứ nhai đi nhai lại mãi, ta nghe cũng chán lắm rồi.”

Ta bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, một cánh tay kéo Nguyệt Đồng đang muốn chạy trốn, một tay khác kéo Chu Thiệu, không nghĩ tới giật giật hai cái rồi mà vẫn bất động. Nhìn lại thì thấy hắc đang si ngốc mê mẩn mà nhìn về phía nữ thần Thương Quỳnh, hai chân như cắm rễ trên mặt đất, sợ là nếu có để cho y lập tức bỏ nhào qua chết trong ngực mỹ nhân hắc cũng chịu luôn á!

“Đừng nhìn nữa, nếu để đến lúc nàng ta đuổi tới là hết cách đấy!” Ta với Nguyệt Đồng mỗi người một bên tóm lấy cánh tay hắc, dốc sức liều mạng đi về phía trước, mắt Chu Thiệu vẫn còn dán chặt lên người

Thương Quỳnh, mặt mũi đỏ ửng thẫn thờ: “Ta không thể nào tin được, trong thiên hạ này còn có một mỹ nhân như thế, nếu mà nàng cười nhẹ một cái thôi thì thật là.. là.. là..”

Ta nói: “Đừng có nằm mơ! Nghe nói Thương Quỳnh chỉ có lúc giết người mới cười!”

Chu Thiệu vui vẻ nói: “Thật tốt quá, vậy ta đi cho nàng giết!”

Ta với Nguyệt Đồng đều cảm thấy tiểu tử này bị mê hoặc đến ngu người rồi, hạ quyết tâm, mỗi người một quyền đánh hấn ngất xỉu, cứng rắn kéo hấn chạy về biên cảnh Thiên Giới, lại gặp được tướng sĩ dưới trướng Dương Tiễn đi tuần tra, y với sư phụ ta trước kia có quan hệ rất tốt, cũng tính là người quen, cẩn thận hỏi rõ nguyên do xong liền rất hảo tâm đưa bọn ta trở về.

Hoa lê trên đất Giải Ưu Phong vẫn như ngày nào, cánh hoa trắng tinh bay bay từng mảnh, phủ thành một lớp mỏng lên nền đất, bình tĩnh đậm bạc, không có vị người, phẳng phất như bị biệt lập với bên ngoài vậy.

Chiếc chuông gió trên mái hiên nhẹ nhàng lay động, đây là khu vườn quen thuộc, thế giới quen thuộc, trấn an trái tim khủng hoảng của ta, làm cho ta bình tĩnh trở lại.

Chu Thiệu dần dần thức tỉnh, sững sờ ngồi bên khung cửa, nhìn hoa lê trắng đầy trời mà ngẩn người, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ta vào tàng bảo khố của sư phụ lấy tuyết cơ cao trên quý ra, mạnh tay bôi một lớp thật dày nên mấy cái móng vuốt bị thương của Nguyệt Đồng, lại lấy thiên tâm ti ra quấn vài vòng, thắt một cái nơ bướm xinh đẹp.

Nguyệt Đồng tò mò đánh giá chung quanh, thỏa mãn nói: “Đây là chỗ ở của người à? Thật là xinh đẹp, cây cũng nhiều, rất thích hợp làm nhà ở!”

Ta tìm được một cái châu quan khảm mắt mèo, giúp nó buộc cả một đầu tóc bạc dài lên, lấy y phục trước kia của sư phụ ra, lại cho bọn nó đổi bộ trang phục đầy vết máu loang lổ trên người ra, bản thân mình cũng trọng chỉnh dung nhan, khôi phục lại cách ăn mặc trước kia trên Thiên Giới, sau đó ngồi ở trước bàn, chăm chú viết một phong thư, giao cho Ong xanh dẫn đường, bảo chúng nó đưa tới cho Đẳng Hoa tiên tử. Đánh tỉnh tên Chu Thiệu ngơ ngẩn kia, gọi hấn vào phòng, nghiêm mật dặn dò: “Ta với Nguyệt Đồng thân phạm trọng tội, Thiên Giới sẽ tra ra rất nhanh chóng, đến lúc đó thân hãm lao ngục, sợ là không thể quan tâm chăm sóc cho người được nữa, cho nên ta sẽ gửi người đến chỗ Đẳng Hoa tiên tử bạn tốt của ta, nàng là một tiên nhân tốt, sẽ không làm khó người. Người ở trong Bách Hoa Viên, có thể thì tuyệt đối đừng đi trên trọc các hoa tiên, nếu không, chọc giận Bách Hoa tiên tử rồi thì...”

Tính tình của Bách Hoa tiên tử rất tốt, ta cũng không biết chọc giận nàng ta rồi thì sẽ có hậu quả gì không, nhất thời khó xử.

Chu Thiệu cúi đầu nhìn nền nhà lát đá xanh, ngơ ngác nói: “Sư phụ, tìm ta đập thật là nhanh, hình như sắp chết rồi.”

Ta tức giận: “Người trước kia cũng nói câu tương tự với ta rồi, chẳng lẽ không thể đổi sang câu nào hấp dẫn mới lạ hơn sao?”

Chu Thiệu mặt lộ vẻ hổ thẹn, cúi đầu nhận sai.

Nguyệt Đồng mở miệng khuyên hấn: “Ta ở ma giới đã được chứng kiến thủ đoạn của Thương Quỳnh rồi, người tuyệt đối đừng có ý niệm gì không nên...”

Chu Thiệu rất chân thành gật đầu: “Sư phụ, ta hiểu, loại nữ nhân này là cạp mẹ không dây vào được!”

Nguyệt Đồng nói thầm: “Cạp mẹ còn không hung dữ như ta, sao mà so với nàng ta được?”

Ta nói với Nguyệt Đồng: “chúng ta đã làm sai chuyện, đáng lí là phải chịu phạt, đợi lát nữa cùng đi Thiên Cung, tìm Thiên Đế thỉnh tội!”

Hai tai Nguyệt Đồng khẽ run lên một cái, ủ rũ nằm nhòai trên mặt đất, chột dạ hỏi: “Sẽ bị phạt thế nào?”

Ta phân tích: “Thiên Bồng nguyên soái đùa giỡn Hằng Nga, bị đày xuống nhân gian, Quyền Liêm đại tướng làm vỡ chén lưu ly, bị phạt đi Lưu Sa Hà. Hai chúng ta phạm phải tội còn to hơn thế rất nhiều, đại khái sẽ

bị liệt hỏa thiêu, bị phong nhận cắt, hoặc là bị ném vào luân hồi làm mười đời súc sinh còn nếu tệ hơn nữa thì cùng lắm cũng chỉ là bị đưa lên Tru Tiên Đài cho hồn phi phách tán thôi nhỉ?” Ta thấy thần sắc của Nguyệt Đồng rất khó coi, mới cố hết sức bày ra bộ dạng vui vẻ để dỗ dành nó: “Mục tiêu của Tiêu Lăng là ta, chuyện lần này trách nhiệm chủ yếu là của ta, người cứ đẩy hết tội cho ta đi, cứ nói là ta bắt người mở Thiên Lộ ra, có lẽ sẽ không đến mức hồn phi phách tán. Nếu như phải chịu hình thì phải nhớ kỹ, từ từ nhắm hai mắt, chịu một chút là xong rồi, nếu mà phải làm súc sinh... Người bây giờ không phải chính là mèo rồi sao, chẳng khác nhau là mấy, tu luyện một lần nữa là được rồi...”

Sắc mặt Nguyệt Đồng càng thêm khó coi.

Ta bắt đầu hoang mang tự hỏi không biết mình có phải thiếu cả thiên phú an ủi người khác không đây?

Nguyệt Đồng thở dài, tựa hồ toàn thân đã thoải mái hơn rất nhiều, nó nhìn vườn hoa lê xinh đẹp bên ngoài, bỗng nhiên lấy ngón tay búng mạnh lên đầu ta một cái, mắng: “Người còn không sợ chết, ta còn sợ cái gì? Chúng ta cùng phạm sai lầm, mặc kệ kết quả như thế nào, cũng nên cùng nhau chịu!”

Ta nói: “Tất cả đều nói ta ngốc, ta thấy người còn ngốc hơn. Bao Hắc Kiềm đã từng nói, không làm chuyện buôn bán lỗ vốn, làm việc phải khôn khéo một chút. Rõ ràng chỉ cần một kẻ đứng ra chịu tội là xong, tội gì phải lôi cả hai vào?”

Nguyệt Đồng nói: “Người chết, một mình ta cũng lẻ loi mà.”

Ta chỉ vào Chu Thiệu nói: “Người còn có sư huynh mà!”

Chu Thiệu khôi phục lại thần trí từ trong cõi mộng: “Các người vừa nói cái gì á?”

Nguyệt Đồng trừng mắt nhìn ta: “Tuổi của ta còn hơn người cả ngàn năm, người gọi ta một tiếng ”thúc thúc” cũng không ngoa đâu!”

Ta nhớ tới thân phận của nó, mặt có hơi nóng lên, nhẹ nhàng “khụ” một tiếng, xem nhẹ cái vấn đề nhỏ này, nói tiếp: “Tâm ý ta đã định!”

Nguyệt Đồng xoa xoa đầu ta, lại cười nói: “Người á, quá lí trí rồi đấy!”

Ta thấy nó không phản đối, mặc định là cam chịu.

Nguyệt Đồng hỏi: “Khi nào thì đi gặp Thiên Đế? Phải nhanh chóng báo chuyện Ma giới đoạt được thân thể Nguyên Ma Thiên Quân lên, tránh cảnh sinh linh đồ thân!”

Ta với tay sang bàn bên cạnh, trước khi sư phụ ra đi từng vuốt vuốt đàn tranh, những sợi dây đàn bị hấn làm đứt vẫn không có ai sửa lại, càng khiến ta nhớ. Ta nhớ tới đủ loại chuyện từ lúc bắt đầu gặp Tiêu Lăng, đủ loại hoang mang, cảm thấy nếu cứ như vậy ôm theo bí mật mà chết đi thì trong lòng thế nào cũng sẽ cảm thấy không cam lòng, nhớ lại từng ly từng tí lúc còn ở cùng sư phụ kia, chậm rãi nghiền ngẫm. Bỗng nhiên trong kí ức mơ hồ nhớ tới khi ta còn rất nhỏ sư phụ đã từng dắt ta đến thung lũng Hoa đào, ở đó có một tiên nữ không thích nói chuyện với người khác, hình như còn là trưởng bối của hần. Tiên nữ để ta ở lại trong đình ăn bánh ngọt, nàng đưa sư phụ đi nói chuyện gì đó, lúc sư phụ trở về hình như có phần chật vật khó xử, còn thở dài hồi lâu. Từ đó hần không đi đến thung lũng Hoa đào nữa, nhưng hàng năm đều tặng lễ vật quý giá đến đó.

Tiên nữ kia có lẽ có quan hệ sâu xa gì đó với sư phụ, có lẽ nàng biết nghiệt duyên giữa sư phụ và Tiêu Lăng.

Vì vậy, ta ôm một hi vọng, trước lúc Thiên Giới bắt được mình có thể đến được thung lũng Hoa đào, hi vọng tìm được đáp án.

=====

Trước khi đi, ta giao Chu Thiệu cho Đằng Hoa tiên tử, thuật lại ngắn gọn chuyện xảy ra sau khi hạ phàm, chỉ giấu chuyện thân thể Nguyên Ma Thiên Quân bị trộm đi với chuyện mình sắp bị phạt thôi. Đằng Hoa nghe được ôm bụng cười sảng sặc, sau đó kéo Chu Thiệu đến xem xét tường tận, khen: “Không hổ là đồ nhi người thu, nhìn cái là biết gốc. Nếu như người không rảnh thì ta sẽ giúp người chăm sóc hần.”

Ta xấu hổ mặt đỏ đến tận mang tai, nghĩ lại, bản thân mình đã là ốc không mang nổi mình ốc rồi, không muốn liên lụy đến đồ đệ nữa, liền nhỏ giọng thỉnh cầu: “Đồ nhi này của ta... ta muốn hẩn bái người làm sư phụ có được không?”

Chu Thiệu nghe vậy thì kinh hãi, vội vã hỏi ta: “Có phải là vì ta thấy mỹ nữ tâm viên ý mã, tham hoa háo sắc, cho nên sư phụ mới không quan tâm ta có phải không?”

Đằng Hoa quá sợ hãi, chỉ vào hẩn, hỏi ta: “Tham hoa? Hẩn thích hái hoa?”

Tiên nữ cấm dục tu thân trên Thiên Giới rất nhiều, rất ít người dám đùa giỡn, ở mặt nào đó kia đều rất ngốc. Ta biết nàng hiểu sai rồi, vội vàng giải thích một phen. Đằng Hoa nghe xong giận quá, mắng ta: “Đồ nhi như vậy mà người cũng thu à? Còn không lôi hẩn ra Nam Thiên Môn mà ném về?”

Ta cúi đầu nói: “Người lương thiện mười đời, không đụng vào được...”

“Xí!” Đằng Hoa nhỏ giọng mắng: “Ê xồm mười đời!” Sau đó nàng véo tai ta lôi đến góc tường hỏi: “Có phải người bị hẩn giày vò nhiều thành sợ mới ném họa cho ta không đấy?”

Ta xoa cái tai bị nàng véo đến hồng lên, đùa đùa: “Bạn tốt à, người cũng biết ta dần, thật sự là quả không nổi mà!”

Đầu lông mày của Đằng Hoa nhướng lên, hồ nghi hỏi: “Người có phải là bị đồ nhi bắt nạt đến thảm rồi không?”

Ta biết rõ tính cách của bạn tốt, lập tức không lên tiếng, bày ra vẻ mặt rất đáng thương.

Đằng Hoa quả nhiên trượng nghĩa, hùng hổ quay đầu lại túm lấy Chu Thiệu: “Người ở lại theo ta về Bách Hoa Viên, để cho vi sư từ từ xử lí, à quên dạy bảo người!”

Chu Thiệu cứng họng, đang muốn phản bác, ta vội kéo hẩn đến chỗ kín đáo, dặn dò: “Ta gây họa dưới trần gian rồi, thân giờ mang đủ tội, đến tránh người bị liên lụy đến thì ta không thể chiếu cố người nữa, khó có được cơ hội Đằng Hoa tiên tử chấp nhận thu người, người cứ theo nàng đi, ta cũng bớt lo hơn. Đợi tin tức truyền đi, Thiên Giới định tội cho ta rồi, nàng liền hiểu dụng ý của ta, sẽ không làm khó người đâu.”

Trong hoàn cảnh lạ lẫm, Chu Thiệu mất đi vẻ phóng túng ngày xưa, lại thêm vài phần chán nản, hẩn ảm đạm hỏi: “Sư phụ, ta có thể giúp nàng làm gì không?”

Nguyệt Đồng cười nói: “Hẩn là người muốn gánh tội thay? Có phải muốn cùng chịu tội không?”

Chu Thiệu không phủ nhận.

Ta lắc đầu: “Nguyệt Đồng dẫn đường, ta mở cửa, thân thể của Nguyên Ma Thiên Quân đã bị trộm mất, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, người dựa vào cái gì để gánh tội thay? Chẳng bằng ngoan ngoãn ở lại Bách Hoa Cốc tu thân dưỡng tính chờ chờ phải mĩ nhân độc ác nào, đừng khiến ta lo lắng là được rồi.”

Chu Thiệu suy nghĩ rất lâu, đưa ra rất nhiều đề nghị cùi bắp, cuối cùng ủ rũ nhận lời.

Đằng Hoa tiên tử xòe tay đòi quà từ thế gian, ta nhìn nàng cười, mặt ngu, liền bị ăn một châu quạt gỗ đầu, sau đó đi vào trong nhà kho lấy hạt sen vạn năm trên núi băng mà mình trước kia không dám ăn ra cho Đằng Hoa. Đằng Hoa vui mừng phát điên: “Quý hạp hỏi người hôm nay vì sao lại hào phóng như vậy? Hẩn là vì việc giáo huấn tên đồ nhi này giúp người chẳng khác nào khổ sai đúng không? Yên tâm, nhận được lễ hậu thế này, cho dù hẩn ngốc hơn người ta cũng giúp người uốn nắn tử tế!”

“Ừ, đồ tốt đấy, đừng lãng phí!” Ta cười gật đầu, tiễn nàng rời đi.

Bách Quân là chủ mưu bày ra mọi chuyện, Nguyệt Đồng biến thành tiền bối của mình, Chu Thiệu bị đưa đi, ba đồ đệ thu được dưới thế gian đã không còn nữa.

Tất cả đều trở lại giống hệt như trước đây.

Ta ôm Nguyệt Đồng đã biến về hình mèo, cười mây, nhanh như chớp phóng về phía thung lũng Hoa Đào, chỗ đó có ngàn vạn gốc đào, những bông hoa đào vĩnh viễn không bao giờ tàn, sắc hoa rực rỡ ánh lên dưới ánh nắng chiều. Dưới ráng ngũ sắc là con đường nhỏ lát đá cuội đủ màu xen lẫn bạch ngọc dẫn tới một cái

hồ, bên kia hồ là một nhà thủy tạ dựng dựa vào núi. Mặt hồ sóng gợn lăn tăn, trên hồ không có cầu, ta lấy sáo ngọc, thổi một khúc “Kiêm Gia”(*), phía bên kia hồ lập tức xuất hiện tiếng động.

Tám con Thanh Loan ngậm những sợi gấm vóc màu trắng bay tới, dựng lên một cây cầu ngay giữa không trung.

Một nàng tiên nữ xiêm y thanh thoát, trâm ngọc đung đưa, xinh đẹp đoan trang bước trên cầu gấm, chậm rãi đi đến trước mặt của ta.

Ta lập tức lấy thân phận văn bối mà hành lễ.

Nàng khẽ gật đầu, xem như đáp lễ, lại cười nói: “Ngươi là tiểu nha đầu năm xưa đi theo bên người Cẩm Du phải không? Hôm nay là ngọn gió nào đã đưa ngươi đến đây?”

Ta khách sáo vài câu, uyển chuyển nói; “Sư phụ đã mất tung tích mấy ngàn năm nay, đệ tử cảm thấy lo lắng, muốn đi tìm, chợt nhớ ra Cẩm Huyền tiên tử cũng có quen biết với sư phụ, mới đến bái phỏng, muốn xin người chỉ điểm một hai.”

Cẩm Huyền tiên tử lạnh nhạt đáp: “Lúc nên đi thì sẽ đi, đến khi nên trở về, thì sẽ trở về, không cần lo lắng!”

Ta cũng cười nói: “Tiểu tiên từng hạ phàm, nghe được một vài tin đồn không hay lắm!”

Cẩm Huyền tiên tử nói: “Lời đồn là không thể tin, mắt thấy mới là thật!”

Ta quyết tâm nói thẳng: “Tiểu tiên nhìn thấy Tiêu Lăng Ma quân rồi!”

Về mặt của Cẩm Huyền tiên tử không thay đổi, chỉ khẽ thở dài một cái: “Nên đến thì cũng sẽ đến!”

Ta thấy nàng hàm hồ suy đoán, cái gì cũng không buồn nói, trực tiếp ép hỏi: “Tiêu Lăng Ma Quân với sư phụ ta thật ra có quan hệ như thế nào? Tiêu Lăng nói sư phụ đã rơi vào trong tay hắn, tình huống nguy cấp, xin tiên tử rủ lòng từ bi cho ta biết nguyên nhân việc này đi!”

Cẩm Huyền tiên tử lắc đầu nói: “Ta không thể nói!”

“Không thể nói chính là biết rõ” Ta kiên trì “Ta phải tìm được chân tướng cho bằng được, không cần biết phải dùng thủ đoạn gì!”

Cẩm Huyền tiên tử có chút khó xử, nàng suy nghĩ gần nửa canh giờ, mới nhẹ giọng nói: “Nguyên Ma Thiên Quân có hai con trai, một con gái, đều là cùng cha khác mẹ, mẫu thân của con trai trưởng U Minh là người, mẫu thân của thứ nữ Thương Quỳnh là yêu, con trai út Tiêu Lăng lại có mẫu thân là tiên...”

=====

(*) Chú thích

Kiểm gia (thuộc Kinh Thi)

Kiểm gia thương thương,

Bạch lộ vi sương.

Sở vị y nhân,

Tại thủy nhất phương.

Tổ hồi tòng chi,

Đạo trở thả trường,

Tổ du tòng chi,

Uyển tại thủy trung ương.

Chú giải của Chu Hy:

Chương này thuộc phú.

kiêm: giống cỏ hoàn (loài vi lô), mà nhỏ hơn, cao vài thước, cũng gọi là cỏ liêm.

gia: cỏ lau. Lau lách chưa trụi, mà móc đã rơi xuống thành sương, mùa nước tiết thu đã đến, là mùa mọi con sông đều đổ vào Hoàng Hà.

y nhân: như nói người kia.

tổ hồi: ngược dòng mà đi lên.

tổ du: thuận dòng mà đi xuống.

uyển nhiên: đáng thấy nghiêm nhiên ở đấy.

tại thủy chi trung ương (ở chính giữa dòng nước): nói gần kề đấy mà không thể đến được.

nhất phương: một phương nào kia ?

Nói mùa nước tiết thu vừa đầy, người mà đang nói đến kia lại ở về một phương của vùng nước mênh mông, lai láng. Đi ngược lên hay đi xuôi dòng đều không gặp được. Nhưng không biết chỉ về ai mà nói thế.

24. Chương 24: Xử Phạt

Dịch: Vivian Ninhhi

Sư phụ là tiên thai, vậy Tiêu Lăng cũng là tiên thai sao?

Cầm Huyền tiên tử không chịu nói tí mả, lại để cho ta tự mình ngẫm lại.

Ta sững sờ nhìn mặt hồ xuất hiện một đầu cá chép béo mập nhảy lên, lại đến một đầu cá chép béo mập khác nhảy lên...

Cá rơi xuống mặt nước, sóng lăn tăn khắp mặt hồ.

Ta rốt cục cũng hiểu rồi, kinh ngạc hỏi: “Vậy... sư phụ với Tiêu Lăng là huynh đệ?”

“Thân mang thiên cơ, không thể tiết lộ.” Cầm Huyền tiên tử vô tình nói.

Ở thế gian, mỗi khi Bạch Quân với Nguyệt Đồng không hiểu cái gì hỏi lại, ta cuối cùng chỉ toàn lấy “tiên cơ bất khả lộ” mà qua loa lấp liếm cho xong, hôm nay gặp báo ứng rồi, đúng là báo ứng mà. Ta vẫn không từ bỏ ý định, hỏi lại: “Mẫu thân của Tiêu Lăng là ai? Bà ấy ở đâu?”

Khuôn mặt lạnh băng của Cầm Huyền tiên tử hiện lên một tia thương cảm, nàng cúi đầu nói: “Là Diêu Âm tiên tử, nàng là bạn tốt nhiều năm của ta, cũng là chiến tướng của Thiên Giới, hơn một vạn năm trước, chiến bại mà rơi vào tay địch, chịu sự giam cầm của Nguyên Ma Thiên Quân, sau khi sinh hạ ma thai Tiêu

Lăng thì phát điên, cự tuyệt mọi việc trị liệu, cuối cùng, hơn ba ngàn năm trước đã tự hủy nguyên thần mà chết đi...”

Kí ức thời ấu thơ đã quá mơ hồ, nhưng ta vẫn nhớ khi sư phụ phát hiện ta có dị năng bổ hồn đã vui mừng như điên, đợi đến khi năng lực này ổn định, hắc liên dẫn ta tới thung lũng Hoa Đào này, nói là phải gặp một người rất quan trọng. Ta ngoan ngoãn ngồi trong đình, gật gà gật gù đợi rất lâu, đợi đến khi sư phụ trở về lại dẫn ta rời đi, sau đó liên tục vài ngày sư phụ không nói không rằng, ta còn tưởng là mình gây chuyện làm sư phụ giận, thấp thỏm không yên rất lâu, tìm cách trêu đùa cho hắc liên vui vẻ.

Sư phụ ôm ta dưới gốc lê, ôm rất chặt rất chặt, giống như cây cỏ kí sinh quấn lấy gốc lê, như muốn khắc vào trong xương tủy, không phân li, từng giọt nước rơi xuống trên vai, ta ngu ngốc cười nói: “Sư phụ nhìn kìa. sương trên cây lê đã rơi xuống kìa...”

Sư phụ không ngăn đầu, nhẹ giọng phụ họa: “Đúng rồi, sương sớm nay đặc biệt dày...”

Từ đó về sau, hắc liên không nhắc tới thung lũng Hoa Đào thêm một lần nào nữa, cũng không bao giờ ôm ta chặt như thế nữa.

Tên của Diệu Âm tiên tử như là cấm kị, biến mất khỏi Thiên Giới mãi mãi.

Có lẽ là bởi vì bà đã sinh ra con trai của Nguyên Ma, trở thành sỉ nhục của Thiên Giới. Trong lịch sử Thiên Giới mà ta học cũng chỉ vắn vắn nói nàng chiến bại bỏ mình, không có gì đặc biệt cả.

Về sau, Thiên Giới lại bắt đầu náo động, sư phụ xưa nay luôn lười nhác lại liên tục xuất môn, tham gia cuộc chiến Tru Ma, ta thừa lúc hắc liên trở về quần quýt lấy hắc liên khăn cầu: “Sư phụ, người dẫn con đi chiến trường, đừng bỏ lại con một mình ”độc thủ không khuê” (*)mà!”

Sư phụ bị sắc nước trà, thần sắc quý dị nhìn ta thật lâu, bỏ một câu: “Vớ vẩn!”, sau đó lấy “Thiên Tự Văn” với “Kinh Thi” ra quẳng trước mặt ta, phạt ta ngồi trong phòng chép mười lần. Chép đến tay ta mỏi nhũ, mắt cũng hoa rồi, mệt đến nỗi không thể nghĩ ngợi thêm gì nữa, còn phải đến báo cáo cho hắc liên ý nghĩa chính xác cũng như văn cảnh áp dụng của cái thành ngữ: “Độc thủ không khuê” này thật trôi chảy, hắc liên mới thôi.

Ba tháng sau, U Minh Ma Quân chiến bại, bị giam ở Cửu Lô Đảo.

Toàn bộ Thiên Giới đều vui vẻ, tiệc tùng ăn mừng suốt ba ngày ba đêm, chỉ mỗi sư phụ ta không thích náo nhiệt, một mình dẫn ta về Giải Ưu Phong uống rượu giải sầu, ta không hiểu chuyện chiến quả lắm, hỏi: “Vì sao không giết chết U Minh Ma Quân, nhất lao vĩnh dật? Có phải sư phụ không đánh lại hắc liên không?”

“Không phải”, sư phụ đang khắc búp bê bằng gỗ cho ta chơi, bỗng nhiên trong mắt xẹt qua một tia tàn khốc: “Thiện ác song sinh, tiên bất tử, ma bất diệt!”

Những lời này thật thâm sâu và ảo diệu, ta chẳng hiểu tí gì.

Sư phụ thấy ta không hiểu, giải thích: “Đạo từ tâm dậy, ma từ tâm sinh. Hồn thể của U Minh Ma Quân là do Nguyên Ma Thiên Quân hóa ra ”Si“. Chỉ cần lòng người trong thiên hạ còn tồn tại một chút ý niệm là ”Si“, hắc liên có thể không ngừng tái sinh, không bao giờ giết chết được, cùng lắm chỉ có thể phong ấn.”

Ta sợ hãi hỏi: “Thiên Giới chẳng phải phải không thắng được sao?”

Sư phụ lắc đầu, lại nói thêm một câu càng thâm sâu hơn: “Thiện ác song sinh, không có triệt để thắng, cũng không có triệt để thua.”

“Mặc kệ” ta chẳng có tí hứng thú nào với chuyện tranh chấp giữa Tiên và Ma, chỉ chăm chăm nghĩ đến tìm con tướng công lông mềm như nhung kia ở đâu bây giờ, cho nên mấy câu nói khó hiểu của sư phụ ấy ta cũng không để trong lòng, thuận miệng nói: “Dù sao sư phụ là người tốt, A Dao cũng là người tốt, thế là đủ rồi!”

Sư phụ nở nụ cười, cũng thuận miệng đáp: “Có lẽ vậy, A Dao sau này phải làm người tốt nhé, người tốt mới có tốt báo.”

Ta rất thành thực nhận lời, cả đời cũng kiên quyết thực hiện nguyên tắc này.

Cuối cùng, người tốt gặp xui xẻo...

Người xấu Tiêu Lăng thì cười sung sướng...

Cầm Huyền tiên tử tỏ vẻ an ủi sâu sắc với ta.

Ta lặp đi lặp lại những tin đồn mình nghe được kia, nàng tựa hồ lại không biết gì về chuyện sư phụ rơi vào tay Tiêu Lãng, thật sự là hỏi không được chút manh mối nào. Bất đắc dĩ, đành phải tạ ơn tiên tử, dắt Nguyệt Đồng lủi thủi rời đi.

Trên đường, Nguyệt Đồng hỏi: “Người đang thương tâm chuyện Cẩn Du thượng tiên với Tiêu Lãng ma quân là huynh đệ sao?”

“Ừ” Ta thở phào một cái, nói: “Nhưng mà ta đã nghĩ cẩn thận rồi, cho dù sư phụ với Tiêu Lãng là huynh đệ thì sư phụ vẫn là sư phụ mà ta yêu thích nhất.

Trầm mặc một lát, Nguyệt Đồng có chút chờ mong hỏi: “Nếu sư phụ là người người thích nhất, vậy ta trong lòng người xếp thứ mấy?”

Ta không cần nghĩ ngợi nói: “Thứ ba”

Nguyệt Đồng có chút kì quái, sau lại buông tay tỏ vẻ không sao cả nói: “Dù sao ta cũng chỉ là một con vật lông mềm như nhung, không có bản lĩnh gì, người không thích cũng là bình thường... Cơ mà người mà người thích thứ hai là một kẻ thế nào?”

Ta khó hiểu liếc nó một cái, nói: “Đương nhiên là Đàng Hoa tiên tử rồi, ta với nàng quen biết nhiều năm như vậy cơ mà, yêu thích cũng phải bàn về tư lịch đấy...”

Nguyệt Đồng chẳng hiểu sao đã vui sướng trở lại, lúc đi đường đuôi cũng vênh cao hơn mấy lần.

Ta nhắc nhở nó bao lần: “Chúng ta bây giờ là đang đi tự thú đấy!”

Nguyệt Đồng rất có phong phạm trưởng bối mà xoa đầu ta, nói: “Ồ, đừng lo lắng quá, nói mọi chuyện cho Thiên Giới để bọn họ đi cứu sư phụ người nha!”

Bọn ta mang theo tâm lí hồi hộp lo lắng cùng đi đến Thiên Cung. Đã thấy bên trong vô cùng hỗn loạn, tướng sĩ với tiên nhân cứ ra ra vào vào, tựa hồ bận đến mức không kịp thở, ngay cả đám thị nữ bình thường rất dịu dàng nhàn nhã cũng tỏ ra hấp tấp vội vã, ai nấy đều chạy như ma đuổi, nói chuyện cũng to tiếng hơn rất nhiều, những mệnh lệnh kiểu như: “Phổ Đà bỏ tát ở đâu?” “Mau đi mời Lạc Hà tiên ông...” liên tục được truyền xuống.

Ta ngăn một tiên nữ quen biết lại, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tiên nữ kia nhìn ta như nhìn yêu quái, hỏi với giọng không dám tin: “Người đang đùa có phải không? Chẳng lẽ không biết nữ thần Thương Quỳnh đã dẫn Thập Phương La Sát, Bát Đại Ma tướng tới tập kích biên giới. Hồ Thiên Vương trước trận đã bị nàng một đao chém đầu, chiến tuyến bức lui ba trăm dặm, hôm nay toàn bộ quân đội Thiên Giới đã được điều đi cứu viện rồi đây này:”

Năm xưa khi Hồ Thiên Vương đánh phản loạn Lang Tộc đã từng chém không ít yêu ma, là hãn tướng nổi danh Thiên Giới, hôm nay lại bị một chiêu của Thương Quỳnh mà bỏ mạng, thật không thể tưởng tượng.

Ngẩn ngừ vài ngày, chiến tuyến bại lui đến tận đây rồi.

Thiên hạ còn ai có thể kháng cự lại bước tấn công của chiến thần đệ nhất Ma Giới chứ.

Vạn năm trước, lúc ấy thống soái ba quân là Thái Hư tiên ông thông minh tuyệt đỉnh, Phục Ma tướng quân võ công cái thế, hai người bọn họ một văn một võ, ai nấy đều phẩm đức xuất chúng, năng lực siêu quần. Hai người làm việc thập toàn thập mỹ, cực cung tận tụy, khiến cho Ma Giới khó có thể xâm chiếm. Tất cả quân sĩ dưới mệnh lệnh của bọn họ đều như thiên lôi sai đâu đánh đó, không rõ chi tiết, tất cả đều nghe theo chỉ huy, tất cả đều hoàn mỹ. Thế lực Thiên Giới cường thịnh, Ma Giới khó có thể xâm nhập mấy may. Cho đến tận chiến dịch phong ấn Nguyên Ma Thiên Quân kia, khổ chiến hai trăm ba mươi bảy ngày, Thái Hư tiên ông và Phục Ma tướng quân trả một cái giá là một chết một trọng thương mới giành được thắng lợi, khiến Ma giới không dám xâm phạm, thiên giới vui mừng khôn xiết.

Đợi đến khi Thương Quỳnh kế thừa chí hướng phụ thân mình xuất hiện, mọi người mới phát hiện Thiên Giới đã không còn nhân tài nào có thể dùng, Thái Hư tiên ông với Phục Ma tướng quân vô cùng hoàn mỹ,

điều này cũng khiến tầm mắt bọn họ quá cao, luôn ôm hi vọng tìm được nhân tài hoàn mỹ như mình, ngược lại khó có thể bồi dưỡng được bộ hạ ưu tú.

Ma giới mất đi sự lãnh đạo của Nguyên Ma thiên quân, lúc đầu hỗn loạn vô cùng, nội chiến liên miên, về sau Thương Quỳnh cầm đầu phái vũ lực đã nổi lên, lấy huyết tinh và bạo lực áp chế tất cả, dưới trướng của nàng toàn là những kẻ lấy máu tẩy máu, mạng đổi mạng, thời thế loạn lạc kẻ mạnh chiến thắng, bất kể là âm hiểm xảo trá, ác độc tàn nhẫn, bất cứ thủ đoạn hạ lưu nào cũng dám dùng, đánh cho các tướng lĩnh vốn thừa hưởng sự giáo dục chân thiện mỹ của Thiên Giới phải luống cuống tay chân.

Đến lúc này thì vinh quang ngày xưa của Thiên Giới đã hoàn toàn biến mất rồi.

Thiên Đế rất tức giận.

Các tướng lĩnh chịu không nổi khuất nhục, trên đại diện nhao nhao yêu cầu ra trận, ồn ào không ngừng.

Thiên Đế nhìn trái một cái, lắc đầu. Nhìn phải một cái, lắc đầu. Đến lúc nhìn vào giữa lại thấy ta với Nguyệt Đồng đang ngơ ngác đứng ở cửa vào đại điện.

Ánh mắt từ bốn phương tám hướng quăng tới, mặc dù trầm mặc không nói gì, lại mang theo nỗi tức giận khi đang tranh luận bị chen ngang, hận không thể ném kẻ gây sự là ta ra ngoài.

Ta kiên trì, từ từ tiến lên, hành lễ với Thiên Đế.

Thiên Đế hơi nhíu mày, chốc lát, đã nhớ ra ta đã từng bỏ hồn cho con trai ông ta, nếp nhăn trên trán hơi giãn ra, yêu thương hỏi: “Ngọc Dao tiên tử, người không phải hạ phàm đi chơi sao? Sao lại trở về rồi?”

Ta khách sáo nói: “Thế gian hiểm ác, không bằng một góc của Thiên Giới!”

Thiên Đế cười nói: “Là lòng người hiểm ác, dọa sợ tiên tử rồi đi!”

Ta cúi đầu: “Vâng!”

Thiên Đế mỗi một thở dài, phát phát tay với ta: “Người đi Dao Trì tìm Thiên Hậu đi, hôm nay tình hình chiến đấu bận rộn, không nên ở trong này làm gì!”

Ta không dời bước, đang tự cân nhắc xem như thế nào để có thể uyển chuyển nói ra chuyện thân thể Nguyên Ma Thiên Quân bị trộm kia, để bớt tội vào thân.

Không ngờ, Nguyệt Đồng vượt lên trước quỳ xuống, mở miệng nói thẳng ra: “Bệ hạ, ta là truyền nhân của Linh Miêu Tộc, ngày trước bị kẻ gian che mắt, ép Ngọc Dao tiên tử biến trở lại nguyên hình, mở Thiên Lộ ra, khiến thân thể của Nguyên Ma Thiên Quân bị trộm mất, tự biết nghiệp chướng nặng nề, nay để tiên tử dân ta tới chịu đòn nhận tội, tỳ Thiên Đế xử phạt.”

Văn vô toàn triều khiếp sợ.

Thiên Đế cũng bị tin này dọa cho nhảy dựng khỏi bảo tọa, kinh hãi hỏi: “Đây... rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đợi một chút!” Ta phát hiện bản khẩu cung này không giống với những gì đã thương lượng trước đó, đích thị là con mèo trắng này lại nói năng hồ đồ rồi.

Có điều, vì đầu óc ta trời sinh đã xoay chuyển chậm chậm, nói chuyện cũng tương đối chậm, Nguyệt Đồng lại là đứa lảm mồm, giọng cũng to, nó thở cũng không thềm, chặn họng ta, bắn liên thanh: “Linh Miêu Tộc nhận ủy thác trông giữ Thiên Lộ, bị Ma giới tru sát. ta vất vả lắm mới chạy ra được tìm đường sống, lại bị Tiêu Lăng Ma Quân bức bách, vây khốn trong Lạc Thủy Trấn, ngày đêm tra tấn. Năm trước vừa nhìn thấy Ngọc Dao tiên tử là hóa thân của khóa ngọc năm xưa hạ phàm, liền muốn mượn Thiên Lộ thừa cơ chạy trốn, cũng lại dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt nàng đồng ý giúp đỡ, không ngờ lại rơi vào bẫy của Tiêu Lăng Ma Quân, bị hấn đoạt trước một bước tiến vào Thiên Lộ, cướp thân thể của Nguyên Ma Thiên Quân đi mất. Hôm nay thấy thẹn trong lòng, tự biết khó tránh khỏi cái chết, cố tình đến xin tự thú!”

Thiên Đế nhìn ta, chán nản ngồi xuống, thần sắc âm trầm bất định, một hồi nói: “Thì ra người chính là cái chìa khóa ngọc đó, trách không được năm xưa tìm thế nào cũng không ra, cây giấu trong rừng. Cẩn Du à Cẩn Du, người đúng là biết giấu diếm...”

Các tướng lĩnh vốn đã bị chiến sự hành đến sứt đầu mẻ trán tay đã nắm chặt bảo kiếm, nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận không thể hành quyết Nguyệt Đồng với ta ngay tại chỗ.

Ta xua xua tay, không ngừng giải thích: “Nó nói không đúng đâu, kẻ bị Tiêu Lăng cưỡng ép là ta, kẻ muốn mở Thiên Lộ cũng là ta!”

Nguyệt Đồng nhìn ta thở dài, hai tai rũ xuống, giống như một trưởng lão đã nhìn thấu thế gian hiểm ác, như tín đồ đang sám hối về hành vi phạm tội của mình, nói với giọng ai oán vô cùng: “A Dao, vô dụng thôi, ta biết rõ nàng yêu thích ta, nhưng nàng không cần phải che giấu cho ta. Sai thì cũng đã sai rồi, Nguyệt Đồng ta mặc dù là con mèo, nhưng cũng đường đường là nam nhi bảy thước, không lý nào lại để ột nữ hài tử gánh tội thay.” (Ta chết với con mèo ngọc này... =))))))))))

Ta nổi giận: “Ai gánh tội thay chứ? Rõ ràng đã nói chuyện này cứ để ta gánh chịu mà!”

Nguyệt Đồng nhìn ta, trên mặt tỏ cái vẻ “chuyện chính là như vậy, người đừng giải thích nữa” rất chi là kiên định.

Ta càng nói nhanh càng lắp bắp: “Không phải như thế, ngay từ lúc bắt đầu hạ phạm, Tiêu Lăng đã tính kế ta rồi, hần... hần vậy khôn ta, dùng các loại thủ đoạn hù dọa ta, ta chịu không nổi, trong lòng sợ hãi, cho nên...”

Giải thích nửa ngày, ánh mắt mọi người nhìn ta lại thêm vài phần hồ nghi...

Nguyệt Đồng cười khổ nói: “A Dao, đủ rồi đó. Người như nàng, có thể không tuân thủ quy củ không?”

Chư tiên bưng tỉnh, Phụng Thiên tướng quân trước kia đã từng được ta bỏ hồn cho lập tức đứng ra, chấp tay cầu tình: “Ai chẳng biết Ngọc Dao tiên tử là người thành thực nổi danh, ngốc nghếch, tuân thủ quy củ gần như tới mức không luận tình lý. Thần dám dùng tánh mạng đảm bảo, dù cho kẻ đao vào cổ nàng thì nàng cũng sẽ không làm chuyện không tuân theo quy củ đâu!”

Đúng vậy, nếu như biết bên trong Thiên Lộ có cất giấu thân thể của Nguyên Ma Thiên Quân, cũng như không phải lo lắng cho đồ nhi bên người, nếu như không phải bị Tiêu Lăng dùng công tâm thuật ép sát từng bước, nếu như biết rõ Bạch Quân là Tiêu Lăng, ta cho dù có chết cũng sẽ không dám mở Thiên Lộ.

Thanh Hư Tiên Nhân - người theo đuổi Đẳng Hoa tiên tử ba ngàn năm không có kết quả cũng đứng ra khỏi hàng nói: “Linh Miêu tộc xưa nay giỏi nhất là mê hoặc người, chắc chắn là do nó dùng hoa ngôn xảo ngữ dụ dỗ Ngọc Dao tiên tử.”

Ta dốc sức liều mạng phủ nhận: “Không không, là Tiêu Lăng quá giáo hoạt, kẻ làm trái quy củ thực sự chính là ta, không liên quan đến Nguyệt Đồng đâu...”

Nguyệt Đồng cười nhạo ta: “Chuyện đã đến nước này, ta cũng không muốn lè mè với người nữa, tất cả những gì ta nói với người trước kia chỉ là dụ dỗ thôi, người còn cho là thực à? Người tưởng ta thực sự yêu thương kẻ quái dị như người sao?”

Nó từng dụ dỗ ta cái gì vậy?

Ta chần chờ một chút, từ từ nhớ lại xem...

Những người khác phản ứng nhanh hơn ta rất nhiều, tất cả nhìn ta bằng ánh mắt “chỉ tiếc sắt không thành thép”, sau đó châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán. Ta có thể tưởng tượng, ba ngàn năm nữa, chủ đề bàn tán nóng nhất Thiên Giới khi trà dư tửu hậu sẽ là: “Truyền thuyết kể rằng, có một tiên nữ hạ phạm đi loạn, bị yêu quái lừa gạt tình cảm, đành thay yêu quái gánh tội, kết quả...”

Thủ phạm chính với tông phạm khác nhau rất nhiều, rất có thể là một cái mạng.

Ta giờ đã phát hiện Nguyệt Đồng có ý đồ thay ta gánh chịu toàn bộ tội lỗi, phần khởi phản kích.

Không biết làm sao, hình tượng ta quá mức bảo thủ, không chịu thay đổi lại “đi vào lòng người” quá mức như vậy, Nguyệt Đồng lại nhanh mồm nhanh miệng, diễn kịch quá xuất sắc, đơn giản chỉ cần nói dối đã khiến tất cả mọi người cho rằng, việc ta kể rõ chân tướng kia lại chính là vì muốn giúp người yêu gánh tội thay.

Nhao nhao hơn nửa canh giờ, Trấn Ma tướng quân nhìn không nổi nữa, bước ra khỏi hàng giận dữ hét: “Đại quân Ma Giới đã áp sát, thân thể của Nguyên Ma Thiên Quân bị Tiêu Lãng trộm mất, có thể thấy được mục đích trận chiến này của nữ ma đầu Thương Quỳnh chính là để cướp lại đầu của phụ thân ả, cho Nguyên Ma Thiên Quân lại phục sinh. Nếu để ả thực hiện được mục đích, cha con liên thủ, Thiên Giới chắc chắn sẽ máu chảy thành sông, biến thành thuộc địa của Ma Giới, đây mới là chuyện mà chúng ta phải lo lắng nhất. Còn về chuyện xử phạt hai tên tội nhân này, cần gì phải lãng phí thời gian tranh luận? Kéo hết lên Tru Tiên Đài mà phạt. Chấn hưng quân tâm!”

Cả đại diện lặng ngắt như tờ, trên mặt mọi người đều lộ vẻ hổ thẹn.

Nguyệt Đồng sắc mặt trắng bệch, tim ta cũng ngừng đập.

Thiên Đế biến sắc, hạ lệnh: “Giải hai người vào thiên lao!”

25. Chương 25: Cầu Hôn

Ta và Nguyệt Đồng được làm bạn tù cùng một chỗ rồi.

Thực ra tiên nhân phạm tội ở Thiên Giới phần lớn là bị phán quyết tại chỗ, nhẹ thì ra tiên đảo tư quá, nặng hơn thì giáng xuống phạm trần, tùy tình hình mà quyết định là làm người hay làm súc sinh, còn nghiêm trọng hơn thì trực tiếp trói lên Tru Tiên Đài xử quyết, cho nên thiên lao trống rỗng, không có phạm nhân khác.

Lính canh ngục coi giữ đại lao có lẽ là đến mấy trăm năm chưa thấy mặt phạm nhân, rảnh rỗi đến phát khùng, cho nên nhìn thấy bọn ta vui mừng khôn xiết, hăm hở đọc lại một trường đoạn quy tắc thiên lao, phân chia rõ ràng phòng giam nam, phòng giam nữ, đưa lên một khay thanh lộ với mật đạo làm đồ ăn thức uống, cuối cùng còn nhiệt tình cùng ta lôi kéo làm quen: “”Tiên nhân trước bị giam vào ngục sau mới thẩm tra xử lý thì đại bộ phận đều không có việc gì cả, sau này khi Ngọc Dao tiên tử ra ngoài, nhớ phải chiếu cố cho tiểu nhân đây, tiểu nhân họ Tiểu, tên Tiêu, thuộc Tiên Vệ Đội.“”

Ta chóng mặt trả lời: “Ta bị giam trước, xử lý sau là vì chiến sự cấp bách, Thiên Đế không rảnh.””

Đồng chí lính canh họ Tiểu sắc mặt đổi ngay lập tức.

Thanh lộ với mật đạo cũng mất luôn.

Ánh mắt Nguyệt Đồng nhìn ta đầy nỗi ái ngại.

Ta cũng hồi hận rồi.

Hai người ngoan ngoãn ngồi xổm trong đại lao đợi phán quyết. Bởi vì biết rõ hẳn phải chết, tâm tình ngược lại nhẹ nhõm hơn hẳn. Nguyệt Đồng - lăn lộn trong ngục giam đã quen vừa gặm bánh bao vừa than phiền đồ ăn trong nhà giam của Thiên Giới quá khó ăn, ta mới lại không cho phép bất cứ kẻ nào chửi Thiên Giới không bằng Ma Giới đâu, nên lập tức liệt kê ra một hai ba bốn luận điểm mà phản bác, tranh luận rất kịch liệt, cuối cùng kết luận là nhà giam trong Thiên Giới có điều kiện tốt hơn, nhà giam ở Ma Giới có đồ ăn ngon hơn, phong cảnh ngoài cửa sổ của nhà giam Thiên Giới đẹp hơn, còn muối muối canh giữ đại lao Ma Giới lại có đáng người nóng bỏng hơn.

Tình hình chiến đấu bên ngoài hình như càng ngày càng kịch liệt, Thiên Giới mãi vẫn không rảnh xử lý bọn ta, thẳng một lèo nửa tháng qua đi, mới có người truyền lệnh đến, nói là muốn ba ngày sau xử quyết.

Nguyệt Đồng bắt đầu phàn nàn lần thứ một ngàn lẻ một: “”Thiên Giới keo kiệt quá rồi đây, người sắp chết rồi mà cũng không được miếng thịt để ăn, cơm chặt đầu đến cùng là đầu rồi? Ta là mèo! Làm sao mà ăn củ cải trắng được? Cứ tiếp tục như vậy thì còn chưa bị xử quyết đã chết đói rồi!“”

Ta an ủi: “”Ngoại trừ tiên sủng thì đại bộ phận người trên Thiên Giới đều ăn chay, ăn chay tốt cho sức khỏe lắm, còn có thể tu thân dưỡng tính, cho nên người cũng có thể học ăn củ cải trắng thử xem!“”

Nguyệt Đồng nhìn ta bằng ánh mắt là lạ...

Ta rốt cục cũng nhớ ra người sắp chết thì chẳng cần quan tâm đến thân thể khỏe mạnh, lập tức đỏ mặt, không ngừng xoắn xoắn tay, giải thích: “Người có thể coi củ cải trắng như thịt, mùi vị cũng không khác nhau là mấy đâu.”

Nguyệt Đồng hỏi: “Nàng ném qua thịt chưa?”

Ta gật đầu, lúng túng đáp: “Không cần thận cần phải một miếng bánh bao thịt, Bạch Quần nói là dùng thịt heo để làm, thế là ta lập tức nhổ ra. Thực ra vị giác của ta không tốt lắm, khó mà phân biệt ngon hay không ngon, củ cải trắng với đào tiên trong miệng ta cũng cùng một vị cả, nếu Nguyệt Đồng nhà ngươi đối, có thể lấy cả củ cải của ta ăn. Bằng không sau khi chết thì cả củ cải cũng không có mà ăn đâu.”

Nguyệt Đồng cười to, hai mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, nhe ra hai cái răng nanh nho nhỏ, nó vừa lau nước mắt vừa nói: “A Dao, nàng trung thực đến mức người ta không biết nói gì cho phải...”

Chẳng lẽ ta an ủi sai rồi?

Ta rất bất an.

Nguyệt Đồng vứt củ cải xuống, mang xiềng xích trên thân bước đến gần ta hai bước, dựa vào cửa nhà giam, hai mắt như làn thu thủy, yên lặng nhìn ta, bỗng nhiên hỏi: “A Dao, cứ như vậy mà chết, nàng có cam lòng không?”

Ta nói: “Cam lòng hay không cam lòng thì liên quan gì?”

“Ta không cam lòng” Nguyệt Đồng nghiêng nghiêng đầu, cười hì hì, nói với ta bằng giọng không đứng đắn: “Cha ta khi còn tại thế, nói phải chờ ta trưởng thành, lấy cho ta một thê tử tốt. Còn muốn sau này mọc ra một cái đuôi thật to thật mượt, lông mềm như nhung, trên người phải có ba loại sắc hoa, sinh một ổ linh miêu nho nhỏ. Thế nhưng ông không kịp đợi ta lớn lên đã mất rồi. Linh miêu diệt tộc, ta bị nhốt trong nhà giam hơn nửa đời người, sau khi được thả ra, toàn bộ thế giới đều đã thay đổi, giấc mộng của ta cũng vỡ tan tành rồi, A Dao, giấc mộng của nàng là gì? Dù sao cũng sắp chết rồi, nói ra đi...”

Ta nhăn nhó rất lâu, mới thẹn thùng nói: “Ta chỉ muốn sư phụ ở lại Giải Ưu Phong, cùng ta sống chung mãi mãi. Thế nhưng mà ta cảm thấy ý nghĩ này hình như rất không tốt, cho nên...”

Nguyệt Đồng tỉnh ngộ: “Nàng muốn làm vợ của sư phụ nàng?”

“Không thể nào! Sư phụ ta là thiên nhân chi tử, kinh thể chi tài, mặc dù ngày ta còn bé hần từng nói làm tướng công cho ta, nhưng đó chỉ là nói chơi, không thể coi là thật, ta thân là đồ đệ, sẽ không dám có ý nghĩ xấu với hần!” Ta xấu hổ phát sốt, liều mạng phủ nhận, sau đó cúi đầu, xoa xoa góc áo, nói: “Ta, ta chỉ là rất nhớ hần...”

Người mà mình mong nhớ ngày đêm, đến chết cũng không thấy được một mặt.

Đợi đến khi hồn phi phách tán rồi, có muốn gặp cũng không được nữa.

Ta rốt cục nhìn không được, mắt đỏ lên.

Nguyệt Đồng luống cuống, hần không ngừng an ủi: “Nếu không ta biến thành bộ dáng của sư phụ nàng đến làm bạn với nàng nhé? Hần trông giống hệt Tiêu Lăng à?”

Nghĩ đến Tiêu Lăng kẻ đã hại chết sư phụ, ta rốt cục “Oa” một tiếng khóc lớn.

Nguyệt Đồng ngoe nguẩy cái đuôi, đề nghị lần nữa: “Không bằng ta biến thành sư phụ nàng lấy nàng nhé?”

Ta khóc nói: “Không được!”

Nguyệt Đồng lấp bắp nói: “Nếu không thì... thì... ta lấy nàng nhé?”

Ta mắng nói: “Đừng có nói linh tinh!”

“Không nói linh tinh...” Nguyệt Đồng gãi gãi đầu, có chút thẹn thùng: “Mặc dù nàng không có tai mềm với đuôi to... nhưng làn da của nàng rất mịn màng, xương cốt cũng rất mềm, còn nữa thân thể nàng ấm áp

như lò sưởi, đều là những điểm mà mèo yêu thích, chúng ta lại lớn lên bên nhau từ nhỏ, khi đó ta đặc biệt thích ôm nàng ngủ để sưởi ấm, còn cọ cọ lung tung, nước miếng chảy hết lên người nàng cơ...”

Ta vội vã bác bỏ: “”Khi đó ta vẫn còn là khối ngọc chứ gì!”

Nguyệt Đồng gật gật đầu, vui mừng nói: “”Dù sao, dù sao bình thường đều là nữ nhân dễ dàng ta, ta không biết dễ dàng nữ nhân, nhưng mà ta thích nàng, cũng đều sắp chết rồi, không bằng đem tâm sự ra nói cho rõ ràng, ta cầu hôn nàng, nàng gả cho ta đi.”

Yêu tộc vốn không để ý đến cấp bậc lễ nghĩa lắm, nó nói trắng ra như thế khiến người ta mặt đỏ tới mang tai, ta cự tuyệt, nói: “”Như vậy không hay!”

Nguyệt Đồng khuyên nhu: “”Không có gì không hay cả, nàng thích bộ dạng gì, không cần biết nam hay nữ ta đều có thể biến ra để làm bạn với nàng. Nếu không còn chưa kết hôn đã chết rồi thì sao? Mặc dù ta không tốt lắm, vừa dốt, vừa lười, vừa tham ăn, trước kia còn rất bừa bãi... Thế nhưng nàng không gả cho sư phụ được, ở đây cũng không còn sự lựa chọn nào khác, vẫn là cứ cố gả cho ta đi thì hơn...”

Ta đã kích nó: “”Nhà giam nam nữ cách xa nhau như vậy, người cho dù cưới ta cũng không chạm vào được.”

Cặp mắt xinh đẹp của Nguyệt Đồng còn sáng hơn cả bầu trời đêm đầy sao, nó khao khát nói: “”Ít nhất, ta có thể cầm tay nàng, cùng bước lên Tru Tiên đài, làm uyên ương đồng mệnh!”

Lúc còn bé, muốn một tướng công lông mềm như nhung, nay tướng công lông mềm như nhung đứng ngay trước mắt, ngoe nguẩy cái đuôi, tình thâm ý thiết mà bày tỏ, lại khiến ta không khỏi động tâm. Hơn nữa, giữa vực sâu của tuyệt vọng này, có người ở bên, luôn tốt, Sẽ quên đi sợ hãi, quên đi đe dọa, trở nên dũng cảm hơn.

Nguyệt Đồng vội vàng nói: “”Nàng không trả lời, ta liền coi là nàng thẹn thùng đồng ý!”

Ta vội vàng phủ nhận: “”Đợi một chút, cho ta suy nghĩ lại đã...”

Nữ hài tử nói muốn suy nghĩ lại, trong đầu hơn nửa là đã đồng ý rồi. Nguyệt Động vui mừng quá đỗi, đứng lên vòng vo mấy vòng liên, nếu không phải có song gỗ ngăn cản, nó chắc chắn đã phi thẳng về phía ta ôm hôn ta mấy cái rồi.

Xe ngựa của Đông Quân (Thần mặt trời) chậm rãi đi về phía Tây, Thổ Ngọc chậm rãi kéo mặt trăng lên, đang lúc ta quyết định cho Nguyệt Đồng một câu trả lời rõ ràng thì lính canh ngục vội vàng lao từ ngoài vào, thái độ đối với ta rất là khách khí, cúi bô xiềng xích, cung kính đón ta ra ngoài. Nguyệt Đồng đập cửa nhà lao hỏi: “”Sao vậy? Xử quyết tiến hành sớm hơn à!”

Lính canh ngục đáp: “”Là Thiên Đế ời Ngọc Dao Tiên Tử.”

Ta theo hần bước ra khỏi thiên lao, đã thấy Trấn Ma tướng quân mang theo mấy trăm tinh binh, mặt không biểu tình đứng chờ, sau đó phát phát tay, lại để cho người đưa đến một cỗ xe ngựa tinh xảo, nhét ta vào trong, nhanh như gió chạy tới Thiên Cung.

Ta không hiểu gì cả, cảm thấy rất là bất an, hỏi: “”Tướng Quân vội vàng như thế, thật ra đã xảy ra chuyện gì?”

Trấn Ma tướng quân lạnh lùng “”Hừ!” một cái, ánh mắt nhìn ta rất là khinh thường: “”Hôm trước Tiên - Ma đàm phán, Ma giới phái sứ giả đến đây, tiên nhân Thương Quỳnh kia đưa ra điều kiện lui binh là đầu lâu của Nguyên Ma Thiên Quân, còn cả người nữa!”

Ngũ lôi oanh đỉnh cũng chưa đủ để mô tả tâm trạng của ta lúc này.

Thương Quỳnh thiện chiến chẳng thiện mưu, chỉ khát máu và ưa dùng vũ lực, rất ít khi đàm phán, dưới thế thượng phong mà lui binh chắc chắn không phải chủ ý của ả ta, chắc chắn sau lưng ả có người sai sử, có mưu đồ khác.

Bóng dáng khổng lồ của kẻ am hiểu tính toán mưu mô kia, lại một lần nữa hiển hiện trong đầu ta.

Thiên Cung ngày nào còn ca múa mừng vui thái bình, hôm nay tràn đầy trong không khí là sự khắc nghiệt đáng sợ, trên mặt mọi người chỉ còn lại vẻ lo lắng giấu đi không hết. Trong đại điện, chỉ có một số rất ít

những tướng lĩnh cao cấp và thượng tiên ở lại, Tiên nhân mãi mãi trẻ trung thanh xuân, vậy mà hai mất Thiên Đế đầy tơ máu như phạm nhân, so với kẻ bị giam một tháng trong đại lao là ta đây còn tiều tụy hơn.

Ta biết rõ, tình hình chiến đấu đã đến mức không thể nào lạc quan nổi, ít nhất đã đánh tới ranh giới phong ấn của Thiên Giới, nếu không có Trấn Ma tướng quân làm đại diện, thì những Tiên nhân ngoan cố kia cũng sẽ không chấp nhận hòa đàm.

Điều càng khiến cho người ta giật mình là, sứ giả mà Ma Giới phái tới để hòa đàm lại là người quen, chính là kẻ có ý đồ xâm phạm Nguyệt Đồng ngày ấy - Xích Hổ tướng quân.

Về thô bạo trên người hắn đã biến mất không thấy tăm hơi, khí chất trở nên ổn trọng bình tĩnh, đứng đó như một ngọn núi sừng sững chọc trời, mưa gió không sờn, sấm chớp không đổi, nào còn là tên tướng quân háo sắc ngày nào?

Trong lúc ta đang hoang mang, Xích Hổ hướng về phía ta chấp tay, nói với giọng hơi hồi lối: “”Ngày đó phụng mệnh đắc tội, kính xin Ngọc Dao tiên tử chớ trách.””

Ta tỉnh ngộ rồi.

Xích Hổ xuống tay thật nặng làm Nguyệt Đồng bị thương, Viêm Hồ cùng Đằng Xà cố ý lộ ra mục đích cùng thời gian Tiêu Lãng sẽ đến, cũng chỉ là chiến thuật của Tiêu Lãng, nếu lúc ấy ta không trốn, Bạch Quân cũng không có khả năng hóa thân thành Tiêu Lãng xuất hiện. Hắn biết rõ nếu hắn càng ép sát, ép đến mức bọn ta bị dồn đến đường cùng, lại thấp lên một chút hi vọng, dẫn dắt bọn ta trốn vào Thiên đường.

Càng nghĩ càng hận, ta không thềm liếc hắn lấy một cái.

Xích Hổ ha ha cười ngậy ngậy hai tiếng, hướng về phía Thiên Đế nói cáo từ rồi nghênh ngang trở về. Hai quân giao chiến, cái quy tắc không chém sứ giả thì Thương Quỳnh chẳng để vào mắt, nhưng mà ở Thiên Giới thì mười vạn năm qua vẫn áp dụng rất triệt để, cho nên các tướng sĩ tức giận trừng mắt nhìn bóng lưng của hắn, kiếm cung giương lên, nhao nhao tiến lên cầu Thiên Đế cho vây đánh giết chết tên khốn kiếp kia.

Trấn Ma tướng quân thở dài: “”Thôi đi, Thập phương La Sát, Bát đại ma tướng cho dù có giết chết hết thì cũng có tác dụng gì? Chỉ cần Thương Quỳnh, Tiêu Lãng chưa trừ diệt, thế lực của Ma Quân chắc chắn sẽ chẳng hao tổn bao nhiêu đâu.””

“”Suýt chút nữa đã quên!”” Xích Hổ đi tới trước cửa, bỗng nhiên vỗ vỗ trán, quay trở lại lớn tiếng nói: “”Ngọc Dao tiên tử, Tiêu Lãng đại nhân có chuyển lời: ”Một ngày không gặp như cách ba thu”” đại khái là ngài ấy rất nhớ cô, sẽ không có mối nối cũ, đứng núi này trông núi nọ. Bảo cô cứ thoải mái, thả lỏng tinh thần, đừng lo lắng nhớ nhung ngài ấy đến trà không tha cơm không thiết nhé!””

Trước mắt bao người, hắn, hắn tuyệt đối là cố ý mà...

Nếu như không phải bị thị vệ lôi kéo, ta đã mất mặt mà đâm đầu vào cột rồi.

Ánh mắt Trấn Ma tướng quân nhìn ta càng thêm xem thường: “”Lúc ngươi ở dưới hạ giới đã cấu kết với tên ma đầu Tiêu Lãng kia rồi hử!””

Ta vội lên tiếng kêu oan.

Ta thổ huyết nói: “”Tiêu Lãng tâm cơ rất sâu, hắn không thể nào thực sự nhằm vào ta, cũng không thể nào làm chuyện vô nghĩa. Chọn ta chắc chắn là có nguyên nhân khác, Ngọc Dao không có gì quan trọng. Hôm nay Thương Quỳnh chấp nhận đưa ra điều kiện hòa đàm là bởi lực lượng của ả không phá được ranh giới phong ấn của Thiên Giới, nếu như giao ra đầu lâu của Nguyên Ma thiên quân, lại để cho linh hồn ngủ say trong thân thể hắn tỉnh dậy, lại cho hắn và Thương Quỳnh liên thủ, lực lượng của Ma Giới sẽ vực dậy hoàn toàn, đến lúc ấy, phong ấn bị phá, Thiên Giới sẽ triệt để rơi vào tay giặc, cho nên loại điều kiện này tuyệt đối không được chấp nhận.””

Thiên Đế nói: “”Thương Quỳnh đúng là không mở được phong ấn của Thiên Giới, theo tin tức mà Xích Hổ tướng quân mang đến, Ma Giới chấp nhận đưa ra điều kiện lựa chọn, chỉ cần giao ra một là người hoặc đầu lâu Nguyên Ma Thiên Quân, lập tức lui quân.””

Ta không chút do dự mà lựa chọn: “”Đầu lâu của Nguyên Ma Thiên Quân không thể giao, xin Thiên Giới giao ra ta, Ngọc Dao thân mang trọng tội, đợi khi đi đến Ma giới sẽ lập tức tự vẫn, tránh làm nhục danh dự Thiên Giới!”

“”Làm cần! Loại nam nhân như Tiêu Lãng, sao có thể để nữ nhi tình trường trong lòng? Cho dù hấn chấp nhận, Thương Quỳnh cũng sẽ không đồng ý!” Thái độ của Trần Ma tướng quân với ta rất cực cũng có chút hòa hoãn, ông ta cau mày nói: “”Ta cho rằng Ma Giới muốn người hấn là có mục đích khác!”

Huyền Thanh Tiên Nhân không nhanh không chậm nói: “”Thuật bổ hồn của Ngọc Dao tiên tử là thiên hạ vô song. Nguyên Ma Thiên Quân cả thân mình và linh hồn đều đã bị giam cầm vạn năm, không biết có thể phục hồi lại hoàn toàn hay không, nếu như Ngọc Dao tiên tử bị xử tử, hồn phách Nguyên Ma Thiên Quân bị hao tổn, cho dù có tìm lại được đầu lâu thì tỉnh lại cũng chỉ là thằng điên. Nếu giữ Ngọc Dao tiên tử ở Ma giới, trị liệu tốt hồn phách của Nguyên Ma, sau lại tìm kế cướp được đầu lâu, đấy mới là thượng sách!”

Huyền Mộng tiên tử phụ họa đứng bên cạnh hấn phụ họa: “”Nếu như vậy, thà rằng để cho Nguyên Ma Thiên Quân có được đầu lâu tỉnh lại biến thành thằng điên chứ Ngọc Dao tiên tử là tuyệt đối không thể giao cho Ma Giới.”

Thiên Đế lắc đầu: “”Ma giới nghĩ trước chúng ta dù thế nào cũng không giao ra đầu của Nguyên Ma Thiên Quân nên mới đưa ra kế hai chọn một. Có lẽ đưa ra điều kiện là Ngọc Dao tiên tử chỉ là tung hỏa mù, khả năng hồn phách của Nguyên Ma Thiên Quân không hao tổn chút nào, hấn có lẽ là nghĩ tới chúng ta suy đoán lung tung như vậy, sau đó giao ra đầu lâu của Nguyên Ma, xử tử Ngọc Dao.”

Lời vừa nói ra, mọi người lâm vào trầm tư.

Tên ác ma Tiêu Lãng kia, thích nhất là tung hỏa mù, bày ra lựa chọn khiến mọi người đều rơi vào thế khó xử.

Giao ra đầu lâu Nguyên Ma Thiên Quân tựa hồ là bẫy rập.

Giao ra ta cũng tựa hồ là bẫy rập.

Hấn sẽ ở trong bóng đêm cười hỏi bọn ta: “”Người chọn nhảy vào cái nào?”

Ta hỏi: “”Ta không muốn bổ hồn cho Nguyên Ma Thiên Quân, chẳng lẽ hấn sẽ lấy đao bức chết ta?”

Trần Ma tướng quân xùy một tiếng, nói: “”Hấn đã bức người mở thiên đường, sao biết hấn có năng lực bức người bổ hồn hay không?”

Ta thẹn quá hóa giận: “”Hấn còn quản được ta chết hay không chết à?”

Trần Ma tướng quân hỏi: “”Thế nếu hấn uy hiếp là người vừa chết là hấn phát động binh mã tấn công lần nữa thì sao?”

Ta bị hỏi đến cứng họng, bỗng nhiên cảm thấy Trần Ma tướng quân cùng Tiêu Lãng về bản chất chính là cùng một loại người a

Mọi người tranh luận không ngớt, có người nói phải giao ra ta, có người lại nói phải giao ra đầu lâu của Thiên Ma.

Thiên Đế vẫn một mực trầm mặc nghe bọn ta tranh chấp đột nhiên lên tiếng nói: “”Ý ta đã quyết, để cho Ngọc Dao tiên tử xuống Ma Giới, kéo dài thời gian, lại phái trọng quân đến trấn thủ đất phong ấn, trông giữ đầu lâu của Nguyên Ma Thiên Quân, không thể lại để cho bọn đạo chích trốn Ma Giới có cơ thừa dịp.”

Trần Ma tướng quân gật đầu khen: “”Thiên Đế minh, đợi Thiên Đế bố trí xong tất cả rồi, Ngọc Dao hấn tự vẫn nhé!”

“”_____“”

Tự mình muốn chết với người khác bảo mình đi chết là hai chuyện khác nhau.

Ta bỗng nhiên rất thất lễ mà bắt đầu nảy sinh ra một chút xúc động muốn đánh người.

Trần Ma tướng quân thấy ta nhìn hẩn, chợt đột phát hảo tâm an ủi: “Chớ chọn cách thất cổ với đập đầu, vừa thống khổ lại vừa dễ cứu. Ngươi tối nay đến chỗ Mạn Đà La tiên tử xin một liều độc dược, lúc chết không hề đau đớn, dung mạo không thay đổi, còn mạnh hơn Tru Tiên đài cả trăm lần.”

“” “”

Sư phụ ơi, kì thật kĩ thật an ủi người của con còn không phải nát nhất đúng không?”

Thiên Đế thấy ta nói không nên lời (bị tức đến nỗi nói không nên lời), liền coi như cam chịu (mặc định là như vậy), xem như đã quyết định chuyện này, chuẩn bị tuyên bố tan học.

Ta phục hồi tinh thần lại, cấp thiết ngăn lại ông ta, thừa cơ cầu xin: “Ngọc Dao phạm sau lầm, nên phạt, Thiên Giới an bài, không dám không tuân theo. Nhưng Nguyệt Đồng kia xác thực là bị ta lừa gạt mới phạm phải sau lầm, xin ngài tha thứ nó ạ!”

Thiên Đế vuốt râu trầm mặc.

Ta nhanh chóng nói: “Ta chuyến này đi, đại khái là không về được, xin Thiên Đế khai ân, để ta bỏ qua khúc mắc trong lòng, không còn gánh nặng nào nữa, có thể chuyên tâm làm việc!”

Đó là một uy hiếp nho nhỏ, ám chỉ Nguyệt Đồng nếu bị giam giữ xử tử, ta khi làm việc có thể phân tâm khi làm việc.

Thiên Đế nhú mày, hỏi ý kiến mọi người.

Trần Ma tướng quân sáng khoái nói: “Mèo yêu nho nhỏ, không đáng nhắc đến, đại cục làm trọng!”

Chuyện này cứ như thế là quyết định, Nguyệt Đồng được sửa án đi Đào Viên diện bích tư quá.

Lúc tan triều, Thiên Đế nói với ta: “Lần này đi Ma Giới, khó có thể gặp lại. Ngươi trước cứ đến chỗ Thiên Phi một chuyến, coi như cáo biệt đi!”

Ta khó hiểu, ngày thường vốn chẳng hay qua lại chỗ Thiên Phi, ngoài chuyện trước lúc xuống trần có cứu con trai bà ta một lần thì cũng không có giao tình gì, bà ta lấy đầu ra chuyện nói với ta? Đang muốn khách khí từ chối thì Thiên Đế lại lần nữa kiên trì: “Chuyện Nguyên Thanh Thiên Quân, nàng còn có mấy lời cảm tạ ngươi, mau đi đi!”

26. Chương 26: Nghênh Đón

Dao Trì mây mù mờ ảo, Thiên Phi không vẻ xinh đẹp cao quý như xưa, bà mặc một bộ xiêm y trắng thuần, trên búi tóc đen nhánh chẳng cài thoa ngọc, giữa hai đầu lông mày không thể che hết thần sắc lo lắng. Nghe thị nữ thông báo, bà mới phảng phất từ trong mộng bừng tỉnh, đột nhiên đứng dậy, thiếu chút nữa thì đụng trúng cái bàn ngọc.

Ta đứng dưới thềm ngọc xoay người hành lễ.

Thiên Phi vội vàng bước xuống, cúi người nâng ta dậy, tay vén rèm cửa, lại không ngại mình thân phận tôn quý, tự mình rót trà ngọc, nhẹ nhàng thở dài nói: “Ngọc Dao tiên tử, đã chịu khổ nhiều ngày nay rồi.”

”Đâu thể so sánh với mối lo chiến sự ngày đêm của Thiên đế cùng các tướng sĩ. Tiểu tiên đâu dám kể khổ.” Ta không tin là Thiên Phi quan tâm đến việc ta có chịu khổ hay không, lại bởi vì không giỏi che dấu cảm xúc, trong lòng hồ nghi, rất nhanh chóng hiện ngay lên trên mặt. Lại e sợ đối phương tức giận nên vội vàng cười ha ha hai tiếng, lúng túng nói: “Ngày hôm nay không có chiến sự, rất yên bình, Dao đài hoa nở cũng rất đẹp. . .”

Thiên Phi khóe mắt khẽ giật giật hai cái, miễn cưỡng cười nói: “Thiên Đế chưa từng có ý định xử tử ngươi, vốn là định để ngươi trong nhà giam để tiện bề chăm sóc, đợi đến khi chiến sự chấm dứt mới xử lý nhẹ nhàng.”

Ta hoài nghi tiếp tục liếc nhìn nàng một cái, nhỏ giọng hỏi: “Có phải ta vừa được nhận lệnh tử hình không?”

Thiên Phi nhìn ra ngoài Dao Trì với đủ loại cây cỏ hoa lá, vờ như không nghe thấy, cao quý lãnh diễm nói tiếp: “Cần Du thượng tiên đối với Thiên Giới công lao rất lớn, hiện giờ không rõ tung tích, thật đáng tiếc. Thiên Đế nhớ nhung tình cũ, nên không muốn xử quyết đồ đệ duy nhất của hân.”

Ta yếu ớt hỏi lại: “Vậy là đội trưởng canh nhà lao đưa nhằm người rồi?”

Hay là. . .”

Thiên Phi nhẹ nhàng “Khụ” một tiếng, cắt đứt lời của ta: “Thiên Đế ngàn vạn lần không chịu giết người đều là do Trần Ma tướng quân dâng sớ lung tung, nói muốn chém loạn tặc thông đồng ma giới để chấn an lòng quân. Thiên Đế không còn cách nào khác, bắt buộc mới hạ lệnh ứng phó, có thể chiếu lệnh đó không hề triển án, không có hiệu lực. Vừa đúng lúc ma giới phái người đến đàm phán, chỉ đích danh muốn có người, Trần Ma tướng quân cũng không còn cách nào khác!”

Đóng dấu hay không đóng dấu, chiếu lệnh có được thực hiện hay không đều là do bọn họ định đoạt cả.

Lòng nghi ngờ của ta sớm đã bị Tiêu Lăng day ánh gấp trăm lần.

Thiên Phi bỗng mỉm cười hòa nhã, kéo ta lại thân thiết nói: “Bổn cung tin tưởng đồ đệ được Cần Du thượng tiên dạy dỗ, không đời nào lại tư thông với Ma giới. Nếu người ở cùng Tiêu Lăng sung sướng hơn thì tội gì quay về mà nhận lấy cái chết? Thiên hạ làm gì có kẻ nào ngu như vậy?”

Nàng ca ngợi sự phụ thần tượng của ta, khiến trong lòng ta thoải mái rất nhiều, trên mặt cũng lộ ra nét tươi cười, thẳng thắn hỏi: “Thiên Phi đặc biệt triệu kiến tiểu tiên, phải chăng có điều gì phân phó?”

“Chuyện này. . .” Thiên Phi ọi người lui xuống, trầm ngâm hồi lâu, muốn nói mà lại thôi.

“Chưa diệt trừ được Thương Quỳnh, thiên hạ khó bình an.” Phía sau rèm truyền đến thanh âm trầm ổn của Thiên Đế “Ngọc Dao tiên tử, người có nguyện vì muôn dân mà trừ hại không?”

Ta không lưỡng lự nói: “Nguyện ý, chỉ sợ Ngọc Dao năng lực thấp kém, không phải là đối thủ của ả.”

Thiên Đế mở chiếc hộp đàn hương trên bàn, lấy ra một quân cờ Linh Lung Bạch Ngọc chậm rãi để vào Thiên Nguyên, bên cạnh lại đem mấy quân cờ đen vây quanh, im lặng chăm chú nhìn hồi lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu, gắt gao nhìn ta chăm chăm, ánh mắt mỗi một trên đại diện thường ngày bỗng trở nên sắc bén vô cùng, nói dần từng chữ: “Không phải muốn người làm cái gì, mà muốn người cái gì cũng không làm!”

Ta vô cùng kinh ngạc!

Thiên Đế lại lấy trong hộp cờ ra một quân nữa, đặt cách xa con cờ ở phía đông, cách ly riêng một chỗ, chỉ vào nói: “Thiên giới ở trong Ma giới sớm đã bố trí cơ sở ngầm, chính là người thân cận bên cạnh Thương Quỳnh, nhưng rất khó có thể hành động. Người sinh ra trên Thiên Giới, thiện ác rõ ràng, lần này đi Ma giới, trước khi đi lại cùng ta và Thiên Phi mật đàm. Truyền đến tai Thương Quỳnh tất sẽ bị nghi ngờ là nội gián, sẽ dễ phòng cần mật hơn, chờ nàng ta tập trung sự chú ý vào người, chúng ta sẽ bố trí một quân cờ khác, càng dễ dàng hành động.”

Ta do dự hỏi: “Người chỉ là. . . Để cho ta làm ngụy trang?”

“Đúng thế!” Thiên đế kiên quyết nói: “Người cũng có thể làm một vài chuyện gì đó, gia tăng sự hoài nghi của nàng ta, vì vậy có thể che giấu người thực sự mà chúng ta phải đi. Cần phải hành động gì tiếp đó, người của chúng ta sẽ cho người ám hiệu cùng mệnh lệnh. Người nghe mệnh lệnh phối hợp làm việc là được.” Nói đến đây, Thiên Đế dừng một chút, rồi lại nói “Sau khi thành công, chúng ta sẽ phái người đón người trở về.”

Không, ông ta đang nói sáo, Thiên Giới là cõi niết bàn, sẽ không bao giờ chứa chấp một tiên nữ đã bị Ác ma làm dơ bẩn, nàng sẽ chỉ là thiên cổ ô danh mà thôi.

Nhưng ta không cần.

Ta bình tĩnh trả lời: “Được!”

Thiên Đế dõi mắt xuống bàn cờ, nhìn ván cờ, khó xử nói: “Thiên hạ làm trọng, có một số việc không phải ta muốn làm mà là không còn cách nào khác, Ngọc Dao tiên tử, Tiêu Lăng tàn bạo. . .”

Câu nói kế tiếp, dấu hấn không nói ta cũng hiểu được, bèn trấn an: “Bệ hạ yên tâm, Ngọc Dao hiểu được lý lẽ, tự nhiên sẽ lấy đại cục làm trọng, tỷ đệ Thương Quỳnh một khi chưa trừ được, Ngọc Dao tuyệt đối sẽ không khóc lóc đòi sống đòi chết”

Thiên Đế thở dài nặng nề một tiếng, phát tay cho ta lui.

Ta vừa bước ra đến ngoài, Thiên Phi vội tiến đến, ngăn đón ta, mặt lộ vẻ buồn rầu nói: “Ngọc Dao tiên tử, người nếu ở Ma giới nếu nhìn thấy một nam nhân trên người có dấu ấn Phượng Hoàng có thể giúp bổn cung để ý đến nó được không?”

“Câm miệng! Đừng nhắc đến thứ nghiệp chướng ấy nữa!” Thiên Đế gầm lên cắt đứt lời khẩn cầu của Thiên Phi: “Nó đã chết rồi!”

Ta mặc dù có chút hoang mang nhưng cảm giác được bọn họ như gươm đã tuốt vỏ, nỏ đang giương dây, tựa hồ vợ chồng cần đóng cửa bảo nhau rồi, thế nên nhanh chóng mà co giò chuồn lẹ.

Các tiên tử thân thiết ngày xưa nghe nói ta muốn đi Ma giới thì ào ào đến tiễn, tránh không kịp. Chỉ có Đẳng Hoa tiên tử mang theo Chu Thiệu, ở trong Giải Ưu Phong chờ ta, trong tay cầm theo một bình bách hoa mật cùng bầu rượu, so với trước kia chẳng khác gì nhau. Chu Thiệu trên người chỗ xanh chỗ tím, khắp nơi đều là vết thương.

Ta có chút đau lòng, ngăm trách Đẳng Hoa: “Hắn mặc dù háo sắc nhưng bản chất không xấu, coi như đắc tội với tiên tử, khó dạy bảo, cũng đâu cần ra tay ác như vậy chứ?”

Đẳng Hoa phui phui tay, bất đắc dĩ nói: “Ai nữ dạy bảo hắn? Bách Hoa Viên này chẳng có lấy một nam nhân, hấn miệng ngọt, da mặt lại dày, khéo dỗ ngọt nịnh nọt tất tần tật người trên kẻ dưới, Bách Thảo tiên tử còn vui mừng đến nỗi đem cả một ruộng bảo bối mà tặng cho hắn, đến cả ta còn chưa bao giờ được đãi ngộ như thế.”

Ở cái nơi khan hiếm nam nhân này. . . đến một tên đặng đồ tử cũng biến thành bảo bối rồi. . .

Mấy trò nịnh nọt nữ nhân của trần gian, những tiên tử này đều lần đầu tiếp xúc, cũng khó tránh khỏi vui vẻ.

Ta xem như đem hấn để đúng chỗ rồi.

Ta hỏi lại: “Chẳng lẽ thương thế của hấn là do ngã từ bậc thang Vạn Hoa Cốc xuống?”

Đẳng Hoa tiên tử nói: “Đừng trách ta, từ khi nghe nói người phải chịu cực hình, tiểu tử này như phát điên, lén chạy đến Thiên Cung làm càn, quả thực là để đòi công đạo cho người bằng được, còn nói bao nhiêu lời linh tinh thất điên bát đảo. Thân bị thương này còn là nhẹ chán, nếu không phải Bách Hoa tiên tử đi cầu xin cho hấn, sợ là sớm đã bị thủ vệ thiên binh chém đầu rồi. Sau khi trở về liền trở nên hồ đồ, hết gây sự với người ta, lại ngồi ngẩn ngẩn ngơ như vậy.”

Trong ba đồ đệ, người mà ta coi trọng nhất là Bạch Quân, hấn phản bội ta. Người ta không coi trọng nhất là Chu Thiệu, có khi còn cảm thấy hấn là phiền toái, vậy mà hấn đối với ta khăng khăng một mực, thậm chí không tiếc tính mạng xông vào Thiên cung, vì ta mà lên tiếng.

Sư phụ, người đứng là không thể nhìn bề ngoài được. .

Cổ họng ta bỗng nghẹn lại, lặng lẽ đứng trước mặt hấn, không biết nói điều gì.

Chu Thiệu thấp giọng hỏi: “Sư phụ, ta không hiểu!”

Ta cố cười một cái, hết sức bình thường hỏi lại: “Không hiểu chuyện gì?”

Đôi mắt trong veo của Chu Thiệu ngày trước nay đã vằn lên những tia máu: “Thiên Giới đối đãi với người như thế, tại sao người còn muốn liều mạng vì họ?”

Ta đáp: “Không, ta là vì thiên đạo mà dốc sức!”

Chu Thiệu phẫn nộ gào lên như sư tử rống: “Thiên đạo bất công!”

Ta thần nhiên đáp: “Thiên đạo ở tại tâm!”

Chu Thiệu gập dữ hỏi: “Thiên đạo là cái thứ gì chứ?”

Những cánh hoa lê trên Giải Ưu Phong chậm rãi bay xuống, lặng lẽ vô cùng. Ta bỗng nhớ tới rất lâu trước kia, dưới tán cây này mà hỏi sư phụ, cái gì là “Thiên đạo”. Sư phụ kéo tay ta, chỉ vào tim ta thầm nói: “Đây là Thiên Đạo.”

Ta không hiểu, tiếp tục quán quýt lấy sư phụ hỏi: “Thiên đạo của người là gì?”

“Lòng vì thiên hạ, sống vì lẽ dân bách tính, kế thừa tuyệt học vì những bậc tiên thánh ngày xưa, mở ra thái bình vì muôn đời vạn thuở.” Sư phụ dựa người vào cây lê, ôm ta vào lòng, khẽ khàng nói bên tai, giọng người rất nhỏ, nhưng cả đời ta đều không quên được.

Hắn là sư phụ, ta là đồ đệ.

Lý tưởng mà hắn đã thực hiện, ta sẽ kế thừa.

Những chuyện mà hắn đã kì vọng, ta sẽ hoàn thành.

Đây cũng là Thiên Đạo của ta.

Chu Thiệu nghe xong, vẫn cười mãi.

Ta hỏi hắn cười cái gì?

Hắn suy tư một lát, vò đầu bứt tai, biểu cảm mang theo ba phần dữ tợn, chậm rãi nói: “Nếu đây mà là Thiên Đạo, ta thà rằng thành ma!”

Ta trực tiếp né sang bên cạnh tay Tiêu Lăng đang duỗi ra, đi thẳng, mắt cũng không thèm liếc hắn lấy một cái.

Đám ma tướng ăn mặc kì quái dùng ánh mắt ghen cười nhìn sau lưng ta, bầu không khí trở nên đặc biệt sống sượng. Viêm Hồ vẫn im lặng đứng phía sau quan sát thu quặt sắt trong tay lại, thay chủ nhân gỡ chút thể diện, nói: “Nha đầu kia bị hoảng sợ đến choáng váng đầu rồi, mau đưa long xa của Tiêu Lăng đại nhân đến đây, đường xá xa xôi, đừng dọa chạy mỹ nhân.”

Long xa dài rộng chừng ba thước, làm bằng tơ vàng gỗ lim, treo rèm trăn châu Đông Hải, kéo xe là một con Độc Long có một thân vẩy giáp cực dày, miệng phun hỏa diễm, khí thế hung hang càn quấy, hình như đang diễu võ giương oai với ta. Có ma binh tiến lên phía trước, đặt tấm kê chân đỡ ta lên xe.

Chưa bước được bước nào, một bàn tay to đã chặn ngang ôm lấy ta, trời đất chao đảo quay cuồng một cái xong ta rơi vào một vòng tay lạnh buốt. Ngẩng đầu nhìn lên, áo giáp đen nhánh lấp lánh của Tiêu Lăng lóe lên hàn quang đập vào mắt, sắc mặt của hắn so với áo giáp còn lạnh hơn, hơi híp mắt nói: “Con tin chiến bại lấy đầu ra tư cách đón rước? Tất nhiên là phải điều phố thị chúng, để cho con dân ma giới thấy được uy phong thắng lợi chứ.”

Xích Hồ gãi gãi đầu, khó hiểu nói: “Cơ mà, cơ mà chính miệng ngài. . .”

Y còn chưa dứt lời, Tiêu Lăng đã cười nhạo nói: “Xích Hồ ơi là Xích Hồ, người theo ta nhiều năm như vậy, còn phân không rõ câu nào nói thật câu nào nói chơi à?”

Xích Hồ lắc đầu, đáp rất thành thật: “Phân không rõ.”

“Hành sự phải biết tùy cơ ứng biến. Người đứng là trẻ con không dễ dạy.” Tiêu Lăng tiếc rẻ thở dài, lại vỗ đầu ta, dạy dỗ: “Hành sự không nên quá câu nệ, hiểu không?”

Những thứ mà người xấu nói là tốt chắc chắn là không tốt, ta lắc đầu theo trực giác

“Lại thêm một đứa khó dạy nữa!” Tiêu Lăng giáo dục thất bại, tâm tình có vẻ càng thêm buồn chán, hắn không để ý đến ta nữa, sai người điều tọa kỵ đến.

Một con voi đen to lớn chậm rãi đi từ trong bầy ma tới, nó cao chừng mười trượng, khoác lên mình tầng tầng lớp lớp Tỏa Tử Giáp, hai mắt trũng lớn đỏ như màu máu, lộ ra răng nanh còn sắc hơn lưỡi đao, đập bước nào trời đất rung chuyển bước đấy. Đến khi đi tới trước mặt chủ nhân, nó cung kính quỳ hai chân trước xuống, cúi người mời hắn lên lưng.

Tiêu Lãng bẻ hai tay ta bắt chéo sau lưng rồi ôm lấy tung về phía trước một cái, thân mình ta bay lên không trung nhẹ như mây khói, hơi quay người đã lên đến trên lưng voi, giống như đang ở trên một cái lương đình, treo màn che, bên trong là một bộ bàn ghế bằng gỗ lẽ vạn năm tuổi điêu khắc tinh xảo, Linh Lung các là bút mực, bên cạnh là ngọc như ý điêu khắc hoa văn đẹp đẽ còn có một tủ sách nhỏ kiểu dáng tương tự, chất đầy sách đủ loại.

Trên lưng voi, đứng cao nhìn xa, gió mát bốn phía, có thể thấy cảnh núi sông gấm vóc.

Tên này đi đánh trận hay đi du sơn ngoạn thủy đây?

Ta nghĩ nghĩ nửa khắc đồng hồ đột nhiên nghĩ tới một vấn đề còn nghiêm trọng hơn nữa. Bàn ghế chỉ có một bộ, Tiêu Lãng bắt ta đi lên chẳng lẽ muốn cột ta ở bên ngoài lương đình để thị uy?

Tiêu Lãng hình như cũng rất “khổ não”, hắn cân nhắc một lát làm ra quyết định trực tiếp đặt ta lên trên đùi mình, sau đó dùng vẻ mặt khiêu khích nhìn ta, tựa hồ đang đợi ta thét lên phản kháng, đợi mãi không có kết quả liền thò tay kéo lọn tóc ta chơi, cười hỏi: “Tức giận à?”

Ma tướng phía dưới tí lẹ dùng ánh mắt mập mờ liếc bọn ta, bị hắn trừng mắt lại rụt hết cổ về.

Ta không nói chuyện.

Con voi nâng mình đứng dậy, bắt đầu bước đi bằng những bước chậm rãi mà vững vàng

Hắn lấy từ trong Linh Lung các ra mấy khối bánh ngọt, trước tiên đưa ra trước mũi ta vòng hai vòng, thấy ta vẫn nhìn chằm chằm về phía xa không phản ứng thì bỏ vào miệng, sau đó lấy sách ra đọc, đọc không được mấy trang lại hít sâu mấy hơi, giống như phải đang hi sinh gì đó ghê gớm lắm mà mềm giọng hỏi ta: “A Dao, nàng thực sự không muốn nói chuyện với ta à?”

Ta có chết cũng không muốn nói chuyện với cái loại người xấu, ác ôn, lừa đảo khôn kiếp này đâu.

Tiêu Lãng nhướng mày, nở nụ cười, dường như lại đang nghĩ đến mấy chuyện xấu xa.

Ta tiên hạ thủ vi cường, thừa dịp hắn còn chưa phong bế pháp lực của ta lập tức biến thẳng về nguyên hình.

Một khối ngọc xinh đẹp óng ánh rơi trên gối hắn, nhắm mắt ngủ, kẻ hắn muốn thế nào thì thế ấy, kể cả có lấy làm vòng đeo cổ cho chó ta cũng mặc kệ.

Mơ mơ màng màng ngủ không biết đã bao lâu, đợi đến khi ma khí nồng đậm dày đặc xâm nhập ngọc khiêu, ta giật mình tỉnh giấc, cảm thấy không ổn vội lặn lẽ thả ra ba sợi tơ hồn để điều tra, phát hiện mình bị buộc vào một sợi dây đỏ lên mũi voi lớn, bị hất lên hất xuống thị chúng, chung quanh là đám ma nhân, bọn họ đang ồn ào hoan hô ca tụng. . .

Ta trầm ngâm một lát, quyết định giả chết.

Tiêu Lãng chậm rì rì khép quyển sách trên tay lại, lại bảo voi lớn đưa mũi qua, xách ta trở về. Lấy ngón trở nhắc ta lên, quay mấy vòng trong không trung rồi đặt trong lòng bàn tay, ra vẻ ôn nhu hỏi: “Nàng tỉnh rồi à?”

Ta gắng sức giả chết.

Tiêu Lãng: “Đập nát nàng ra! ! !”

Ta lại càng gắng sức giả chết.

Tiêu Lãng: “Ném nàng vào bồn cầu!”

Ta tỉnh.

Tiêu Lãng ngẩn người, tỉnh ngộ: “Lại còn sĩ khí sát bất khả nhục nữa cơ à?”

)))

Ta cúi đầu không lên tiếng, lén nhìn cảnh sắc ma giới, càng nhìn càng thấy mới lạ.

Cả bầu trời bị một tầng sương mù dày đặc bao phủ, lạnh lẽo hệt như lúc tuyết tan, ẩm đậm nữa. Thật giống như cái khoảnh khắc vừa rơi vào một cái hồ, nước tràn ngập, trong âm u lại có một vẻ đẹp quý dị.

Đèn lồng đặc biệt treo trên cột, chiếu sáng khắp con đường, thỉnh thoảng lại truyền đến mùi máu tươi nhàn nhạt hoặc mùi xác thối, người đi đường ai cũng cầm đao kiếm, cách ăn mặc cũng rất tùy tiện, quần áo hở hang lộ liễu cũng có, quần áo phiêu dật như tiên cùn có, áo giáp dày thật dày cũng có, tạo hình thực có thể thách thức đến cực hạn trí tưởng tượng. Tiếng vui cười tức giận rồi âm thanh dâm mị từ khắp các ngõ ngách truyền đến. Đối lập hoàn toàn với hoàn cảnh trên Thiên Giới, tại đây luôn tràn ngập một sức sống tự do, mặc kệ người ở đâu đến đây đều có cảm giác muốn phóng túng hoàn toàn dục vọng. . .

Quá tự do và phóng túng, tạo nên thế giới mà ở đó, kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết.

Voi lớn thả chậm bước chân, ta trở mắt trông thấy một tiểu nữ hài xinh đẹp mười hai mười ba tuổi bị mấy đại hán kéo đến ngõ tối bên đường, lúc ta đang chuẩn bị lo lắng đã thấy nàng ta toàn thân là máu, mặt tươi cười trở về, tùy ý lấy góc áo lau lau thanh đao găm mấy lần, lại tiếp tục ngồi cạnh bà lão bán trà xem đội ngũ ma quân trở về, nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Ở nơi này, tất cả đều là kẻ ác, không phân biệt già trẻ, trai gái, phụ nữ trẻ em.

Đội ngũ rẽ hai lần thì thấy trước mắt xuất hiện một cây cầu cực lớn, nối với một hòn đảo lẻ, dưới chân cầu dung nham cuộn cuộn, hàn phong thổi tới, trên đảo là một cung điện bị mây đen che phủ, bên trong ầm ầm truyền ra tiếng rên.

Theo tiếng thông báo, đại môn bằng đồng chậm rãi mở ra hai bên, Tiêu Lăng nắm chặt lấy tay ta nhảy xuống khỏi lưng voi, để mọi người lại, sải bước đi vào trong cung điện. Trong cung điện lại có thêm một cây cầu lớn, rộng chừng bốn trượng, dưới chân cầu bị sương mù phủ kín, nhìn không ra cảnh sắc, chỉ nghe thấy tiếng xoẹt xoẹt, không giống tiếng nước chảy.

“Đây là chính điện, là trụ sở của tỷ tỷ.” Tiêu Lăng thấy ta cố thò đầu ra nhìn, vội ngăn lại: “Nàng có biết dưới chân cầu là gì không?”

Cùng lắm thì là núi đao biển lửa thôi.

Tiêu Lăng phất tay ba luồng gió mát tới xua tan đi sương mù hôi tanh. Ta nhìn thấy vô số độc xà bò đầy dưới gầm cầu, thè ra lưỡi máu, quần quít lấy nhau, tầng tầng lớp lớp, chao đảo như sóng, lớp vảy lóng lánh di chuyển, dưới ánh sáng ngọn đèn phản xạ lên như ánh trắng trên mặt sông, bên trong còn xen lẫn từng đốm xương trắng.

Hắn hỏi: “A Dao, nàng có sợ không?”

Ta nhú nhú mày.

Tiêu Lăng chỉ vào một cây cầu gỗ rộng chưa đủ một trượng phía xa xa, giải thích: “Tỷ tỷ thích giết người, ngày nào không giết thì ngày đó tâm trạng cực kì khó chịu, hơn nữa lại thích nhất vừa uống rượu vừa nghe tiếng người kêu thảm thiết, hơn trăm nghìn năm trước, có hồ yêu hiến kế, dùng độc xà làm sông, đèn trên xây một cái cầu độc mộc, cho phạm nhân đi ở bên trên, nhìn bọn chúng rơi xuống tiêu khiển.”

Chuyện Thương Quỳnh tạn bạo cũng không phải mới nghe lần đầu, tộc trưởng Thương tộc từng có ý đồ phản kháng, Thương Quỳnh liền giết chết năm đứa con của hắn, nấu chín ngay trước mặt mọi người sau đó thưởng cho thuộc hạ xé xác ăn thịt, khi việc này truyền đến tai Thiên Giới, giận đến mức tất cả Tiên nhân đều nghiêng răng.

Nếu cho ta cơ hội, dù có phải liều mạng cũng phải trừ bỏ người đàn bà độc ác nhất thiên hạ này.

Nghĩ quá tập trung, bên tai Tiêu Lăng còn lải nhải gì đó, nhưng một chữ cũng không nghe vào. . .

Bước lên thềm đá đen, giữa vô số thị vệ cầm đao, ta đi vào chính điện. Bên trong đã có rất nhiều ma tướng cùng lúc quay đầu nhìn chằm chằm vào ta, toàn trường lặng ngắt như tờ. Chỉ có Thương Quỳnh lưỡi biếng ngồi ở trên nhuyển tháp bằng ngọc bích lót da lông dị thú, thị nữ đang giúp ả tô vẽ móng tay, đầu cũng không ngẩng lên lấy một cái. Đảo mắt một cái, sắc đẹp khuynh thành, mẫu đơn rực rỡ nhất, tường vi vũ mị nhất, hoa đào phong lưu nhất, hoa sen diễm lệ nhất cũng khó bằng một phần vạn của ả.

Ma tướng đi theo đều hành đại lễ.

Trong lòng ta cực kì không muốn cúi mình trước nữ nhân ác độc đáng hận nhất này, lại sợ làm hỏng đại kế trừ ma của Thiên Giới, giữa lúc cân nhắc, đầu óc cũng hoạt động chậm một chút, hành lễ cũng chậm.

Thương Quỳnh vẫn không ngẩng đầu, giống như chẳng thèm để ý đến hết thấy xung quanh, đợi sau khi một cái móng tay đã được tô vẽ chỉnh sửa xong, ả rút tay về săm soi thật kĩ, đến khi hài lòng rồi mới đưa lên không trung quơ quơ, nhẹ giọng ra lệnh: “Ném nữ nhân phía dưới kia vào biển rắn đi!”

Cái đứa nào xui xẻo đắc tội ả vậy? ?

Ta hoang mang nhìn chung quanh

Phát hiện tất cả mọi người đang nhìn ta. . .

27. Chương 27: Ma Giới

Ta trực tiếp né sang bên cạnh tay Tiêu Lăng đang đuổi ra, đi thẳng, mắt cũng không thèm liếc hán lấy một cái.

Đám ma tướng ăn mặc kì quái dùng ánh mắt ghen cười nhìn sau lưng ta, bầu không khí trở nên đặc biệt sống sượng. Viêm Hồ vẫn im lặng đứng phía sau quan sát thu quạt sát trong tay lại, thay chủ nhân gõ chút thể diện, nói: “Nha đầu kia bị hoảng sợ đến choáng váng đầu rồi, mau đưa long xa của Tiêu Lăng đại nhân đến đây, đường xá xa xôi, đừng dọa chạy mỹ nhân.”

Long xa dài rộng chừng ba thước, làm bằng tơ vàng gỗ lim, treo rèm trăn châu Đông Hải, kéo xe là một con Độc Long có một thân vẩy giáp cực dày, miệng phun hỏa diễm, khí thế hung hang cần quấy, hình như đang điều võ giương oai với ta. Có ma binh tiến lên phía trước, đặt tấm kê chân đỡ ta lên xe.

Chưa bước được bước nào, một bàn tay to đã chặn ngang ôm lấy ta, trời đất chao đảo quay cuồng một cái xong ta rơi vào một vòng tay lạnh buốt. Ngẩng đầu nhìn lên, áo giáp đen nhánh lấp lánh của Tiêu Lăng lóe lên hàn quang đập vào mắt, sắc mặt của hắn so với áo giáp còn lạnh hơn, hơi híp mắt nói: “Con tin chiến bại lấy đầu ra tư cách đón rước? Tất nhiên là phải điều phố thị chúng, để cho con dân ma giới thấy được uy phong thắng lợi chứ.”

Xích Hồ gãi gãi đầu, khó hiểu nói: “Cơ mà, cơ mà chính miệng ngài. . .”

Y còn chưa dứt lời, Tiêu Lăng đã cười nhạo nói: “Xích Hồ ơi là Xích Hồ, người theo ta nhiều năm như vậy, còn phân không rõ câu nào nói thật câu nào nói chơi à?”

Xích Hồ lắc đầu, đáp rất thành thật: “Phân không rõ.”

“Hành sự phải biết tùy cơ ứng biến. Người đứng là trẻ con không dễ dạy.” Tiêu Lăng tiếc rẻ thở dài, lại vỗ đầu ta, dạy dỗ: “Hành sự không nên quá câu nệ, hiểu không?”

Những thứ mà người xấu nói là tốt chắc chắn là không tốt, ta lắc đầu theo trực giác

“Lại thêm một đứa khó dạy nữa!” Tiêu Lăng giáo dục thất bại, tâm tình có vẻ càng thêm buồn chán, hán không để ý đến ta nữa, sai người điều tọa kỵ đến.

Một con voi đen to lớn chậm rãi đi từ trong bầy ma tới, nó cao chừng mười trượng, khoác lên mình tầng tầng lớp lớp Tỏa Tử Giáp, hai mắt trũng lớn đỏ như màu máu, lộ ra răng nanh còn sắc hơn lưỡi đao, đập bước nào trời đất rung chuyển bước đấy. Đến khi đi tới trước mặt chủ nhân, nó cung kính quỳ hai chân trước xuống, cúi người mời hán lên lưng.

Tiêu Lăng bẻ hai tay ta bắt chéo sau lưng rồi ôm lấy tung về phía trước một cái, thân mình ta bay lên không trung nhẹ như mây khói, hơi quay người đã lên đến trên lưng voi, giống như đang ở trên một cái lương đình, treo màn che, bên trong là một bộ bàn ghế bằng gỗ lẽ vụn năm tuổi điêu khắc tinh xảo, Linh Lung các là bút mực, bên cạnh là ngọc như ý điêu khắc hoa văn đẹp để còn có một tủ sách nhỏ kiểu dáng tương tự, chất đầy sách đủ loại.

Trên lưng voi, đứng cao nhìn xa, gió mát bốn phía, có thể thấy cảnh núi sông gấm vóc.

Tên này đi đánh trận hay đi du sơn ngoạn thủy đây?

Ta nghĩ nghĩ nửa khắc đồng hồ đột nhiên nghĩ tới một vấn đề còn nghiêm trọng hơn nữa. Bàn ghế chỉ có một bộ, Tiêu Lăng bắt ta đi lên chẳng lẽ muốn cột ta ở bên ngoài lương đình để thị uy?

Tiêu Lăng hình như cũng rất “khổ não”, hần cân nhắc một lát làm ra quyết định trực tiếp đặt ta lên trên đùi mình, sau đó dùng vẻ mặt khiêu khích nhìn ta, tựa hồ đang đợi ta thét lên phản kháng, đợi mãi không có kết quả liền thò tay kéo lọn tóc ta chơi, cười hỏi: “Tức giận à?”

Ma tướng phía dưới tí lại dùng ánh mắt mập mờ liếc bọn ta, bị hần trừng mắt lại rút hết cổ về.

Ta không nói chuyện.

Con voi nâng mình đứng dậy, bắt đầu bước đi bằng những bước chậm rãi mà vững vàng

Hần lấy từ trong Linh Lung các ra mấy khối bánh ngọt, trước tiên đưa ra trước mũi ta vòng hai vòng, thấy ta vẫn nhìn chằm chằm về phía xa không phản ứng thì bỏ vào miệng, sau đó lấy sách ra đọc, đọc không được mấy trang lại hít sâu mấy hơi, giống như phải đang hi sinh gì đó ghê gớm lắm mà mềm giọng hỏi ta: “A Dao, nàng thực sự không muốn nói chuyện với ta à?”

Ta có chết cũng không muốn nói chuyện với cái loại người xấu, ác ôn, lừa đảo khôn kiếp này đâu.

Tiêu Lăng nhướn mày, nở nụ cười, dường như lại đang nghĩ đến mấy chuyện xấu xa.

Ta tiên hạ thủ vi cường, thừa dịp hần còn chưa phong bế pháp lực của ta lập tức biến thẳng về nguyên hình.

Một khối ngọc xinh đẹp óng ánh rơi trên gối hần, nhắm mắt ngủ, kệ hần muốn thế nào thì thế ấy, kể cả có lấy làm vòng đeo cổ cho chó ta cũng mặc kệ.

Mơ mơ màng màng ngủ không biết đã bao lâu, đợi đến khi ma khí nồng đậm dày đặc xâm nhập ngọc khiêu, ta giật mình tỉnh giấc, cảm thấy không ổn vội lặng lẽ thả ra ba sợi tơ hồn để điều tra, phát hiện mình bị buộc vào một sợi dây đỏ lên mũi voi lớn, bị hất lên hất xuống thị chúng, chung quanh là đám ma nhân, bọn họ đang ồn ào hoan hô ca tụng. . .

Ta trầm ngâm một lát, quyết định giả chết.

Tiêu Lăng chậm rì rì khép quyển sách trên tay lại, lại bảo voi lớn đưa mũi qua, xách ta trở về. Lấy ngón trỏ nhắc ta lên, quay mấy vòng trong không trung rồi đặt trong lòng bàn tay, ra vẻ ôn nhu hỏi: “Nàng tỉnh rồi à?”

Ta gắng sức giả chết.

Tiêu Lăng: “Đập nát nàng ra! ! !”

Ta lại càng gắng sức giả chết.

Tiêu Lăng: “Ném nàng vào bồn cầu!”

Ta tỉnh.

Tiêu Lăng ngẩn người, tỉnh ngộ: “Lại còn sĩ khí sát bất khả nhục nữa cơ à?”

)))

Ta cúi đầu không lên tiếng, lén nhìn cảnh sắc ma giới, càng nhìn càng thấy mới lạ.

Cả bầu trời bị một tầng sương mù dày đặc bao phủ, lạnh lẽo hết như lúc tuyết tan, ẩm đậm nữa. Thật giống như cái khoảnh khắc vừa rơi vào một cái hồ, nước tràn ngập, trong âm u lại có một vẻ đẹp quý dị. Đèn lồng đặc biệt treo trên cột, chiếu sáng khắp con đường, thỉnh thoảng lại truyền đến mùi máu tươi nhàn nhạt hoặc mùi xác thối, người đi đường ai cũng cầm đao kiếm, cách ăn mặc cũng rất tùy tiện, quần áo hở hang lộ liễu cũng có, quần áo phiêu dật như tiên cũn có, áo giáp dày thật dày cũng có, tạo hình thực có thể thách thức đến cực hạn trí tưởng tượng. Tiếng vui cười tức giận rồi âm thanh dâm mị từ khắp các ngõ ngách truyền đến. Đối lập hoàn toàn với hoàn cảnh trên Thiên Giới, tại đây luôn tràn ngập một sức sống tự do, mặc kệ người ở đâu đến đây đều có cảm giác muốn phóng túng hoàn toàn dục vọng. . .

Quá tự do và phóng túng, tạo nên thế giới mà ở đó, kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết.

Voi lớn thả chậm bước chân, ta trở mắt trông thấy một tiểu nữ hài xinh đẹp mười hai mười ba tuổi bị mây đại hán kéo đến ngõ tối bên đường, lúc ta đang chuẩn bị lo lắng đã thấy nàng ta toàn thân là máu, mặt tươi cười trở về, tùy ý lấy góc áo lau lau thanh đao găm mấy lần, lại tiếp tục ngồi cạnh bà lão bán trà xem đội ngũ ma quân trở về, nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Ở nơi này, tất cả đều là kẻ ác, không phân biệt già trẻ, trai gái, phụ nữ trẻ em.

Đội ngũ rẽ hai lần thì thấy trước mắt xuất hiện một cây cầu cực lớn, nối với một hòn đảo lẻ, dưới chân cầu dung nham cuộn cuộn, hàn phong thổi tới, trên đảo là một cung điện bị mây đen che phủ, bên trong ầm ầm truyền ra tiếng rên.

Theo tiếng thông báo, đại môn bằng đồng chậm rãi mở ra hai bên, Tiêu Lăng nắm chặt lấy tay ta nhảy xuống khỏi lưng voi, để mọi người lại, sải bước đi vào trong cung điện. Trong cung điện lại có thêm một cây cầu lớn, rộng chừng bốn trượng, dưới chân cầu bị sương mù phủ kín, nhìn không ra cảnh sắc, chỉ nghe thấy tiếng xoẹt xoẹt, không giống tiếng nước chảy.

“Đây là chính điện, là trụ sở của tỷ tỷ.” Tiêu Lăng thấy ta cố thò đầu ra nhìn, vội ngăn lại: “Nàng có biết dưới chân cầu là gì không?”

Cùng lắm thì là núi đao biển lửa thôi.

Tiêu Lăng phất tay ba luồng gió mát tới xua tan đi sương mù hôi tanh. Ta nhìn thấy vô số độc xà bò đầy dưới gầm cầu, thè ra lưỡi máu, quấn quýt lấy nhau, tầng tầng lớp lớp, chao đảo như sóng, lớp vảy lóng lánh di chuyển, dưới ánh sáng ngọn đèn phản xạ lên như ánh trăng trên mặt sông, bên trong còn xen lẫn từng đốm xương trắng.

Hắn hỏi: “A Dao, nàng có sợ không?”

Ta nhú nhú mày.

Tiêu Lăng chỉ vào một cây cầu gỗ rộng chưa đủ một trượng phía xa xa, giải thích: “Tỷ tỷ thích giết người, ngày nào không giết thì ngày đó tâm trạng cực kì khó chịu, hơn nữa lại thích nhất vừa uống rượu vừa nghe tiếng người kêu thảm thiết, hơn trăm nghìn năm trước, có hồ yêu hiền kẻ, dùng độc xà làm sông, đèn trên xây một cái cầu độc mộc, cho phạm nhân đi ở bên trên, nhìn bọn chúng rơi xuống tiêu khiển.”

Chuyện Thương Quỳnh tạn bạo cũng không phải mới nghe lần đầu, tộc trưởng Thương tộc từng có ý đồ phản kháng, Thương Quỳnh liền giết chết năm đứa con của hắn, nấu chín ngay trước mặt mọi người sau đó thưởng cho thuộc hạ xé xác ăn thịt, khi việc này truyền đến tai Thiên Giới, giận đến mức tất cả Tiên nhân đều nghiêng răng.

Nếu cho ta cơ hội, dù có phải liều mạng cũng phải trừ bỏ người đàn bà độc ác nhất thiên hạ này.

Nghĩ quá tập trung, bên tai Tiêu Lăng còn lải nhải gì đó, nhưng một chữ cũng không nghe vào. . .

Bước lên thềm đá đen, giữa vô số thị vệ cầm đao, ta đi vào chính điện. Bên trong đã có rất nhiều ma tướng cùng lúc quay đầu nhìn chằm chằm vào ta, toàn trường lặng ngắt như tờ. Chỉ có Thương Quỳnh lười biếng ngồi ở trên nhuyển tháp bằng ngọc bích lót da lông dị thú, thị nữ đang giúp ả tô vẽ móng tay, đầu cũng không ngẩng lên lấy một cái. Đảo mắt một cái, sắc đẹp khuynh thành, mẫu đơn rực rỡ nhất, tường vi vũ mị nhất, hoa đào phong lưu nhất, hoa sen diễm lệ nhất cũng khó bằng một phần vạn của ả.

Ma tướng đi theo đều hành đại lễ.

Trong lòng ta cực kì không muốn cúi mình trước nữ nhân ác độc đáng hận nhất này, lại sợ làm hỏng đại kế trừ ma của Thiên Giới, giữa lúc cân nhắc, đầu óc cũng hoạt động chậm một chút, hành lễ cũng chậm.

Thương Quỳnh vẫn không ngẩng đầu, giống như chẳng thèm để ý đến hết thảy xung quanh, đợi sau khi một cái móng tay đã được tô vẽ chỉnh sửa xong, ả rút tay về sấm soi thật kĩ, đến khi hài lòng rồi mới đưa lên không trung quơ quơ, nhẹ giọng ra lệnh: “Ném nữ nhân phía dưới kia vào biển rắn đi!”

Cái đứa nào xui xẻo đắc tội ả vậy? ?

Ta hoang mang nhìn chung quanh

Phát hiện tất cả mọi người đang nhìn ta. . .

28. Chương 28: Biển Rắn

Hai tên thị vệ lưng hùm vai gấu bước nhanh tới, tất cả mọi yêu ma đều dùng ánh mắt hứng thú tập trung vào ta, còn có một số dựa vào cửa ra vào gần nhất, lặng lẽ di chuyển tìm được chỗ quan sát tốt nhất. Thật giống như sắp có hí kịch, tất cả hào hứng bùng bùng tập trung đi xem trò vui. . .

Ném tiên nữ cho rắn ăn có lẽ là vở kịch hay ho nhất đối với bọn họ.

Ta cảm thấy mình còn gây chú ý hơn cả minh tinh nổi tiếng nhất, hơi hoảng hốt một chút.

Tiêu Lăng ôm hai tay, khí đậm thần nhân còn cười hì hì nhìn ta gặp họa, chỉ thiếu mỗi nước bày tư thế xin mời ra nữa thôi.

Những lời dễ ngon dễ ngọt của hắc quả đúng là lời hươu vượn.

Kết quả đã dự đoán trước, ta rất bình tĩnh. Vốn lương trước được nơi đây vạn ma tập trung, dù cho là phản kháng hay khóc chết đi sống lại cầu xin tha thứ thì cũng chỉ ném hết mặt mũi Thiên giới, cho Ma giới thêm một chuyện cười mà thôi, chẳng bằng ngong nghênh bước đi.

Vì vậy, ta thò tay đẩy tên thị vệ muốn kéo ta, khách khí nói: “Cảm ơn, ta tự đi được!” sau đó thẳng thắn bước đến bên bờ biển rắn.

Độc xà nuôi dưới Ma giới đã lâu, cũng có ma tính, thấy bên bờ có người đi tới, lập tức ủa lên, tầng tầng lớp lớp, xếp thành Tu La bảo tháp, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng màu đỏ khát máu, tranh đoạt con mồi ngon.

Ta hít sâu một hơi, ngẩng cao đầu, nhắm mắt lại, thả người nhảy xuống.

Bầy rắn như sôi trào lên, lộ ra ranh năng bén nhọn

Cổ tay ta bị siết chặt một cái rất đau, thân mình chao đảo giữa không trung nhưng lại không rơi vào trong đó.

Hoang mang ngẩng đầu, đã thấy một nam tử áo xanh đứng ở bên bờ vươn tay giữ chặt lấy cổ tay ta, chậm rãi kéo lên đặt bên cạnh bờ. Một đầu tóc dài buộc lên đơn giản, toàn thân không một chút trang sức, giữa lông mày đượm u buồn, khóe miệng lại mang ý cười, ngũ quan không được coi như tuấn mỹ, lại rất ôn hòa, giống như cỏ lau bên bờ sông, cuồng phong thổi cũng không gãy. Một thân khí phách kia không giống với ma nhân, ngược lại lại giống với phong thái tiên nhân.

Ta ngồi bệt dưới đất, sững sờ nhìn hắc quả, cảm thấy quen quen, nhưng nhớ không nổi đã từng gặp ở đâu rồi.

Qua một hồi lâu, ta phục hồi tinh thần lại, quay đầu đã thấy biểu hiện của Tiêu Lăng tựa hồ rất khiếp sợ, trên khuôn mặt lạnh như băng của Thương Quỳnh cũng có vài phần kinh ngạc.

Nam tử áo xanh chậm rãi mở miệng: “Thương Quỳnh điện hạ, xin hãy nghĩ lại.”

Thương Quỳnh khôi phục lại vẻ lạnh lùng, khóe miệng lộ ra một tia xem thường, cười nói: “Người có tư cách gì cầu xin thay nó?”

Nam tử áo xanh trầm ngâm một lát, nói: “Tại hạ tuyệt đối không có tư cách, chỉ vì đại nghiệp giúp Nguyên Ma Thiên Quân phục sinh, xin điện hạ tạm tha cho nàng một mạng.”

Ngón tay Thương Quỳnh khẽ gõ mặt bàn, âm trầm bất định nhìn ta.

“Thú vị thật!” Tiêu Lăng bỗng nhiên cất tiếng cười to, hắc quả bước lên bảo tọa, ngồi bên cạnh Thương Quỳnh, nửa đùa nửa thật nói: “Tỷ tỷ, tỷ ném một khối ngọc xuống biển rắn, thật không sợ đám độc xà bảo bối của tỷ gây rắc rối? Bao nhiêu độc xà trong đó đều là ta thay tỷ tìm đấy, chết mất tiêu, tỷ không đau lòng ta cũng tiếc rẻ.”

Thương Quỳnh trừng mắt hắc quả một cái.

Tiêu Lãng nhàn nhạt nhìn ta một chút, lại quay đầu cười nói: “Tỷ tỷ, giết người dễ, đoạt người khó, tỷ cũng biết ta đã tốn bao nhiêu tâm tư. Nàng lại là đứa ngu ngốc bị đám ngốc của Thiên Giới dạy dỗ mà ra, tương lai đào tạo lại cũng được.”

Thương Quỳnh không kiên nhẫn xua tay nói: “Được rồi, cho nó cút, đừng xuất hiện trước mặt ta thêm một lần nào nữa!”

Tiêu Lãng nghe vậy, lập tức nhảy xuống bảo tọa, mặt đen lại, dùng sức đủ để bóp chết người kéo cổ áo ta, kéo đi cực nhanh. Ta vẫn còn đang nhìn nam tử áo xanh kia, y đứng lẻ loi lơ lửng giữa bầy ma, không có ai để ý tới, phẳng phất như ở hai thế giới biệt lập.

“Y là ai?” Sắp rời khỏi chính điện, ta rốt cục không nhịn nổi tính hiếu kỳ, mở miệng hỏi Tiêu Lãng.

“Là một tên tiểu nhân không đáng giá nhắc tới.” Tiêu Lãng phần nộ xoay đầu của ta vẫn đang nhìn về phía sau lại, hung hăng ném vào Độc Long xa, chính hắn cũng đi vào, sau đó gõ đầu ta, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Trước lúc đến ta đã báo trước rồi, Thương Quỳnh chắc chắn sẽ ở ngay trước mặt mọi người ra oai phủ đầu với Thiên Giới, nàng chỉ cần gia ra bộ nhu nhược sợ hãi một tí, để nàng ta uy phong cái đủ trước mặt thuộc hạ rồi, ta nói thêm vài câu cầu tình là nàng sẽ thuận nước giong thuyền mà tha nàng ngay cơ mà?”

Hắn có nói qua sao? Ta chẳng có chút ấn tượng nào á. . .

Tiêu Lãng làm việc gì tất đều có mục đích, đây không lẽ là trò mới của hắn?

Đại khái là vẽ hồ nghi trên mặt ta quá rõ ràng, Tiêu Lãng kéo tay ta qua, ngữ khí khó hiểu hỏi: “Nàng ý nàng là ngọc, thật không sợ độc xà, cứ nghỉ ngủ luôn dưới đó với chúng sao?”

Ta cực nhanh mắt quét một vòng thấy điệu cười châm chọc của hắn, ngẫm nghĩ một chút, ăn ngay nói thật: “Xác thực là, ngủ với độc xà còn hơn ngủ với người!”

Tiêu Lãng hung hăng ném tay ta đi như ném rác rưởi, mu bàn tay đập vào góc hộp bát bảo trên bàn, lập tức tím xanh một mảng lớn. Ta nhin đau cúi đầu xoa xoa, hắn lại néo cằm ta, bắt ta ngẩng lên, môi hắn tới gần, cách ta chỉ trong gang tấc, hô hấp nặng nề chuyển động ngay trước mũi, phẳng phất như chỉ gần thêm chút nữa ta có thể trông thấy hàm răng trắng như tuyết của hắn mở ra đóng lại, phát ra giọng nói gần như không nghe thấy được, ôn nhu vô hạn: “A Dao ngoan, nàng lựa chọn tốt lắm!”

Lời ngon ý ngọt của hắn còn đáng sợ hơn độc xà.

Kinh nghiệm kinh khủng trong quá khứ xông lên đầu, ta rút cổ lại lui về sau theo bản năng, thấp giọng nói: “Ta cũng không muốn ngủ với xà đầu, chúng rất tồi.”

Trong xe yên tĩnh, Tiêu Lãng lấy ngón trỏ chọc chọc vào khoe môi ta, cười hỏi: “Không muốn nàng còn nhảy? Định biến trở về nguyên hình, cả đời nằm dưới mặt đất à?”

“Không. . .” Ta vừa tránh hắn vừa giải thích: “Ta vốn không có ý định biến trở về nguyên hình.”

Bàn tay mà Tiêu Lãng đang nắm lấy cằm của ta, lực đạo lại tăng vài phần, hắn hỏi: “Vì sao?”

“Sư phụ đã từng nói, phải cân nhắc tình thế, đưa ra lựa chọn tốt nhất. Ở thế gian ai cũng nói lưu vong hơn chém đầu, chém đầu hơn lăng trì. Người bắt ta đến Ma Giới cũng chỉ là vì muốn tra tấn từ từ, hôm nay có thể có cơ hội quang minh chính đại tìm cái chết, Ma giới cũng không bắt bẻ nổi cái gì, sao ta lại không làm?” Ta thấy hắn hỏi vấn đề này rất ngu, “Huống chi, lúc nhảy xuống biển rắn, ta lấy hồn ti phong tỏa ngũ giác, có bị rắn cắn cũng không đau, về sau còn không phải chịu người tra tấn nữa, có cái gì không tốt nào? ? ?”

Tiêu Lãng cả giận nói: “Nàng cứ rầm rập nghe lời tên sư phụ ngốc của nàng thế à? Nếu hắn đã bảo nàng chết, sao nàng không chết luôn đi? ? ?”

“Sư phụ không phải sư phụ ngốc, người chưa bao giờ bắt nạt ta, người là thiên hạ đệ nhất. . .” Hắn ba lần bảy lượt vũ nhục sư phụ ta, lại khiến cảm tình của ta với hắn tụt xuống qua mười tám tầng địa ngục, còn đào thêm một cái động, đạt đến cảnh giới địa ngục tầng thứ mười chín rồi.

Eo bị siết chặt, thân thể đã dính sát vào lồng ngực hắn, bị ép ngay xuống nhuyễn tháp.

Tiêu Lãng hung hăng hôn lên môi ta, ngăn chặn tất cả những gì ta còn đang định nói.

Đầu lưỡi làm càn thăm dò, như sói đói, như mãnh hổ, đang tham lam nhấm nháp con mồi ngon đã lâu chưa được nếm.

Hắn không phong bế pháp thuật của ta, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì.

Ta ngậy người một hồi, phát hiện phải tận dụng thời cơ, tranh thủ thời gian hung hăng cắn hẳn một ngụm, rách da rách thịt, miệng tràn ngập mùi máu tươi.

Hắn bị đau, buông môi ta, lấy tay lau tơ máu bên môi, kinh ngạc một lát, trước nhổ vào trong ống bạc một bãi nước bọt đầy máu, máu chảy không ngừng, lau lại lau, hai mắt lại chăm chăm nhìn ta, như muốn ăn sống nuốt tươi.

Ta quay đầu nghịch ống tay áo, cho hắn đáng đời.

29. Chương 29: Dò Trộm Tâm Tư

Long xa dừng, thị vệ mời xuống.

Theo khe hở cửa rèm che nhìn ra, là một tòa cung điện nhỏ hơn chính điện lúc nãy, cỏ hoa như gấm vóc, suối chảy róc rách, chẳng hề lây nhiễm chút không khí khắc nghiệt bên ngoài nào.

Tiêu Lăng che môi, hung hăng xốc rèm xe lên, hẳn lại một lần nữa lôi xềnh xệch ta xuống xe dưới con mắt chăm chăm của đám đông, kéo ta đi xuyên qua hành lang gấp khúc, chuyển qua tường xây làm bình phong, vượt qua cầu nhỏ, ném ta vào một gian tiểu viện xinh đẹp sau đó oán hận xoay người rời đi.

Ta xoa xoa móng bị ném đến đau nhức, đứng lên đi dạo hai vòng, quan sát tình hình quân địch.

Viện này không lớn, ngói xanh tường trắng, trang nhã mộc mạc, nhưng nếu nhìn kĩ, mỗi góc của mái hiên đều treo chuông gió bằng ngọc lưu ly, cánh cửa cũng bằng gỗ đàn hương vô cùng tinh xảo, điêu khắc hai mươi tư thắng cảnh đẹp nhất chốn nhân gian, trà cụ cũng không nhiều lắm, màu sắc thanh nhã, nhìn như đơn giản nhưng lại đều là những vật có lai lịch bất phàm cả. Không ngờ tấm màn che trắng thuần trên giường cũng không khác Chúc Nữ dệt ra là mấy. Trong sân trồng ba gốc hoa lê, dẫn nước từ suối nước nóng để dưỡng, cánh hoa trắng ngần rơi đầy trên mặt đất.

Ta không thể không thừa nhận, khiếu thưởng thức của Tiêu Lăng cao nhã hơn so với rất nhiều Tiên nhân.

Đi đến cửa viện, lại bị thủ vệ Ma quân khách khí mời quay về, qua thời gian nửa tuần hương, có bảy tám nha hoàn thị nữ xinh đẹp thanh tú, mang vật dụng của nữ tử đến, đi đến trước mặt ta thỉnh an rất quy củ.

Thị vệ và thị nữ ở chỗ Tiêu Lăng này, thoát nhìn rất trung thực phúc hậu, làm ta buông lỏng không ít.

Sau khi đã tắm giặt chải đầu, thay quần áo, ta giữ các nàng lại nói chuyện vài ba câu. Thị nữ tên là Hắc Loan nhiệt tình nhất, mỗi khi cười lộ lên, trên mặt lại có hai cái lúm đồng tiền, mặc kệ ta hỏi cái gì cũng không tức giận, ngược lại trả lời còn rất tường tận: “Nơi này là trụ sở của Tiêu Lăng đại nhân, tính tình của ngài là tốt nhất, rất ít khi đánh chửi hạ nhân. Cô nương người đừng quá lo lắng, ngài ấy rất dễ dàng tha thứ cho người mình yêu thích, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, không phản kháng, ngài ấy sẽ đối xử với cô nương rất tốt, muốn gì được nấy.”

Thị nữ tên Hồng Hạc nói: “Cô nương thiên tiên mỹ mạo, nô tỳ trông còn thấy yêu thích, trách không được Tiêu Lăng đại nhân lại động tâm.”

Thị nữ tên Lục Uyên cũng phụ họa: “Tiên nữ Thiên Giới quả nhiên khí độ bất phàm, tính tình lại tốt, bọn nô tỳ có thể phục vụ người, thật sự là tam sinh hữu hạnh...”

Các nàng ta còn nói rất nhiều những lời ca ngợi khiến ta lảng lảng...

Ta đã có kinh nghiệm xương máu với Tiêu Lăng, trong lòng cũng có nghi ngờ, thấy các nàng ta đều là tiểu ma pháp lực thấp kém, liền thả ra mấy căn hồn ti, thăm dò vào trong cơ thể của các nàng, xác nhận thực hư. Đương nhiên loại hành vi dò trộm lòng người này có thể nói là rất vô sỉ, khiến ta cảm thấy thật có lỗi với các mỹ nhân, chỉ là ta thân mang trọng trách với Thiên Giới, bất kể là chuyện ma quân bố trí thế nào, Thương Quỳnh có bí mật gì hay tung tích của sư phụ ra sao, ta cũng phải tìm hiểu được ra chút gì đó...

Đáng tiếc ta không thể dò trộm tâm tư của những yêu ma pháp lực cao hơn mình quá quá nhiều, bằng không chắc chắn ngày nào ta cũng bám theo Tiêu Lăng xem trong đầu hắn có cái quỷ gì...

Rất nhanh, các tiểu mi nhân không cách nào chống cự ta xâm nhập, trong lúc đang cười toe toét, hoàn toàn không hay biết rằng mình đang bị ta dò xét tâm tư.

Hắc Loan: “Không phải phục vụ Thương Quỳnh là quá hạnh phúc rồi, tiếp xúc với con ngọc đến từ Thiên Giới thế này hạnh phúc hơn, không sợ nó phạt, không sợ nó mắng, còn có thể trông thấy Tiêu Lăng đại nhân hàng ngày. Tiêu Lăng trên chiến trường thật uy mãnh... Không biết trên giường có phải cũng uy mãnh như vậy không? Lần trước trên yến hội ngài ấy có nhìn ta mấy cái, không biết có...”

Hồng Hạc: “Cái đứa quái dị nào mọc ở đâu ra thế này? Mặt mũi thì ngu ngốc, ngoài ngực to một chút ra thì cái gì cũng kém. Không biết đâm dăng cỡ nào mới cấu kết được với Tiêu Lăng đại nhân đây? Không biết xấu hổ!”

Lục Uyên: “Á hỏi xong chưa vậy, dong dài mệt cả người, sao lúc này không rơi vào biển rần để rần cắn chết con tiện nhân này đi?... Đói quá, tối nay ăn gì nhỉ? Móng heo hay là gà quay?”

Ta nhin không được: “Tiêu Lăng sao lại phái các cô đến bên cạnh ta?”

Ba nữ nhân liếc nhau, đồng thanh kêu lên: Vì tổng quản nói chúng ta bình thường trung thực phúc hậu, trong ngoài đồng nhất, ăn ngay nói thật!”

Ta: “.....”

“Bẩm, bẩm Ngọc Dao cô nương,” Ngoài cửa có thị vệ đỏ mặt, lấp bắp nói: “Tiêu... Tiêu Lăng đại nhân chuẩn bị đàn ngọc, sao ngọc đến để tặng... tặng...”

Đám thị nữ vội vàng nhận lấy, ta thấy đầu với mặt hắn dính bùn đất, không dám ngẩng đầu, khuôn mặt lại đỏ bừng cảm thấy là một kẻ phúc hậu, xòe thêm ngón tay thả ra căn hồn ti, xem tâm tư của hắn một chút.

“Con mẹ nó chứ! Tiêu Lăng đại nhân đúng là có diễm phúc. Mông vênh thế kia, ngực bự thế kia, da trắng thế kia, sờ hai cái chẳng phải đã mất hồn rồi sao? Mẹ nó chứ, nếu là lão tử, không đề ngay ra đại chiến ba trăm hiệp, làm cho ả kêu chết kêu sống xem ả còn kiêu ngạo được đến đâu? Trước OOX, sau XXOO (Lược bỏ đi một ngàn chữ khủng bố cảnh báo trẻ em không nên tưởng tượng)”

Ta: “.....”

Sư phụ ơi, con có chết cũng không bao giờ tin tưởng bất cứ người ở Ma giới nào là phúc hậu nữa....

Tiêu Lăng đứng ngoài cửa ho nhẹ, vết thương ở khóe miệng hình như đã khỏi hẳn, hắn lạnh lùng nhìn ta hỏi: “Nàng muốn làm gì?”

Ta tranh thủ thời gian lặng lẽ thu lại hồn ti, quy củ ngồi xuống, giống hệt như mọi người, tỏ vẻ thuần lương ngây thơ vô tội hơn cả cỏ trắng.

Tiêu Lăng vậy lui mọi người, tỏ vẻ vô cùng đau đớn chỉ trích ta: “A Dao, nàng không phúc hậu.”

Ta đỏ mặt, bối rối vờ vờ đầu ngón tay, không dám lên tiếng.

Tiêu Lăng lắc đầu thờ dài: “Quả nhiên nàng đang lén dùng hồn ti.”

Chẳng lẽ vừa rồi hắn không phát hiện ra ta thả hồn ti? Ta chờ người trừng mắt nhìn hắn, có chút há hốc mồm.

Tiêu Lăng tiếp tục thở dài: “Xem biểu hiện lén la lén lút của nàng là biết nàng định làm chuyện xấu. Hỏi nàng một câu, lập tức thu hồn ti lại, còn giấu tay sau lưng, hành vi này, bảo vi phu nên nói gì mới được đây?”

Ta chỉnh lại: “Người không phải vi phu, hơn nữa.... Ta chỉ sợ hãi, muốn biết người định làm gì với ta.”

Cái cơ này có hơi sứt sẹo.

Tiêu Lăng nhú nhú mày, coi như chấp nhận, hắn xoa đầu ta, dạy dỗ: “Làm chuyện xấu phải làm đến cùng, không được bỏ dở giữa chừng, nếu không cả hai bên đều không thu được kết quả tốt gì. Hiểu không?”

Kinh nghiệm làm việc xấu do người xấu truyền thụ, ta thụ giáo, từ giờ cứ tiếp tục đi dò trộm suy nghĩ người khác sau lưng hẩn thôi.

Tiêu Lãng tiếp tục giáo dục: “Làm chuyện xấu không được để bị phát hiệ, nếu không sẽ bị phạt đấy!”

Ta thấy hẩn biểu cảm rất là tà ác, hơi chột dạ.

Tiêu Lãng hỏi: “Sư phụ nàng phạt nàng thế nào?”

Ta sững sờ một lát, nhớ tới chuyện cũ...

Khi đó, sư phụ mỗi ngày ngồi trên tảng đá lớn của Giải Ưu Phong ngăn người, một lần cũng mấy canh giờ, hỏi hẩn suy nghĩ gì, hẩn nhất định không chịu nói. Những tiên tử thâm mền hẩn đều đoán hẩn đang tư xuân, Lục Nhụy tiên tử to gan, ôm tiểu Bạch Hổ đáng yêu nhà nàng ta đến, lấy cơ hội được sờ bàn chân mềm mềm có móng vuốt của tiểu Bạch Hổ ra làm điều kiện dụ ta, bảo ta dùng hồn ti đi thăm dò thử xem sư phụ đang nghĩ gì...

Ta tuổi nhỏ, lập trường không vững vàng, không chống cự lại điều kiện hấp dẫn ấy, hơn nữa bản thân cũng tò mò không biết sư phụ đang nghĩ tới ai, liền hăm hở ra tay. Đáng tiếc sư phụ pháp lực linh, hồn ti còn chưa kịp nhập vào cơ thể đã phát hiện ra ta ra tay, liền túm ta lại hung hăng giáo huấn, còn đánh vào mông ta mấy cái rất đau, đau đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, sau này cũng không dám nữa.

Hôm nay, Tiêu Lãng lại hào hứng bừng bừng nhìn ta.

Ta chột dạ mạnh miệng nói: “Ta... sư phụ ta mới không phạt ta đâu, nhiều lắm là nói vài lời, chép sách hơn chục lần thôi.”

Tiêu Lãng không tin, cười khẩy: “Thật không? Sao chẳng giống những gì ta nghe được vậy?”

Ta biết hẩn đang nói mỉa, cắn răng không nhận.

Tiêu Lãng hai tay ôm vai, bình tĩnh hỏi: “Đánh vào bàn tay à?”

Ta lắc đầu.

Tiêu Lãng hỏi lại: “Đánh vào mông?”

Mí mắt ta chột dạ giật giật hai cái, tiếp tục lắc đầu.

Tiêu Lãng cười nói: “Tiểu hài tử không nghe lời, đúng là phải bị đánh vào mông rồi.”

“Không có.” Ta có chết cũng không chịu nhận.

Lời còn chưa dứt, thân thể đã bị Tiêu Lãng tung lên ôm lấy, mặt hướng xuống đất, eo đặt vững vàng trên đầu gối của hẩn.

Ta cảm thấy không ổn, giãy giụa quay đầu lại.

Thần sắc Tiêu Lãng rất dữ tợn: “Nữ nhân chết tiết nhà nàng, ba lần bốn lượt chọc giận ta, còn dám điều tra tin tức ở Ma Giới, lần này tính sổ hết một lần, lão tử phải đánh sưng mông nàng lên, xem lần sau còn dám hay không???”

30. Chương 30: Giáo Huấn

Ta thề, bảo vệ hai mông là một trong những lần hành động và phản ứng nhanh nhất trong đời của ta.

Tiếc là tốc độ của Tiêu Lãng nhanh hơn, “Đét!” một cái cực kì nặng, mông như bị sét đánh, cảm giác bỏng rát lan ra, sau đó mới thấy đau nhức kịch liệt và cảm giác nhục nhã.

Ta cứng họng, mặt đỏ tới tận mang tai, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không biết phản ứng thế nào. Một lát sau, bàn tay thứ hai lại nặng nề đập xuống, ta mới thét chói tai muốn giãy ra khỏi đầu gối của hẩn. Hai luồng ma khí hóa thành mây đen linh hoạt, như thân rắn cuốn lấy tay chân ta, chặt chẽ quấn quanh, lại bị một bàn tay của hẩn giữ chặt bên hông, đè chặt đến không cách nào động đậy.

“Đau không?” Tiêu Lăng bình thản hỏi.

Ta chưa trả lời, từ đầu ngón tay đã phóng ra mấy sợi tơ hồng quấn lấy thân thể hắn.

“Lén dò xét quân tình Ma Tộc là tội lớn.” Tiêu Lăng phất phất tay áo, ngăn chặn tơ hồng, trên chiếc nhẫn bảo thạch xuất hiện một cây ngân châm ngưu mao yếu ớt, mang theo hương vị ngọt ngào nhàn nhạt, đâm nhập vào thân thể ta, cảm giác tê dại lan tràn, toàn thân cứng ngắc, giống như vô số đêm khủng bố trước kia, không thể sử dụng một chút pháp lực hay tiên khí nào.

Đối mặt với ánh mắt phần nộ của ta, Tiêu Lăng rất “hảo tâm” lật người ta lên, ôm trên gối giải thích: “Đây là nhiếp hồn hương do Ma tộc bí chế, đủ để cho tiên nhân cấp bậc như nàng mất đi sức chống cự, trước kia ta ngày nào cũng bỏ vào trong trái cây nàng ăn hàng ngày.”

Ta càng phần nộ trừng mắt.

Tiêu Lăng trầm ngâm một lát, bổ sung thêm: “Quý lắm đấy!”

Hai hông bị đánh đến tổn thương của ta chạm vào đầu gối hắn, rất đau.

Tiêu Lăng lại một lần nữa lật người ta lại, chậm rì rì nhấc quần ngoài lên, còn muốn đánh nữa.

Ta xấu hổ giãy dụa, la hét bảo hắn dừng tay.

Tiêu Lăng vuốt vuốt cằm, cặp con ngươi đỏ sẫm hơi rũ xuống, trong căn phòng u ám này trông càng thêm âm hiểm, hắn nói: “Nếu muốn ta dừng tay vì sao không cầu xin ta?”

Đầu óc ta sắp bị tức giận đến mất hết tỉnh táo rồi, lắp bắp hỏi: “Cầu... Cầu xin thế nào?”

Tiêu Lăng nói: “Bày ra khuôn mặt cười nhu nhược lấy lòng, khen hảo phu quân nhà ngươi khoan dung độ lượng, không biết chừng ta lại tạm tha nàng!”

“Người không biết xấu hổ!” - Ta thốt ra.

Tiêu Lăng lại hạ xuống hông ta một bàn tay, sau đó lại nhẹ nhàng xoa xoa hai cái. Hừ lạnh một tiếng: “Nàng nói tiếp!”

Ta đau đến nhe răng, thậm chí không ổn, đang tính tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, bỏ qua lương tâm nịnh hót hắn một hai, ngẩng đầu lại nhìn thấy khoe miệng hắn tự tiểu phi tiểu, gian tà cực điểm, còn hào hứng bưng bưng chờ ta cầu khẩn, thế là lại không nhịn được nói: “Người chính là đồ không biết xấu hổ!”

Tiêu Lăng nổi giận, ném thẳng ta lên giường, kéo rèm lên, hung hăng xé váy ta xuống, lộ ra cặp hông đã bị đánh tới bồng rập, còn dùng bàn tay thô ráp miết qua miết lại chỗ đau nhất, bỗng nhiên túm lấy, hung hăng bóp nhẹ hai cái, đau đến nổi nước mắt ta suýt chút nữa tràn ra như vỡ đê, sau đó nghiêng răng hỏi: “Một cơ hội cuối cùng, nàng có cầu xin ta không?”

“Cầu, ta cầu...” Ta run như cây sậy, cẩn thận từng ly từng tí xoay đầu lại, nhòm đi nhòm lại hồi lâu, chỉ thấy vẻ mặt hắn rất dữ tợn, tựa hồ muốn ăn thịt người, vội vàng ôm ngực lấy lại bình tĩnh, nghĩ phải nghĩ trái, moi ruột gan ra tìm những từ dùng để ca ngợi, lại chẳng nghĩ ra được từ nào, sau cùng “Oa” một tiếng khóc lên: “Hay người cứ tiếp tục đánh đi!”

Tiêu Lăng ngẩn người, sau đó cười to, hai tay không ngừng tháo đai lưng của ta, cởi ra vạt váy màu xanh nhạt, cởi ra quần ngoài hồng nhạt, cởi cả váy trong trắng thuần, xiêm y bằng mây tía bay bổng lướt qua đầu ngón tay của hắn, không dừng lại, rơi xuống mặt đất.

Hạ thân tiếp xúc đến không khí lạnh như băng, toàn thân nổi lên da gà, cả trái tim lẫn hô hấp đều sắp ngừng lại.

Ta dùng hai tay vẫn bị trói buộc liều mạng kéo vạt áo, bắt chập đau đớn, di chuyển về phía chân giường, kéo chân lụa lại, bọc lấy hai chân lộ ra, muốn che đi cảnh xuân, cùng hai chữ sỉ nhục đang đâm vào lòng ta...

“Tiên nữ thiên giới rơi vào tay Ma tộc, không có kẻ nào là không thành đồ chơi, đã xác định phải bước đến bước đường này, nàng cũng phải biết rõ là sẽ phải đối mặt với chuyện gì...” Tiêu Lăng không truy đuổi, thân hình của hắn ẩn sau tấm rèm, nhìn không ra vui giận: “Nếu đã có chuẩn bị, sao còn phải trốn?”

Dù biết rõ phải chết, nhưng ở thời khắc đao chặt xuống đầu thì vẫn sẽ thấy sợ mà.

“Toàn bộ Ma giới đều biết nàng là con mồi của ta, cũng là nữ nhân của ta, sao phải kháng cự?” Tiêu Lăng ngoắc ngoắc ngón tay về phía ta, không cho ta đường lui: “Tối đây!”

Ta ôm chặt chần mền, dốc sức liều mạng lắc đầu.

“Không được tùy hứng!” Thanh âm của hắc trăn ngập ma tính hấp dẫn, thật giống như đang dỗ một hài tử không nghe lời. “Tiền phương vô lộ, bất như tương tòng, bất như tương y, bất như tương luyện.” (“Phía trước không đường, chẳng bằng cùng bước, chẳng bằng gắn bó, chẳng bằng luyện ái”)

Ta rưng rưng nói: “Ta vĩnh viễn sẽ không thích ngươi, ngươi vĩnh viễn cũng không chiếm được lòng ta, vì sao còn đau khổ bức bách?”

Trong bóng tối, Tiêu Lăng hơi nghiêng đầu, sau một lúc lâu, đáp lại bằng giọng đương nhiên: “Ta thích nàng cần gì nàng thích ta? Nếu vĩnh viễn không chiếm được lòng của nàng, chiếm được người, cũng tốt rồi!”

Ta nói: “Hoàng oanh bị nhốt, sẽ sống không lâu đâu!”

“Không sao cả”, Tiêu Lăng cười khê: “Dù sao người mà Bồn Ma muốn, sống cũng muốn, chết cũng muốn, cho dù nàng tự vẫn, ta cũng sẽ giam giữ hồn phách của nàng bên mình, đóng xuống ấn ký vĩnh viễn, không được luân hồi, cho đến hư không sụp đổ cũng không được rời đi.”

Hắc trăn là tên điên.

Tuyệt đối là tên điên.

Trái tim ta bằng giá như sông băng vạn năm, tuyệt vọng, sợ hãi tràn ngập, căng thẳng đến mức ngay cả đầu ngón tay cũng không thể nào nhúc nhích.

Tiêu Lăng chậm rãi bước tới từ trong bóng tối, hắc trăn nhẹ nhàng nâng cằm ta lên, cười như nhiếp hồn, thanh âm lơ lửng như mây khói phiêu dạt trong không trung như có như không bay đến bên tai ta: “A Dao, bình thường đáng vẻ đoan trang của nàng vốn rất đẹp, hôm nay đáng vẻ sợ hãi của nàng, còn đẹp hơn.”

Lời còn chưa dứt, ta đã bị cứng rần kéo vào trong lồng ngực của hắc trăn. Hắc trăn ôm ta từ sau lưng, kim chặt hai vai muốn gãy dựa, cúi đầu xuống, ở hõm cổ khê hít không ngừng, tiện tay dỡ xuống một trâm cài trê tóc, để một đầu tóc dài chải chuốt chỉnh tề xõa xuống, hỗn loạn phủ xuống trước ngực.

Tầm chần găm hồng đào bị kéo ra, cũng như bị cởi mất kiện chiến giáp cuối cùng.

Điều may mắn duy nhất đó là bầu trời Ma giới vĩnh viễn luôn lơ mờ, trong phòng không có đèn, có thể giảm bớt chút nhục nhã trong lòng ta...

Rất nhanh, ta biết hắc trăn có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Hai mắt đỏ sẫm như thú dữ sẵn mồi, lóe ra hào quang dị thường trong bóng đêm, nhìn chăm chăm vào hình vẽ bên chân ta. Hắc trăn nói: “Để ta xem nào!”

Ta liều chết lắc đầu, càng cố gắng kéo áo xuống thấp hơn, che đậy dấu vết.

Áo bị kéo quá mạnh, chảy xuống, vô ý lộ ra bả vai.

Tiêu Lăng thở dài, hắc trăn nâng eo ta lên, ôm bồng lên không trung, hết sức chuyên chú, mút lấy từng tác từng tác da thịt trước ngực, chậm rãi chuyển xuống, dọc đường đi in dấu từng vết hồng sẫm.

Ánh sáng lơ mờ dưới Ma giới đột nhiên sáng lên một chút, qua màn lệ trong suốt như màn sương mù chắn trước mắt, ta có thể thấy rõ khuôn mặt tuấn mỹ của hắc trăn, giống sư phụ như thế, có một cảm giác tương đồng đến quỷ dị, loại ảo giác này càng khiến ta thêm thống khổ.

“Sư phụ, cứu con...” Trong run rẩy, ta ôm chút hi vọng, dùng thanh âm không rõ ràng ní non tự nói, khẩn cầu với tín ngưỡng duy nhất trong tim mình. Hi vọng sư phụ sẽ luôn xuất hiện bất ngờ giống như ngày còn nhỏ, uy phong凛冽 xuất hiện trước mặt, thay ta đuổi đi chó dữ cắn người, xua đi yêu quái khi dễ người... Sau đó sẽ vô rồi tóc của ta rồi nói: “A Dao ngoan, không khóc, chúng ta đi về nhà thôi.”

Lần này người vẫn chưa tới.

Người không thể cứu A Dao được rồi.

Tiêu Lăng nặng nề đặt ta xuống trên chân gấm, hô hấp bắt đầu dần dần, mọi chuyện sau đó cứ thế thuận lý thành chương.

Cảm giác xé rách đau nhức kịch liệt ập tới.

Ta không khóc nữa, không phản kháng nữa.

Hắn đắc ý cười, thỏa mãn bắt đầu vận động, tiện tay gạt những lọn tóc đen như mực xoa trước ngực ta, cười hỏi: “Nàng mở to mắt, muốn nhìn cái gì? Muốn nhìn ta có làm nàng thỏa mãn hay không sao?”

“Ta đang nhìn... kẻ làm ta tổn thương...” Giọng nói của ta, rất nhẹ, rất nhu, không còn chút ý thức nào, giá như băng, lạnh như búp bê bằng thủy tinh: “Ta muốn nhớ thật kỹ, mỗi một lần người làm tổn thương ta... Cho đến khi có thể báo thù...”

Con người của Tiêu Lăng lập tức trừng lớn.

31. Chương 32: Tiếng Tiêu

Khí tức lạnh lướt khắp phòng, hô hấp có chút loạn, lúc lại ngắt quãng. Nam nhân trên người dừng động tác, ánh mắt rời rạc. Đây là lần đầu tiên hắn không muốn đối mặt với ánh mắt của ta. Sau đó rất lâu, hắn phảng phất như đang tự nói với chính mình, khinh thường nói: “Chỉ là một món đồ chơi,, muốn nghĩ thế nào thì nghĩ thế đi, ta không thèm để ý.”

Ta có nói muốn hắn để ý sao?

Hắn lại bắt đầu điên cuồng như trừng phạt, cảm giác đau đớn mãnh liệt như thủy triều, từng đợt nổi tiếp từng đợt, khi ta cho rằng đây là thời khắc thống khổ nhất, thì lập tức lại tiếp tục một cảm giác thống khổ hơn ập tới. Hắn siết chặt lấy hai tay ta, xương chùng xương bả vai cũng sắp gãy, đầu móng tay ngấn cùn đâm vào làn da, lưu lại những vết hằn sâu.

Hắn đang mãnh liệt biểu đạt nỗi phẫn nộ và mất hứng của hắn.

Cho nên, ta thật vui vẻ.

Ta thậm chí còn khẽ nở nụ cười.

Tiêu Lăng giận dữ, há miệng, hung hăng cắn vào vai ta, để lại mấy vết máu, sau đó khôi phục vẻ bình thường, phảng phất như tất cả phóng túng ban nãy chỉ là hư ảo. Phất tiết xong, hắn lạnh lùng rời khỏi thân thể ta, phủ thêm quần áo, gạt mạnh rèm lên, phẫn nộ đóng sập cửa, quay người rời đi, không liếc ta lấy một cái,

Tất cả những trói buộc quấn quýt tay chân ta cũng được cởi bỏ sau khi hắn rời đi, nhưng hiệu lực của nhiếp hồn hương vẫn còn đó. Ta cố gắng nhịn nỗi đau đớn trên thân thể, khó khăn ngồi dậy, nhìn cả giường ngổn ngang, tinh thần hoảng hốt nhưng ngay cả chút cảm xúc muốn khóc cũng không có, bởi vì trái tim ấm lên sau mấy ngàn năm lại hóa thành đá một lần nữa rồi, hòn đá dù có bị đập nát, biến dạng, tra tấn cũng sẽ không đau đớn nữa.

Hoa lê trên Giải Ưu Phong, rêu xanh trên bức tường trắng, tiếng suối chảy róc rách từ khe núi, chim chóc ngày ngày hát ca, hồ điệp ngũ thải ban lan, còn có tiếng đàn mỹ diệu của sư phụ cùng với tầng ẩm áp bao phủ xung quanh ngài suốt hàng ngàn năm...

Ta có thể quên hết tất cả không?

Bỗng nhiên bên ngoài rèm cửa, có tiếng tiêu ôn nhu truyền đến, lướt cửa tường thành kiên cố, lướt qua mặt nước lỏng lạnh, xuyên qua bầu trời xám xịt, mang theo nỗi thê lương tịch mịch vô tận vô biên, như chú thiên nga không cách nào cất cánh, như hồ điệp mất bạn, khiến lòng người nghe cũng gọi ra vài phần sầu bi.

Tiếng sáo trong vắt, tiếng tiêu thê lương, sư phụ không thích thổi tiêu.

Thiên đình yên vui, nhạc tiên đều yêu thái bình yên ả, rất ít người phở ra bài nhạc buồn bã cỡ này, Ma giới thì càng khác, cổ nhạc sục sôi, ghét những điệu thê lương dài dòng, ta từ nhỏ đến bây giờ vốn rất ít cơ hội nghe thấy tiếng tiêu mỹ diệu nhường ấy.

Ta giãy dụa bò xuống giường, nhặt từng mảnh quần áo lên mặc lại, khê đẩy cửa sổ ra lấy một khe hẹp, lại tìm không ra nguồn gốc của tiếng tiêu, chỉ thấy một mình Tiêu Lăng ngồi dựa vào cây lê bên cạnh hồ, sững sờ nghe đến thất thần, trên mặt không có kiêu ngạo ngang ngược của dĩ vãng, ngược lại phẳng phất chút tịch mịch hòa lẫn vào tiếng tiêu.

Hắn cảm giác được ta đang nhìn, chậm rãi quay đầu, khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, hắn nhanh chóng dời mắt, ta chán ghét đóng cửa sổ lại, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng bước chân chần chờ, ngập ngừng một lát rồi nhỏ dần cho đến khi biến mất.

Thị nữ bưng chậu vàng vào phòng, thay ta thu dọn dấu vết sau hoan ái. Hồng Hạc vừa bôi thuốc vừa nói: “Yên tâm, bị thương không nặng. Tiêu Lăng đại nhân vẫn thương hương tiếc ngọc lắm.”

Ta mặc kệ các nàng, chỉ hỏi: “Là người phương nào thổi tiêu?”

Hồng Hạc cùng Lục Uyên hai mắt nhìn nhau, đùn đẩy qua lại mấy lần mới chần chờ nói: “Không biết tiên tử hỏi cái này...”

Người Ma giới có tâm phòng bị Thiên giới quá sâu, các nàng sợ không cẩn thận bị liên lụy, tuyệt đối không lộ ra nửa cái tin tức nào. Không hiểu sau nhiếp hồn hương còn lại trong phòng, pháp lực của ta không bị khống chế nhưng không thể nào dùng tư hồn dò lên suy nghĩ người khác được liền cười cười nói: “Nghe hắn thổi cũng không tệ, ta chỉ hiểu kỳ thôi.”

Lục Uyên nở nụ cười, một cặp mắt chớp chớp như vành trăng, nịnh nọt vô cùng thành khẩn: “Nghe nói trên Thiên Giới tiên tử nổi tiếng là diệu âm có một không hai, tên kia thổi cái tiếng tiêu chết tiệt gì, bình bình đạm đạm, chẳng có chút biến hóa nào, quả thực như rầm chó không kêu, ai thèm nghe chứ??? Á!!!”

Tiếng kêu thảm thiết cuối cùng kia, có vẻ như là Hắc Loan với Hồng Hạc một trái một phải cùng giẫm lên mu bàn chân của nàng ta.

Ba nữ nhân khôi phục bình tĩnh, thoát cái đã đổi hướng chủ đề, không muốn đề cập việc này.

Đám người Hồng Hạc vẫn cho ta biết một chút thông tin cơ bản, ví dụ như viện này đặt tạm tên là Lê Hoa Viên, là Tiêu Lăng cố ý xây dựng, dưới lòng đất có ba đoạn linh mạch đoạt từ Thiên Giới xuống, linh khí dồi dào hơn nhiều, ma khí lại mỏng, cực kỳ thích hợp cho người Thiên Giới ở. Tuy nhiên lại cách tẩm cung của Tiêu Lăng khá xa, mặc dù xung quanh vẫn có quân đội bao vây, phòng thủ sâm nghiêm, còn có Xích Hổ tướng quân tự mình tọa trấn bên ngoài, có thể thấy được Tiêu Lăng đại nhân khổ tâm thể nào đối với an nguy của tiên tử (Khụ, chính là ta, đoạn cuối này các nàng lặp lại ba lượt liền!)

Nhưng nghe được nhiều chuyện hơn nữa thì thông tin quan trọng nhất vẫn chẳng hỏi ra được gì.

Tiêu Lăng liên tục ba ngày không xuất hiện trước mặt ta.

Ta cũng miễn bị chà đạp, nhẹ nhàng thở phào một cái, đi lại khắp tiểu viện, quan sát tình hình quân địch bốn phía. Vừa định bước ra ngoài viện đã thấy khuôn mặt hung thần ác sát của Xích Hổ tướng quân kia, hắn cầm trong tay hai thanh búa lớn, như tượng đá đứng thẳng tắp ngoài cửa lớn. Hắn nhìn ta, mất một khoảng thời gian rất lâu để điều chỉnh biểu cảm trên khuôn mặt, dùng hết khả năng mà dụ dằng lộ ra một nụ cười khùng bố: “Bên ngoài hung hiểm, tiên tử mời về!”

Ta rùng mình liền hai cái, hơi cân nhắc sức lực hai bên, không đợi hắn ra tay đã vội vã ôm mặt mày xám xịt quay trở về, sau đó kéo Lục Uyên lại hỏi: “Tại sao lại là hắn trông coi ta?”

Lục Uyên khó hiểu hỏi lại: “Vì sao không thể là Xích Hổ tướng quân ạ? Ngài ấy là tướng quân trung thực nhất trong chúng tướng đấy!”

Ta không dám tin: “Hắn trung thực á?” Hắn là năm xưa khi sư phụ dạy ta Thiên Tự Văn, ta đã nhớ lầm nghĩa của hai từ “trung thực” này mất rồi chẳng?”

Lục Uyên khẳng định bằng cách gật đầu nói: “Xích Hổ tướng quân là người thành thật không háo sắc, chỉ biết tận trung với cương vị công tác, nổi danh nức tiếng khắp Ma giới mà. Đâu có giống Viêm Hồ đại nhân, phong lưu phóng khoáng, hung mãnh vô song, nhiều năm như vậy, số hài tử bị hắn chơi đến chết không phải một ngàn thì cũng có tám trăm, tất cả đều là tiện chủng ngoại tộc, chết càng nhiều càng tốt. Còn hắn đối xử với bọn nô tỳ tốt lắm.”

Khi nàng ta nói những lời này, ta vụng trộm dùng tơ hồn đọc trộm suy nghĩ, sau đó nhìn ra một đông cung (cảnh mây mưa) đồ vô sung sống động, bổ sung thêm cả nguyện vọng nho nhỏ của nàng là hi vọng Tiêu Lăng mau chóng chơi tàn đùa chết ta...

Có quá nhiều nữ nhân Ma giới hi vọng ta chết đi, thế nhưng mà ta còn chưa có chết.

Ta cũng rất muốn chết, thế nhưng mà vẫn không thể chết.

Tất cả mọi người đều rất thất vọng.

Bởi vì sợ Thương Quỳnh nghi kỵ, lúc ta điều tra cũng không dám đặt câu hỏi lung tung. Chỉ thừa dịp Tiêu Lăng không có mặt, pháp lực chưa phong tỏa tiếp tục đi khắp nơi dòm trộm thị nữ với nô bộ, chủ yếu là xem trộm tâm tư hàng ngày của bọn họ, muốn từ đó tìm ra quy luật tính cách cùng nhược điểm của ma nhân. Rất nhanh, ta phát hiện phong tục của bọn họ khác hẳn với Thiên Giới, tổng kết như sau:

Thứ nhất, Nguyên Ma Thiên Quân qua đời quá lâu, Thương Quỳnh là lãnh tụ, tín ngưỡng tối cao trong lòng tất cả ma nhân, bọn chúng tin tưởng chắc chắn rằng chỉ cần có đệ nhất chiến thần ở đây thì có thể đánh tới bất cứ nơi nào trong thiên hạ.

Thứ hai, Tiêu Lăng nhiều năm trước từng giao thủ với Thiên Giới, chịu thương tích quá nặng, cho tới hôm nay vẫn ít động võ, mọi người đều hoài nghi nguyên khí của hắn chưa khôi phục.

Thứ ba, ma quân đóng quanh đây cả thấy là năm vạn, còn bày ra thiên la địa võng, một người một ngón tay là có thể bóp chết ta.

Thứ tư, Lục Uyên với Viêm Hồ hình như có tư thông.

Thứ năm, Hắc Loan thích ăn gan sống, thăm mền Tiêu Lăng.

Thứ sáu, Hồng Hạc có năm tình nhân, trên giường lại thích chủ động.

Thứ bảy, không biết tại sao, nam nhân Ma giới tựa hồ rất ưa thích tiên nữ của Thiên Giới, những cô nương nổi tiếng nhất trong kỹ viện nơi này đều mang huyết thống Thiên Giới. Gần như tất cả trong đầu nô bộ cũng thị vệ canh cửa đều đã lôi ta ra thực hiện những cảnh đông cung sống động, chiêu thức phong phú, mức độ so ra còn khủng bố hơn rất nhiều lần số hoàng thư (sách cấm) mà Chu Thiệu đã từng lên tâng trử ngày xưa.

Thứ tám, tiểu nha hoàn nhóm lửa phòng bếp cảm thấy Xích Hổ tướng quân rất là yêu thích ta.

32. Chương 33: Tìm Âm

Ta cẩn thận phân tích cục diện trước mắt.

Tiểu viện bị cô lập, khó có thể liên lạc với bên ngoài, nhưng lại có linh khí dồi dào giúp ta từ từ khôi phục pháp lực. Đợi đến khi ta khôi phục lại pháp lực hoàn toàn, một mình ta có thể hạ mười nô bộ trong viện, nhưng Xích Hổ tướng quân ngoài cổng một mình có thể quật ngã ba đứa như ta, còn một Tiêu Lăng có thể đánh cho ba mươi đứa như ta tan xác.

Vũ lực là thứ không thể trông cậy được vào rồi, chỉ có thể dùng trí.

May mắn trước kia sư phụ bắt ta đọc cực kỳ nhiều sách, kể cả một số lượng không nhỏ binh pháp, ta nhớ lại toàn bộ những tư liệu đã đọc rồi duyệt lại một lần, hy vọng có thể từ trí tuệ cổ nhân tìm ra tuyệt kỹ cho gián điệp. Ngày đêm tâm niệm, mắt hồn mất vía. Làm cho khi sáng ta tỉnh dậy, Lục Uyên rất khó hiểu mà hỏi ta: “Tiên tử à, sao lúc nào cô nằm mơ cũng nhắc đi nhắc lại câu “Tẩu vi thượng sách” tới bốn năm lần vậy?”

Ta rất xấu hổ, cảm thấy mình nói mớ cũng quá thiếu “giác ngộ”, tốt xấu gì cũng nên lẩm bẩm mấy câu đại loại như “Mượn dao giết người”, “Man thiên quá hải”, “Mượn gió bẻ măng” này nọ để chứng tỏ ta đã chủ động tích cực nghĩ mưu kế thế nào chứ?

Ngày lại ngày thời gian trôi qua, nửa tháng sau Tiêu Lăng còn không xuất hiện, ta rất vui mừng.

Bởi vì ta không thích sai sử người, chủ tử chính quy lại không có mặt, bọn thị nữ cũng buông lỏng không ít, làm việc xong là riu rít cắn hạt dưa tán gẫu, tìm cách lười biếng, có một lần ta vô tình thấy các nàng ở dưới mái hiên vụng trộm suy đoán xem Tiêu Lăng có phải đã ghét ta hay không.

Ta - vì tiện cho hành động sau này, khi điều tra tình báo vẫn phải tạo quan hệ tốt với mọi người, vì thế liền tìm cơ hội rất nhiệt tình gia nhập thảo luận, cũng gắng sức khẳng định lòng say mê của Hắc Loan với Tiêu Lăng, thể chỉ cần có cơ hội sẽ tận lực đề cử, thậm chí còn đề nghị thoái vị nhường chức, để cho tất cả những thị nữ có lòng với Tiêu Lăng đều có thể bò lên giường thành công. Ta còn có thể làm tùy tùng ở dưới giường đảm nhiệm hỗ trợ mức nước giặt đồ...

Có lẽ ta còn chưa hiểu thấu đạo lý đối nhân xử thế, lại là lần đầu tiên nịnh bợ người, mặc dù đã dốc hết sức nhưng không hiểu sao thiên phú chưa đủ hay kỹ thuật chưa thông...

Rất nhanh, tờ hôn đã điều tra được tin tức tình báo mới, mọi người đã có thêm một đánh giá mới về ta, tên thân mật được đổi từ “Tiện nhân”, “Tiên ngọc”, thống nhất đổi thành “Đại ngu ngọc”

Ta rất sợ hãi.

Thiên thời địa lợi nhân hòa, chẳng được cái nào cả.

Ta quyết định tuân theo dặn dò của Thiên Đế, dùng một ít hành vi lén lút gây chú ý với mọi người, lại không có bất cứ hành động thực tế nào, chờ đợi đến khi thám tử do Thiên Giới xếp vào hành động mới phối hợp theo.

Ngày ngày khi ta ngồi gần người dưới gốc cây lê dò tìm tình báo, có thị nữ ra vào, cửa viện không đóng, luôn thấy Xích Hồ tướng quân đứng thẳng tắp không nhúc nhích đứng bên ngoài, kim giáp uy vũ, vóc người khô ngô, mặt không biểu tình, ngẫu nhiên ánh mắt liếc tới quét nhanh qua ta hai cái, hại ta lại rùng mình vài cái.

Lục Uyên lặng lẽ đi tới, khuyên nhủ ta: “Tiên tử, cô chọc giận Tiêu Lăng đại nhân quá rồi, ngài mất hứng lắm đấy!”

Ta nhặt một nhánh hoa lê, đùa giỡn cá bơi trong nước, lơ đãng trả lời: “Hắn mất hứng ta càng cao hứng!”

Lục Uyên thấy bốn bề yên tĩnh, kéo tay ta nói: “Cô cũng không nên tiện nghi con hồ ly tinh Hồng Hạc kia. Á ghen tị tàn bạo, nếu có cơ hội được sủng ái, chắc chắn sẽ khiến cô không còn một mảnh xương.”

Lần này nàng ta khuyên nhủ còn đi kèm than thở khóc lóc, tình thâm ý thiết, phảng phất như phát ra từ đáy lòng.

Đáng tiếc, ta đã sớm biết rõ ràng nàng ta với Hồng Hạc ngoài mặt thì hòa thuận, lại từng vì Viêm Hồ mà tranh giành, hận không thể phanh thây xé xác đối phương, e sợ đối phương đắc thế, mình sẽ gặp nạn, thỉnh thoảng lại ngáng chân đối phương, ám toán nhau như cơm bữa, nếu không phải có tờ hôn đọc tâm, ta sớm đã bị các ả lôi ra lợi dụng.

Ta bày ra dáng tươi cười thuần khiết nhất của tiên nữ Thiên Giới: “Tất cả mọi người đều được sủng ái, vui vẻ hòa thuận, thật là tốt nha!”

Lục Uyên cả giận nói: “Một núi không thể có hai cọt!”

Ta nghiêm mặt nói: “Xưa có Nga Hoàng Nữ Anh* đó thôi!”

Lục Uyên bị ghen đến cả buổi cũng nói không nên lời, nàng thấy mượn dao không thành, dậm chân một cái liền đi.

Hồng Hạc lén lút chạy từ phía hàng lang bên kia tới, mặt mũi tràn đầy trung thành, vụng trộm lôi kéo ta âm chọc: “Tiên tử à, trước lúc đến đây Lục Uyên đã bí mật nói chuyện với thị nữ dưới trướng của Thương

Quỳnh đại nhân rồi, hình như là nói về cô đấy, ta đi theo tiên tử lâu như vậy, biết cô là người tốt, sợ cô bị người hãm hại, phải dè chừng đấy...”

Ta nhìn bầu trời tối tăm mờ mịt, nhìn cỏ xanh mơn mẫm, lại nhìn nàng đang nói hăng say, khe khẽ thở dài...

Trong đêm, tiếng tiêu sâu kín lại lần nữa phá bước mà đến.

Ta nghiêng tai lắng nghe, chợt thấy trong tiếng tiêu ẩn chứa chút tiên khí, sinh lòng hiếu kỳ mới lặng lẽ thả ra một mảnh tơ hồn mảnh hơn tơ nhện, mang theo chút linh thức, bay bổng tìm về hướng phát ra tiếng tiêu.

Tơ hồn tìm vật, không thể phân biệt sắc thái, chướng ngại, khoảng cách, chỉ có thể theo khí tức của đối phương, kéo dài kéo dài mãi, cho đến khi chạm phải một linh hồn nhỏ yếu thích hợp phía trước, lập tức nhập vào trong cơ thể, mới có thể mượn tâm linh của đối phương xem xét cảnh sắc chung quanh.

Trên đường đi, ta không tìm được thân thể có thể phù hợp để nhập vào, một lúc lâu sau, tiếng tiêu ngừng, tơ hồn khẽ nhúc nhích, tựa hồ có người đang dẫn dắt nó, cưỡng ép nó tiến về một hồn phách ở phía trước.

Ta kinh hãi, lại thấy hồn phách thấu mình như thủy tinh, tiên khí nồng đậm, mơ hồ hiện ra một bóng lưng màu xanh quen thuộc, chính là người đã ra tay cứu ta bên bờ biển rắn.

Ta chần chờ một chút, đang chuẩn bị thu hồi tơ hồn.

Đối phương lại lấy tơ hồn kết hợp với ý thức của bản thân, lôi kéo ta tiến vào trong đầu của y.

Hình dáng của người áo xanh dần dần rõ ràng, tràng cảnh trong thức hải của y biến thành bình nguyên Tiên Giới, bầu trời xanh thẳm, đám mây trắng xốp, dưới chân là một biển hoa vô biên vô hạn, trên mỗi cánh hoa lấp lánh ánh sáng dịu dàng của Đông Quân, đẹp không sao tả xiết.

Y chậm rãi quay người lại, bên môi mang ý cười, lông mày không giương, con ngươi đen nhánh như bảo thạch ánh lên một vàng sáng, dáng vẻ có hơi gầy yếu, lẳng lặng đứng yên ở đó, yên bình và an tường, thật giống như một chú chim không thể bay lượn, không hề có ý công kích hay uy hiếp nào.

Thế nhưng lực lượng của y hoàn toàn không nhu yếu như vẻ bề ngoài, có thể dẫn dắt tơ hồn rồi cưỡng ép nó kết hợp với ý thức trong đầu một người, trong Thiên Giới này không có nhiều người có thể làm được.

Ta như gặp đại địch, tư thế sẵn sàng phản công.

Người áo xanh dùng ngón trỏ đặt lên hai môi của mình, làm thủ thế bảo ta chớ có lên tiếng, mỉm cười nói: “Ngọc Dao tiên tử, tơ hồn dò tâm, coi chừng đừng làm người khác phát hiện ra.”

Ta xấu hổ vô cùng, ngượng ngùng giải thích: “Ngọc Dao nghe nói tiên sinh tiêu âm mỹ diệu, sinh lòng kính ngưỡng, ngật một nỗi thân bị giam cầm, không thể tự mình tới chào hỏi, đành phải dùng tơ hồn tìm kiếm tung tích của tiên sinh, xin ngài vạn lần đừng trách móc.”

“Không sao!” Người áo xanh cười đi về phía ta, càng nhìn gần càng thấy y gầy, tay áo bông bênh, cổ áo rộng mớ, che không được xương quai xanh, da trắng như tuyết, trên môi cũng không có chút huyết sắc nào, dung mạo nhàn nhạt, khí chất cũng nhàn nhạt, giống như mây mù, càng giống với mỹ nhân bệnh, khiến người ta không thể dời mắt.

Ta cảm thấy khuôn mặt này hình như đã từng quen biết, đặt câu hỏi thăm dò: “Ngọc Dao phải chăng đã từng bái kiến tiên sinh?”

Người áo xanh lắc đầu: “Lần đầu gặp gỡ!”

Ta hỏi: “Tiên sinh vì sao lại ở chỗ này?”

Người áo anh nhàn nhạt trả lời: “Giống cô thôi!”

Ta cả kinh nói: “Tiên sinh cũng là tù binh của Ma nhân?”

Trong mắt người áo xanh chảy qua một tia đau thương.

Ta biết mình đường đột, vội vàng xin lỗi: “Là Ngọc Dao quá hiếu kỳ, đường đột ngài rồi, sau này tuyệt đối sẽ không dám dùng tơ hồn quấy rối nhã hứng của tiên sinh nữa.”

“Không” Giọng nói của người áo xanh cũng nhu yếu ôn hòa như người, lại cứng cỏi như cành lá hương bồ, y đáp: “Tiếng tiêu của ta chính là đang tìm cô!”

*Vua Nghiêu có 2 người con gái vừa có sắc lại vừa có tài nên nhà vua rất muốn gả vào nơi tử tế xứng đáng với nền nếp gia phong của mình, khi thấy thiên hạ khen tài của Diêu Trọng Hoa thì ông quyết định thử thách bằng cách đem cả hai cô gả cho người này kết hợp cấp cho kho lương thực để làm của hồi môn. Nga Hoàng là chị làm chính thất còn Nữ Anh là em thì làm thứ thiếp, tuy nhiên hai chị em không bao giờ cãi vã ăn ở đoàn kết đoan trang hiền thực nhường nhịn nhau từng cử chỉ hành động khiến người ngoài đều phải mến mộ. Tuy ở nhà chồng chứng kiến cảnh bố và em chồng luôn tìm cách hãm hại chồng mình nhưng 2 bà vẫn khéo léo hóa giải được tất cả mối hiềm khích, điều này xảy ra nhiều lần khiến 2 cha con đó sau này không dám làm hại Trọng Hoa nữa.

Lúc Ngu Thuấn được thụ phong nước Hữu Ngu thì Nữ Anh làm thứ phi vẫn phụ giúp chị quản lý công việc mỗi khi chồng đi vắng, sau khi Ngu Thuấn lên ngôi thiên tử thường xuyên tuần du làm việc cùng với dân thì Nga Hoàng xử lý công việc triều chính, còn phần Nữ Anh đứng ra cai quản tam cung lục viện và giải quyết vấn đề hậu cần cho chồng mỗi lần xuất thành công cán.

Vua Thuấn tại vị được 50 năm (có thuyết nói rằng 61 năm) thì nhường ngôi cho vua Vũ rồi dẫn 2 vợ đi khắp nhân gian dạy dân cày cấy và trực tiếp làm việc với dân chúng, lần ấy đến đất Thương Ngô nhà vua bị cảm đột ngột rồi mất ở bên bờ sông Tương. Nga Hoàng và Nữ Anh lo an táng cho nhà vua xong rồi 2 bà ngồi bên mộ khóc suốt 7 ngày 7 đêm, nơi nước mắt 2 bà chảy ra mọc nên một giống trúc được thiên hạ gọi là “tương phi trúc”.

33. Chương 34: Phượng Hoàng

Đến Ma giới nhiều ngày, ta đã chứng kiến cảnh người ta không từ thủ đoạn dối trá hết lần này đến lần khác, nam tử áo xanh trước mắt mặc dù nhìn rất thành thật, rất đáng tin cậy nhưng ta cũng không dám hoàn toàn tin tưởng y, sợ lại bị người lợi dụng rơi vào bẫy.

Ta ổn định lại tâm thần, thi lễ rồi nói: “Xin hỏi tiên sinh tên họ là gì ạ?”

Thân thể của người áo xanh không tốt lắm, y ho khan hai tiếng, cười nói: “Tiểu A Dao nhà Cẩn Du thượng tiên, trước kia khi gặp cô, vẫn còn là một tiểu cô nương đầu thắt hai bím tóc, hôm nay đã duyên dáng yêu kiều thế này rồi, không biết có còn đuổi theo sư phụ cô đòi nuôi tương công không?”

Ta bị bóc mẽ, mặt đỏ ran, cúi đầu vâng vâng góc áo lấp bắp nói: “Chuyện con trẻ ngốc nghếch, sớm đã biết sai, cầu tiên sinh quên đi thôi...”

Người áo xanh nhìn ta cười: “Chuyện cười oanh động nhất Thiên Giới năm nào, bảo người ta quên thế nào được?”

Ta đến tận Ma giới rồi vẫn mắt mờ, vội hỏi: “Làm gì đến mức ấy?”

Người áo xanh nói: “Ta cùng Cẩn Du giao hảo, hẳn từng nhắc tới chuyện này nhiều lần, biểu cảm còn rất thú vị.”

Y quen sư phụ? Ta kinh ngạc giương mắt, nhìn thẳng y, càng nhìn càng thấy quen mắt.

Người áo xanh thu hồi biểu cảm trên mặt, nghiêm mặt nói: “Ta chính là Tinh Quân của Thiên Giới, tên là Phượng Hoàng, cũng giống như tiên tử bị giam cầm ở chỗ này.”

Y giơ cổ tay lên, gạt mấy sợi tóc vương trên trán, trên cổ tay tái nhợt như ngọc có một cái ấn ký hình Phượng hoàng đỏ rực.

Kí ức như lưu tinh xẹt qua trong đầu, Phượng Hoàng Tinh Quân là ái tử của Thiên Đế, cai quản bách điều, ít khi xuất hiện cũng ít xuất môn, sau này cũng không biết đi đâu mất. Hồi ta còn rất nhỏ đã từng thấy y với sư phụ ngồi uống trà đàm đạo, thế nhưng xưa kia tư thế hiên ngang hào hùng, nào giống bộ dạng ốm yếu như bây giờ...

Hẳn là y nằm trong tay Thương Quỳnh đã chịu rất nhiều tra tấn?

Ánh mắt ta nhìn Phượng Hoàng Tinh Quân đã nhu hòa hơn rất nhiều, nỗi nghi kỵ trong lòng cũng buông xuống ba phần: “Không biết Tinh Quân vì sao lại ở đây?”

Dung mạo Phượng Hoàng hơi tiêu tụy, cúi đầu thở dài, cặp con ngươi xinh đẹp cũng ảm đạm đi, giống như sao sáng đầy trời ngừng chuyển động, trong giọng nói mang theo nỗi đậm thương cảm và không cam lòng: “Trận chiến Tiên Ma năm xưa, cánh quân phía Tây do ta suất lĩnh rơi vào bẫy của Tiêu Lăng, bị bắt về Ma giới, sau lại bị Thương Quỳnh nhìn trộm mọi cách làm nhục, muốn sống không được muốn chết không xong, cho đến nay ủy khuất cầu toàn, ở lại bên cạnh ả.”

Ta cảm động lây, cũng thở dài theo: “Chết không dễ, sống càng khó, ngài có điểm yếu gì bị Thương Quỳnh nắm được ạ?” ()))) Ta chết với cô ngọc này thôi)

“Nữ nhân Thương Quỳnh kia chỉ cho là ta rất sợ chết, ái mộ mỹ mạo của ả, một lòng cuồng dại hướng về ả, bán Thiên Giới cầu vinh nên buông lỏng giám thị hơn rất nhiều, chỉ bằng việc ta đã âm thầm khôi phục pháp lực thì muốn chạy trốn có gì khó?” Phượng Hoàng Tinh Quân cười lạnh hai tiếng.

Ta kinh hãi: “Vì sao không trốn?”

Phượng Hoàng Tinh Quân căm hận nói: “Vì sao phải trốn? Ta là nhi tử của Thiên Đế, chịu nhục này, nào còn mặt mũi tồn tại trong thiên địa? Thế cho nên những năm qua, ta dù sống trong sự vũ nhục của Thương Quỳnh, lại tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, cũng thu được không ít tin tức rồi thông qua đủ loại con đường gửi về Thiên Giới, coi như cũng là một phần trợ lực đối với phụ vương.”

Ta vốn không nghĩ một nhi tử của Thiên Đế cao ngạo nhường ấy cũng sẽ bị Ma tộc độc chiếm, trong lòng rất không đành. Hơn nữa y ở trước mặt ta chửi bới Thương Quỳnh tàn nhẫn ngạo mạn kia, nếu như truyền đi là chuyện cực kỳ nguy hiểm, cho nên sự cảnh giác của ta đối với lại giảm đi thêm vài phần nữa.

Phượng Hoàng Tinh Quân dứt quãng nói xong chuyện của mình, kiềm chế bớt nộ khí, hít sâu hai hơi, hỏi ngắn gọn: “Ngọc Dao tiên tử, chuyện của cô đại khái ta cũng biết rồi. Có điều Tiêu Lăng này làm việc độc ác, lại khuyên ngăn Thương Quỳnh không ra tay với cô, còn xây biệt viện tàng kiều, đối xử với cô cũng có vài phần thật tình, hôm nay việc đã đến nước này, không biết ý tiên tử tương lai định thế nào?”

Ta cũng không nghĩ giấu diếm gì cả, liền kể hết những chuyện từ khi xuống trần đến nay ra. Cũng lo lắng hỏi: “Tinh Quân có biết sự phụ ta ở đâu không?”

Phượng Hoàng Tinh Quân sắc mặt cứng đờ, bối rối đáp: “Không biết, nhưng Ngọc Dao tiên tử, cô tốt nhất hi vọng hẳn không có mặt ở đây.”

Ta biết hàm ý trong lời của y, nước mắt lại vòng vo đảo trong hốc mắt: “Ta cũng hi vọng sự phụ không biết ta lưu lạc đến tận đây.”

Phượng Hoàng an ủi: “Đừng thương tâm, Cẩn Du thượng tiên cao thượng, hy sinh cũng vì giữ gìn Thiên Đạo, hẳn là người tốt, đồ nhi của hẳn, nhất định cũng giống như vậy...”

Trên mặt của y có phần bất an, tựa hồ mang vẻ ưu thương và áy náy.

Ta nhớ tới lời Thiên Phi trước khi đi, do dự nói: “Thiên Phi, bà hình như rất nhớ ngài!”

“Bỏ đi, bà nhớ thì làm gì được? Không thể trở về được nữa rồi.” Phượng Hoàng Tinh Quân nhẫn nại nghe ta nói hết rồi, rốt cục nhịn không được bi thương, y điên cuồng cười rộ lên, cười đến nước mắt cũng chảy ra, giống như muốn rơi lệ ấy ngàn năm đau đớn: “Đường đường là Phượng Hoàng lại bị Thương Quỳnh làm nhục đến nước này, Thiên Giới không thể chấp nhận ta, mà ngay cả phụ hoàng, mẫu hậu cũng không thể đối xử với ta như dĩ vãng, ta hận! Ta hận nữ nhân ngạo mạn tàn nhẫn kia, ta mỗi ngày mỗi đêm đều thù, nhất định phải trả lại những sỉ nhục phải chịu kia từng chút từng chút trả lại cho ả! Ta chịu nhục, khổ sở chờ đợi nhiều năm như vậy, rốt cục cũng chờ được cô, chờ được cơ hội đến.”

Vương tử kiêu ngạo của trời biến thành nô lệ thấp hèn, thống khổ mà y phải chịu so với ta nhiều hơn nhiều lắm lắm.

Ta cảm động lây.

Phượng Hoàng Tinh Quân vươn tay vào trong hư không, muốn nắm lấy bờ vai ta, bàn tay không chút huyết sắc xuyên qua thân thể ta, phá qua không khí, y mới phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng hỏi ta: “Ngọc Dao, cô hận hấn không?”

Ta cắn răng nói: “Chỉ hận không thể phanh thây xé xác hấn, ném vào biển máu của địa ngục.”

Phượng Hoàng Tinh Quân khôi phục tỉnh táo nói: “Kể từ hôm nay, chúng ta kết thành liên minh, cùng nhau báo thù.”

Sư phụ nói kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Cũng là cùng nhau tru ma, không phải làm việc xấu.

Ta không hề do dự, đồng ý như chém đinh chặt sắt.

Trong ánh mắt Phượng Hoàng Tinh Quân nhìn ta, lộ vẻ khen ngợi.

Ta hỏi lại: “Thương Quỳnh cùng Tiêu Lăng lực lượng cường đại, Ma giới còn có thể kìm hãm lực lượng Tiên nhân, chỉ bằng hai người chúng ta làm sao thắng được?”

Phượng Hoàng Tinh Quân búng tay một cái, trong không trung hiện ra bóng dáng hư ảo của Thương Quỳnh và Tiêu Lăng, y phân tích: “Thương Quỳnh võ nghệ cao cường, chỉ huy ba quân Ma Giới, quanh năm chinh chiến bên ngoài. Nhưng thủ vệ quân trong Ma Giới lại là thủ hạ của Tiêu Lăng, bọn chúng một kẻ là Sấn ma, đa nghi dễ giận, một kẻ là Tham ma, cố chấp khó chơi, nhưng có thể nhắm vào nhược điểm trong tính cách để đánh bại từng kẻ một, kế hoạch cụ thể thì ta còn phải cẩn thận suy tính đã.”

Ta ngơ ngạc gật đầu, tuyệt nhiên không hiểu gì cả.

Phượng Hoàng Tinh Quân cười lạnh: “Thương Quỳnh ba lần bốn lượt xâm lấn Thiên Giới cũng vì đầu lâu của Nguyên Ma Thiên Quân. Nhưng ả có lấy được đầu thì cũng phải đối mặt với cảnh hồn phách của Nguyên Ma Thiên Quân bị hao tổn, không thể nào phục sinh. Ngày đó bên bờ biển rấn, ả ra tay với cô, cùng lắm chỉ là ra oai phủ đầu, ả sớm phái người ngăn chặn hành động của cô, chỉ cần cô không chọc cho ả giận điên, người mà nữ nhân này khó giết nhất chính là cô.”

Ta tỉnh ngộ: “Cái đó, có nghĩa là ta hành sự không cần quá cẩn thận cũng được sao?”

“Đối với cô mà nói, chỉ cần không tỏ ra chống đối Thương Quỳnh trắng trợn, mọi chuyện thuận theo ả, tán tụng ả, thì đệ nhất Chiến thần của Ma Giới cũng không phải e sợ.” Phượng Hoàng Tinh Quân trầm ngâm nói: “Có điều ta rất ít tiếp xúc với Tiêu Lăng, không biết hấn đối xử với cô thế nào?”

Ta không do dự: “Trêu cợt, bắt nạt, vũ nhục, tra tấn.”

Phượng Hoàng Tinh Quân tỏ vẻ nghiền ngẫm liếc ta một cái rồi nói: “Ngọc Dao tiên tử tâm tư đơn thuần, sợ là đầu không lại hấn, để tránh bị hấn phát hiện sơ hở, xin hãy cho ta ở bên hiệp trợ.”

Âm mưu quỷ kế là điểm tối ngu dốt của ta, ta đang muốn gặt đầu chột nhó tới một chuyện, vội hỏi: “Ta bị giam cầm trong Lê Hoa Viện, không thể ra ngoài, chung quanh đầy tai mắt, liên hệ với ngoài thế nào được?”

Phượng Hoàng Tinh Quân nói: “Ta phân ra một khối hồn phách, theo tơ hồn của cô trở về, ẩn giấu trên người cô, chỉ cô hành động.”

Ta gặt đầu như bằm tỏi.

Phượng Hoàng Tinh Quân nhìn hình ảnh hư ảo của Thương Quỳnh, đột ngột vươn tay, oán hận chém ả thành hai nửa.

Ta cũng không chịu thua, cũng đạp Tiêu Lăng ngã xuống đất, giẫm chân bao nhiêu cái để xả nỗi hận trong lòng.

Hai người cùng chung mối thù, gặp nhau hiểu nhau, kết thành hảo hữu.

Sư phụ ơi, lần đầu tiên trong đời con đi tính kế người ta, dưới sự giúp đỡ của quân sư đã bắt đầu rồi!

34. Chương 35: Hồ Điệp

Dùng tơ hồng, thu một mảnh hồng phách nhỏ nhỏ của Phượng Hoàng Tinh Quân lại, đặt trong linh thức, ta tiếp tục ngồi dưới gốc lê, nhúu chặt hai mày, lâm vào trầm tư.

Sống dưới nhân gian ngắn ngủi mấy trăm ngày còn dài hơn so với mấy ngàn năm trên Thiên Giới, đã thay đổi rất nhiều cách nhìn của ta đối với mọi thứ xung quanh.

Hài tử thoát nhìn nhu thuận hiểu chuyện chưa chắc đã là người tốt. Có khả năng là sói đội lột cừu, có khả năng là cừu bị sói điều khiển, hoặc cũng có thể là tim cừu đã bị tráo đổi bằng tim sói.

Ta cảm thấy biểu hiện của Phượng Hoàng Tinh Quân quá nhiệt tình, không dám hoàn toàn thành thật với nhau, đợi cân nhắc cẩn thận lại, y chưa chắc đã có thể tin tưởng, nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là y cho ta biết hai tin tức, một là Thương Quỳnh rất cần ta đến bổ hồn, hai là y với Tiêu Lăng và Thương Quỳnh không cùng một đực.

Ta trung với Thiên Giới, quan hệ với Tiêu Lăng lại xấu như vậy, rõ như ban ngày, Thương Quỳnh không cần phải người đến dò xét cũng biết. Nếu ai chọc ả mất hứng ả chắc chắn sẽ khiến tổ tông mười tám đời của kẻ đó cũng sống không yên ổn, nhưng lại bỏ mặc ta sống thoải mái nhàn nhã ở Lê Hoa Viện này, chuyện này nếu như không có nguyên nhân rõ ràng thì không thể nào xảy ra được.

Đơn thuần là giữ thể diện ốn đồ chơi mà Tiêu Lăng yêu thích thôi sao?

Nhớ đến cặp mắt xinh đẹp lạnh như băng của ả trên bảo tọa, giống như căn nuốt hết thảy khí phách vương giả, ta âm thầm lắc đầu, không nghĩ rằng ả coi trọng tình chị em hơn an nguy của Ma Giới, huống chi Tiêu Lăng còn có thể biến ta thành nguyên hình, khóa hồng phách lại mà đùa giỡn.

Thương Quỳnh là đang kiểm chế nanh vuốt, im lặng chờ đợi trong bóng đêm, đợi đầu của Nguyên Ma Thiên Quân đến tay rồi mới ra tay với ta, lợi dụng lực lượng của Nguyên Ma phá tan phong ấn của Thiên Giới, trèo lên đỉnh Tam Giới.

Khi Phượng Hoàng nhắc đến an nguy của sư phụ, biểu lộ rất không bình thường, giọng nói cũng cứng ngắt, giống như đang giấu diếm cái gì, khiến người ta không thể không sinh nghi.

Hai bên tranh phong, đều mong có lực lượng của ta, vậy thì ta liền theo bọn họ chơi đến cùng.

Có điều Phượng Hoàng Tinh Quân trước mặt tìm ta kết minh đối phó với hai chị em Thương Quỳnh, cũng là cho ta một cái thóp để nắm. Vạn nhất xảy ra điều gì, báo đến tai ma quân, y cũng sẽ phải theo ta xương cốt thành tro.

Mà Tiêu Lăng khí thế hung hăng càn quấy, nhục nhã thanh danh của sư phụ ta, thân thể của ta, thù này tất báo.

Tứ cố vô thân, bộ bộ kinh tâm.

Lựa chọn có rất nhiều, nhưng lựa chọn tốt nhất lại chỉ có một.

“Ngọc Dao tiên tử!” Xích Hổ tướng quân hét to, nghe như sấm sét.

Ta bừng tỉnh từ trong suy nghĩ, còn không biết giải quyết thế nào, mắt nhìn bốn xung quanh thấy cửa hơi mở, hần đứng bên ngoài, trong mắt không giấu được tàn khốc đang nhìn thẳng vào ta, giống như tóm được phạm nhân hung ác, vừa nhìn đã khiến người ta run rẩy rồi.

Xích Hổ tướng quân hồ nghi hỏi: “Cô ngồi dưới gốc lê không nhúc nhích đã ba canh giờ, đến tột cùng là đang suy tính cái gì?”

“Không có gì!” Ta nhìn sắc trời, mới phát hiện mình nghĩ có một vấn đề đã mất thời gian lâu như vậy, rất là xấu hổ, cuống quýt đứng dậy vuốt vạt áo, hỏi thị nữ vì sao không đóng chặt cửa.

Hần Loan nhìn cửa cổng lại nhìn ta, hình như cũng thấy khó hiểu: “Tiêu Lăng đại nhân có lệnh không được khóa cửa, nhưng nô tì đã đóng lại rồi mà, chắc là gió thổi cửa mở thôi.

Xích Hổ tướng quân khựng lại một lát, giải thích: “Lão tử phụng mệnh trông coi, sợ mẹ trẻ này quý kẻ đa đoan, mang lòng chầy trớn nên lúc nào cũng phải nhìn chăm chăm.”

Lần đầu tiên có người bảo ta quý kẻ đa đoan, ta rất là cảm kích.

Hắc Loan cau mày: “Tướng quân, không được đâu? Bọn ta thì không sao, chứ nữ nhân nhân gian với Thiên giới không thể tùy tiện xuất đầu lộ diện được.”

“Ông nhỏ vào, nhập gia tùy tục, có gì mà không được? Huống chi mẹ trẻ này bộ dạng cũng chẳng có gì hơn người, Tiêu Lăng đại nhân lại lệnh ta lúc nào cũng phải nhìn chăm chăm nàng, nhìn vài lần cũng không mất miếng thịt nào, có cái gì đáng ngại?” Xích Hổ ngăn người, thẹn quá hóa giận mà mắng ta vài tiếng, chuyển hướng chủ đề, chỉ vào ta nói: “Nàng ta vừa rồi mới ngồi yên suốt ba canh giờ, mắt nhìn phía trước, không động đậy tí nào, không phải tu luyện cũng không phải là ngủ, sau lưng lại động pháp lực, rất cổ quái.”

Vừa nãy dẫn hồn phách của Phượng Hoàng về, động ba phần pháp lực lại bị phát giác.

Ta chợt dạt lui về sau hai bước, trên mặt vẫn coi như trấn định.

Biểu cảm của Xích Hổ tướng quân rất khủng bố, giống như muốn tóm ta lôi đến cho Tiêu Lăng tra khảo.

Chỉ cần có tí gió thổi cỏ lay nào rơi vào tai tên hồ ly Tiêu Lăng kia, ta có đang nghĩ cái gì cũng không gạt được hẳn.

Đang chần chờ, giọng nói của Phượng Hoàng kịp thời xuất hiện trong đầu, y không chút do dự ra lệnh: “Khóc!”

Thời khắc nguy cấp có người hỗ trợ, ta không buồn nghĩ, nghe theo mệnh lệnh, dụi dụi mắt bắt đầu gào khóc.

Hắc Loan chờ người ra nhìn, Xích Hổ tròn mắt, đều sững sờ nhìn ta.

Phượng Hoàng cũng bị hù đến, chốc lát sau, y mắng ta bằng ngữ khí rất là ái ngại: “Cô thân là nữ tử, không thể khóc lê hoa đài vũ, điềm đạm đáng yêu một tí à? Không phải trẻ con ba tuổi, làm gì có cái kiểu khóc...không phong nhã như vậy?”

Ta bị mắng, vừa thấy oan ức vừa sợ, vừa khóc vừa ở trong linh thức hỏi: “Trước kia khi bị sư phụ phạt, ta đều khóc như vậy thôi. Làm thế nào để khóc tới lê hoa đài vũ, điềm đạm đáng yêu đây? Kính xin tiên sinh làm mẫu.”

“Ôi giới, là sư phụ cô chiều hư cô rồi!” Phượng Hoàng lắc đầu liên tục, chết cũng không chịu làm mẫu.

Ta tưởng tượng ra thân thể suy nhược của y, cùng với cảnh mưa rơi trên rừng hoa lê ở Giải Ưu Phong, cả hai kết hợp lại, vô sự tự thông, thế là tiếng khóc thu nhỏ rất nhiều, chỉ nghẹn ngào lau nước mắt.

Xích Hổ tướng quân lấp bắp hỏi: “Đang êm đẹp, cô khóc cái gì?”

Phượng Hoàng lập tức ra lệnh, ta chỉ nói theo y, nức nở đáp: “Nhớ nhà...”

Nữ hài tử bị bắt đến, giam cầm trong cô độc vì nhớ nhà mà ngồi im lặng, cố này dùng cũng hợp lý.

Xích Hổ hỏi lại: “Còn pháp lực?”

Ta tiếp tục lấp bắp theo lời Phượng Hoàng: “Trong phút chốc muốn gọi Thanh Loan bay về nhà, vươn tay ra lại không thấy ánh mặt trời, mới nhớ ra đây không phải Thiên Giới.”

“Đúng rồi, ở đây đã cố gắng làm cho giống với Thiên Giới lắm rồi,” Trên mặt Hắc Loan hiện ra chút không kiên nhẫn, rất nhanh khôi phục lại mặt mỉm cười ân cần, khuyên nhủ: “Tiên tử chớ khóc, coi chừng khóc tới hại thân thể. Cô xem viện này, thật là đẹp nha, Tiêu Lăng đại nhân phí không biết bao nhiêu tâm tư đâu. Khí hậu Ma giới vốn không tốt, sản vật khan hiếm, đất là trồng không lên được cây cỏ gì, để dẫn được ao nước ấm này để trồng cây, đã phải phái mấy ngàn người đào hơn mười dặm kênh, đặt ở bên ngoài, số công đấy có thể đổi được cả ngàn đầu heo đấy!”

Lục Uyên - vốn nghe thấy tiếng khóc mà vội vàng chạy tới, không hiểu mô tê gì, cũng chạy vào an ủi: “Đấy chính là bốn ngàn cái chân heo nướng đấy, đổi là ta cũng sướng chết, cô còn khóc cái gì?”

Thoạt nhìn nàng ta rất thèm thuồng.

Ma giới không phải là trần bảo vô số sao? Ta nghe thấy mà sưng sờ, quên cả khóc.

Phượng Hoàng trong đầu giải thích: “Ma Giới dựa vào sự tiến cống của các tộc và cướp đoạt khắp nơi mà sống, nhưng nhiều tiền vàng lại thiếu đồ ăn.”

Đây cũng chính là nguyên nhân lớn nhất khiến bọn chúng tâm tâm niệm niệm muốn xâm lấn Tam giới, cướp địa bàn.

Phượng Hoàng thấy ta lại ngẩn người, nhắc nhở: “Cô tốt xấu gì cũng là nữ tử, ngày thường không có việc gì thì ngắm gió trông mây rơi vài giọt lên, nhìn cỏ xem hoa ai oán viết vài câu thi từ, dựa cột thở ngán than dài một hai câu, diễm đạm đáng yêu như bông hoa trắng, như thế mới có bộ dạng của con tin chứ? Đừng lúc nào cũng giương nanh múa vuốt giống như hổ cái, cũng đừng dờ dẫm ngốc nghếch như đầu gỗ, nam nhân thích nhất là bộ dạng này. Cô xem biểu hiện của tên kia kìa, mềm mại hơn bao nhiêu chưa?”

Ta theo lời hẩn, nhìn vào hai mắt Xích Hồ tướng quân.

Bàn tay nắm đại đao của Xích Hồ khẽ buông lỏng, biểu lộ cũng nhu hòa chút ít, thấy ta nhìn hẩn thì vội vàng dời mắt, nói cứng: “Vô dụng, chỉ biết khóc! Tiểu viện do Tiêu Lăng đại nhân tự mình xây dựng, so với cái chỗ rách nát trên Thiên Giới kia thì thiếu cái gì chứ?”

Ta rụt rụt vai, kiểm lung tung ra một cái cớ, “ủy khuất” nói: “Có hoa không có bướm, có cá không có chim, sao gọi là hoàn mỹ được?”

Xích Hồ hừ một tiếng, xoay người đi luôn.

Lục Uyên với Hắc Loan tò mò bảo ta kể cho nghe về mỹ thực trên Thiên Giới, nghe đến mê mẩn.

Một lát sau, một thứ màu đỏ từ trên trời rớt xuống đầu ta.

Ta vội vã vươn tay đón lại, là một con vẹt đầu đỏ đuôi xanh cực to, trông cũng khá xinh đẹp, lông vũ thì mất trật tự đang gãy dựa trong hoảng loạn.

Giọng nói thô lỗ của Xích Hồ tướng quân truyền đến: “Đây là chim. Về sau cấm khóc sụt sụt trước mặt lão tử nữa!”

Sau đó là tiếng Viêm Hồ tức giận mắc: “Lão hồ chết tiệt, sao tự nhiên lấy vẹt của ta đi tặng người?”

Tiếp đến là tiếng gõ đầu bốp bốp rất nặng, Viêm Hồ nức nở nghẹn ngào hai cái sau đó không lên tiếng nữa.

Ta với vẹt bốn mắt nhìn nhau, sợ hết hồn.

Một lát sau, lại nghe thấy tiếng Xích Hồ ở ngoài cửa vọng vào: “Con chim này tên là Hồ Điệp” () Ôi tôi yêu bạn Hồ quá, thế là đủ chim đủ bướm luôn)

Hồ Điệp vỗ vỗ cánh với ta.

Ta: “Tạ... tạ ơn tướng quân...”

Ta thất hồn lạc phách, chân không chạm đất mà ôm lấy Hồ Điệp chạy về phòng, bảo thị nữ chuẩn bị đồ ăn thức uống.

Phượng Hoàng như đang suy nghĩ gì.

Hồ Điệp ăn uống no say, rửa rửa lông, cũng không sợ sệt, cảm kích cọ cọ ta, vui mừng dùng giọng nam nhân, học vẹt nói lời cảm ơn: “Hảo dâm phụ, hảo dâm phụ! Có còn muốn nữa hay không? Muốn nữa không? Gia có cho người sung sướng không? Có sung sướng không?”

Ta: “...”

35. Chương 36: Giả Chết

Lần đầu tiên trong đời ta nảy sinh xúc động muốn giết một con chim.

Hồ Điệp mở to con mắt thuần khiết, biểu cảm rất chi là vô tội.

Lục Uyên thâm tình vuốt ve lông của nó, ẩn ý đưa tình nói: “Đây là con vẹt nuôi trong phòng của Viêm Hồ, biết học chữ tử nói chuyện, giọng nói cũng giống như đức.”

Hồng Hạc ngược ngùng nói: “Chán ghét, sao lại đem hết khuê phòng bí sự của người ta ra mà nói hết thế này?”

Lục Uyên lập tức nhượng mảy, trừng nằng ta, cả giận nói: “Cái gì là khuê phòng bí sự của người? Rõ ràng là đại nhân nói với ta!”

Hồng Hạc đẩy nằng ta ra, nhào tới trước mặt Hồ Điệp, cãi lại: “Bằng bộ dáng này của người ấy à? Cũng không biết tự lấy gương mà soi, không biết xấu hổ!!”

Vốn đã nghe dưới Ma giới dân phong cởi mở, từ Thương Quỳnh trở xuống, tất cả đều không coi nam nữ chi phòng, tam tòng tứ đức ra cái gì.

Nhưng các nàng cũng quá không để ý đến mặt mũi của cái đứa tù phạm đến từ Thiên Giới bảo thủ này là ta đi...

“Khụ!” Ta nặng nề nhắc nhở một tiếng.

Bởi vì tính tình của ta quá tốt, tự giác thân phận của mình rất đáng xấu hổ, chưa bao giờ sai sử các nàng, cũng khinh thường đi nói với Tiêu Lăng, thành ra hai ả thị nữ không coi ta ra gì, tiếp tục tranh giành tình nhân, người một câu: Dâm đảng, ta một câu tiện nhân, cãi đến gà bay chó sủa.

Ta chán ghét nhìn Hồ Điệp, Hồ Điệp dường như phát giác nguy cơ, dốc sức liều mạng vỗ cánh, nịnh bợ nói với ta: “Người là tiểu yêu tinh mê chết người! Hồ lý lăng lơ! Xem gia thương người như thế nào!”

Vẹt chỉ bắt chước người, chứ không biết nói thật.

Hồ Điệp bản tính thuần khiết, chỉ là gần mực thì đen, bị tên háo sắc Viêm Hồ kia dạy hư, phân không ra trắng đen, chỉ cho là đang nịnh nọt ta.

Một phen nịnh nọt này, sớm muộn cũng chọc ta tức chết, ta ôm lấy Hồ Điệp, không để ý hai thị nữ ngăn cản khuyên can, đi ra cổng miện, nói với Xích Hổ tướng quân: “Con chim này, cứ trả về chủ cũ đi thôi!”

Xích Hổ tướng quân hí mắt, nhìn ta thật lâu, nhận lấy Hồ Điệp, ném cho quân lính bên cạnh, ra lệnh: “Đem nay lấy ra nhắm rượu!”

“Không!” Lục Uyên kêu như chết cha chết mẹ, cầu xin: “Đây là ái điều của Viêm Hồ, tướng quân dù có không thích cũng xin ngài tha mạng cho nó!”

Xích Hổ tướng quân rất ngang ngược, không thèm để ý đến nằng ta.

Hồ Điệp nhận ra sát cơ, tội nghiệp nhìn ta, cất tiếng kêu rên: “Ai yêu, á á, nó không chịu được nữa, tha cho nó, tha cho nó đi...”

Lục Uyên ngược ngùng đỏ hồng mặt.

Hồng Hạc lanh lợi hơn một tí, kéo ống tay áo của ta nói: “Tiên tử là người tốt, con vẹt này cũng bắt từ Thiên Giới xuống đây, là đồng hương với cô, chỉ là ở cùng với Viêm Hồ đại nhân đã lâu, ngôn ngữ vô lễ, sau này cô từ từ dạy bảo lại, nhất định sẽ trở thành một con chim quy củ đoan trang...”))))

“Đúng! Viêm Hồ đại nhân từng nói: ”Đồng hương gặp đồng hương, buông rèm lại hoan đàm“*mà! Lục Uyên cũng nhào ra, kéo cánh tay áo còn lại của ta, nịnh nọt nói: ”Tiên tử đoan trang vô cùng, về sau bọn nô tỳ sẽ dạy nó thi từ ca phú, cái gì mà “Kim thương ác chiến ba ngàn trận, dưới nền xông pha bảy tám nàng”* , đảm bảo nhã nhân lịch sự nha...”))))))))

Tiêu Lăng tuyển mấy thị nữ này, cũng là để chơi ta đúng không???

“Giữ nó lại!” Phượng Hoàng chẳng biết đã trầm mặc bao lâu đột nhiên lên tiếng trong đầu, ta lại cần hoảng sợ.

Đồng minh ra lệnh, ta không thể làm gì ngoài trừng mắt nhìn “đồng hương Thiên Giới” này nửa ngày, cuối cùng đoạt lại nó từ tay Xích Hổ, đang định cưỡng chế Hồng Hạc với Lục Uyên ném nó đến chỗ thật hẻo lánh, không được xuất hiện trước mặt ta.

Phượng Hoàng lại nói: “Đặt trong phòng!”

Ta nổi giận: “Con sắc điều này, giữ lại để làm gì?”

Phượng Hoàng cười hai tiếng, nói bằng giọng cao thâm khó dò: “Bản thân cô tự ngẫm lại đi!”

Ta lơ mơ cảm thấy y có ý khoe khoang, oán giận nói: “Đừng có học sư phụ ta cố làm ra vẻ huyền bí!”

Phượng Hoàng ngạo mạn đáp: “Là hẳn học ta!”

Ta rất ảo não, ta nghĩ ta nghĩ ta nghĩ, nghĩ vỡ đầu cũng không nghĩ ra con sắc điều này có ích chỗ nào?

Đêm đã khuya, bầu trời như một tấm vải đen sì, nhìn không ra màu sắc, không có mặt trăng sáng trong, không có sao sáng đầy trời, không có ve kêu quạ gáy, yên tĩnh im ắng. Trong không khí chỉ có mùi máu tanh hôi nhàn nhạt, xa xa thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng ai đó than khóc ỉ ôi.

Phượng Hoàng thấy ta còn chưa nghĩ ra được, đành phải nhắc: “Hiện tại Thương Quỳnh tin tưởng nhất chính là Đằng Xà và Hoa Vũ, tướng lĩnh mà Tiêu Lăng coi trọng nhất là Xích Hổ với Viêm Hồ, bốn tên này phải chú ý nhiều hơn.”

Ta nói: “Tơ hồn chỉ có thể dò xét kẻ yếu, bằng pháp lực của ta, trước mắt đừng nói Xích Hổ tướng quân mà ngay cả thân binh bên cạnh hẳn cũng không dò nổi cái gì.”

Phượng Hoàng kiên nhẫn giảng giải, rất có phong phạm giáo viên: “Viêm Hồ cấu kết với thị nữ trong Lê Hoa Viện, Hắc Loan xuất thân lại là thủ hạ của Thương Quỳnh, khéo léo đặt câu hỏi, đầu tư đào sâu phân tích, chắc chắn sẽ phát hiện ra dấu vết hữu ích. Cô có thể thả tơ hồn vào trong đầu con chim kia, thả nó bay ra khỏi Lê Hoa Viện, điều tra cảnh vật xung quanh.”

Chim chóc nhìn từ trên cao xuống, có thể tìm hiểu địa hình và phân bố quân lính xung quanh, quả là diệu kế.

Ta gật đầu, lĩnh giáo.

Phượng Hoàng rất hài lòng với thái độ khiêm tốn của ta, tiếp tục giảng giải: “Lí do thứ hai mà ta bảo cô giữ lại con vẹt ấy là...”

Y còn chưa dứt lời, Hắc Loan đã đi vào nói: “Mời Ngọc Dao tiên tử đi tắm.”

“Đợi tí nữa nói sau.” Ta sợ người khác sinh nghi, vội vàng lên tiếng, tắt tả đi theo.

Chuyển qua bức tường bình phong ở cổng, là hồ nước nóng xây bằng bạch ngọc, thị nữ quỳ ở một bên chờ ta đi tắm.

Lúc sắp cởi thắt lưng và cởi áo, ta nhớ tới trong đầu mình còn có hồn phách của Phượng Hoàng, giờ y với ta đã linh thức tương thông, ngũ giác tương liên, lúc tắm chắc chắn sẽ cảm giác được, há không xấu hổ.

Ta ngây ngẩn cả người, mặc kệ thị nữ ba thúc bốn thỉnh, không thể nhúc nhích.

Phượng Hoàng Tinh Quân ho khan vài tiếng, rất là mất tự nhiên: “Hôm nay ta gửi hồn trong cơ thể cô, bất kể cô thấy gì làm gì ta đều có thể cảm giác được... Cho nên nam nữ khác biệt, rất bất tiện, giữ lại con vẹt kia trong phòng cô chính là để những lúc thế này có thể chuyển hồn phách của ta sang người nó...”

Ta tắm rửa, tương đương với y tắm, cũng tương đương với y và ta cùng tắm...

“Chuyện đã đến nước này, phải làm thế nào cho phải?” Chuyện tắm rửa đã chuẩn bị xong hết, ba thị nữ sáu con mắt cùng nhìn chăm chăm vào ta, ta không thể dùng pháp lực, lại cũng không thể sai các nàng mang vẹt đến cùng tắm với ta được...

Phượng Hoàng Tinh Quân thở dài một tiếng, ai oán nói: “Cô coi như ta chết đi nha, chuyện hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không nhắc tới.”

Đám thị nữ tiến lên giúp ta cởi xiêm y.

Ta không có cách nào, thân thể cũng cứng ngắc lại.

Đang định gạt qua nước mấy cái, nghiêng răng cho qua cửa ải này.

Cửa Lê Hoa Viện đột ngột mở ra, phía sau bức tường bình phong truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, quay đầu nhìn lại là Tiêu Lăng mặc một bộ y phục màu đen, trên ống tay áo rộng thùng thình thêu tơ vàng, mang theo hơi rượu đứng dưới ánh đèn, hai mắt tối sầm nhìn chăm chăm vào ta trong bộ dạng quần áo nửa cởi nửa không.

“Ra... Đi ra ngoài!!!” Ta che ngực hét lên.

Tiêu Lăng nghiêng nghiêng đầu, chẳng thèm để ý, nói giễu cợt: “Da thịt ở bất kể chỗ nào trên người nàng, có chỗ nào mà ta chưa sờ qua, chưa xem qua? Nói ra lại để ta sờ lại nào!”

Ba thị nữ rất “lanh lợi hiểu chuyện”, lập tức lui ra ngoài.

Tiêu Lăng cúi xuống quan ngọc trên châu hoa lệ, một đầu tóc dài đen như mực xõa xuống, trong bóng đêm thâm sâu như một con báo lưỡi biếng, nhưng chim ưng về tổ, thu lại móng vuốt, chậm chậm bước lại phía ta.

Ta thất kinh, lùi vào góc sâu nhất của hồ tắm.

Tiêu Lăng không nhanh không chậm, cởi áo choàng bằng da chồn đen trên vai xuống, ngồi ở bên cạnh ao chầm chọc nói: “Cặp mắt trong veo như nước của nàng kia không tròng người nữa à?”

Ta hận không thể kéo cả đầu mình xuống nước.

Tiêu Lăng tiếp tục không buông tha ta, cười nói: “Hay là chỉ có lúc hầu hạ gia, nàng mới tròng người?”

“Phượng Hoàng...” Ta cầu cứu ở trong đầu.

Phượng Hoàng Tinh Quân còn đang giả chết.

“Đồng minh à...” Ta tiếp tục cầu cứu.

Phượng Hoàng Tinh Quân vẫn đang tiếp tục giả chết.

Tiêu Lăng ngoắc ngoắc ngón tay về phía ta: “Tới đây!”

Ta tiến thối lưỡng nan.

Tiêu Lăng cúi xuống đai lưng thật dài, vung trong không trung, đai lưng linh hoạt như tay hắc duỗi ra cuốn lên eo của ta, hung hăng kéo đến bên cạnh bờ, ôm ta vào lòng, vội vàng mà hôn xuống, dục vọng nóng bỏng đột kích, giống hệt như cái đêm khùng bỏ kia.

“Cứu mạng!” Ta hoảng sợ giãy dụa trong nước.

Phượng Hoàng Tinh Quân đang giả chết rốt cuộc mở miệng, nói bằng giọng trắng sứt chặt cổ tay: “Ta đã chết, chuyện hôm nay, cấm cô nhắc lại!”

36. Chương 37: Tôn Nghiêm

Tiêu Lăng sớm không tới, muộn không tới, lại đến đúng vào lúc này...

Đối với cùng một người, đau mãi cũng thành quen, chẳng khác cảm giác bị chó nhỏ nhà Phục Hổ tiên nhân đuổi theo cắn hồi còn bé là mấy. Ta có thể rất tỉnh táo chờ đợi đến khi thời khắc báo thù tới.

Thế nhưng mà, giờ trên người còn có Phượng Hoàng, không giống với trước kia nữa rồi.

Hồn phách tương liên, hắc chẳng những đang nhìn, đang nghe mà còn cảm nhận được thời khắc ta chịu những sỉ nhục này.

Ta cảm thấy như cả thế giới này đã trở về lúc hỗn độn thời bàn cổ khai thiên lập địa.

Suốt trận mây gió vần vũ, ta yên lặng nhìn chăm chăm vào bức phù điêu hình phượng hoàng bay bằng bạch ngọc trang trí trên tường hồ tắm, tưởng tượng ra tốc độ nào mới ngăn chặn được Tiêu Lăng, lực đạo nào mới có thể khiến đầu hắc võ tan, lại nhớ tới mấy lần sư phụ liều chết thực hiện sứ mệnh duy trì Thiên Đạo, thật vất vả mới đề xuống được dục vọng trong đầu.

Hoa y màu đen chậm rãi trượt xuống, rơi xuống trong nước hồ trong vắt, nhẹ nhàng trôi nổi, Tiêu Lăng ôm ta nhập vào trong hồ, cặp mắt đỏ sẫm mơ màng trong sương mù, bọt nước bắn lên trên người ta, lướt qua hai gò má, giống như nước mắt.

Mấy ngọn đèn lưu ly, soi rọi cho xung quanh sáng như ban ngày.

Thăng thần đối mặt, lần đầu tiên trong đời ta trông thấy thân thể của hắc dưới ánh sáng.

Ma Giới ít khi thấy được ánh mặt trời, màu da của hắc cũng trắng nõn giống như đại bộ phận Ma tộc, không có huyết sắc, thân thể luyện võ khiến toàn thân rắn chắc, tràn đầy tính xâm lược. Dung mạo tương tự, thân thể tương tự lại khiến ta bất giác so sánh hắc với sư phụ, sau đó không thể không thừa nhận, hắc vạm vỡ và rắn rỏi hơn.

Thế nhưng...

Vòng tay ôm ấp của sư phụ là dòng nước ôn nhu dịu dàng, dòng nước nhỏ chảy suốt mấy ngàn mấy vạn năm không ngừng.

Vòng tay ôm ấp của Tiêu Lăng là ngọn lửa tràn ngập tính xâm lược, nóng nảy và bỏng rẫy, lập tức cuốn phăng hết thảy...

Ta hiểu rất rõ mình yêu thích cái gì.

Tiêu Lăng kéo tay của ta qua, nhẹ mút đầu ngón tay vào miệng, đột nhiên há mồm, răng thăm dò cắn một cái, sau đó không kiềm chế được lại vươn đầu lưỡi vẽ vài vòng trong lòng bàn tay, hỏa diễm trong mắt lại càng tăng lên, tựa hồ hận không thể nuốt ta vào bụng.

Ta dùng sức rút tay lại, trong lúc lơ đãng toát ra một tia khiếp đảm.

Tiêu Lăng như thợ săn phát hiện sơ hở, môi vẽ lên một đường cong xinh đẹp, cười như vô tình hỏi: “Nàng không phải hận ta tận xương sao, vì sao lại lùi bước?”

Trong thân thể nhiều ra hồn phách của một nam nhân, lại phải cùng một nam nhân khác làm chuyện vợ chồng, là áp lực tâm lý cỡ nào chứ?

Ta cắn môi không dám để bại lộ hành tung của Phượng Hoàng, khóc không ra nước mắt, còn phải giả vờ như không có việc gì.

Tiêu Lăng trầm mặc nhìn ta, ánh mắt sắc bén như có thể nhìn thấu hết thảy.

Ta kiên trì tiếp tục giả vờ trấn định.

Tiêu Lăng thở dài, lát sau lại nở nụ cười, hắc cúi đầu hỏi: “Nghe nói... nàng khóc? Nhớ nhà?”

Thì ra tên này cố ý đến để quay về chế giễu ta đấy!

Ta ngẩng cao đầu, phủ nhận một cách vô cùng bình tĩnh: “Không có!”

Tiêu Lăng hơi ngẩn ra, lập tức thay bằng vẻ trêu tức ngày xưa, gõ đầu ta nói: “Khóc lên đi, vì phụ lại không cười nàng, làm gì phải làm vệt chết mạnh miệng, muốn gia an ủi nàng không?”

Ta gạt tay hắc ra, cười lạnh phản kích: “Giữ lại an ủi thông cảm của người cho người khác đi. Cho dù chết ta cũng sẽ không rót một giọt nước mắt nào trước mặt người!”

Phượng Hoàng vội vàng kêu lên trong đầu ta: “Ôi giới ơi, trước cô cứ mềm mỏng một tí đi, sau này cũng dễ thương lượng a~”

Ta cả giận nói: “Người chết không được nói chuyện!”

Tiêu Lăng cười nhạo vài tiếng, lười nhác vỗ tay: “Nói hay lắm, tiểu A Dao thật có chí khí, hi vọng nàng sau này có thể nhớ kỹ những lời nàng đã nói nhé, đừng có cầu xin ta.”

Ta thấy cái vẻ mặt mèo vờn chuột của hắn đã ẩn ẩn ba phần phát hỏa, ngang nhiên nói: “Tất nhiên rồi!”

Tiêu Lăng nâng cằm lên, thỏa mãn gật đầu, ra tay mạnh mẽ, bắt lấy thân thể ta hung hăng đè xuống bên hồ tắm, sau đó thân thể hắn cũng kề sát vào ta, thổi khí bên tai, nói mập mờ: “Trước thị tắm cái đã, nhớ rõ không được cầu xin ta.”

Hắn dùng đầu gối đẩy hai chân của ta ra, tay phải đè chặt lấy vòng eo đang vặn vẹo, thở hào hển, đầu ngón tay của bàn tay trái lần theo eo đi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve đặt lên vị trí hình xăm nơi gốc đùi, hơi dừng lại, vòng vo qua lại nơi chính giữa hai chân, ở vị trí mẫn cảm nhất mà xoa mạnh một cái.

Cảm giác đau đớn trộn lẫn ngưỡng ngưỡng khiến ta không nhịn được mà hét lên một tiếng.

Môi Tiêu Lăng khẽ liếm lấy vành tai của ta, dùng thanh âm hấp dẫn như ác ma, ôn nhu nói: “Nếu nàng cầu xin, ta sẽ lập tức buông tha nàng.”

Phượng Hoàng so với ta thỏa hiệp còn nhanh hơn, hắn thất kinh nói: “Mau cầu xin hắn.”

Ta xoay mặt vào vách tường bằng ngọc thạch ẩm áp, rưng rưng lắc đầu, lớn tiếng đáp: “Không cầu!”

Ta biết rõ, nếu cầu hắn, có lẽ ta có thể đổi lấy một lúc bình an, nhưng cũng sẽ biến tất cả tự tôn mà ta đã phải đau khổ duy trì thành mây khói.

Trong dòng nước ẩm áp, đầu ngón tay của Tiêu Lăng dần dần xâm nhập, vuốt ve, ma sát, xoay tròn.

Không có đau đớn như lần thứ nhất, mà biến thành cảm giác tê dại tràn ngập nhục nhã, cảm giác này rất kì quái khó có thể miêu tả được, giống như một cái bẫy rập tinh diệu, chưa mỗi nhử thơm ngon chỉ đợi con mồi ngã vào trong đó.

Ta bắt đầu điên cuồng giãy dụa, muốn thoát ra khỏi cái bẫy này, nhưng lần nào cũng bị bàn tay vô tình dùng sức kéo trở về, tổn công vô ích lại đổi lấy đùa giỡn và trả thù ác liệt hơn.

“Muốn khóc sao?” Hắn kề sát mặt vào ta, đồng tình khuyên bảo: “Ta đối xử với nàng thâm tình một lòng, nàng chỉ cần dùng miệng anh đào nhỏ xinh đẹp của nàng nói ra ba từ đơn giản kia, ta lập tức dừng tay.”

Phượng Hoàng sắp sụp đổ rồi, cầu khẩn: “Bà cô ơi, mau cầu hắn đi, ta không muốn làm cá trong chậu bị liên lụy!”

Ta chần chờ một lát, khẽ cắn môi, từ từ nhắm hai mắt kêu lên: “Ta hận ngươi!”

Tiêu Lăng biến sắc, ngón tay thứ hai mạnh mẽ đâm vào, khoái cảm đáng sợ ập tới, mỗi nhử trong bẫy lại tăng thêm, ta dốc sức liều mạng khép lại hai chân để chống lại thứ khoái cảm nhục nhã này, lại không thể nào đuổi được cái bẫy đó ra khỏi thân thể.

Phượng Hoàng đáng thương rên một tiếng, vùng vẫy giãy chết: “Ngọc Dao...”

Ta sợ chính mình sẽ nảy sinh ý khác, dốc sức liều mạng hét lên: “Ta hận ngươi! Cả đời hận ngươi! Ta vĩnh viễn vẫn hận ngươi tận xương! Vĩnh viễn không thay đổi!”

“Được... hahahaha...” Tiếng cười của Tiêu Lăng cô đơn như cảnh vật trong bóng đêm, lại khiến ta hơi kinh ngạc, qua giây lát, hắn kiên quyết nói bằng giọng dữ tợn: “Thế cũng tốt, nàng cứ vĩnh viễn hận ta đi, hận cả đời!”

Hắn rút ngón tay ra, một thứ càng lớn càng nóng rực hơn thuận thế mà vào, đâm tới tận gốc rễ.

Sự tình đã đến nước này, đã không còn cách nào xoay chuyển nữa.

Phượng Hoàng im bật.

Ta thần thờ nằm sấp xuống, cắn chặt răng không phát ra một âm thanh nào, thân thể lay động theo cử động của hắn, chỉ là ngẫu nhiên sẽ có phản ứng tự nhiên theo khoái cảm ập tới, không khống chế được bản thân mà run rẩy một chút. Mỗi lần hắn rời khỏi ta, ta đều thở ra, cho rằng hết thủy đã xong, thế nhưng

không bao lâu lại giống như con thỏ bị nướng dưới bếp lò nhỏ lửa, thân thể bị lật lên, tiếp tục đón nhận một đợt giày vò khác, giống như mãi mãi không có kết thúc.

“Hận, ta hận...”

Trên thân bị hôn điên cuồng, in xuống vô số vết hôn hồng rực kiêu diễm.

Hơi nước lượn lơ, cả phòng lả lướt xuân sắc, kết hợp chặt chẽ nhất, nhưng bọn ta không thấy vẻ mặt của nhau. Trong không khí chỉ có tiếng hân rên rỉ, tiếng ta thở dốc, còn có tiếng nước chảy, tiếng nước vỗ nhẹ vào bờ bắn lên bọt nước. Hân ôm chặt ta, kề sát vào ta, đầu ngón tay in hân lên chỗ khuỷu tay ta mấy vết tím xanh.

Ta lẳng lặng nằm dưới thân hân, yên lặng thừa nhận.

Thời gian trôi chậm chạp, một cái chớp mắt đã ngàn năm...

37. Chương 38: Thuần Phục Chim Ưng

Không biết ta đã hôn mê từ bao giờ, tỉnh lại đã là sáng sớm.

Mở mắt ra là giường bát bảo điêu khắc trên cẩm di thú, vươn tay ra là chạm tới rèm lụa phong lan tím nhạt, khe nhích người, chỉ thấy toàn thân đau nhức, hít thở sâu một hơi, ngửi được trong không khí là mùi hương an thần hòa lẫn với hương hoa lê thơm nhàn nhạt.

Ta mơ mơ màng màng chui ra khỏi chăn ấm áp, xoa xoa mắt lần nữa, đã thấy chỗ bên cửa sổ có chút nắng sớm hiem hoi, một nam tử áo trắng đứng yên ở đó, ánh sáng nhàn nhạt, chiếu rọi bóng lưng hoàn mỹ vô khuyết, tóc dài như gấm dùng một chiếc móc trâm đơn giản vén lên nhẹ nhàng phiêu diêu theo gió. Trong áo choàng rộng thùng thình, hân ưu nhã nâng lên cổ tay vuốt ve một con chim cực lớn, khoe môi khe mỉm cười, ôn nhu vô cùng.

“Sư phụ...” Ta vẫn còn đang ở trong mộng.

Nam tử xoay người lại, hai con ngươi đỏ sậm như máu, trên trán có một chấm chu sa, toàn thân bao phủ bởi khí thế ác liệt và tàn bạo.

Mộng đẹp vỡ tan tành.

Ta nhắm chặt mắt lại, rồi lần nữa mở mắt ra, sau đó lấy chăn mền trùm lấy đầu, cuộn mình thành một đoàn không muốn đối mặt với sự thật này.

“Nàng tỉnh rồi à?” Tiêu Lăng chậm rãi đi tới.

Ta không muốn nhìn thấy mặt hân.

Tiêu Lăng ôm cả cuộn chăn tròn vo, mập mờ nói: “Là ta giúp nàng vệ sinh thân thể, đổi quần áo trong.

“Cút!” Ta không muốn nói nhảm với hân.

Tiêu Lăng cách qua chăn mền sờ soạng mấy cái rồi chậm chậm rời đi, sau đó lại một mình đứng một bên lăm bầm lâu bầu cái gì.

Đã qua rất lâu, ta thò đầu ra từ trong chăn để thông khí, thuận tiện dò xét tình hình. Đã thấy hân cầm thức ăn cho chim, hào hứng bưng bưng chơi đùa với Hồ Điệp, dạy nói nói: “A Dao là đồ ngốc! A Dao là đồ ngốc!”

“A Dao là đồ ngốc. A Dao là đồ ngốc! Dâm phụ ngốc!” Hồ Điệp học rất hăng say: “A Dao thích nhất Tiêu Lăng, A Dao không có Tiêu Lăng sẽ không sống được!”

Tên khốn kia dạy con vệt này cái quái gì vậy?

Ta trợn mắt há mồm, sau đó tiện tay nhắc gối đầu lên, ném về phía con sắc điệu Hồ Điệp bại hoại thanh danh của ta, Hồ Điệp chấn kinh, vỗ cánh phành phạch bay lên, trong miệng cả kinh kêu: “Hảo dâm phụ, đợi gia mang thương đến đại chiến với người ba trăm hiệp!”

Tiêu Lăng ôm bụng cười to.

Ta không thích ăn cười như vậy, bởi vì rất giống sư phụ, liền chán ghét xoay người sang chỗ khác.

Tiêu Lăng cứng rắn nắm chặt cầm của ta kéo về, bắt buộc ta bốn mắt đối diện với hắn, đến khi chớp mũi chạm vào nhau, hắn mới nhếch môi, lộ ra hàm răng ác ma, uy hiếp: “Ta sống trên vạn năm chưa bao giờ thất thủ bất cứ thứ gì ta muốn, nàng cũng sẽ không ngoại lệ.”

Vò đã mẻ lại sứ, ta ngồi thẳng lưng, lấy cứng đối cứng, cười lạnh: “Người ngoài việc cưỡng bức ra thì còn có thủ đoạn gì? Lại đây đi, thân thể cho người là được, muốn chơi như thế nào thì chơi thế ấy!”

Tiêu Lăng đang hô hấp đều đều đột ngột cứng lại.

Ta châm chọc nói: “Hiện tại không muốn sao? Hay buổi tối lại đến?”

Tiêu Lăng cả giận nói: “Đủ rồi! Nàng bây giờ chỉ là món đồ chơi không hơn, không khác kỹ nữ trong thanh lâu là bao, tự hiểu rõ bổn phận của mình đi! Không được chống đối chủ nhân.”

Ta rất trấn định đáp hắn: “Không sao, người coi ta là đồ chơi, ta cũng có thể coi người là trai lơ, chà bộ dạng cũng rất dễ nhìn, giá chắc không rẻ đâu!”

“Trai... trai lơ?” Tiêu Lăng trợn mắt há mồm, nổi giận đùng đùng: “Nàng học mấy thứ chết tiệt ấy ở đâu?”

Đọc trong sách cấm “Tình sử của công chúa phong lưu” mà Chu Thiệu lên tàng trữ chứ đâu, ta bình tĩnh ngậm miệng, nhất quyết không nói cho hắn.

Tiêu Lăng điển hình là loại chỉ cho quan phóng hỏa không cho dân đốt đèn, hắn mắng ta, nhục mạ ta bao nhiêu lần như vậy, chỉ bị chửi một câu là trai lơ đã tức giận đến mắt sắp phun lửa rồi, đúng là đồ hẹp hòi. Hắn không thu được đáp án từ ta, ánh mắt lại quét về phía con vệt nói mấy câu dâm uế luôn mồm kia, giận cá chém thớt: “Súc sinh nhà Viêm Hồ thật đáng ghét!”

Ta đổ thêm dầu vào lửa: “Đủ rồi đi, nó có súc sinh cũng không súc sinh như người!”

Các khớp ngón tay của Tiêu Lăng bị siết lại kêu răng rắc, tựa hồ muốn vặt cả đầu ta xuống. Hắn chăm chăm nhìn sâu vào mắt ta, nhin lại nhin, bỗng nhiên híp mắt cười rộ lên, cả người cũng hòa hoãn hơn, nộ khí tan thành mây khói, lạnh nhạt nói: “Biết rõ ta mà tức giận sẽ muốn nàng, nàng còn ba lần bốn lượt chọc giận ta, không phải là nàng lưu luyến thân thể ta muốn thêm vài lần nữa đấy chứ?”

Ta cứng lại rồi, nhất thời tìm không ra lời nào để phản bác.

Tiêu Lăng toàn thắng, cười ha hả bước đi,

Ta phiến não đắm xuống chán mèn.

Đội Tiêu Lăng đi xa, Phượng Hoàng rốt cục cũng thò đầu ra trong linh thức, u oán nói: “Ngọc Dao tiên tử, ta hại cô lắm rồi!”

Ta đồng tình sâu sắc với những gì tên “người chết” này phải chịu: “Là chúng ta bị Tiêu Lăng hại lắm rồi!”

Chuyện xảy ra hôm qua cực kỳ đáng hổ thẹn, cả hai đều rất ăn ý mà không nhắc lại.

Phượng Hoàng dạy dỗ: “Cành hương bồ yếu mềm, dù gãy cũng không nát, cô vì sao hôm qua không tạm thời nhân nhượng? Như ta với Thương Quỳnh vậy, tạm thời nịnh nọt, đã tìm được đường sống, vì sao còn phải lành làm gáo vỡ làm muối với hắn?”

Ta khẽ lắc đầu, hỏi Phượng Hoàng: “Người thấy chim ưng thuần hóa bao giờ chưa?”

Phượng Hoàng nói: “Tất nhiên là thấy rồi!”

“Sau khi bắt được chim ưng về, người thuần hóa nó chắc chắn phải mài bớt dã tính của nó, trước dùng đói khát để đe dọa, khiến nó sợ hãi chịu thua, sau lại bố thí cho nó đồ ăn hấp dẫn để nó khuất phục, một nhu một cương, từng bước từng đến khi hùng ưng thần phục triệt để rồi thì nó đã biến thành nô lệ, không dám cãi lại bất cứ mệnh lệnh nào của người thuần hóa nó.” Ta đứng lên, vươn tay ra gọi Hồ Điệp bị dọa mất mật trở về, vuốt bộ lông xinh đẹp của nó, kiên quyết nói: “Tiêu Lăng không giống Thương Quỳnh, hắn chính là một kẻ thuần phục cực kì có kiên nhẫn, mục đích hắn bắt ta cầu xin cũng chính là vì để ta thần phục, hắn

biết rõ chuyện mở miệng cầu xin này có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, có hai liền có ba, đến khi ta nếm được ngon ngọt rồi, sẽ đến giai đoạn càng cầu xin được càng nhiều, dần dần quen, dần dần ỷ lại vào những gì hần bố thí cho. Rốt cục sẽ khiến ý chí của ta cũng sẽ mềm yếu như chim ưng bị thuần hóa, lấy ý thức phục tùng ấy khắc sâu vào trong xương tủy ta, hóa thành bản tính.”

Ta từ lâu đã ý thức được, Tiêu Lãng giỏi nhất là dạy dỗ thuần dưỡng, nếu không muốn cả thể xác lẫn tinh thần đều trở thành nô lệ của hần thì nhất định phải như con hùng ưng cao ngạo nhất, thà chết chứ không chịu khuất phục, tuyệt đối không được cúi đầu trước bất cứ uy hiếp nào của hần, một lần cũng không được.

Phượng Hoàng trầm mặc, rất lâu, rất lâu, từ sâu trong óc truyền đến một tiếng thở dài thật sâu: “Kể nào cúi đầu trước sẽ thua trước, cô đúng!”

Ta thả ra ba sợi tơ hồn, cuốn lấy mảnh hồn phách của y, chậm rãi chuyển về phía Hồ Điệp, dung nhập vào trong người nó, trước khi đi, ta nhìn không được dặn dò: “Về sau có chuyện gì hãy nói thẳng, đừng có mập mờ mà mập mờ, đến lúc muốn nói lại chậm, vốn dĩ người không phải chịu nhục nhã như thế cùng ta.”

Phượng Hoàng có chút uể oải: “Đánh chết ta cũng sẽ không trông mong gì vào đầu óc của cô nữa.”

Trận chiến mở màn của quân đồng minh thất bại thảm hại khiến cho lòng tin của hần cũng sụt giảm nghiêm trọng, có điều xét trên vai vế tuổi tác, ra rất có giáo dưỡng không dám chọc trái tim nhỏ bé của y, chỉ dặn dò cẩn thận: “Hết thủy phải coi chừng.”

Hồ Điệp cảm thấy có cái gì nhập vào cơ thể, không thoải mái vặn vẹo đầu bay ra ngoài cửa lớn tiếng kêu: “Hay cho tiểu tiện nhân trốn chồng đi trộm lang nhà người, kêu sung sướng như vậy, cũng không sợ tên rùa đen tướng công kia nhà người thương tâm à?”

Ta chạy ra ngoài đuổi theo, vừa kịp thấy phó tướng bên cạnh Xích Hổ tướng quân trừng lớn mắt, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Hồ Điệp, rút mạnh bảo kiếm bên hông ra, chạy đi như bay.

Hần hình như là con rùa đen thành tinh.

Hồ Điệp bay lượn trên không, tiếp tục vui sướng gọi lên: “A Dao là đồ ngốc, A Dao yêu nhất Tiêu Lãng, A Dao thích nhất Tiêu Lãng, A Dao không có Tiêu Lãng thì không sống được!”

Thanh âm thanh thúy vang vọng khắp trời cao.

38. Chương 39: Ân Oán

Ta niệm chú gọi gió, xoáy thành một sợi dây thừng thật dài, xoáy mấy cái trên không trung, trói chặt con Hồ Điệp thiếu giáo dục kia lại, rơi xuống trong tay sau đó lôi xềnh xệch nó về phòng đóng cửa lại, đưa tơ hồn xâm nhập vào trong cơ thể nó, dung nhập cùng với hồn phách của Phượng Hoàng.

Phượng Hoàng: “Làm cho bản thể của con vẹt này bất tỉnh một lúc đi, tiện cho ta đi điều tra.”

Ta hiểu ý, lập tức quơ lấy giá cắm nến bằng vàng trên mặt bàn, rất vui sướng nện xuống đầu con tiện điều này một cái.

Hồ Điệp không rên lấy một tiếng, cả người làm thành thành hình chữ đại - hai cánh với hai cẳng duỗi thẳng ngã xuống bàn, trên ốt hình như xuất hiện vô số ngôi sao nhỏ màu vàng quay quay...

Một lát sau, nó giãy dụa lồm cồm bò dậy, hung hăng mổ lên mu bàn tay ta một cái, bị phần găm lên: “Đau chết mất! Ngọc Dao, cái đồ ngốc nhà cô! Muốn giết ta à?”

Ta vội chụp lấy mu bàn tay bị đau, chờ ra một lúc, mới nghĩ ra là bây giờ đánh vẹt cũng có nghĩa là đánh y.

Phượng Hoàng dùng cánh che lấy cục u sưng vù trên đầu, u oán nhìn ta làm ta xấu hổ không thôi, sau đó giương cánh bay cao, mới bay đến cửa chính đã bị một hòn đá của Xích Hổ tướng quân ném cho rớt bịch xuống đất. Hần như tranh công hơn hổ mang chim đến trả cho ta, dặn dò: “Chăm lo cẩn thận vào, đừng để nó chạy!”

Ta: “...Cảm ơn.”

Lúc đón lấy Hồ Điệp lỡ đụng phải tay của Xích Hổ tướng quân, khuôn mặt đen của hắn hơi cứng lại một lát, trước lúc rời đi còn lặng lẽ quay đầu lại nhìn ta mấy lần, rốt cục xoay người lại bảo ta: “Cô đừng có tiếp tục chống đối với Tiêu Lăng đại nhân nữa, Thương Quỳnh đại nhân cũng sắp hết mất kiên nhẫn rồi, nghe nói nàng ta muốn đích thân ra tay, tiếp tục cứng đầu quật cường sẽ không có quả ngon ăn đâu.”

Ta thừa cơ đem câu hỏi đã giấu trong lòng bao lâu nay quăng ra cho hắn: “Cùng là huynh muội, Thương Quỳnh thiện võ, Tiêu Lăng thiện mưu, cả hai tương xứng, vì sao Ma Giới lại tôn xưng Thương Quỳnh?”

“Mấy chuyện này ta không dám bàn luận bừa bãi” Xích Hổ tướng quân lạnh lùng quét mắt qua ta một cái: “Vạn năm trước khi Nguyên Ma Thiên Quân rời đi, Thương Quỳnh diện hạ vì là nữ tử nên lực lượng được kế thừa cũng là ít nhất, thậm chí còn không bằng một ma tướng cấp cao, ba ngàn năm về sau, nàng lại lai lên ngôi cửu ngũ chí tôn, đây không phải chỉ bằng dung mạo xinh đẹp mà làm được. Ma Giới hôm nay không có một kẻ nào dám làm trái mệnh lệnh của nàng, U Minh đại nhân đã bị nhốt với Tiêu Lăng đại nhân bấy giờ cũng không phải ngoại lệ.”

Vô luận thế gian hay trời cao, Ma giới hay Yêu giới, kẻ thành nghiệp lớn đều phải trả giá vô cùng đắt, mà nữ nhân thành nghiệp lớn thì còn phải trả giá gấp bội so với nam nhân. Chỉ là dưới vầng hào quang thành công chói mắt của các nàng tất cả mọi người không nhìn được đến những gì mà các nàng đã phải trả giá.

Phượng Hoàng mới bị đánh đến đầu óc choáng váng tỉnh lại trong lòng ta, đợi Xích Hổ tướng quân đi xa rồi mới thấp giọng nói: “Còn một điều nữa mà hắn không dám đề cập, Thương Quỳnh là huyết thống nửa ma nửa yêu, Yêu tộc xưa nay vốn thông hôn với Ma tộc, hết sức quen thuộc, U Minh là huyết thống nửa ma nửa người, Nhân tộc với Ma tộc vốn không đi chung một con đường, chỉ có Tiêu Lăng là huyết thống nửa ma nửa tiên, Thiên Giới là tử địch của Ma giới, so ra, ma nhân dù thế nào cũng có khúc mắc trong lòng đối với hắn ta, khó có thể toàn lực ủng hộ, lập trường của hắn ta cũng rất phức tạp, để tránh xung đột với huynh tỷ, vẫn một mực lui về sau, trở thành phụ tá của Ma giới.

Ta hỏi: “Ngài cho rằng Tiêu Lăng không cam lòng?”

Phượng Hoàng cười nhẹ: “Ta không biết Tiêu Lăng, lại hiểu rõ Thương Quỳnh, nữ nhân này máu làm bằng băng, trong lòng không có tình cảm, chỉ có được mất. Tất cả chướng ngại vật cản đường ả đều hủy diệt hết, dù là anh em ruột cũng không phải ngoại lệ.

Ta nói: “Bọn chúng sẽ không trở mặt dễ dàng đâu.”

“Còn có...” Cặp con ngươi của Phượng Hoàng hơi co rụt lại, có vẻ như khó mở miệng: “Có một chuyện ta vẫn không nói rõ ràng với cô. Thật ra... ân oán giữa Cẩn Du và Tiêu Lăng ta cũng có biết một ít.”

Ta cảm thấy hắn không biết gì mới là chuyện kỳ quái, chẳng qua muốn biết hắn gạt ta vì mục đích gì.

Phượng Hoàng đuổi cánh ra, vỗ vỗ đầu ta, rất có phong phạm trưởng bối, nói: “A Dao ngoan, cô có biết Cẩn Du với Tiêu Lăng là song sinh? Diệu Âm tiên tử trước khi sinh ra Tiêu Lăng đã bị diên một nửa rồi, vẫn luôn tìm cái chết, muốn mượn cách này để giết chết Tiêu Lăng, nhưng Độ Ách tiên tử tính ra trong bụng của nàng vẫn còn có Cẩn Du, cũng kết luận người này có thể kế thừa sứ mệnh trừ ma, mọi cách khuyên bảo mới bất đắc dĩ để nàng sinh cả hai ra.

Ta nói: “Sư phụ là Diệu Âm tiên tử Thiện, Tiêu Lăng là Nguyên Ma Thiên Quân Ác!”

Phượng Hoàng híp mắt, sa vào trong kí ức, cảm thán: “Tiêu Lăng có cặp con ngươi màu máu giống như Nguyên Ma Thiên Quân, ma khí bao trùm toàn thân, Diệu Âm tiên tử vừa nhìn thấy hài tử liền hoàn toàn điên cuồng, bóp chết hắn tại chỗ vớt xuống Nam Thiên Môn. Cẩn Du phải chứng kiến cảnh mẫu thân nổi điên giết con, có lẽ cũng chịu không ít ảnh hưởng, tính tình trở nên quái gở lạnh lùng.”

Phượng Hoàng tiếc nuối nói: “Khi đó chúng ta mới biết Tam Ma hoàn toàn kế thừa đặc điểm của Nguyên Ma Thiên Quân, do Tham Sân Si sinh ra, thân thể chỉ là vật dẫn, linh hồn lại bắt tử bắt diệt, tất cả Thiên giới vô cùng hối hận vì đã không triệt để phong ấn hắn.”

Một cặp song sinh, tính cách và lập trường hoàn toàn bất đồng, nhân sinh cũng bất đồng.

Phượng Hoàng tiếp tục nói: “Từ lúc bọn họ ra đời đã căm hận lẫn nhau, đây là ván cờ chém giết không có hồi kết.”

Ta nhớ tới khi Tiêu Lăng bị thương nặng tựa hồ ăn khớp với thời điểm sư phụ biến mất, trong lòng căng thẳng, đang muốn đặt câu hỏi.

Phượng Hoàng khẳng định: “Có thể làm Tiêu Lăng bị trọng thương, cũng chỉ có sư phụ cô thôi.”

Tiêu Lăng đã về Ma giới, sư phụ ta vẫn còn chưa trở về Thiên giới.

Kết cục rõ ràng.

Chỉ là ta không muốn tin, ta ôm hi vọng, hẳn bị Ma giới nhốt, hoặc trượt chân rơi vào nhân gian rồi vì đủ loại duyên cớ mà không có cách nào quay về Thiên giới.

Phượng Hoàng hít thở sâu một hơi, cho ta đáp án tàn khốc nhất: “Ngọc Dao, lúc đầu khi thấy cô đến đây đã rất đáng thương rồi, sợ cô thương tâm quá độ nên ta tạm thời giấu chuyện này không nhắc đến.”

Ta lắc đầu:” Thế nhưng mà... Trục giác của ta nói sư phụ không chết.”

Phượng Hoàng lại xác định: “Chỉ cần Tiêu Lăng còn một hơi thở cũng sẽ không để cho Cẩn Du sống.”

“Có lẽ là Luân Hồi rồi,” khloe mắt ta còn động lệ, cố gắng nghĩ theo chiều hướng tốt: “Cũng không tệ.”

“Cái này...” Phượng Hoàng nuốt một ngụm nước bọt, muốn nói lại ngừng lại.

Ngoài cửa truyền đến tiếng vó ngựa rối loạn cùng tiếng binh khí va chạm, ma khí bức người cuộn cuộn ập tới, Lục Uyên vẫn đang ngồi trong sân ngắm hoa cỏ, rồi Hắc Loan đang buôn chuyện với Hồng Hạc, còn có mấy thô sử nha hoàn phụ trách quét dọn đều như lão đạo xông ra cửa, cung kính quỳ xuống, dù cho cách rất xa ta vẫn thấy hoa lụa trên đầu các nàng đang run nhè nhẹ.

Cửa mở, Xích Hổ tướng quân quỳ một gối xuống, hành quân lễ.

Mấy chục Ma giới tướng lĩnh mang theo sát khí, nối đuôi nhau đi vào.

Phượng Hoàng vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất nói với ta: “Tử vong cũng không phải kết thúc, cũng không phải chuyện tàn khốc nhất. Cô phải bày ra ý chí chiến đấu với Tiêu Lăng, cố gắng mà chống đỡ. Dù cho bị cưỡng ép thế nào cũng không được khuất phục đi bỏ hồn cho Nguyên Ma Thiên Quân, cho dù là...”

Lời còn chưa dứt, bóng dáng xinh đẹp mà đáng sợ của Thương Quỳnh đã xuất hiện ở trong Lê Hoa Viện, ả mặc hồ phục đen óng dẹt bằng vân thải, tóc dài chỉ dùng một cây trâm vấn lên, toàn thân không có chút trang sức, cặp mắt màu hổ phách mang theo hàn quang khiếp người, khloe miệng lại dần hiện lên nụ cười động lòng người, cười đến mức người ta sờn gai ốc.

Ta lập tức cắt đứt liên kết với hồn phách của Hồ Điệp.

39. Chương 40: Gặp Lại

Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai.

Ta dành một lòng đề phòng vô hạn cho Thương Quỳnh.

Phượng Hoàng ngoan ngoãn ngồi thụp xuống một chỗ thật hẻo lánh để giả chết.

Không ngờ, Thương Quỳnh chỉ thoả mái nhàn nhã đi vòng quanh sân hai vòng, ca ngợi hoa lê ở đây nở sao mà xinh đẹp, cá chép nuôi trong ao sao mà béo mập, ta đứng chỗ góc tường, căng thẳng đến dựng hết cả lông tóc lên. Á thong dong đi đến bên cạnh ta, thu liễm nhuệ khí, mỉm cười hỏi rất khoa trương: “Ngọc Dao tiên tử, gần đây không phải chịu oan ức gì chứ?”

Hai mắt mỹ nhân như sóng nước thu chao động, cười diễm khuynh thành, phảng phất như độc xà diễm lệ.

Sư phụ đã từng nói, kẻ đứng ở địa vị cao phải tùy thời tùy thế mà quên. Cho nên Thương Quỳnh làm như đã quên ả từng lệnh cho người quăng ta vào biển rạn, ta cũng chỉ có thể cố gắng giả bộ hồ đồ theo, chưa trả lời.

Thương Quỳnh khẽ thở dài: “Đệ đệ kia của ta, mặc dù thông minh nhưng lại hay biến thành chấp nhất, điên cuồng lên là bắt đầu bất kể hậu quả, khuyên thế nào cũng không nghe, ta thỉnh thoảng còn chịu không được, cũng khó trách Ngọc Dao tiên tử chán ghét nó.”

Ta biết rõ ràng ả đang diễn trò, lại không hiểu ý đồ của ả, cảm thấy thắc thỏm không yên, loại cảm giá này giống như bị róc từng miếng thịt, như lắng trì, vì vậy trực tiếp mở miệng hỏi: “Chiến thần Ma giới đến đây có việc gì?”

Thương Quỳnh có vẻ bất mãn với thái độ bất thiện của ta, tướng lĩnh đi theo nhau nhao rút đao, chỉ đợi ả ra lệnh một tiếng là cho ta phân thân dưới loạn đao, lại bị Thương Quỳnh nhàn nhạt vẫy lùi. ả cười mang theo ba phần khinh miệt, nhìn ta từ trên xuống dưới, cặp con ngươi thâm thúy kia giống như muốn xem thấu nội tâm ta, qua một hồi lâu ả mới mở miệng bảo: “Đi theo ta.”

Dưới cường quyền, ta không có con đường cự tuyệt, leo lên long xa của ả. Khó có cơ hội để một kẻ thích một mình tọa kỵ như nam nhân là Thương Quỳnh lại chịu giao tọa kỵ lại cho thuộc hạ chăm nom, theo ta vào long xa sau đó ngồi vào chủ vị. Long xa của Thương Quỳnh không tính là xa hoa, giống như cách ăn vận của ả bây giờ, giản lược hết sức, chỉ có trên nhuyễn tháp được phủ lông dị thú cực kì đẹp dễ hiếm có cùng với thân xe được làm từ huyền thiết vạn năm của Đông Hải phô bày ra thân phận tôn quý của ả, còn có ba bốn yêu đồng dung mạo xinh đẹp cực kì ở bên cạnh phục thị, kẻ nào cũng mắt nhìn mũi, mũi nhìn đất, ngay cả hô hấp cũng dè dặt, chỉ sợ phát ra chút thanh âm nào quấy nhiễu chủ nhân.

Long xa chậm chậm di chuyển, từng từng dâng trà lên, cẩn thận thổi nguội, đưa đến trước mặt Thương Quỳnh, ả nhận lấy nhẹ nhàng ném một ngụm, đặt xuống. Khoảng cách gần nên ta xem rõ ràng tay của ả, trắng nõn nhưng thô ráp, các đốt ngón tay phủ đầy vết chai, đại khái đây là khuyết điểm duy nhất trên thân thể mỹ nhân, cũng là sự kiêu ngạo của ả.

Yêu đồng cũng đưa cho ta một ly trà, là chén tử sa hơn một ngàn năm, mùi thơm lạ lùng bốn phía, ta nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Thương Quỳnh, cảm thấy uống vào cũng chẳng có vị gì.

Thương Quỳnh vén rèm lên, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, nói: “Nghe nói Ngọc Dao tiên tử cùng sư phụ ở Giải Ưu Phong, nơi ấy bốn mùa như xuân, phong cảnh như vẽ, chắc tiêu dao khoái hoạt lắm đúng không?”

Ta cẩn thận trả lời: “Vâng!”

Thương Quỳnh lại nói: “Sư phụ người Cẩn Du cùng với Tiêu Lăng lại có ít quan hệ huyết thống, mặc dù Tiên Ma có khác, tính tình lại chấp nhất như nhau, chẳng qua hần không có lệ khí như tên đệ đệ ngốc kia của ta, cử chỉ ưu nhã, trông ra lại thấy hơn hần vài phần.”

Ta hồ nghi hỏi: “Người cũng biết sư phụ ta?”

Thương Quỳnh cười rộ lên, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, giống như đang tính toán cái gì, một lúc lâu sau mới đáp: “Sư phụ người tuấn mỹ như thế, nếu không phải hần quá giống Tiêu Lăng nhìn cũng thấy phiền thì quả thực người ta đã không xuống tay nổi, ta nhất định chiếm được hần.”

Ta nhận ra cách nghĩ của ả về sư phụ, quá vô sỉ! Trong lòng không khỏi sinh ra nộ khí.

Thương Quỳnh vẫn đang nhìn ta, cười nói: “Ngọc Dao tiên tử xinh đẹp như thế, ở Thiên Giới cũng là thượng đẳng. Đáng tiếc đệ đệ ngốc kia của ta tính tình quá xấu, quá thối, không xứng với người, ngược lại với Cẩn Du mới là giai ngẫu...”

Lòng ta đau xót, cố gắng hết sức không biểu hiện ra mặt, cười lớn: “Đều là vui đùa mà thôi.”

“Hử? Là ta suy nghĩ nhiều sao?” Thương Quỳnh ra vẻ kinh ngạc khẽ kinh hô một tiếng, vẻ tính toán trên mặt càng hiện rõ, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm quỷ dị, ả hơi nghiêng đầu về phía ta, giống như đang định lấy lòng ta, hỏi bằng giọng rất dụ hoặc: “Vậy là Ngọc Dao không muốn cùng sư phụ được tự do, song túc song phi?”

“Lời này là có ý gì?” Ta sợ ngây người.

Thương Quỳnh nói: “Ta muốn cho người một cơ hội.”

Long xa ngừng, ta mới phát hiện mình đi vào một thành lũy nham thạch, bốn phía là vách núi đá như đường xuống địa ngục, trên có vô số cửa sổ nhân tạo, chung quanh dung nham cuộn cuộn, tản ra hơi nóng kinh người, phóng mắt nhìn không có một cọng cỏ nào.

Có ma binh truyền lệnh hô một tiếng, cửa sắt của thành lũy chậm rãi buông xuống, sóng nhiệt ào ạt đập vào mặt, Thương Quỳnh dẫn người đi vào trong thành lũy, ta vội vã đuổi theo phía sau.

Đường xa lòng và lòng vòng, không biết đi bao lâu, chúng ta tới một đài cao, giữa không trung treo một cái quan tài bằng tinh, mơ hồ có thể thấy được bóng người.

Tim ta bắt đầu đập điên cuồng.

Thương Quỳnh ra hiệu thuộc hạ thả quan tài xuống.

Gió mây bắt đầu thổi, ta chờ không nổi đến khi bọn chúng ra tay, đã cười gió bay lên không trung.

Trong quan tài là gương mặt đời này kiếp này quen thuộc nhất.

“Sư phụ...”

Ta không dám tin chậm rãi vươn tay, xoa hai gò má của hắn, da thịt truyền đến cảm giác lạnh như băng. Nhìn thấy bạch y nhuộm vài vết máu của hắn, góc áo thêu mấy đường viền là những đóa hoa lê tinh xảo do chính tay ta thêu, đai lưng đăng vân màu lam nhạt treo một cái kết như ý song ngư, mái tóc dài đen như mực tán loạn, còn đang cảm một trận.

Bộ dáng này, với hình ảnh hắn lúc ra đi, giống y như đúc, giống như thời gian đã đình chỉ tại thời điểm một ngàn năm trăm sáu mươi tám năm trước, chưa bao giờ thay đổi.

Một dòng nước mắt từ không trung rơi xuống, rơi vào trên mặt đất bằng nham thạch.

Ngàn câu vạn chữ không thể nói thành lời, yết hầu của ta bị lấp đầy bởi muôn vàn tưởng niệm, rốt cuộc không nói được một câu nào, chỉ nắm thật chặt tay của sư phụ, đặt ở bên môi, tham lam cảm nhận khí tức của hắn, ta chỉ hận thời khắc này không thể lâu thêm một chút, lại lâu thêm một chút, tốt nhất là cho tới tận ngày nhật nguyệt hủy diệt, tinh tú nghịch chuyển. Ta lại hận không thể lập tức chết đi, theo hắn vào trong quan tài, vĩnh viễn không phân ly.

Lúc còn bé, người luôn nắm tay ta, nhìn sao mọc trong mây.

Lúc còn bé, người luôn nắm tay ta, ngồi xem hoa nở hoa tàn.

Hai người suốt xuân hạ thu đông, gắn bó nương tựa, ngàn năm thoáng chốc đã qua, chưa bao giờ cô đơn.

Ta yêu người, không muốn cho người biết rõ.

Mất đi rồi, mới phát hiện tim nóng rực.

Hôm nay, không có dũng khí kể ra tâm tư, xấu hổ cất lời, đã thành hối tiếc, chỉ có thể ở trong mộng được một lần lại một lần lặp lại.

Thời gian không có làm mòn đi miệng vết thương, ta vĩnh viễn không thể bỏ xuống được.

Nếu như có thể vẫn hồi.

Ta nguyện dùng tất cả tu vi để đánh đổi, hóa thành ngọc thạch, dù không thể trưởng thành cũng không sao.

Nước mắt không ngừng được, sương mù che lấy ánh mắt, thân thể sư phụ bỗng nhiên nhúc nhích. Lông mi thật dài bắt đầu rung rung, hô hấp cũng bắt đầu phập phồng, đồng tử của ta lập tức mở lớn, đã quên bị thương, kinh ngạc mà nhìn hết thấy trước mắt.

Chốc lát sau, hắn phát ra thanh âm yếu ớt, sau đó chậm rãi mở mắt, nhìn ta, cặp mắt như bảo thạch mờ mịt một mảnh, cổ hết sức mà cự mình, vuốt mặt của ta, phảng phất không dám tin mà hỏi: “A Dao?”

Là kỳ tích sao? Có phải không?

Khoảng khắc khi hắn ôm ta vào trong ngực kia, ta cảm thấy tim mình ngừng lại.

Giọng nói của Thương Quỳnh đúng lúc vang lên sau lưng, mang vẻ ngạo mạn, áp bách: “Ngọc Dao tiên tử, chỉ cần người chấp nhận làm việc cho Ma giới, bỏ hồn cho Nguyên Ma Thiên Quân, ta liền thả người và Cẩn Du, cũng cho hai người các người đứng dưới trướng của ta, cho người đầy đủ địa vị, để cho tất cả con dân Ma giới tôn xưng người, kính trọng người, coi người như ân nhân, từ nay người tha hồ tiêu dao dưới Ma giới, không kẻ nào dám làm khó.”

40. Chương 41: Phá Cục

Thiên giới cho rằng Thương Quỳnh chỉ tinh ở vũ lực, không rành thuật thu phục lòng người là sai.

Dụ hoặc của ả, đang dần dần xâm nhập vào lòng ta.

Thần trí của sư phụ không tỉnh táo lắm, hẳn nghe không rõ lời người khác nói chuyện, thậm chí không có sức lực chống đỡ thân mình, hẳn nắm chặt vạt áo của ta, trong ánh mắt toát ra nhu tình cùng khát vọng, giống như lời thề nguyện sông cạn đá mòn trong thơ ca, trùng trùng điệp điệp ôm lấy ta.

Thương Quỳnh lại nói: “Người thường hướng chỗ cao đi, nước thường hướng chỗ thấp chảy, cũng chỉ là đổi chủ nhân thôi, chỉ cần là Thiên giới có thể cho người, Ma giới chắc chắn có thể cho người gấp mười lần, gấp trăm lần.”

Ôm theo sư phụ, ta từ trong không trung chậm rãi thả mình xuống mặt đất, trầm mặc không nói.

Thương Quỳnh hỏi: “Cho dù người liều tính mạng bảo vệ Thiên giới, tương lai bọn chúng chưa chắc sẽ bảo vệ người, nhưng ta thì có thể bảo hộ người vô điều kiện, thậm chí giúp người giáo huấn tên đệ đệ làm xằng làm bậy kia của ta, cho hẳn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Ngọc Dao tiên tử còn do dự cái gì? Người người yêu nhất giờ đã ở bên cạnh, chỉ cần gạt đầu là có thể hưởng yên vui một đời!”

“Ta không biết,” đã qua thật lâu, ta mới lắc đầu, nhẹ nhàng đáp: “Từ ngày đầu tiên ta mở mắt ra, người ta nhìn thấy chính là sư phụ, ta trời sinh trì độn, học gì cũng ngốc, là hẳn dạy ta nói chuyện, dạy ta đi đường, dạy ta pháp thuật và đạo lý. Đối với ta mà nói, sư phụ không chỉ là người ta thích nhất, hẳn còn là trời của ta, đất của ta, mạng của ta, đã hòa nhập vào trong huyết mạch của ta. Cho nên...”

Giọng ta run rẩy trong dung nham nóng bỏng.

Thương Quỳnh khẽ nâng khóe miệng xinh đẹp, lộ ra nụ cười mỉa mai, nhưng rất nhanh nụ cười đó đã cứng ngắc trên mặt.

Vô số sợi tơ hồn từ trong cơ thể ta, như thác nước tuôn ra, đan vào nhau dày đặc, từ bốn phương tám hướng xâm nhập vào cơ thể của sư phụ, tìm tòi trong ngực, cứ thế lôi ra một khối ngọc thạch màu đen óng ánh tinh xảo, rơi vào trong lòng bàn tay của ta.

Ta - mang theo ý chí chiến đấu lạnh như băng, nhìn thẳng vào Thương Quỳnh, dùng tất cả sự khinh miệt mà đáp trả ả: “Thuật khống chế hồn phách trong thiên hạ này, không ai có thể qua mặt được Ngọc Dao này!”

Tơ hồn siết vỡ ngọc thạch, nát thành mấy mảnh.

Khống hồn phản phệ sẽ ảnh hưởng đến tính mạng. Một mỹ nhân tóc đỏ trường bào màu đen đứng bên cạnh Thương Quỳnh đột nhiên lao đảo hai bước, té ngã trên đất, ngũ khiếu đỏ máu tươi, ả dùng hai tay cố sức chống trên mặt đất, hỏi bằng giọng vô cùng oán độc: “Cổ Tâm Thạch ẩn nấp kín đáo, sao người có thể phát giác ra?”

Ta nhanh chóng nhìn lướt qua ả, trả lời: “Ta là người hiểu rõ sư phụ nhất trên đời, vô luận người dùng thủ đoạn gì cũng không thể giả mạo hẳn để lừa ta.”

“Hồng Cừ, rút xuống đi!” Thương Quỳnh tỏ ra tức giận, ả nắm chuôi kiếm, yên lặng nhìn ta, sát khí như lửa tựa hồ lúc nào cũng có thể chém ta thành hai khúc, tùy từng hai bên vội vã tiến lên kéo ả khống chế hồn sư kia xuống.

Vô số tơ hồn bao quanh ta và sư phụ, xoay tròn uốn lượn, mềm mại như nước chảy.

Thương Quỳnh cùng ta, là lửa cháy mãnh liệt trên đồng cỏ với dòng suối nhỏ nước chảy êm đềm, là chim ưng săn mồi với sẻ nhỏ phần nộ. Thực lực chênh lệch hoàn toàn, không còn nằm trong phạm vi dùng mưu trí với kỹ xảo để lấp đầy.

Thế nhưng ta vẫn sẽ phản kháng như trước.

Ta muốn cho nữ nhân thô bạo thích đùa giỡn con mồi này biết rõ.

Dưới gầm trời này, không phải tất cả mọi chuyện đều sẽ thuận theo ý muốn của ả, không phải tất cả mọi người đều sẽ nghe lời ả!

Thương Quỳnh hít một hơi thật sâu, hơi thả lỏng chuỗi kiếm trên tay, một lần nữa mở miệng: “Thân thể của sư phụ ngươi là thật, hắn sau khi bại dưới tay Tiêu Lăng, thi thể bị ta mang về, bên trong vẫn còn một mảnh hồn phách.”

Ta gật đầu: “Đúng!”

Thương Quỳnh nói: “Mặc dù Cẩn Du đã chết, nhưng dựa vào mảnh hồn phách này, hắn vẫn còn có thể nhập vào luân hồi, chuyển thể một lần nữa, gặp lại được ngươi. Hoặc là dùng kim đan nuôi dưỡng, tưới tắm nước tiên, gửi hồn vào vật, hấp thụ tinh hoa của ánh trăng tu hành ngàn năm, một lần nữa lại thành thân tiên. Mà dưới chân ta đây là Bát Quy Nham của Ma giới, chảy trong này là hỏa diễm do ác niệm toàn thể gian hội tụ lại mà thành, có thể thiêu đốt hồn phách tiên nhân đến khi hủy diệt.”

“Ngươi phản kháng cùng lắm chỉ là con sâu cái kiến, chỉ cần một ngón tay, ta đã có thể giết chết các ngươi!” ả bước từng bước một đi về phía ta, rất chậm rất chậm, lại khiến người ta cảm thấy áp bách như núi cao sắp sập đổ, như tử vong đã tới gần.

Ta ôm chặt lấy thân thể lạnh như băng của sư phụ, nửa bước không dời.

Thương Quỳnh rút bảo kiếm ra, một mảnh hàn quang ập xuống, lạnh giá hơn băng tuyết. ả hơi gập eo xuống, dịch chuyển nửa bước, động tác nhìn như tùy ý, lại chẳng hề có chút sơ hở, đã bao hàm tất cả hướng tấn công, ả dùng mũi kiếm chỉ vào ta, hỏi lại: “Cơ hội cuối cùng, nếu như ngươi bỏ hồn cho Nguyên Ma Thiên Quân, đủ loại đặc tội ngươi đã làm ta đều tha thứ, nếu như ngươi không thuận theo, ta lập tức ném thân thể sư phụ ngươi vào tận đáy của Bát Quy Nham, để cho hắn bị hồn phi phách tán, vĩnh viễn biến mất trong thiên địa này.”

Tơ hồn của ta có thể cảm nhận được mảnh hồn phách nhỏ bé mỏng manh của sư phụ, đây là hi vọng duy nhất để hắn có thể luân hồi chuyển thể.

Thương Quỳnh khuyên nhủ: “Sư phụ đối đãi ngươi ngàn tốt vạn tốt, chớ phụ lòng hắn!”

Nước mắt rơi trên mặt đất, đã sớm bị sức nóng làm bốc hơi hết.

Ta không khóc nữa, dùng động tác nhu hòa nhất cúi người, si ngốc nhìn khuôn mặt của sư phụ, nhẹ nhàng nói: “Trên đời này, ta là người yêu hắn nhất!”

Thương Quỳnh cười: “Tất nhiên.”

Ta cũng cười, tiếp tục nói: “Ta là người hiểu rõ hắn nhất trên đời.”

Thương Quỳnh đáp: “Đúng vậy!”

Ta nói cho nàng biết: “Ta nguyện làm tất cả mọi chuyện vì hắn.”

Thương Quỳnh tự tin mà nở nụ cười.

Ta cúi đầu, mang theo giấc mộng đã ập ủ trong lòng không biết bao lâu rồi, khẽ hôn lên đôi môi khô nứt mà không có chút độ ẩm nào của sư phụ. Đây là nụ hôn đầu tiên của ta và hắn, cũng là nụ hôn cuối cùng. Cảm giác chất đắng, hương lê nhàn nhạt, khác với trong tưởng tượng của ta, nhưng chỉ cần là hắn, ta đã vui vẻ lắm rồi.

Ta ngẩng đầu, đứng thẳng tắp đối mặt mới Thương Quỳnh, bình tĩnh nói cho ả hay: “Ta cự tuyệt đề nghị của ngươi!”

Thương Quỳnh tức giận nói: “Người thà rằng để sự phụ của mình bị hồn phi phách tán cũng không cứu hần?”

“Sự phụ trong lòng luôn canh cánh nỗi lo uôn dân trăm họ, hần thà chết cũng không bao giờ muốn vì mình mà Tam Giới biến thành chiến trường tu la,” ta chậm rãi giải thích: “Ta trời sinh đã dấn độn, rất nhiều chuyện đều phải mất rất nhiều thời gian mới nghĩ thông, nhưng ta biết rất rõ, ta yêu hần! Ta cũng biết, nếu để cho sự phụ lựa chọn phản bội lại Thiên giới rồi để thế gian hóa thành địa ngục thành biển máu, hần chắc chắn sẽ lựa chọn giống như ta. Nếu ta lựa chọn hi sinh Tam Giới để cứu hần, hần sẽ hận ta tận xương!”

“Cổ hủ!” Sắc mặt Thương Quỳnh rất khó coi.

Ta nói: “Đúng! Ta cổ hủ! Nhưng ta biết rõ yêu một người, chính là không thể buộc hần làm chuyện mà hần thống hận nhất, lại khiến hần vĩnh viễn phải sống trong áy náy!”

Nếu sự phụ còn sống, người nhất định sẽ lựa chọn như thế.

Ta là đồ đệ của hần, phải kế thừa tín niệm của hần.

Ta khác với Tiêu Lăng.

Yêu không phải là chiếm hữu mà là tôn trọng.

Thương Quỳnh hít sâu một hơi, ả vươn tay, một kiếm xé không đâm tới, ta che chở sự phụ, huy động tơ hồn quán quanh, cố gắng chống đỡ,

Kiểm khí mang theo ma khí, chặt đứt tơ hồn, xuyên qua bờ vai của ta, áp lực khủng khiếp ập tới, ta ôm sự phụ ngã nhào trên mặt đất.

Hai bên chênh lệch quá nhiều.

Thương Quỳnh chậm rì rì xoay chuôi kiếm, chặt đứt xương bả vai, đau đớn kịch liệt truyền tới, ả chậm rãi rút trường kiếm ra, rồi đột ngột đâm xuống, xuyên qua bàn tay ta cắm vào nham thạch.

Ả hung hăng đoạt lấy thân thể của sự phụ, hướng về phía ta cười một nụ cười tàn nhẫn nhất, ném thẳng vào đáy Bất Quy Nham.

Thân ảnh màu trắng bị ném ra ngoài tạo thành một hình vòng cung rồi rơi vào trong dung nham.

Ta chịu đựng đau nhức kịch liệt, vội vã kéo lấy sự phụ, muốn theo hần mà đi, bước được vài bước, chỉ có thể túm được một mảnh áo rách, trên mặt đất lưu lại một vết máu thật dài.

Hỏa diễm mang đầy ác niệm cuộn tới, ta trở mắt nhìn sự phụ chìm nổi trong dung nham đỏ rực, rất nhanh, vài lần chìm nổi đã biến mất không thấy gì nữa.

Thiên đạo mà sự phụ vẫn một mực duy trì là: “Lập tâm vì thiên địa, lập mệnh vì sinh dân, kế thừa tuyệt học vì bao lớp người xưa, khai mở thái bình vì muôn đời hậu thế.

Ta quán triệt, ta kế thừa, ta giữ gìn tất cả...

Ta dùng lý trí, lựa chọn buông tay.

Ta dùng tình yêu, để thi thể của hần chìm vào dung nham, hồn phi phách tán.

Đây là bi kịch buồn cười nhất trên đời, là đoạn tình cảm xé lòng xé ruột.

Không có nước mắt, chỉ có đau nhức.

Thương Quỳnh đá văng ta ra, không bao giờ thèm liếc ta lấy một cái... Ả làm một thủ thế cho đám Ma tướng, lạnh lùng ra lệnh: “Con chó không nghe lời, nuôi cũng vô dụng, ném ả xuống luôn đi!”

Thực ra không cần ả ra lệnh, ta đã ôm lấy vết thương, chậm rãi bò đến bên đài cao.

A Dao muốn tìm sự phụ.

Vĩnh viễn cùng một chỗ với người.

41. Chương 42: Phản Bội

Hai Ma tướng tiến lên, một trái một phải giữ chặt cánh tay của ta, cứng rắn kéo về phía vách đá. Đúng lúc này, Bất Quy Nham mãnh liệt chấn động một cái, hai thanh loan đao xé gió vòng qua vòng lại, bay tới với góc độ rất khó đoán, lập tức chặt đứt cánh tay của bọn chúng.

Thân thể của ta đột nhiên mất lực lôi kéo, theo hai cánh tay bị chặt đứt mà ngã nhào trên mặt đất.

Hai ma tướng sững sờ nhìn trên cánh tay đối phương lộ ra khớp xương, cơ bắp, kinh mạch... Sau một lát, máu tươi phun ra xối xả, bắn lên khắp nơi, bọn họ dường như mới phát hiện mình cũng mất đi cánh tay, lúc ấy mới thét lên chói tai...

Ta run rẩy hai cái trong vũng máu, lại gian nan bò dậy, té ngã, lại bò dậy. Thật giống như một con búp bê vải rách, không cách nào đứng vững.

Thương Quỳnh tức giận quay đầu lại, nhìn chằm chằm chỗ lồi vào của Bất Quy Nham, sau đó ả đi về phía bên cạnh ta, vươn tay tóm lấy, muốn tự tay ném ta vào trong dung nham.

Một bóng người màu đen bay tới như gió bão, tách hai người bọn ta ra.

Sát khí tràn ngập đất trời, binh khí giao phong, từng tiếng va chạm vang lên, trên không xung xuất hiện từng tia lửa chói mắt.

Thương Quỳnh đột ngột quát lên: “Người muốn đổi nghịch với ta?”

Sau đó là tiếng Tiêu Lăng phản nộ đáp lời: “Là người muốn cùng ta đổi nghịch!”

Ta mất máu quá nhiều, đầu cũng choáng váng, chỉ cảm thấy tiếng đao kiếm không ngừng chạm nhau, thật giống như nhạc khúc dồn dập, không ngừng không nghỉ. Là ai đàn ra thứ chẳng có giai điệu gì vậy? So ra kém xa so với tiếng đàn của sư phụ, chỉ khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Ta xoa xoa đầu ý thức không rõ ràng lắm, phiền chán nhú mày.

Sau đó, tiếng đàn hơi trì hoãn, nghe thấy tiếng Thương Quỳnh mắng: “Cho dù người hao hết tâm tư cũng vô dụng, ả sẽ không bỏ hờn cho phụ thân, giữ lại cũng vô dụng!”

Tiêu Lăng phản kích: “Vô luận nàng có bỏ hờn cho phụ thân hay không, nàng cũng là nữ nhân của ta! Tỷ tỷ đừng có tự làm theo ý mình!”

Thương Quỳnh cười nhạo: “Người ta cũng không thừa nhận là nữ nhân của người đâu!”

Tiêu Lăng lạnh nhạt: “Đây là chuyện riêng của ta! Không dám để tỷ tỷ nhọc lòng!”

Thương Quỳnh: “Ta không thể để người vì một nữ nhân mà làm tổn hại đến đại cục Ma giới. Dưới thiên địa này, thứ không khổng chế được tất phải bị hủy diệt!”

Tiêu Lăng cười to: “Hahaha, kể cả ta sao?”

Thương Quỳnh: “Đừng cho rằng người là đệ đệ của ta, ta sẽ không đành lòng động tới người!”

Tiêu Lăng: “Người tất nhiên là nhẵn tâm rồi, người là hóa thân của tất cả hận thù trên thế gian, chỉ cần ngáng đường người, đừng nói là một đệ đệ ruột, cho dù là mười đứa người cũng xuống tay được!”

Thương Quỳnh: “Người muốn chết!”

Tiếng đàn lại nhanh hơn, còn giống như xen lẫn tiếng những người xung quanh vội vàng khuyên bảo, nháo nhác ồn ào khiến người ta đau đầu, trong đó còn nhiều lần xuất hiện tên của ta.

Thế nhưng, tất cả chuyện này nào có liên quan gì đến ta chứ?

Bọn chúng nháo nhác chuyện của bọn chúng, ta làm chuyện của ta.

Ta lung lay lão đảo lại chần chờ một lúc, tiếp tục bò về phía vách đá.

Sư phụ còn ở bên dưới chờ ta đấy.

Ba thước, hai thước, ba thước...

Thật vất vả mới bò sắp tới nơi, khuôn mặt đáng ghét của Tiêu Lăng lại xuất hiện trước mắt ta, y phục mất trật tự, nghiêng rằng, hai mắt như phun hỏa, xách cổ áo ta lên lắc lẩy lắc để, phần nộ hỏi: “Con mẹ nó, nàng muốn chết như vậy à?”

Ta bị lắc đến choáng váng, ngây ngốc đáp lại: “Không, ta đi tìm sư phụ.”

Tiêu Lăng nhìn chăm chăm ta, im lặng, nhưng không buông tay.

Ta chỉ có thể vận vẹo giấy dựa.

Kiểm của Thương Quỳnh lập tức đâm tới, Tiêu Lăng một tay túm lấy ta, một tay đón kiếm, mũi kiếm vạch ra một vết máu thật sâu trên tay hấn, từ cánh tay kéo xuống tận mu bàn tay.

Sau đó ta bị hoa mắt choáng váng, dường như trông thấy rất nhiều người xông lên, ngăn hai người ra.

Tiêu Lăng ôm ta nhanh chóng lùi về sau.

Ta trở mắt nhìn mình cách sư phụ ngày càng xa, trong lòng đau đớn, lập tức không hề do dự cắn mạnh vào mu bàn tay của Tiêu Lăng một cái. Mùi máu tươi ngai ngái rất buồn nôn, Tiêu Lăng bị đau nhưng vẫn không chịu buông tay, ôm chặt lấy ta kéo về phía sau, sau đó bay lên trời, nhanh chóng rời đi.

“Thả ta ra, ta muốn tìm sư phụ.” Hô hấp không thông thuận, không thể nghĩ ngợi gì, tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ta cảm thấy toàn thân mất đi lý trí, chỉ có thể dùng chút sức lực cuối cùng trong người đâm đá túi bụi vào kẻ đang tóm chặt ta, thanh âm thê lương như nữ quỷ ở bãi tha ma...

Tiêu Lăng thuận tay nâng chuôi đao lên, đập mạnh vào ót ta một cái.

Ta phảng phất như nhìn thấy rất nhiều sao lóe sáng vụt lên trên bầu trời rồi rơi vào một màn đen vô tận, sau đó không còn ý thức nữa.

Ta mơ một giấc mộng cực kì ngọt ngào.

Trong mộng có trời xanh mây trắng, ánh mặt trời xán lạn, trong không khí thoang thoảng hương hoa lê nhàn nhạt, sư phụ ôm ta, trên y phục có sự ấm áp của nắng, khắp nơi đều là hạnh phúc. Hấn bỗng nhiên cười bảo muốn đánh đàn, tiếng đàn rất kì quái, đứt quãng và không có trật tự. Cuối cùng còn phát ra mấy âm cao bén nhọn, làm ta giật mình thảng thốt mà rơi vào trong bóng đêm hắc ám, vội vã tỉnh lại mất rồi.

Ánh nền sáng ngời trong đêm tối, đâm vào mắt ta đến phát đau.

Toàn thân ta đau đớn, ý thức phiêu đảng, nhất thời không nghĩ được cái gì. Cách đó không xa, truyền đến tiếng đàn rối loạn lung tung, đứt quãng, không vẫn không nhịp, nghe thôi cũng thấy khó chịu. Ta giấy dựa ngẩng đầu, xuyên qua mảnh lụa trắng, nhìn ra xa xa, đã thấy Tiêu Lăng nghiêm túc ngồi trước bàn cầm, dùng đầu ngón tay thô ráp vụng về, do dự khảy một dây lại một dây, dần ra một thứ âm điệu tạp nham khó nghe nhất.

Hấn liếc sang bên này, buông cầm, vội vàng chạy tới.

“Khó nghe muốn chết!” Ta không lưu tình chút nào đả kích hấn.

Về mặt Tiêu Lăng có chút xấu hổ, nói lảng đi: “Nàng ngắt đúng ba ngày ba đêm, là ta ra tay quá nặng đi...”

Âm thanh chói tai biến mất, ta dần dần khôi phục ý thức, liền dời mắt khỏi người hấn, sững sờ nhìn những hình ảnh hoa cỏ khắc trên đỉnh giường mà ngăn người, từ từ nghĩ lại tất cả những gì đã phát sinh hôm qua, một cảm giác bi thương khó nói thành lời xông lên đầu, thất bại không thể vãn hồi mà hóa thành tuyệt vọng, nước mắt đã cạn, ta thậm chí không dám nghĩ nhiều thêm một chữ, nếu nghĩ thêm thì tình thật sẽ triệt để sụp đổ, lâm vào điên cuồng.

Ta chậm rãi nghiêng người, cố gắng hết sức cuộn mình lại thành một đoàn, dùng chân mền bao trùm lấy người, giống như làm vậy có thể ngăn cách toàn bộ thế giới bên ngoài, trở lại thời điểm sư phụ còn chưa rời đi.

Tiêu Lăng lẳng lặng ngồi bên cạnh ta, cách chân thử thăm dò sờ qua đầu ta một cái.

Ta không nhúc nhích, cũng không để ý đến hắn.

Một lát sau, hắn lại sờ soạng thêm cái nữa, ho khan hai tiếng, bên tai vang lên tiếng an ủi khô khốc mất tự nhiên của hắn: “Ngoan, tất cả đã qua rồi!”

“Đi ra ngoài!” Ta lạnh lùng nói với hắn.

Tiêu Lăng nói: “Ta không đi.”

“Cút ngay!” Ta hét lên.

Tiêu Lăng nói: “Ta không cút!”

“Tất cả những chuyện này không phải ngươi thích nhất hay sao?” Ta mạnh mẽ vùng dậy, gào thét với hắn như đang phát tiết: “Ngươi không phải thích nhất tổn thương ta, lại làm ta phẫn nộ, thống khổ, giày vò sao? Ngươi không phải thích nhất dùng người bên cạnh ta đến uy hiếp ta, cưỡng ép ta phục tùng ngươi sao? Đủ rồi! Tra tấn với ta như thế là đủ rồi, nỗi sợ hãi duy nhất của ta cũng đã biến mất. Từ này về sau, ngươi không còn cần phải tìm cách làm tổn thương ta nữa! Ngươi vui vẻ chưa?”

“Không phải!” Tiêu Lăng trầm mặc thật lâu, phảng phất đã trôi qua bao năm, hắn thất bại hơi ngắc đầu, khó khăn nói: “Ta cũng đã chú ý đến nàng từ mấy ngàn năm trước. Thế nhưng ta biết dù ta có làm gì, nàng cũng sẽ không chú ý đến ta... Vô luận ta có thích nàng bao nhiêu, nàng cũng sẽ vĩnh viễn không yêu ta. Ít nhất ta muốn trong lòng nàng có ta, không thể bỏ qua...”

42. Chương 43: Sơ Hở

Ta cười lạnh hỏi: “Thích, nên mới phải thương tổn?”

Tiêu Lăng có chút ử rữ, hắn hỏi lại: “Thích thì nên làm gì?”

Sau khi ngẫm nghĩ một lát xong: “Buông tha.”

“Không,” Tiêu Lăng quả quyết bác bỏ: “Ta quyết không buông tay!”

Ta nói: “Không phải là của ngươi thì chính là không phải của ngươi.”

Tiêu Lăng dùng sức ôm trán, vẻ mặt lại bắt đầu trở nên dữ tợn, một lúc lâu sau hắn mới hòa hoãn xuống, trong giọng nói vẫn đầy vẻ không cam lòng: “Cùng là song sinh, từ lúc sinh ra đến giờ, kẻ bị bỏ rơi luôn là ta. Vì sao? Vì sao ta là tạp chủng nửa tiên nửa ma nên bị bỏ rơi là đáng, vì sao tất cả chuyện tốt trong thiên hạ đều là của Cẩn Du hắn? Không! Ta chết cũng không cam lòng!”

Ta nói: “Sư phụ không làm chuyện xấu, không nói dối, vốn dĩ hắn đã hơn ngươi rồi!”

Tiêu Lăng cười nhạo: “Nếu hắn đổi vị trí cho ta thì kẻ không sạch sẽ, đen như mực kia chính là hắn.”

Ta nói: “Không. Huyết thống của Nguyên Ma Thiên Quân chảy trên người của ngươi, vô luận trong bất cứ hoàn cảnh nào sư phụ cũng sẽ không trở thành ác đồ không từ thủ đoạn như ngươi.”

Tiêu Lăng lại chán nản, hắn ngồi trên mặt ghế, vô lực nhìn ta, nhẹ nhàng hỏi: “Lại là huyết thống ma giới... Nếu ta không phải ma, không tổn thương nàng, nàng sẽ thích ta sao? Nếu ta từ lúc bắt đầu đã đối xử với nàng thật tốt, so với sư phụ nàng còn tốt hơn, nàng sẽ tiếp nhận ta chứ?”

Ta rất chân thành mà suy nghĩ về khả năng này, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Đồng ý lời cầu hôn của Nguyệt Đồng là vì hai đứa đều sắp chết, muốn hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của nó, về phần những người khác, dù cho cùng là sự yêu thích giữa bằng hữu với nhau, cái đó so với tình cảm của ta dành cho sư phụ vẫn kém rất xa.

Tiêu Lăng cười cười tự giễu, hai mắt đỏ bừng cúi xuống, nhìn tay ta nói: “Từ nhỏ ta đã hận Cẩn Du, hắn gặp may mắn, cái gì cũng có, cho nên chỉ cần là thứ hắn ưa thích, ta đều hủy diệt hết. Thề chất nửa tiên nửa ma này giúp ta tìm được cơ hội đột phá phong ấn, lẫn vào Thiên Giới, đi tìm chìa khóa mở Thiên Lộ. Ta trông thấy nàng từ xa xa trên Giải Ưu Phong, ngày đó nàng mặc y phục màu trắng do chức nữ may, không có chút hoa văn trang trí, trên đầu có mấy nhánh hoa lê, ngồi trên cành lê, cầm sáo ngọc thổi. Gió

nhẹ thổi bay làn váy, cùng hoa lê bốn phía phiêu phiêu, nàng nhìn về phía Cẩn Du cười, sau đó ôm lấy hắn, trong mắt là tình yêu say đắm toàn tâm toàn ý, vẻ mặt vô ưu vô tư, phẳng phất trên đời này không có bất kỳ bi thương hay thống khổ nào. Mà trên mặt Cẩn Du cũng tràn ngập ý cười, là thứ hạnh phúc mà ta chưa từng có được.”

Ta dựa theo sự miêu tả của hắn mà nhớ lại, trước ngày sư phụ rời đi, từng đan một vòng hoa lê đội lên đầu ta, hai người bọn ta rất vui vẻ, còn hẹn hai ngày sau đến Hoa Đào Bình xem Phượng Hoàng nhảy múa. Đến tối thì tâm trạng của hắn đột nhiên thay đổi, dường như không nói với ta cái gì, lời hẹn đi Hoa Đào Bình cũng bị quên đi mất rồi, hại ta còn tưởng mình làm chuyện gì sai bị phát hiện.”

Tiêu Lăng nói: “Một cái chớp mắt kia, ta liền muốn có được nàng. Ta cảm thấy nếu có được sự đối xử của nàng như nàng đối với Cẩn Du, ta sẽ không còn ghen ghét hắn nữa. Ngày đó trong đêm, ta cùng Cẩn Du nói ta muốn nàng, sắc mặt hắn lập tức thay đổi, cực kì phẫn nộ. Ta liền cùng hắn hạ một ván bài trong cuộc đại chiến Tiên ma, nếu hắn đã chết, ta liền dẫn nàng đi, nếu ta chết, ta sẽ không thể quấy rầy hắn nữa. Hắn không có cách nào cự tuyệt, kết quả của trận chiến ấy là hắn thua, trước khi chết cũng đánh ta trọng thương, ta không thể không quay về Ma giới, chờ cơ hội.”

Hắn nói đại khái chính là ngày sư phụ rời đi...

Tiêu Lăng lại nói: “Có lẽ là bởi bọn ta là song sinh, ta với Cẩn Du có sở thích rất giống nhau, có khi còn hiểu rõ tâm ý của nhau. Sau khi gặp nàng, ta liền làm rất nhiều giấc mộng, trong mộng đều là nàng, trên đầu dùng hai dải lụa cột lên như hai cái bánh bao, lao đảo học đi, lại bập bẹ tập đọc sách, dần dần lớn lên, càng ngày càng xinh đẹp, sau đó ở bên cạnh hắn, vui vẻ cười đùa.

Ta ngây ngốc ngồi nghe, bỗng nhiên cảm thấy trong lời nói của hắn có chỗ không đúng.

Tiêu Lăng nói: “Thiên Lộ liên quan đến thân thể phụ quân cùng với số mệnh của Ma Giới, ta không thể chối từ. Cái bẫy đặt ở Lạc Thủy Trấn là ta bày ra, Thương Quỳnh vốn định để Viêm Hồ ra tay, hắn thích ngược đãi, thủ đoạn đối phó nữ nhân lại càng tàn nhẫn, ta không muốn kẻ khác chạm vào nàng liền tự mình ra tay, cũng tỏ thái độ rõ ràng là ta muốn nàng, để cho đám Ma tướng háo sắc không dám động tới nàng...”

Ta nói: “Người không phải cũng động rồi sao?”

Tiêu Lăng âm trầm bất định nhìn ta, nói: “Tiên nữ của Thiên giới bị bắt làm tù binh, cơ hồ đều bị tướng lĩnh ba quân chơi cái lần, còn thừa một hơi liền ném vào trong kỹ viện, khóa chặt thân thể và hồn phách bắt tiếp khách, muốn sống không được muốn chết không xong. Nàng thực nghĩ nàng là ngọc thạch, không sợ chết thì Thương Quỳnh sẽ không có cách nào xử lý nàng hả? Ngày đó nàng ta muốn ném nàng vào dung nham, cơ bản là bị chọc giận quá rồi, quá dễ dàng với nàng.”

“Súc sinh!” Ta rùng mình một cái.

Tiêu Lăng cười lạnh: “Các người bắt được ma binh, không phải cũng ném hết lên Tru Tiên đài cho hồn phi phách tán sao? Những ma nữ có dung mạo xinh đẹp cũng bị chuyển tặng cho đám Yêu tộc phụ thuộc Thiên giới, đám súc sinh háo sắc, bọn chúng không dám ra tay với phạm nhân, lại chẳng hề mềm lòng với nữ nhân Ma tộc, kết cục của các nàng cũng không kém là bao.”

Tiên nhân Thiên giới đều cảm thấy Ma tộc làm nhiều việc ác, hồn phi phách tán chính là quả báo xứng đáng, rất ít quan tâm đến việc này. Khi Yêu tộc đến Thiên giới tham gia yến hội vẫn cư xử với các tiên nữ rất lễ độ, cho nên ta chưa từng nghe đến việc này, hơi hoài nghi là Tiêu Lăng lại bịa chuyện.

Tiêu Lăng thấy ta không tin: “Có cơ hội, nàng có thể hỏi con mèo tên là Nguyệt Đồng kia.”

Ta suy nghĩ một lát, nói: “Ít nhất Thiên Giới là an phận thủ thường, chưa bao giờ chủ động tiến quân đánh Ma giới, nếu như Ma quân không âm mưu chiếm lĩnh Tam giới, những ma nữ kia không làm xằng làm bậy, sao có thể biến thành tù binh của Ma giới chứ? Nếu như các ả không lạm sát kẻ vô tội, sao có thể bị Yêu tộc cầm hận? Rơi xuống kết cục như vậy, mặc dù là đáng thương, nhưng cũng là gieo gió gặt bão. Loại kẻ cướp đến nhà người ta cướp bóc lại bị đánh gục, cùng với kẻ cướp đến nhà người ta đánh gục chủ nhân để cướp bóc, đều là sát nhân, nhưng mục đích bất đồng, sao có thể đánh đồng được?”

Tiêu Lăng dám lén đánh tráo khái niệm, quá vô sỉ.

Tranh luận được vài câu, miệng vết thương của ta lại đau, quay đầu lại nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, nhận ra mình đang ở trong căn phòng ở Lê Hoa Viện, không khỏi mở miệng hỏi: “Thương Quỳnh không giết ta sao?”

Tiêu Lăng chần chờ một lát, nói: “Nàng ta dù gì cũng là tỷ tỷ của ta, quan hệ có không tốt thế nào thì cũng là một thể cả, trên tay ta còn có thể lực của ta, mà giết nàng thì Thương Quỳnh cũng không thu được lợi lộc gì, tỉnh táo lại rồi cũng không muốn vì cãi nhau với ta mà chính thức trở mặt.”

Ánh nền khê tanh tách bùng lên một cái, ta nhìn thấy trong mắt Tiêu Lăng lộ ra vẻ mệt mỏi, nội tâm ta chần chờ hồi lâu, rốt cục hòa hoãn khẩu khí hỏi: “Mấy ngày nay ngươi không ngủ rồi phải không? Một không?”

Tiêu Lăng ngạc nhiên, hần vội ngẩng đầu nhìn ta, trong ánh mắt có gì đó sáng lên.

Ta quay đầu đi, không hề nhìn hần tiếp tục chui vào trong ổ chăn, ấp úng nói: “Miệng vết thương của ta không có vấn đề gì, có nhiều chuyện ta muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút. Ngươi ở đâu đó tìm chỗ nghỉ ngơi đi...”

Hần đi tới, muốn nằm xuống bên cạnh ta.

Ta hung hăng đập ra một cước.

Hần thấy thái độ ta có chút mềm mại, hồ nghi đứng bên cạnh suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn đi ra ngoài cửa, phân phó thị nữ trông chừng gian phòng thật nghiêm mật, không cho phép kẻ nào ra vào, cũng xem xét tình hình bên trong sau đó mới trở lại, đi đến cái giường bên cạnh giường của ta, nằm nghiêng xuống. Có lẽ là ác chiến, lại bị thương, lại ba ngày ba đêm không chợp mắt khiến hần mệt nhọc quá mức, không lâu sau đã truyền đến tiếng hít thở đều đều, ngủ rồi.

Tiêu Lăng rất dễ dàng tỉnh lại, khó có cơ hội khiến hần ngủ say thế này.

Ta nhanh chóng xoay người ngồi dậy, che dấu khí tức, trong tay tỏa ra ba sợi tơ hồng, lặng lẽ vươn về phía hần.

Lúc này trong lúc hần lả nhảm thao thao bất tuyệt, ta lưu ý đến hần nói từng mộng thấy hình ảnh ta buộc hai chùm tóc bánh bao trên đầu, tinh tế nghĩ lại, cảm thấy không đúng lắm. Kiểu tóc bọc vải kia ta chỉ buộc có hai năm hồi ta còn rất nhỏ, cho dù hần với sự phụ là song sinh tâm linh tương thông thì những gì mơ thấy cũng chỉ hư hư thực thực, không thể có chuyện ngày nào cũng mơ thấy ta, cũng không có khả năng cảnh trong mộng giống như đúc thực tế như vậy.

Năm xưa khi ta kiểm tra hồn phách của Bạch Quân, phát hiện ba hồn bảy vía có hai hồn bị tổn thương, sợ nó nếu biết sẽ lo lắng nên không nói chuyện này cho bất kỳ ai, muốn lặng lẽ trị liệu, lại bởi vì dưới thể gian khó tìm được liệu, vẫn trì hoãn mãi. Thế nhưng khi đó, Bạch Quân biểu hiện giống hệt người bình thường, không tỏ vẻ ngốc nghếch như những người bị tổn thương hồn phách khác, ta liền cho là hần chỉ thiếu mỗi phần hồn phách lưu giữ ký ức, không lưu tâm lắm. Đến khi Tiêu Lăng xuất hiện, lại phát hiện hần chưa bao giờ mất trí nhớ, vậy hai hồn bị tổn thương này là thế nào?

Hôm nay nhớ tới, trực giác cho ta thấy trong này có rất nhiều điều cổ quái.

Ta dùng tơ hồng xoay xung quanh hần, thấy hần không tỉnh lại, liền cả gan dần dần vươn vào trong cơ thể hần.

Khoảnh khắc khi tơ hồng sắp xâm nhập, Tiêu Lăng đột ngột mở mắt ra.

Trong cặp con ngươi bị bóng tối nhuộm màu đen như mực kia là vẻ ôn nhu như nước.

43. Chương 44: Ẩn Nấp

Ánh mắt như vậy, đã từng chặt chẽ dõi theo ta, vậy lấy ta trong suốt mấy ngàn năm tháng...

Sau khi sự phụ chết, ta đã ình không còn tìm nữa.

Nhưng giờ khắc này, lòng ta bắt đầu sống lại, đập thật nhanh, giống như muốn phá vỡ lồng ngực, một suy đoán ít khả năng mạnh mẽ hiện lên trong đầu, không cách nào xóa đi.

Tiêu Lăng không nói gì, hẩn ngẩng đầu lên cực kì nhanh liếc ta một cái, sau đó mất tự nhiên dời mắt.

“Người là?” Ta mang theo đề phòng, bò xuống giường thử thăm dò đi về phía hẩn, không tự tin nhưng vẫn chờ mong, do dự muốn vươn tay ra chạm vào bờ vai hẩn, nhưng vẫn rụt trở về.

Tiêu Lăng giáo huấn rất thuần thực: “Chỉnh sửa y phục!”

Ta mới phát hiện mình ở trước mặt nam nhân mà chỉ mặc áo trong, xiêm y không chỉnh, yếm cũng lộ ra một nửa rồi. Với tư cách là một tiên nữ có giáo dưỡng của Thiên giới thì thể này thực sự rất bất nhã. Thế nhưng mà tên cầm thú Tiêu Lăng kia bình thường không phải chỉ hận không bắt ta cởi hết ra khiêu vũ trước mặt hẩn sao?

Tiêu Lăng lại nói: “Nhanh lên!”

Khẩu khí quen thuộc khiến ta giật thót, theo thói quen mà nhanh chóng sửa sang lại quần áo, đến khi xong mới xoay người cúi xuống nhìn mặt hẩn hi vọng tìm ra dấu vết gì đó, kết quả lại kinh ngạc phát hiện tai hẩn hơi hồng hồng.

Hành vi cử chỉ của nam nhân này không phải Tiêu Lăng, biểu lộ trên mặt lại giống hệt biểu cảm của sư phụ lúc ta sau khi trưởng thành rồi không cẩn thận bỏ nhào vào trong ngực hẩn cũng bối rối y như vậy.

“Sư...” Ta vẫn muốn tin tưởng vào tất cả những gì đang xảy ra trước mắt, lại e sợ đây lại là một cái âm mưu khác mà Tiêu Lăng mới bày ra.

Rốt cục hẩn quay đầu, kiểm tra cách ăn mặc của ta một chút, nhẹ nhàng thở ra, tiện tay nhặt tờ hôn bên chân mà ta đã quên thu về, chậm rãi dẫn vào trong cơ thể, trực tiếp tiến đến phần hôn phách bị hao tổn. Tờ hôn cẩn thận du động, hôn phách hỗn loạn tự động mở ra từng tầng từng lớp, giống như cởi bỏ phong ấn vậy.

Một tòa nhà gỗ, một gốc cây lê, một mảnh thức hải cực nhỏ xuất hiện trước mặt ta, từ trong mơ hồ dần dần hiện lên rõ ràng. Linh hồn tràn ngập trong đó mặc dù yếu ớt lại có khí tức của sư phụ.

Vô số điểm sáng trong thức hải bắt đầu ghép thành hình sư phụ, áo bào trắng, tay áo rộng, tóc dài buộc lên đơn giản, bộ dáng giống hệt như bình thường. Thế nhưng biểu cảm lại thay đổi, hẩn đi về phía ta, bước đi trầm trọng hoàn toàn không còn vẻ lạnh lạnh nhàn nhàn như mây trời nước chảy, trong cặp mắt như mặc ngọc chất chứa vô vàn lo lắng và áy náy.

Hẩn nói: “A Dao, ta xin lỗi.”

“Sư phụ, là người sao?” Ta ngây ngốc nhìn hẩn, còn muốn vươn tay chạm đến linh hồn không có thực thể kia, lại chỉ bắt được không khí. Ta hỏi: “Vì sao?”

Mặc dù ta có dị năng điều khiển tờ hôn, nhưng hồn thuật cũng là sư phụ truyền thụ. Tình cảnh hôm nay giống như ngày Phượng Hoàng tinh quân xuất hiện trong đầu ta, giống như một mảnh hôn phách bị đánh tan hoặc tự động tách ra, gửi gắm vào một chủ thể khác. Thế nhưng nếu không có tờ hôn giúp đỡ, loại gửi gắm hôn phách này cần ít nhất mười ngày để dung hợp, nếu không sẽ bị chủ thể phát hiện.

Sau một trận chiến của Tiêu Lăng và sư phụ, pháp lực của hẩn mất rất nhiều năm mới khôi phục được, có thể thấy được thương thế của hẩn nghiêm trọng thế nào. Trước khi sư phụ chết đã mang một phần hôn phách dung nhập vào trong cơ thể hẩn, thừa dịp hẩn phải dưỡng thương mà dung hợp lại, đợi đến khi thương thế của hẩn khởi sắc thì hôn phách sư phụ đã hoàn toàn dung hợp vào trong cơ thể của hẩn rồi. Mặc dù khi chủ thể thức thì linh hồn phụ thuộc này không thể điều khiển hay chiếm lĩnh thân thể, nhưng đi theo Tiêu Lăng, hẩn nghe được gì, nhìn thấy gì, tình báo của Ma giới chắc chắn sẽ thu hết được vào trong đầu.

Trong thiên hạ này còn có thuật do thám nào tốt hơn sao?

Hẩn là sư phụ chết đi cũng là một phần trong kế hoạch?

“Năm đó trước khi đại chiến Tiên Ma xảy ra, Tiêu Lăng đi tìm ta, nói hẩn muốn con, cũng đưa ra chiến ước” trên mặt sư phụ xuất hiện vẻ xấu hổ, chậm rãi giải đáp tất cả: “Thương Quỳnh thống lĩnh Hồ lang

quân, lại có Tiêu Lăng tọa trấn, cũng sắp xếp thám tử ở Thiên Giới, Thiên Giới tổn binh hại tướng, tất cả đều biết là không địch lại rồi. Ta thừa dịp đề đạt kế hoạch trừ ma cho Thiên Đế, ngài sẽ tăng cường phong ấn quanh Thiên Giới, phòng ngừa Tiêu Lăng xâm lấn Giải Ưu Phong, về phần ta sẽ tận dụng chiến lược do Tiêu Lăng đề ra, hủy thân thể, dùng hồn phách nhập vào Ma giới, truyền tình báo dưới Ma giới về Thiên giới, chờ đến ngày có thể trừ ma. Vì trong người mang cơ mật chỉ có hai người bọn ta biết, không được truyền ra bên ngoài, cho nên ta không thể nói cho bất cứ ai không ngờ lại làm con thương tâm khổ sở.”

“Con hiểu rồi,” Ta lắc đầu, lau giọt nước mắt vui mừng bên khóe mắt, đồng ý: “Khi đó con ở trên Giải Ưu Phong, chưa bao giờ phải trải qua sóng gió, cũng không biết cách che giấu tâm tình, Tiêu Lăng là kẻ thông minh, lúc mới tiếp xúc mà phát hiện gì đó bất thường chắc hẳn sẽ sinh nghi, chỉ có chứng kiến con thật tâm thật ý thương tâm vì cái chết của người hắn mới tin tưởng rằng tất cả mọi chuyện đều nằm trong sự khống chế của hắn. Mà xét cho cùng, là do bản thân con dấn, êm đẹp không có việc gì thì chạy ra khỏi Giải Ưu Phong làm gì chứ?”

“Không,” sư phụ cười khổ: “Thiên hạ không có ai hiểu Tiêu Lăng hơn ta, bọn ta cố chấp giống hệt nhau, cho dù con không chạy xuống khỏi Giải Ưu Phong thì hắn cũng sẽ tìm cách lừa con xuống bằng được.”

Ta nói: “Ít nhất hắn sẽ không đắc thủ dễ dàng như thế.”

“Không” Sư phụ càng thêm áy náy: “Cho dù Tiêu Lăng không ra tay thì Thiên Đế cũng sẽ tìm cách ép con xuống, giúp hắn đắc thủ.”

“Vì kế hoạch đó sao?” Mặt ta cũng trắng rồi.

Sư phụ thở dài thật dài; “Con mới là nhân vật trọng yếu nhất trong đại kế trừ ma.”

Ta sững sờ hỏi sư phụ: “Sư phụ người cũng tính kể cả Ngọc Dao sao?”

“Vô luận là ai bày ra, ta cũng không thể trốn tránh được trách nhiệm này” Sư phụ vốn dĩ đã lắc đầu, sau lại gật đầu, hắn giải thích bằng giọng thật khó khăn: “Vốn dĩ kế hoạch là dùng thân thể của Tiêu Lăng đi tiếp cận Thương Quỳnh để ám sát ả. Không ngờ nữ nhân này ngay cả em ruột cũng không tin, đi đâu cũng dẫn theo rất nhiều tướng lĩnh, tầm cung cũng bố trí phong ấn, thậm chí ngay bên gối cũng bố trí đao kiếm và cơ quan, tất cả những kẻ nào cố tình tiếp cận ả trong vòng mười trượng đều sẽ bị tru sát. Sau mấy lần ám sát không thành thì Thương Quỳnh đã áp sát Thiên giới, Thiên Đế liền tiến hành bước thứ hai của kế hoạch đã an bài từ trước.”

Ta im lặng triệt để.

“A Dao, thực xin lỗi.” Sư phụ lại một lần nữa dời mắt, ảm đạm nói: “Ta không hề nói gì làm con tổn thương nhiều năm như vậy, cũng không thể chắn gió che mưa cho con, ta biết rõ con tính tình trời sinh đã lương thiện, lại hại con rơi vào hiểm cảnh, ta trở mắt nhìn con thống khổ gãy dựa lại không cách nào giúp đỡ, ta biết rõ Tiêu Lăng sẽ chà đạp con, lại phải phong bế linh thức mà không cách nào ngăn lại. Thậm chí ta còn nhện không được ngày đêm nhớ con, phần tưởng niệm này thấm vào mộng cảnh của Tiêu Lăng, khiến hắn càng thêm điên cuồng. Ta không có tư cách làm sư phụ của con, chuyện cho tới nước này, ta đã không thể cầu xin con tha thứ rồi.”

Ta thấp giọng gọi hắn: “Sư phụ”

Sư phụ nói: “Cẩn Du chắc chắn sẽ chuộc tội!”

Ta hỏi: “Chỉ có con có thể trừ ma sao?”

Sư phụ kiên định trả lời: “Trong thiên hạ, người có thể trừ diệt Thương Quỳnh chỉ có một mình con.”

Ta đột nhiên nở nụ cười: “Đã sống cùng nhau nhiều năm như vậy rồi, A Dao hiểu rõ tâm tư sư phụ, chẳng lẽ sư phụ không hiểu A Dao?”

Sư phụ ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn ta.

Ta nói: “Thầy trò chúng ta vốn là ngoan cố giống hệt nhau. Nếu để cho người lựa chọn thêm lần nữa, người cũng sẽ chọn trừ ma chi đạo, lợi dụng con để giữ gìn Tam giới. Nếu để cho con lựa chọn thêm lần nữa, con cũng sẽ vẫn chọn để ngài hồn phi phách tán trên Bất Quy Nham, hai người huê nhau, hà tất phải canh cánh

trong lòng? Một người hi sinh đổi lấy thiên hạ thái bình, đáng giá, chuyện này mặc kệ người hỏi con bao nhiêu lần, còn vẫn sẽ lựa chọn giống hệt như vậy. Huống chi sư phụ cũng đã làm gương hi sinh rồi, đồ đệ chẳng lẽ còn sợ chết hay sao? Sư phụ, người quá coi thường Ngọc Dao rồi.”

Sư phụ đỏ khốc đỏ cười: “Ngốc!”

Ta cúi đầu nói: “Có sư phụ ngốc mới có đồ đệ điên!”

Sư phụ lần đầu tiên bị ta bật lại, bị sặc một lúc, thật lâu sau mới nói: “Người học xấu!”

Ta phì cười đáp: “Gần mực thì đen, sư phụ đi trừ ma cũng không nói với con một tiếng, hại con lo lắng nhiều năm như vậy, lúc thả người vào trong Bát Quy Nham, con đau lòng đến suýt nữa thì khóc đến chết, kết quả hồn phách của người vẫn còn êm đẹp đứng trước mặt đây chế giễu mình! Thượng bất chính hạ tắc loạn, từ giờ A Dao sẽ không bao giờ phải tôn sư trọng đạo nữa.”

Sư phụ ho khan hai tiếng, chuyển chủ đề, lo lắng nói: “Nếu như bị phát hiện con sẽ gặp nguy hiểm.”

“Từ khi vào Ma giới, con đã hiểu ra rất nhiều chuyện rồi, dã tâm và sự tàn nhẫn của Thương Quỳnh là không có điểm dừng,” ta nghiêng đầu nói: “So với việc ở cùng với sư phụ mãi làm kẻ ngốc thì chịu khổ một chút để thông minh lên vẫn hơn. Nếu chỉ lo thân mình, chỉ lo ngoan ngoãn, đợi đến khi gót giày ả đạp lên tất cả rồi lại cúi đầu xưng thần, mặc kệ ả lăng nhục sao? Ngọc Dao không phải đồ ngốc! Huống chi Thương Quỳnh ngày càng mạnh, lại thêm vạn năm nữa, chỉ một mình ả cũng có thể công phá Thiên giới, đến lúc đó, con và tất cả tiên nữ khác sẽ rơi vào kết cục còn thảm hơn chính con bây giờ.”

Trên thiên giới có bạn tốt của ta.

Ta không thể tưởng tượng được ngày Tam giới rơi vào tay kẻ địch, Đẳng Hoa tiên tử bọn họ rơi vào tay ma quân sẽ thành ra thế nào...

Thân thể sư phụ hơi cứng lại một phát, muốn sờ đầu của ta lại không chạm đến, ảm đạm rũ mắt xuống, một lần nữa lại nói: “Thực xin lỗi.”

Ta rút cục nhìn không được rồi, mũi chua xót, nước mắt giọt lớn giọt nhỏ rơi xuống, không ngừng lau nước mắt, không ngừng kể lể: “Sư phụ, A Dao ngày nào cũng nghĩ đến người.”

Sư phụ rất “cứng rắn” kiềm chế cảm xúc, an ủi: “Ngoan, không khóc, không khóc.”

Ta càng khóc to hơn.

Nỗi vui sướng khi mất đi rồi lại có được đã xóa đi tất cả oan ức lẫn tủi hờn.

Nếu có thể cùng sư phụ liên thủ trừ ma...

Trên đời này còn gì để sợ hãi nữa?

Trong khi đang đắm chìm trong vui sướng vì được gặp lại sau khi đã xa cách rất lâu thì tơ hồn khẽ nhúc nhích.

Tiêu Lăng sắp tỉnh rồi.

44. Chương 45: Tin Tức

“Trước cứ nhẫn nại đã...”

Hắn tỉnh quá nhanh, sư phụ không kịp dặn dò thêm gì nữa, ta quyết đoán cắt đứt tơ hồn kết nối, nhịn đau tập tễnh đi đến bàn uống nước, lấy một ly nước lạnh, uống để trái tim đang đập cực kì nhanh vì quá hưng phấn này có thể bình tĩnh lại.

Hi vọng lại một lần nữa dấy lên, tương lai không hề chỉ còn là tuyệt vọng nữa.

Tiêu Lăng mở mắt ra, xoa xoa trán, tựa hồ không hề biết chuyện gì đã xảy ra. Hắn gạt lại mấy sợi tóc hỗn loạn, nhìn thấy ta liền cau mày, đứng dậy túm được ta, mạnh mẽ ôm lên đưa về lại trên giường, ra lệnh: “Thương thế chưa tốt, không cho phép xuống giường.”

Ta vừa bình tĩnh lại từ trong vui sướng, không kịp thu lại vẻ vui mừng nơi khóe miệng.

Tiêu Lăng hơi sững sờ, lại nhanh chóng nghiêng đầu, lệnh cho thị nữ vẫn chờ đợi ở bên ngoài mang một chén quỳnh tương tiên lộ vào, dùng thìa bạc đưa đến bên môi ta, trong giọng nói là vẻ ôn nhu không được tự nhiên: “Toàn thân chỗ nào cũng thấy vết thương còn không sợ bị nứt vỡ à, nếu là thân ngọc bị nứt rồi thì Đại La Thần Tiên cũng cứu không nổi nàng, hừ, đến lúc đó mới khó xem...”

Ta khôi phục vẻ lạnh như băng, đẩy hắn ra nói: “Một tiên tử nhỏ nhỏ như ta không nhọc ngài đại giá.”

Tiêu Lăng giận, hắn cứng rắn cầm thìa bạc lên, một tay nắm cầm cửa ta, đổ hết tiên lộ vào miệng ta, làm ta bị sặc ho khan mấy cái. Sau đó hắn tiến đến ôm lấy cả bả vai ta, như khiêu khích mà khê thổi nhiệt khí bên tai, thấp giọng nói: “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, A Dao, nàng muốn ta xử lý nàng thế nào đây? Dù sao ta cũng là dân tặc, rất nhiều chuyện đã làm được một lần thì sẽ không ngại làm lần thứ hai, như nàng hiện tại bị thương lại giúp ta tiết kiệm không ít sức lực đâu.”

Tầm mắt của hắn chậm rãi chuyển xuống, ngón trỏ khê động một cái, xiêm y trên vai đã trượt xuống cả tấc, nhìn chăm chăm vào cái yếm màu xanh ngọc trước ngực, thoát nhìn giống như có thể lập tức phát thủ tính muốn xé nó.

Đầu óc ta dùng tốc độ nhanh nhất để suy nghĩ, sư phụ nói muốn diệt trừ Thương Quỳnh còn phải dựa vào ta, mặc dù chưa kịp ra chỉ thị gì rõ ràng, nhưng hơn phân nửa là có liên quan đến tơ hồng. Hôm nay ta bị thương rất nặng, nguyên khí đại thương, nếu còn tiếp tục cứng đầu với Tiêu Lăng thân thể sẽ không thể khôi phục nổi, không tốt cho đại sự thì phải làm thế nào...

Đợi đến khi ta làm sáng tỏ được mọi khúc mắc thì đã mất hai khắc trôi qua...

Tiêu Lăng vẫn rất có kiên nhẫn dùng ngón tay trượt từ bả vai xuống bên hông, sau đó chậm rãi vuốt ve đến gốc đùi nơi có hình xăm chữ viết, hào hứng búng búng mà xoa vòng vòng. Thỉnh thoảng còn quăng cho ta một ánh mắt uy hiếp.

Ta đột ngột nhớ đến một cái ý niệm kinh khủng hơn.

Hồn phách phụ thể, ngũ giác tương thông. Tiêu Lăng làm đủ chuyện vô sỉ với ta, sư phụ... Ta bị bắt làm đủ loại trò dưới thân Tiêu Lăng, sư phụ...

Nếu thế, thân thể của ta, khi ta rên rỉ, ta... chẳng phải những gì mà Tiêu Lăng cảm nhận được cũng tương đương với chuyện sư phụ cũng đang làm những chuyện đáng... khó xử kia với ta hay sao?

Trách không được lúc này hắn tỏ ra xấu hổ hơn bất kì một lần nào trước kia, hai mắt cũng không muốn nhìn vào ta.

Không! Không! Thế này thực sự quá bi thảm rồi.

Ta gần như sụp đổ, mặt nóng còn hơn dung nham ở Bất Quy Nham, chỉ hận không thể hôn mê luôn. Tranh thủ thời gian đẩy đám móng vuốt sở sàng của Tiêu Lăng ra, đoạt lấy tiên lộ, uống ực ực từng ngụm cho đến khi hết sạch, chỉ còn thiếu nước đổ cả vào mũi thôi.

Tiêu Lăng hơi giật mình, thò tay sờ sờ khuôn mặt ta đang nóng bừng.

Ta nhìn hắn một cái, lại nhớ đến hồn phách đang trong cơ thể hắn kia, tìm lại một nửa gia tốc đập nhanh, vội vã đẩy hắn ra xấu hổ chui tuột vào trong chăn không dám thò đầu ra.

Kinh nghiệm đáng sợ của hai lần bị ép buộc mà ta đã cố gắng ép mình loại ra khỏi đầu kia, một lần nữa xuất hiện và lặp đi lặp lại trong trí nhớ, giày vò ta đến xấu hổ vô cùng.

Lúc này sắc trời không rõ ràng, Tiêu Lăng ngồi bên cạnh ổ chăn của ta sững sờ một hồi, không biết đang suy nghĩ gì sau đó nghe thấy chiến báo liên vội vàng đi ra ngoài cửa.

Ta nhịn không được nhô đầu ra khỏi khe hở cửa chăn, nhìn qua hắn một cái.

Hắn đột ngột quay đầu lại, cùng ta bốn mắt nhìn nhau, khóe miệng hơi cong lên một chút xiu, lại lắc đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Nội tâm đang hoảng loạn của ta, rốt cục hơi bình tĩnh lại.

Một bóng dáng đỏ rực từ cửa sổ vọt vào như tên bắn, là Hồ Điệp lông vũ hỗn loạn, toàn thân vô cùng bẩn, vẻ mặt ủy khuất, khóc lóc kể lể một trận với ta: “A Dao là đồ ngốc, A Dao thích nhất Tiêu Lăng... Ai yooo, gia chết mất thôi. Đợi gia cơm no rượu say xong lại đến XXOO cái thứ phóng đăng nhà người...”

Ta dù sao cũng đã thấu hiểu khả năng biểu đạt ngôn ngữ mất trật tự một cách tồi tệ của Hồ Điệp, bình tĩnh gọi Hồng Loan đến, lấy thức ăn ra cho nó ăn.

Hồ Điệp như một con chim chết đói đầu thai vào bắt đầu ăn điên cuồng, trong miệng nói cảm ơn như sau: “Á, ối, giỏi quá.. Ahh, ahh, thật mất hồn...”

Ta chỉ có thể vờ như không thấy.

Đợi nó ăn uống no đủ, ta niệm một cái Nhập Mộng Chú hết sức đơn giản. Hồ Điệp đứng trên giá, vẫy vẫy lông vũ, bắt đầu gật gà gật gù, cuối cùng gật mạnh một cái mà rớt cái bịch xuống đất, trên tay của ta có vết thương, không thể cứu viện, thành ra đầu nó ngã thành một cái cục u to.

Một lát sau, Phượng Hoàng oán hận mở mắt ra, nghiêng rằng nghiêng lợ mà giả giọng cực kì bình thản: “Ngọc Dao tiên tử, cô hận Hồ Điệp cũng không thể tính sổ lên đầu ta nha!”

“Không cố ý nha.” Ta rất vô tội mà.

Phượng Hoàng dùng cánh phủ đầu, phản bác: “Chỉ ít cô cũng cho ta ngã trên giường chứ?”

Ta nhìn chăm chăm bộ lông dính toàn bùn đất lại còn có mùi hơi thối, lại nhìn chần mèn sạch sẽ của mình, gần như nghiêng mồn cả răng mới có thể bỏ qua nguyên tắc vệ sinh của mình mà gật đầu đồng ý.

Phượng Hoàng hơi bớt giận, nghiêm mặt nói: “Cái đồ ngốc nhà cô, sao có thể đối nghịch với Thương Quỳnh? Á sau khi tranh chấp với Tiêu Lăng xong, tức giận đến phát điên phát rồ, nguyên thân của ta cũng bị tai bay vạ gió, suýt nữa thì toi mạng.”

“Không sợ” Chỉ cần nghe thấy Thương Quỳnh mất hứng là ta đã sung sướng rồi, lại thấy trên mặt Phượng Hoàng tràn ngập vẻ ảm ức liên vội vã an ủi y: “Cho dù chết ngải cũng có thể gửi hồn trên người Hồ Điệp, nó là con chim không có đầu óc, dễ dàng khống chế, ngải lại bỏ ra mấy ngàn năm tu hành lần nữa, đúc lại tiên thân. Hơn nữa ngoại hình của vệt cũng không tệ, đầu xanh mơn mớn đáng yêu thế này, biến thành tiên nhân rồi chắc chắn cũng không thua Phượng Hoàng... Chỉ là tiện mồm nói một chút thôi...” Ta phát hiện sắc mặt Phượng Hoàng càng ngày càng kém, biết chắc bản thân an ủi lại thất bại thảm hại, vội vàng ngậm miệng.

Vệt nhìn không ra biểu cảm, Phượng Hoàng hít một hơi thật sâu kìm nén ức chế, coi như làm ngơ với đề nghị vừa rồi của ta, sau đó nói: “Mấy ngày nay ta thừa dịp Hồ Điệp ngủ, bay một vòng chung quanh thám thính được không ít tình báo. Bởi vì chuyện cô làm náo loạn ở Bất Quy Nham mà Ma quân đã có điều động, Thương Quỳnh lại một lần nữa chinh đồn quân đội, định tấn công nhân gian hồng cướp lấy đất trồng và lương thảo, hình như có ý định từ từ đánh chiếm Thiên giới. Nếu là ba quân đều bị điều động, phòng bị của Ma giới cũng lỏng lẻo hơn, chỉ cần Tiêu Lăng sơ sẩy là cơ hội của chúng ta đến rồi.”

“Cơ hội gì?” Phượng Hoàng không biết chuyện của sư phụ, không biết kế hoạch của Thiên Đế, cũng chưa chắc đã là thám tử mà Thiên Giới sắp xếp, ta cũng vẫn còn hoài nghi thân phận của y, không muốn đề cập tới, chỉ giữ kín chuyện này trong lòng hỏi: “Ngài ở lại Ma giới, dò hỏi tình báo, Thiên Phi hình như không biết rõ chuyện này, không lẽ là do Thiên Đế bày mưu đặt kế?”

Phượng Hoàng sững sốt một chút, cười khổ lắc đầu: “Không, Phụ quân hận thấu hành vi của ta, khổ sở ta đã từng chịu còn lớn hơn cả cô, hôm nay chỉ cầu báo thù, có chết cũng không tiếc.”

Y nói đến tình thâm ý thiết, ta có chút cảm động nhưng chuyện của sư phụ vẫn phải giấu trong lòng liều chết không nói ra.

Phượng Hoàng không thể nghi ngờ điều gì, y nhìn chén quỳnh tương kim lộ trên bàn, nhìn giường Tiêu Lăng từng ngủ lại, còn có vết thương được băng bó kĩ lưỡng trên vai ta, cười lạnh nói: “Mấy ngày gần đây hẳn không nghĩ không ngủ chăm sóc cô ba ngày, cũng nhọc lòng lắm nhỉ.”

Ta nhớ tới sư phụ trong cơ thể Tiêu Lăng liền xấu hổ, hàm hồ nói: “Vâng.”

Phượng Hoàng nhìn ta là lạ: “Chẳng lẽ tiên tử cũng động lòng?”

Ta dốc sức liều mạng lắc đầu, không cách nào giải thích nổi.

Phượng Hoàng hỏi: “Trong mắt Thương Quỳnh không chấp nhận được hạt cát nào, một kiếm trên Bát Quy Nham kia hoàn toàn có thể chém cô làm hai đoạn, cô có biết vì sao mình còn sống không?”

Vấn đề này ta cũng không hiểu, chỉ có thể tiếp tục lắc đầu.

Trong giọng nói của Phượng Hoàng có chút phẫn nộ: “Thương Quỳnh cho rằng cô ăn mềm không ăn cứng, tức giận cực kỳ. Ắ ra tay trước, tìm Tiêu Lăng thương lượng qua việc này, trước ả sẽ ép buộc cô bỏ hôn, nếu không thành liền ra vẻ tức giận, ném thân thể sư phụ cô vào Bát Quy Nham, chặt đứt tất cả niệm tưởng của cô. Sau đó hắn sẽ ra mặt cứu cô, mọi cách dụ dỗ, giả tỏ ra chân tâm thật ý, tiêu tốn thêm vài trăm năm nữa dần dần mài mòn ý chí của cô, lại châm ngòi ly gián tình cảm của cô đối với Thiên Giới, đợi đến khi sự đề phòng của cô đối với hắn bị giảm xuống sẽ gạt cô đi bỏ hôn.”

Ta vội hỏi: “Vì sao ngài lại biết?”

Phượng Hoàng nguyền ta một cái: “Việc này chẳng phải bí mật gì, ngoài Lê Hoa Viện ra, toàn bộ Ma giới đều biết, hơn nữa còn chặt chẽ phối hợp. Không tin chờ đến khi người ngoài tới đưa đồ vào, cô dùng tơ hồng dò xét một cái là biết ngay thôi.”

Vài câu nói như thành khẩn thiệt tình lại thêm giả vờ ôn nhu săn sóc liền có thể dụ dỗ được ta? Tiêu Lăng hắn mơ đẹp quá rồi!

Máu của ta càng lạnh thêm.

45. Chương 46: Chết Vắn

Về sau, Phượng Hoàng bay mất, không biết là đi đâu tiếp tục do thám tình báo, mà cũng có thể là Hồ Điệp tỉnh lại, chạy về nhà chủ cũ của nó nghe đại chiến sử của chủ nhân nó với một vị tình nhân không biết là thứ mấy trên giường.

Ta để có thể sớm khôi phục thuận tiện hành sự, lập tức chỉnh đốn thái độ phối hợp trị liệu, uốn bụng rút tất cả linh đan diệu dược vào dạ dày.

Mấy thị nữ phụ trách chăm sóc ta rất vui mừng, Lục Uyên còn chấm chấm nước mắt vui sướng nói: “Tiên tử, cô cuối cùng cũng nghĩ thông rồi.”

Ta có phần oán giận đối với sự nịnh nọt của các nàng, rõ ràng trong lòng các nàng đang nguyên rủa ta vì sao còn không có chết cơ đấy.

Xích Hổ bị Tiêu Lăng điều đi rồi, tướng quân thủ vệ mới đổi tên là Lôi Điện, eo cong lưng còng, mặt xanh nanh vàng, mặt mũi còn tràn đầy mụn nước đỏ ỏn, ngũ quan hoàn toàn không có chỗ nào bình thường. Ta vốn không phải người trông mặt mà bắt hình dong, vậy mà bộ dạng lúc hắn cười rộ lên cũng khiến ta có lúc không nhận không nổi, những người khác lại càng không dám nhìn hắn, có một thị nữ nửa đêm muốn ra ngoài gặp tình nhân, thấy có người gọi mình, quay đầu lại trông thấy khuôn mặt nghiêm túc của Lôi Điện tướng quân, bị dọa đến run rẩy ngã lăn tại chỗ.

Trên đời còn có ma đi sợ quỷ sao?

Mọi người không một ai chế nhạo thị nữ kia, cùng đồng lòng một chí ngồi một chỗ yên lặng tưởng niệm tư thể oai hùng của Xích Hổ tướng quân, sau đó lại oán hận ta thêm vài phần.

Ta mới đầu không rõ, về sau thông qua tơ hồng điều tra được, mới biết tất cả mọi người cho rằng Tiêu Lăng đang ghen - một thứ biểu lộ rất bình thường rất tiêu chuẩn của tình nhân, chính là bài trừ tất cả nhân vật có khả năng uy hiếp. Xích Hổ tướng quân so với hắn thì trung thực phúc hậu hơn một tí, nhân phẩm cũng cao thượng hơn một tí, điều này khiến hắn thật mất mặt, thế nên kết quả - Xích Hổ tướng quân bị đuổi rồi.

Cảm xúc của Tiêu Lăng cũng trở nên rất kì quái, rất hay cố tình gây sự.

Có đôi lúc khi hấn vui vẻ, sẽ chạy lên đỉnh núi bằng cách xa vạn dặm, mang về một khối băng không tì vết, lại dùng ẩm tử sa niên đại hơn một vạn năm ra pha trà uống với ta. Nếu ta có hơi nhú mảy, khen vài câu qua loa, hấn sẽ ngay lập tức đổ hết bình trà vào cống, đập nát ẩm tử sa rồi nhìn về phía ta cười khiêu khích. Có đôi lúc khi ta mất hứng cũng sẽ đập nát bàn lưu ly, bình mã não, đèn thủy tinh, hấn sẽ vô cùng vui sướng, sau đó gọi người mang đồ mới đến tặng cho ta còn nói: “A Dao bảo bối, đập nhiều nữa đi, ta càng thích nhìn bộ dạng tức giận của nàng.”

Hấn rất thích dùng lời nói đến kích thích ta, chọc cho ta phát điên.

Ta vì kế hoạch của sư phụ vốn định xuất hiện ít đi, tạm thời đối xử với Tiêu Lăng tử tế, ăn nói nhẹ nhàng, nói chuyện dịu dàng với nhau, thì hấn lại mất hứng. Còn nếu ta trực tiếp đấu khẩu, đấu võ mồm với hấn, hấn lại ưa thích vô cùng.

Nghe nói thế gian có vài người là trời sinh thích bị đánh bị mắng, có lẽ chính là loại từ nhỏ đã bị coi thường như tên điên này.

Dưỡng thương ba tháng trong Lê Hoa Viện, ta bị hấn làm cho nóng tính hấn.

Hấn lại ôm ta nhẹ nhàng nói: “Chính là như thế, thả lỏng với lòng mình, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, muốn tức giận thì tức giận, tùy theo dự vọng của mình mà làm, không nên che giấu, không nên áp lực.”

Ta gật đầu đồng ý với hấn, cũng thuận theo lòng mình, trở tay cho hấn một tát, lại ném móng vuốt sói còn đang lén lút vươn vào trong áo của ta sổ sàng kia ra ngoài.

Tiêu Lăng cười hì hì ngăn cản bản tay đang đánh hấn của ta, còn cắn một cái lên mu bàn tay, nói mập mờ: “Ta cũng không nói sẽ ngoan ngoãn đứng đây cho nàng xử lý.” Sau đó hấn nhìn chăm chăm vào thân thể của ta, liếm liếm môi, cười nói: “Thương thể của nàng đã ổn chưa?”

Ta đọc hiểu ám chỉ trong mắt hấn, như chim sợ cành cong, lập tức rút sang bên cạnh. Nghĩ đến sư phụ và hấn là một thể, có thể chứng kiến hết thấy mọi chuyện là ta hận không thể đi đập đầu chết.

“Đừng lúc nào cũng bắt ta phải cưỡng ép nàng.” Sau đó hấn túm ta về, nhẹ nhàng vỗ về bụng dưới, ở trên da thịt vẽ vài vòng, thanh âm ác ma ở bên tai nhẹ nhàng nói: “Có nhiều chuyện chỉ cần quen là được. Nàng ở Ma giới làm thê tử của ta, làm mẫu thân của hài tử nhà ta, ta chắc chắn sẽ đối xử tốt với nàng.”

Hài tử, ta nhớ đến vấn đề cực kì nghiêm trọng này, mặt cũng tái đi rồi.

May mà tuổi thọ của Tiên nhân với Ma tộc đều rất dài, thai nghén đời sau cũng rất gian nan cho nên số lượng so với Nhân tộc ít hơn hẳn. Thiên Phi sống hơn mười vạn năm cũng chỉ sinh được hai trai ba gái, nguyên thân của vật tiên lại không có khả năng sinh sôi, thai nghén sinh con lại càng khó, hơn nữa Tiên nhân khác phạm nhân, nếu dùng pháp thuật để khống chế thể chất thì Tiêu Lăng không có cách nào có thể làm ta thụ thai dễ dàng được.

Ta đã hiểu rõ các mấu chốt, hơi hơi thở ra.

Tiêu Lăng rất kiên định mà nói: “Bất kể thế nào cũng phải thử, mà trong đó ”gieo trồng” chăm chỉ chính là thượng sách.”

Cái đồ cầm thú này!

Một cước đá trên mặt hấn, lại bị hấn bắt lấy cổ chân, đầu ngón tay nhẹ nhàng đùa bỡn, sau đó tách hai chân ta ra, cả người đè xuống. Tay hấn giống như cá chạch, trơn trượt luồn vào trong váy, nhanh chóng tìm đến gốc đùi, chậm rãi trêu đùa như đang đợi ta phản ứng. Ngón tay của hấn nhẹ nhàng xẹt qua chỗ mẫn cảm, ở điểm mẫn cảm nhất như có như không vẽ mấy vòng, ta không tự chủ được lại nhớ đến sư phụ đang ở trong cơ thể hấn, có thể cảm nhận đến bằng cùng một ngón tay, cùng va chạm vuốt ve, cùng khiêu khích.

Vô số sấm sét oanh tạc trong đầu ta, tất cả ánh sao sáng đều đã rơi xuống khỏi bầu trời đêm, chìm vào trong lòng hồ dung nham, tỏa ra từng trận khói nhẹ. Bỗng nhiên, như có một ngôi sao sáng rực rỡ nhất, không thỏa mãn với độ ấm của dung nham, cường ngạnh muốn chìm xuống càng sâu, phảng phất muốn thăm dò bản thân có thể bị thiêu đốt đến trình độ nào.

“Nàng còn nhạy cảm hơn so với trước kia,” Tiêu Lăng kinh ngạc, đầu ngón tay đang tìm tòi cũng hơi khựng lại, nghi hoặc hỏi: “Trên người của nàng, xảy ra chuyện gì?”

Ta xấu hổ không chịu nổi, máu toàn thân đều đã chảy ngược, mặt nóng như thiêu như đốt.

Đầu ngón tay của Tiêu Lăng lại mãnh liệt dao động vài lần, dường như đang tự chứng minh suy nghĩ của mình.

Ta rốt cục không để ý mà hét ầm lên như kẻ điên, liều chết giữ chặt đai lưng gạt tay hắn ra ngoài.

Tiêu Lăng thở dài: “Ta đã nói với nàng về tiên nữ bị Ma giới bắt làm tù binh sẽ có kết cục gì. Nàng không muốn ta chạm vào, chẳng lẽ muốn có thêm nhiều người nữa chạm vào nàng sao? Ngoan ngoãn làm nữ nhân của ta sẽ được sủng ái, bọn chúng mới không tỏ ra bất mãn, hoặc là nghĩ cách chiếm đoạt nàng.”

Ta nói: “Ta không cho người chạm vào.”

Tiêu Lăng nói: “Làm nữ nhân của ta đã được che chở lại không cho ta chạm vào, đây là cái đạo lý gì?”

Ta cắn môi, không nói lời nào.

“Đừng quên,” Tiêu Lăng dùng sức kéo ta lại gần thêm một ít, cười nhạt nói: “Người lựa chọn giao nàng cho Ma giới làm con tin, giao nàng ra cho ta chơi đùa cũng không phải là ta. Nàng có phản kháng lại quyết định của Thiên giới sao? Nàng có chống cự không muốn đến Ma giới sao? Hết thấy đều không. Cho nên nàng có tư cách gì chọn không làm nữ nhân của ta? Nữ hài trên thế gian bị cha mẹ bán vào thanh lâu, chẳng lẽ có quyền không tiếp khách? Mỹ nhân bị triều đình gả đi hòa thân, chẳng lẽ có quyền cự tuyệt đối phương tìm hoan?”

Mỗi một câu của hắn đều đâm vào trong tim ta, đâm đến phát đau.

Mặc dù ta cảm thấy câu nào của hắn cũng ngang ngược vô sỉ, nhưng mà câu nào cũng không thể phản bác được.

Ta hiểu sự bất đắc dĩ của Thiên Đế, cũng như thế, rất nhiều người cùng khổ dưới thế gian kia, nếu là còn cơm ăn thì thế nào cũng sẽ không nhẫn tâm bán con gái mình đi.

Nhiều ngày trôi qua như vậy, ta cũng từng đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, nếu coi Thiên giới với Ma giới như đang đánh một ván cờ, quân trắng của Thiên giới bị quân đen của Ma giới vây quanh, chặt đứt tất cả đường lui, chỉ còn lại một đầu rồng lớn trong vòng vây nghiêm ngặt mà liều chết thủ hộ, kéo dài chút hơi tàn, đợi đến thời cơ đến đánh bất ngờ, đi một nước cờ phi thường mới có được một đường sinh cơ.

Sư phụ nói, thiên hạ chỉ có mình ta có thể trừ diệt Thương Quỳnh.

Ta chỉ có thuật bổ hồn là có thể coi như độc nhất vô nhị,

Trong lòng ta loáng thoáng có một đáp án, lại cảm thấy ý nghĩ này quá điên cuồng, vượt quá sức tưởng tượng, cho nên không dám khẳng định.

Đang do dự, Tiêu Lăng ép hỏi: “Nàng thuận theo, hay là không thuận theo?”

46. Chương 47: Nhẫn Nại

Lựa chọn thuận theo, Tiêu Lăng sẽ xâm phạm ta, rất nhục nhã. Lựa chọn không thuận theo, Tiêu Lăng cũng sẽ dùng vũ lực xâm phạm ta, nói không chừng hắn còn tức giận mà có cách trừng phạt đáng sợ hơn với ta, vẫn nhục nhã như trước.

Đường dưới chân kẻ yếu toàn bộ đều bị khống chế trong tay kẻ mạnh, mặc kệ có quanh co vòng vèo thế nào rút cuộc vẫn phải đi đến nơi mà mình bắt buộc phải đến.

Ta không tin Tiêu Lăng yêu ta, nhưng ta tin hắn chắc chắn sẽ thương tổn ta.

Bị thương tổn một lần hay vài ba lần có khác nhau sao?

Thân thể đã bị vấy bẩn rồi, còn có cơ hội rửa sạch sao?

Không, cho dù là máu tươi cũng không thể lau sạch được vết nhơ mà ác ma lưu lại.

Không thể chết, cũng không thể trốn.

Sư phụ xuất hiện mang theo ánh rạng đông, để cho ta biết rằng Thiên Giới chưa từng từ bỏ kế hoạch tru sát ác ma, mà ta lại là mấu chốt không thể thiếu trong đó. Nếu đã chọn hi sinh chính bản thân mình đổi lấy sự an bình của Tam giới, ắt không thể làm ra hành vi ngu xuẩn ở thời điểm mấu chốt này, chọc giận Tiêu Lăng, làm hấn tăng cường đề phòng hoặc tống ta vào ngục - nơi không thể liên lạc với người bên ngoài thì chẳng khác nào kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Phải như binh sĩ dùng cảm đối mặt tương lai, lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi đến thời khắc cảm kiếm sắc trong tay đứng dậy báo thù.

Những gì người nợ ta, những gì người thương tổn ta, hết thảy đều phải trả lại gấp bội.

Ta dùng sức khép hờ mắt, cố dồn hết tất cả dũng khí mà mình có, chậm rãi buông bàn tay đang nắm lấy vạt áo hấn, ngón trỏ, ngón giữa, ngón cái... Mỗi một ngón tay buông ra đều cứng ngắc như băng tuyết mùa đông. Ta kiên quyết nhìn thẳng vào mắt hấn, nằm xuống mặt chắn gấm xanh ngọc, không phản kháng, không tức giận đánh mắng, dùng hành động biểu đạt lựa chọn của mình.

Tiêu Lăng nhìn hành động của ta, trong mắt tràn ngập nghiền ngẫm, hấn vẫn không tha, còn muốn moi từ trong miệng ta ra câu trả lời khuất phục sỉ nhục nhất: “Tiểu A Dao, nàng đồng ý để ta chơi đùa sao?”

“Ta... đồng ý.” Giọng ta khàn khàn, từng chữ từng chữ đều lộ ra ý lạnh thấu xương.

Hấn cười hỏi: “Đồng ý cái gì?”

Ta lạnh lùng nói: “Người là vương tử cường đại của Ma giới, ta là con tin Thiên giới giao nộp ra, người muốn chơi ta, ta còn có thể ngăn được người sao? Xin cứ tự nhiên!”

Tiêu Lăng thần nhiên nhướng nhướng mày, khoanh tay ngồi xuống bên giường, buông rèm sa trắng xuống, chỉ trong nháy mắt trong không trung xuất hiện mấy quả cầu sáng lấp lánh, chiếu lên cả chiếc giường sáng như ban ngày, ngay cả hoa văn hình con dơi thêu chìm trên mảnh chắn gấm xanh ngọc cũng hiện ra rõ ràng. Hấn nhìn ánh mắt của ta, thần nhiên ra lệnh: “Mở hai chân ra.”

Ta hít sâu một hơi, tay nắm chặt tấm đệm, hơi tách hai chân ra.

“Gập đầu gối lên, mở hai chân ra thêm một chút nữa.” Sự vô sỉ của Tiêu Lăng là không có giới hạn, cũng không vì ta thuận theo mà tha thứ nửa phần, hấn nhàn nhạt nói: “Mở ra rộng nhất có thể.”

Ta co hai đầu gối lên, cảm thấy hổ thẹn đến cực điểm, sống chết cũng không thể nào tách hai chân ra rộng thêm nữa.

Tiêu Lăng biết tính tính của ta, cũng không cưỡng ép nữa, hấn tự mình ra tay, dùng sức kéo eo ta đến tận trên đùi hấn, hai chân gác bên hông hấn. Ta muốn khép lại, nhưng không thể nào giãy dụa, chỉ khiến hai chân quăn lầy càng chặt.

Váy trong bị xốc lên, hình xăm rồng bay phượng múa kia cùng chỗ tư mật bị nhìn thấy toàn bộ, hấn dùng ngón tay chậm rãi thăm dò vào trong u cổ tìm tòi, lúc đầu là chơi đùa xung quanh, sau đó thăm dò vào trong, cuối cùng thâm nhập vào rất sâu, rất sâu, một ngón tay rồi một ngón tay nữa, như kẻ điên mạnh mẽ đâm vào.

“Tiêu A Dao, ta biết nàng thích ở chỗ nào rồi.” Hấn cười cúi người, ở bên tai ta thổi khí, đầu ngón tay cũng nhẹ nhàng dùng sức.

Chuyển động ra vào liên tục buộc mỗi một tác da thịt trên cơ thể đều run rẩy, giống như có sét đánh xuống người ta, hận không thể gào thét lên.

Ta căm ghét loại phản ứng đáng sợ này xảy ra trên người mình, chỉ có thể cố nén run rẩy, trong cổ họng khẽ phát ra vài tiếng gào thét.

Tiêu Lăng đùa bỡn ta, trong miệng lại liên tục dùng thanh âm ác ma hấp dẫn mà lả bả: “A Dao, ta yêu nàng.”

Ta không thể nhìn được cảm giác thống khổ xen lẫn tê dại trong cơ thể, bất giác nâng eo lên, nhẫn nhẹn đến đầu đầy mồ hôi, vẫn cố cãi lại: “Người không yêu ta, người chỉ yêu dục vọng của bản thân mà thôi.”

“Đồ ngốc,” Tiêu Lăng nhẹ giọng phản bác: “Ái và dục vốn là nhất thể, gắn bó tương tồn. Có lẽ có dục không tất có ái, nhưng có ái tất có dục. Yêu một người liền muốn ôm lấy nàng, có được nàng. Hơn một ngàn đêm, ta đều muốn ôm lấy nàng ngủ, ta muốn chiếm hữu thân thể của nàng, độc bá linh hồn của nàng, ta muốn... trong mắt nàng chỉ nhìn thấy một mình ta, giống hệt như lúc này...”

Ta nói: “Nhưng ta hận người!”

Tiêu Lăng nói: “Hận cũng sẽ phai mờ theo thời gian...”

Ta nhìn không được mà phản bác: “Yêu cũng hận cũng là một thể, nếu hận phai mờ, yêu cũng sẽ phai mờ!”

“Có lẽ vậy” Tiêu Lăng dừng động tác, ngẩn người, tựa hồ chưa từng nghĩ tới vấn đề này, qua một lúc lâu, hần rừ cặp con ngươi như hỏa diễm địa ngục, phảng phất như đang đè nén vô số cảm xúc, buồn bã nói: “Cũng không biết nỗi căm hận của nàng dành cho ta phai mờ trước, hay là tình yêu của ta dành cho nàng phai mờ trước.”

Ta muốn nhấn mạnh một lần nữa ta là hòn đá, nhưng vì đại cục, lại nhẫn lại nhìn không đả kích hần.

Hần kéo xiêm y trên hai vai xuống, để lộ một mảng da thịt lớn trước ngực, sau đó dùng đôi môi nóng ẩm hôn lên da thịt, dùng sức mút lên đóa hoa phấn hồng trên đỉnh tuyết phong, mang đến từng cơn đau đớn, sau đó trượt xuống, dừng lại. Hần nghiêng đầu sang chỗ khác, lắng tai nghe tiếng tim ta đập mạnh, cuối cùng bắt đầu hung hăng hôn xuống, chỉ trong chốc lát trên cổ, trên ngực, trên hông, bụng dưới, trên đùi đều bị in lên ấn ký màu đỏ sậm, hần như giương nanh múa vuốt tuyên cáo lãnh địa của mình.

Ánh mắt của hần như hỏa diễm nóng rực được thiêu đốt cùng dục vọng của hần.

Đầu ngón tay bị rút ra, mang theo ướm át xoa lên trên hình xăm, tô lên chữ viết trên đó.

Một thứ càng lớn hơn, thừa dịp thân thể ta vừa thả lỏng, trong nháy mắt nhanh chóng xâm nhập không gian nhỏ hẹp, kết hợp cả yêu và hận, mang tất cả dục vọng lấp đầy.

Hần ôm ta thật chặt, giống như độc xà quấn được con mồi, dùng hết mọi thủ đoạn trói buộc, cho đến khi hít thở không thông cũng không rời.

Điên cuồng chạy nước rút, như dây đàn đến phần nhạc gấp rút nhất, căng cứng, bẻ nhọn đến sắp đứt phăng...

Đầu ngón tay ta vò hình hoa mộc lan trên tấm đệm đến nhàu nát, ngón tay cũng bởi vì quá dùng sức mà trắng bệch.

Thân thể đã quen, không còn thống khổ như lần trước, mà biến thành một loại khoái cảm đáng sợ hơn, tê dại đến tận xương, ăn mòn thân thể, đè ép linh hồn, cơ hồ có thể ép nước mắt chảy ra, ta sợ hãi bản thân mình sinh ra khoái cảm điên cuồng dưới thân hần, hận không thể mở miệng cầu xin tha thứ, dùng cầu xin để thoát khỏi loại cảm giác điên dại này, cho dù là chậm hơn một chút cũng được.

Hai chân bị nâng lên cao.

Hần xâm nhập càng sâu.

Ta rốt cục nhìn không được, phát ra một tiếng rên rỉ không biết là thống khổ hay vui vẻ.

Ngẩng đầu, móng tay hơi dài đã bầu chặt lấy lồng ngực của hần, tạo ra bốn vết đỏ dài thật dài, giống như có thể xóa đi cảm giác trên người ta.

“Nàng thuộc về ta, nàng thuộc về ta...” Hần không ngừng hôn, không ngừng lả bả, như muốn rót vào trong lòng ta vậy.

Đầu óc của ta bị bức đến điên cuồng, chỉ nhìn thấy cả phòng là một màu trắng xóa. Trong thoáng chốc ta phảng phất như nhìn thấy sư phụ, trong khóe mắt có một giọt lệ rơi xuống, ta bất giác khấn cầu: “Sư phụ, cứu con, sư phụ...”

Câu nói kế tiếp, ta đã quên mất nói gì.

Thân thể của Tiêu lãng nặng nề trầm xuống, khựng lại, nhúu mảy, hần do dự vươn tay ôm ngực, giống như đang cảm thấy đau đớn.. Sau một lúc lâu, hần điều chỉnh khí tức, lại một lần nữa công thành đoạt đất, điên cuồng phát tiết một lần rồi lại một lần, vĩnh viễn không có chừng mực.

47. Chương 48: Kinh Thiên

Bình minh, lại một ngày mới.

Ta tỉnh lại trong hỗn loạn, cảm thấy đau nhức toàn thân, cánh tay của Tiêu Lãng khoác lên bên hông, da thịt hai người tiếp xúc chặt chẽ với nhau, ta có thể cảm nhận được thân hình rắn chắc và hô hấp của đối phương, điều này lại khiến cho nhiệt độ không khí đột ngột tăng thêm một chút.

Hần không phải lần đầu tiên qua đêm ở chỗ ta, nhưng đây là lần đầu tiên nằm cùng ta đến bình minh.

Ta xoa xoa đầu đau nhức đẩy hần ra, nhặt áo mỏng bị ném ở đầu giường phủ lên người, lung tung giẫm lên hài thêu, toan đứng lên. Ống tay áo đột nhiên bị giữ chặt, quay đầu lại đã thấy Tiêu Lãng hơi mở nửa mắt, đẩy những sợi tóc dài đen như mực trên mặt ra, như một hài tử chưa tỉnh ngủ mà kéo ống tay áo của ta, mơ mơ màng màng nói: “Ngủ cùng ta thêm một lúc nữa đi.”

Ta mặt không biểu tình dùng sức vặn bung năm ngón tay của hần ra, nhìn thân thể che kín dấu vết hỗn độn, không muốn gọi thị nữ vào. Việc đầu tiên ta làm là đi đến chỗ rương quần áo lấy ra một bộ váy màu xanh nhạt cùng đai lưng vàng nhạt, mặc chỉnh tề xong lập tức lao ra cửa như gió. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người ta một mình bước vào hồ tắm, nghiêng răng nghiêng lợi chà lau thân thể trong ôn tuyền.

Tắm suốt nửa canh giờ, làn da cũng bị chà đến hồng rực xong ta mới trở về.

Mấy người Hồng Hạc, Lục Uyên không có việc gì làm, muốn nói lại dừng lại - có vẻ rất phiền muộn.

Tiêu Lãng cũng ngồi dậy, vẽ lười nhác, khoác trên mình áo choàng màu đen có gắn cúc áo khảm ngọc trai đen, y phục không chỉnh tề mà ghé vào đầu giường, hào hứng bưng bưng đùa giỡn Hồ Điệp, trêu chọc rồi dạy nó những câu nói không... được sạch sẽ kia.

Mái tóc dài ướt sũng rất nhanh được ta niệm phong chú thổi khô, ta lấy lược khảm ngọc trai, sửa lại đầu tóc như ngày thường. Không ngờ, Tiêu Lãng lại thả Hồ Điệp ra, đi đến chụp lấy cái lược, đứng ở đằng sau ta cẩn thận giúp ta chải lại một đầu tóc dài.

Trong gương bạc, động tác của hần còn cẩn thận nhẹ nhàng hơn cả thị nữ, lại chậm rì rì giống như không muốn làm đứt đến một sợi tóc, thỉnh thoảng thấp giọng hỏi: “Có làm đau nàng không?” Sau đó hần dùng đầu ngón tay hơi thô ráp vuốt ve không ngừng, thử búi tóc cho ta một cách vụng về. Nếu như cảnh này ở trong mắt người ngoài, có lẽ đúng là hình ảnh một trượng phu tình thâm ý thiết đang hưởng thụ thú vui chốn khuê phòng mất.

Hần thích làm cái gì thì làm cái đó.

Hiện giờ ta không muốn can thiệp, kệ hần loay hoay.

Hần bỏ ra suốt một canh giờ mới làm ra được một kiểu búi tóc đơn giản nhất, sau đó lấy hộp châu báu ra, lấy từ trong hộp ra một chiếc trâm mẫu đơn khảm dây châu ngọc, cài nghiêng nghiêng lên bên búi tóc, ta nghiêng đầu nhìn lại, trông như một đóa mẫu đơn hoa lệ bằng vàng được điêu khắc tỉ mỉ đang nở rộ, bảo thạch ba màu lấp lánh rực rỡ, mấy viên trân châu nho nhỏ khê rung theo những sợi tơ vàng, cực kỳ đẹp dễ xa xỉ. Hần nhìn một lát, lại chọn một chuỗi ngọc và một đôi vòng tai đồng bộ đeo lên cho ta, bắt ta đổi lại một thân xiêm y đồ rực cực kỳ diễm lệ, lại thêm một đôi vòng tay phỉ thúy nạm tơ vàng hình phượng hoàng xong mới thỏa mãn buông tay ra.

“Kì quái lắm, ta vẫn nên đổi lại thì hơn.” Ta chưa bao giờ thấy mình ăn mặc như thế này bao giờ, hoàn toàn trái ngược với phong cách ăn mặc của ta từ xưa tới nay, mang nhiều đồ trang sức xa hoa như vậy, điểm lệ đến mức dọa người, cảm thấy đầu và thân thể đều nặng đến không thể ngẩng đầu gặp người, rất không tự nhiên.

“Thực ra trang phục như vậy cũng rất thích hợp với nàng.” Tiêu Lăng nói đầy ẩn ý: “Chỉ là nàng từ nhỏ đã nhận định mình thích kiểu giản dị thanh lịch mà không chịu thay đổi, chỉ cho là cả thiên hạ chỉ như vậy mới đẹp, thật ra lại không biết điểm lệ cũng có một vẻ phong tình rất khác, nhìn nàng trong gương mà xem, tội gì phải chấp nhất?”

Ta nghiêng rằng thật lâu mới nhận xuống không tranh cãi với hắn, lại tỏ vẻ cúi đầu thụ giáo: “Người nói cái gì thì nó là cái đấy.”

Tiêu Lăng thỏa mãn gật đầu: “Cũng đã hiểu được đạo lý người ở dưới mái hiên* rồi, không tồi.”

(*) Chính là đạo lý: “Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu” có ý nghĩa là há miệng mắc quai, dưới quyền của kẻ khác thì ắt phải dằn lòng cam chịu

Ta cảm thấy mình sắp nghiêng mòn cả răng rồi.

Tiêu Lăng lại cười hì hì, tâm trạng tốt hơn bao giờ hết. Hắn tựa hồ không có ý định ra ngoài làm chính sự, lượn qua lượn lại bên cạnh ta hỏi hết câu này tới câu khác: “Lê trong sân có phải trồng hơi ít không? Trồng thêm mấy cây nữa nhé... Ta ngày trước có lấy ở hạ giới về mấy thứ ngọc tỷ kì lân với rèm châu mầu rất hiếm, tối nay mang đến cho nàng nhé? Nếu nàng không thích Hồ Điệp thì ta còn có một con vẹt cừu sắc, biết ca hát biết nhảy múa rất vui vẻ...”

Ta không để ý đến hắn mà đi về phía Hồ Điệp nói: “Nói chuyện phải dùng kính ngữ, gặp nữ nhân phải gọi cô nương! Cô nương!”

Hồ Điệp: “Dâm phụ! Dâm phụ!”

Ta: “Cô nương!”

Hồ Điệp: “XX chết người!”

Ta nổi giận: “Còn xằng bậy ta nhổ hết lông của ngươi.”

Hồ Điệp nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lại bắt chước giọng của ta kêu lên: “Á, á... đừng... Sư phụ, cứu con, sư phụ...”

Tiêu Lăng vui vẻ: “Tiểu tử này, tối hôm qua dám ở cạnh cửa sổ nghe trộm? Học mấy thứ không đứng đắn sao lại nhanh như vậy? Lại kêu thêm hai lần nữa cho gia nghe với nào!”

Ta trợn mắt há hốc mồm, mặt đỏ rần, hoàn toàn không thể tin được những câu này lại xuất phát từ miệng mình, hoài nghi có phải Hồ Điệp dám thêu dệt ra để vu oan cho ta hay không.

Tiêu Lăng lấy thức ăn ra cho Hồ Điệp, Hồ Điệp được cổ vũ, càng ra sức kêu: “Rất sướng, gia, ta muốn - ta còn muốn nữa - lại cho ta đi...”

Mặt của ta từ hồng chuyển sang xanh mét, điên cuồng lắc đầu, bóp cổ Hồ Điệp phủ nhận: “Mấy loại lời nói vô liêm sỉ này ta tuyệt đối chưa bao giờ nói.”

Tiêu Lăng cười đến sắp không thở nổi.

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng cứu thoát ta khỏi nỗi xấu hổ vô hạn, là Hắc Loan ở bên ngoài bấm báo, nói là mời Tiêu Lăng diện hạ đi thương nghị chính sự. Tiêu Lăng đang cao hứng, vốn là không muốn đi, đợi đến khi nghe thấy tên Thương Quỳnh mới miễn cưỡng rời đi.

Ta nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục giày vò Hồ Điệp, tìm Phượng Hoàng thám thính sự tình.

Phượng Hoàng tỏ ra rất khó hiểu đối với hành vi thỏa hiệp của ta, không khỏi sinh nghi: “Cô không phải là định đầu hàng đấy chứ? Cô mà để cho Tiêu Lăng đắc thủ, chẳng phải là cho hắn một lần nữa lập công với Thương Quỳnh?”

Tiêu Lãng càng có thể tiếp cận Thương Quỳnh, cũng chính là sư phụ càng có thể lại gần Thương Quỳnh hơn.

Ta hơi suy nghĩ một hồi rồi nói: “Làm như vậy cũng vì đã có diệu kế.”

Phượng Hoàng hồ nghi hỏi: “Diệu kế gì?”

Ta đáp: “Chỉnh bản thân ngài tự giấu lại đi!”

Phượng Hoàng thiếu chút nữa bị ta mập mờ chọc cho tức chết, y xem thường đầu óc của ta, định nói bóng nói gió, ta lại liều chết không chịu nói chuyện sư phụ ra, y cũng không làm gì được, tạm thời lại không muốn cứng đối cứng với ta, chỉ có thể kiềm chế không nhắc lại nữa. Lại một lần nữa y bay ra ngoài, tự mình đi điều tra tình báo.

Ta là con chim bị nhốt trong lồng, đâu cũng không đi được, chỉ có thể đi lòng vòng trong Lê Hoa Viện, sau đó ngồi dưới gốc lê hấp thụ linh khí, xem như là điều dưỡng thân thể khôi phục nguyên khí.

Lúc chàng vạng tối, đèn rực sáng, ta thấy Tiêu Lãng có vẻ không có ý định quay lại đêm nay, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra, đang chuẩn bị đi nghỉ. Đại môn đột ngột mở ra, Tiêu Lãng nhảy xuống khỏi phi long, thuận tay ném roi cho thị vệ đi theo, sau đó mặt đen lại, thần sắc dữ tợn đi thẳng về phía ta, sau đó trầm mặt không nói lời nào.

Ta vốn không sợ hấn tức giận, thế nhưng nay không phải như trước kia nữa.

Vừa lo lắng chuyện ta lên thông đồng với Phượng Hoàng bị phát hiện, vừa lo lắng tin tức sư phụ còn sống đang ẩn nấp bị phát giác.

Trái tim nhỏ của ta sợ hãi đến đập liên hồi như muốn nhảy dựng lên, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Các khớp ngón tay của Tiêu Lãng bị niết đến kêu răng rắc.

Tiêu Lãng lạnh lùng “ừ!” một cái.

Ta dè dặt hỏi: “Sao vậy?”

Tiêu Lãng giận dữ hỏi lại: “Nàng nói xem!”

Ta nghĩ nghĩ, cảm thấy mình tuyệt đối không thể chưa đánh đã khai, liền hỏi một câu thăm dò: “Đã xảy ra chuyện?”

Tiêu Lãng cười lạnh hai tiếng, âm trầm đáp: “Nàng quả đã thu được hai đứa hảo đồ đệ to gan lớn mật.”

Cũng may, không phải là bí mật bị phát hiện là tốt rồi, trái tim nhỏ của ta hơi buông lỏng một tí, lại qua nửa khắc mới giật mình kinh hãi, thật sự đã xảy ra chuyện rồi, vội vàng truy vấn Tiêu Lãng: “Bọn nó làm gì rồi? Hai đứa vô dụng đấy chắc chắn không thể làm ra đại sự gì, không bằng... thả bọn nó ra đi...”

“Chúng nó không làm ra đại sự gì?” Về mặt phần nộ của Tiêu Lãng hơi hòa hoãn lại, nói bằng giọng giễu cợt: “Toàn bộ Tam giới e là đều bị hai tên ngốc này quấy cho rối tung lên rồi.”

48. Chương 49: Yêu Sách

“Cả hai đứa nó đều có ít tật xấu, Chu Thiệu háo sắc, Nguyệt Đồng thích ăn trộm, nhưng năng lực thấp kém, đầu óc không thông minh, tứ chi lại không phát triển, có thể gây ra được sóng gió động trời gì chứ... Đợi, đợi một tí...” Ta cùng hai tên này ở chung thật lâu rồi, cũng coi như hiểu rõ, nghĩ thế nào cũng không tìm ra được mối liên quan bọn nó với một chuyện đại sự như quấy rối Tam giới này. Nghĩ đi nghĩ lại xong mới đưa ra phán đoán có khả năng nhất: “Là Chu Thiệu đùa giỡn Thiên Phi? Hay là Nguyệt Đồng ăn vụng trong yến tiệc của Vương Mẫu? Ta rõ ràng đã cảnh báo bọn nó rồi cơ mà...”

Tiêu Lãng nghe xong phán đoán của ta, xì mặt ừ một cái, sau đó nói: “Hai thằng nhãi này liên thủ trộm đầu lâu của phụ quân ta.”

Ta chậm chạp phản ứng lại, hiểu ra phụ quân trong miệng Tiêu Lãng là Nguyên Ma Thiên Quân, càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhất thời xúc động lỗ miệng nói ra: “Người không phải bịa chuyện chọc

ta đây chứ? Đầu lâu của cha ngươi không phải là mỹ nhân lại càng không phải mỹ thực gì, bọn nó ăn trộm làm cái gì...???”

“Còn có thể làm cái gì? Lúc trước Ma giới đưa ra hai điều kiện lui binh là dùng nàng hoặc đầu lâu của phụ quân ta để trao đổi.” Tiêu Lăng nhìn chăm chăm vào ta cười, cười đến mức ta thấy run rẩy toàn thân: “Hôm nay, hai thằng tiểu quỷ không biết trời cao đất dày kia đưa thư tới, muốn dùng đầu lâu của phụ quân để đổi nàng ra ngoài!”

Tin tức này còn làm ta khiếp sợ hơn cả khi biết Bạch Quân là Tiêu Lăng, ta há miệng mấy lần, lại không phát ra được một chữ nào, sau đó nhắm mắt lại, toàn thân choáng váng.

Tiêu Lăng sờ sờ đầu của ta, rất ôn nhu hỏi: “Tiểu A Dao, nàng muốn trở về không?”

Bàn tay lạnh như băng chạm vào da thịt khiến ta rùng mình, lập tức tỉnh táo lại, phản bác hần: “Ngươi đừng có nói hươu nói vượn! Ngoài phong ấn đầu lâu Nguyên Ma Thiên Quân, còn có Vạn Lôi Thiên Tru trận, cho dù là dùng lực lượng ngang ngửa với Thương Quỳnh cũng sẽ bị thiên lôi trùng trùng điệp điệp đánh cho tan xác. Nếu như đắc thủ, còn có thể dẫn tới Linh Nhận Bạo Phong trận, phong tỏa tất cả đường lui, còn kinh động tới mười vạn thiên binh truy quét lòng sục, Nguyệt Đồng với Chu Thiệu, hai thằng nhóc này sao có thể... Hai thằng nhóc này... có thể, có thể...”

Ta nói càng ngày càng nhỏ, càng nói càng chột dạ.

Từ thuở khai thiên lập địa tới nay, người lương thiện mười đời chốn nhân gian tuy ít nhưng cũng có trên trăm người, thế nhưng bọn họ đời nào cũng có phúc báo, đến lúc luân hồi cũng không xảy ra chuyện gì quá tệ. Thế nhưng như kiểu người đời đời làm việc thiện, đời đời đều chết không yên lành như tên Chu Thiệu kia lại là độc nhất vô nhị, mệnh cách cũng cực kì đặc biệt, hần có thể sợ đao, sợ kiếm, sợ người, sợ ma, sợ yêu quái, duy nhất chỉ không sợ thiên lôi. Nếu như kiếp này hần làm nhiều việc ác, dọa nhập ma đạo thì cũng phải đợi sau khi chết, chuyển thế, mới có thể tính tội nghiệt hần gây ra, rồi mới gọi Thiên Khiển.

Linh miêu tộc bị diệt, Nguyệt Đồng là người dẫn đường duy nhất vào Thiên Lộ, mà Thiên Lộ không có tung tích, dùng máu dẫn, dùng ngọc mở. Vừa vặn cái chìa khóa là ta đây, lần trước đi vào cũng không phong tỏa nó nữa, cho nên hiện giờ Nguyệt Đồng có thể tự do đi vào, sau đó che giấu Thiên Lộ đi, để cho bất luận kẻ nào cũng không bắt được nó.

Trước đó là ai đưa ra kế hoạch này, là ai xếp đặt, ai bày bố tuyến đường ăn trộm, trước mắt ta không cách nào biết được, nhưng ta chắc chắn giai đoạn khó khăn nhất lại là cực kì dễ dàng đối với bọn nó. Chu Thiệu nhét Nguyệt Đồng đã biến thành con mèo nhỏ vào trong áo, đi vào Vạn Lôi Thiên Tru trận, lấy được đầu lâu của Nguyên Ma Thiên Quân, Nguyệt Đồng ở thời điểm Linh Nhận Bạo Phong trận chưa phát động, truy binh của Thiên giới chưa tới được liền mở Thiên Lộ ra, hai đứa nó mang theo đồ trộm được trốn vào đó, ẩn nấp không ra. Trong thiên hạ này, không còn một ai có thể làm gì hai đứa nữa.

“Nàng rốt cục cũng nghĩ ra? Ta đã quá xem thường tổ hợp phé vật và phé vật này rồi.” Khóe miệng của Tiêu Lăng khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng gõ mặt bàn nói: “Tiểu A Dao, bọn chúng muốn nàng, a tỷ muốn đầu lâu của Phụ Quân, nàng nói ta nên đổi hay là không đổi.”

Về công, Thiên giới và ta đều lựa chọn xong rồi, phải giữ lại đầu lâu của Nguyên Ma Thiên Quân, tuyệt đối không đổi ý.

Về tư, vốn dĩ ta thà chết cũng không muốn ở lại cái chỗ quỷ quái này cùng với tên nam nhân vô liêm sỉ này, thế nhưng bây giờ sự phụ lại ở trong thân thể của tên vô liêm sỉ, ta hi sinh nhiều như vậy, còn chưa giết bọn chúng báo thù, còn chưa đưa được hồn phách sự phụ ra, như thế nào cũng không nỡ rời đi.

Ta mâu thuẫn một hồi, nở nụ cười: “Quyền lựa chọn là ở ngươi, không phải ta.”

“Vậy phải để ta nghĩ cho kỹ đã.” Tiêu Lăng tiện tay gọi một gã tiểu tướng đang đứng chờ ngoài cửa, phân phó: “Nói cho tỷ tỷ, dù sao đầu lâu của phụ quân không sợ đối, không sợ xấu, ném đây mặc kệ cũng không sao, chúng ta cứ từ từ đàm phán, đàm phán nhiều lần đã rồi hẳn quyết định. Lại bảo nàng ta phái binh canh chừng Nhân giới chặt vào, có tí gió thổi cỏ lay nào cũng dễ dàng ra tay.”

Tiêu Lăng muốn kéo dài thời gian, Chu Thiệu với Nguyệt Đồng lại chờ không nổi. Hai đứa bọn nó không phải vật tiên, không thể tích cốc, cho dù trước lúc hành động có tàng trữ đồ ăn trong Thiên Lộ thì cũng là

có hạn. Bọn chúng bị Thiên giới lùng bắt, bị Ma giới truy đuổi, chẳng khác gì con chuột chạy qua đường, không dám mạo hiểm lộ diện, nơi có thể bổ sung đồ ăn nước uống chỉ có thể là nhân gian, hơn nữa thời gian kéo càng dài, thì khả năng bị tóm được càng lớn, tâm trạng của bọn chúng càng nóng vội.

Đầu lâu của Nguyên Ma Thiên Quân là vật chết, ta là vật sống, cho dù Ma giới đồng ý điều kiện này, lúc trao đổi, bọn nó lấy đầu ra biện pháp cam đoan giao dịch này thành công?

Kẻ yếu đàm phán với kẻ mạnh, chỉ cần ở vào thế bị động, tuyệt đối sẽ hóa thành một kế hoạch thất bại.

Cái kế hoạch “thiên tài” của hai cái đồ ngốc chỉ để ý trước không nghĩ đến sau này, là làm sao mà nghĩ ra được vậy?!!”

Tiêu Lăng tin tưởng mười phần, hạ quyết tâm lấy được cả người lẫn vật.

Ta phiến muộn...

Đợi Tiêu Lăng đi rồi, ta suy nghĩ rất lâu, tùm Phượng Hoàng lại hỏi hẩn đi nghe ngóng được bọn Chu Thiệu dùng cách gì để tiến hành đàm phán trao đổi.

Phượng Hoàng ý vào thân là vệt được sủng ái, bay tới bay lui không bị hạn chế, lại quen người dưới Ma giới, rất nhanh đã điều tra xong: “Bọn chúng tính ra lại thông minh, dùng tiếng mèo truyền tin. Tiểu tử Linh Miêu tộc kia không biết tìm ở đâu ra được mấy tiểu mèo yêu vừa mở mắt, cả hình người cũng chưa biến được, càng không nói được tiếng người, phái bọn nó đi đưa tin, sau đó dùng tiếng mèo nói ấy trăm con mèo bình thường, một đám mèo đó sau khi nghe xong lại chạy tứ tán đi khắp nơi truyền tin, hơn nữa một mèo truyền mười, mười mèo truyền trăm... đám Ma tướng càng không có cách nào tìm ra được.

“Linh Miêu tộc đúng là thủ lĩnh của loài mèo.” Ta nghĩ một lát, hỏi: “Ngài có cách nào tiếp cận con mèo yêu truyền tin kia không?”

Phượng Hoàng cười nói: “Mèo yêu còn chưa hiểu chuyện, nhìn thấy chim chóc, vui sướng đến mức tròng mắt đảo liên tục, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên đuổi theo, ta cố ý khiêu khích, dụ nó đi một lúc cũng không khó.”

Ta gật đầu: “Ngài thay ta truyền mấy câu, bảo nó truyền giúp tới cho Nguyệt Đồng.”

Phượng Hoàng: “Bảo bọn chúng đừng giao dịch?”

“Không,” Ta nhìn bầu trời ảm đạm bên ngoài: “Nói cho bọn nó biết, Ma giới nói không giữ lời, không thể giao dịch. Chuyện bọn nó làm lần này, tổn hại đại cục, ta sẽ không đồng ý. Bảo bọn chúng giờ là ngựa tới vách núi rồi, lập tức quay đầu giao dịch với Thiên giới, đưa đầu lâu của Nguyên Ma Thiên Quân về, đổi lấy hình phạt nhẹ hơn, Thiên Đế chắc chắn sẽ chấp nhận.”

“Ta hiểu ý của cô.” Phượng Hoàng trầm mặc một lát, quay người bay đi.

Giao dịch có nhiều đối thủ cạnh tranh với giao dịch chỉ có một đối tác là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Đầu lâu ở trong tay Chu Thiệu với Nguyệt Đồng vẫn tốt hơn là ở dưới phong ấn trên Thiên giới.

Tiêu Lăng đoán chắc bọn chúng sau khi ăn trộm không dám về Thiên giới.

Ta lại đi một con đường ngược lại.

Đợi phong thanh truyền ra.

Rơi vào thế bị động chính là Ma giới.

Kẻ phải sốt ruột chính là Thương Quỳnh rồi.

49. Chương 50: Truy Vấn

Đến Ma giới nhiều ngày như vậy rồi, ta phát hiện Thương Quỳnh luôn coi mình là nhất, duy ngã độc tôn, tôn sùng vũ lực, Tiêu Lăng lại thích dùng tâm cơ thủ đoạn, am hiểu đấu trí, điều này khiến hai người bọn chúng có phần bằng mặt mà chẳng bằng lòng.

Từ khi xảy ra chuyện ở Bất Quy Nham kia, cho dù là Phượng Hoàng nói Tiêu Lăng đã giải thích đó là một cái kế sách do hắn bày ra thì thái độ của Thương Quỳnh thì vẫn lúc nóng lúc lạnh như thế, tựa hồ cũng không hài lòng hay ưng thuận. Hôm nay lại xuất hiện vụ Nguyệt Đồng và Chu Thiều đề ra điều kiện, ả ra lệnh bắt buộc Tiêu Lăng tốc chiến tốc thắng, từ bỏ kẻ không phối hợp là ta đây, dùng ta đi đổi đầu lâu của Nguyên Ma Thiên Quân về. Tiêu Lăng lại tham niệm cố chấp, từ khi ta thỏa hiệp, quan hệ giữa ta và hắn cũng chuyển biến tốt đẹp hơn, trên giường cũng không phản kháng nữa thì hắn hàng đêm triền miên, đòi hỏi không ngừng, dù thế nào cũng không chịu buông ra món đồ chơi đã được đến tay, vì thế mà quan hệ tỷ đệ ngày càng căng thẳng.

Sau khi Nguyệt Đồng lại phái người, à không mèo đi đàm phán điều kiện đầu hàng với Thiên Giới, Thương Quỳnh giận dữ, xung đột với Tiêu Lăng, thậm chí còn động đến cả đao kiếm rồi.

Ta không có Thiên Lý Nhẫn, Thuần Phong Nhĩ, nhưng có thể từ trong miệng hạ nhân và Phượng Hoàng dò xét được vài câu. Cho nên mặc dù không biết tình hình cụ thể lúc bấy giờ nhưng đại khái cũng đoán được là vô cùng kịch tính đặc sắc.

Dù sao khi ta nhìn thấy Tiêu Lăng vào mỗi tối, mặt hắn đen lại, cánh tay dùng dây buộc lên cổ, sắc mặt khó coi đến mức toàn bộ thị nữ nam phó trong viện không dám tới gần hắn nửa bước, lúc dâng thuốc trị thương lên đều là run bần bật, sợ xui xẻo bị trừng phạt.

Ta mỗi khi nhìn thấy hắn gặp xui xẻo thì tâm tình cực kì tốt nhưng vẫn phải cố kiềm chế khóe miệng muốn nhếch lên, từ trong tay Hồng Hạc đang phát run kia nhận lấy thuốc trị thương, “ôn nhu hiền thực” dùng dao nhỏ cắt tay áo bê bết máu của hắn xuống, tay chân vụng về cực kì dùng sức bôi thuốc lên vết thương. Đến khi mí mắt hắn run rẩy vẫn cố gắng chống đỡ chịu đựng...

Loay hoay láo nháo một hồi, quần vào tháo ra bảy tám lần mới quần xong cả vết thương.

Ta tiếc nuối ngừng tay, bỗng nhiên lại nghĩ đến sự phụ cũng phải chịu đau đớn cùng hắn thì cảm thấy không đành lòng, thế nhưng nghĩ lại, hắn lén vứt bỏ ta lại nhiều năm như vậy, còn làm những chuyện này, trả thù nho nhỏ cũng là cần thiết, vì vậy một lần nữa tháo nơ bướm đã thắt xong ra, nghiêng răng nghiêng lợi xiết lại một lần nữa, dùng sức hơn ba phần so với bình thường.

“Nữ nhân này!” Tiêu Lăng khẽ thở hắt ra, lắc đầu, tỏ vẻ không có cách nào...

Ta ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, bày ra bộ dáng tiêu chuẩn: Chờ gia chỉ thị.

Tiêu Lăng ném quần áo cũ đi, phủ thêm cái áo choàng, nghiêng nghiêng đầu nhìn ta hỏi: “A Dao, nàng muốn theo chân bọn họ đi không? Nếu giao dịch thành công, từ nay về sau liền như con chuột trốn chui trốn lủi trong thiên địa.”

Ta không muốn ở cùng Tiêu Lăng, cũng không muốn làm con chuột.

Ta không biết lựa chọn thế nào, vùi đầu khổ sở suy tư.

“Này!” Tiêu Lăng đại khái là đã cảm thấy ta đem hắn so ra ngang hàng với mấy con chuột để cân nhắc rồi, cảm thấy rất bất mãn, mí mắt giật đùng đùng rất muốn nuốt sống ta.

Ta vụng trộm liếc mắt nhìn hắn, yếu ớt hỏi lại: “Có muốn ta nói thật không?”

Tiêu Lăng chần chờ một lát, tựa hồ là hồi tưởng lại kinh nghiệm không hay ho trước đó, nói như chém đinh chặt sắt: “Không!”

Không cần phải nói thật làm hắn tức giận lại quay sang xử lý ta, ta thở phào một cái, dù sao bị đè ở đầu giường, hoặc là đặt trên mặt bàn rồi dùng tư thế kì quái làm cái chuyện đáng ghét này cả một đêm thì cho dù thân thể quen rồi thì trong lòng cũng không thể dễ chịu được.

Ta xoa xoa góc áo, tiếp tục ngoan ngoãn ngồi. Ngẫu nhiên lại vụng trộm liếc qua ánh mắt của hắn, vẫn chờ mong màu đỏ sẫm kia biến thành màu đen, đoán rằng sự phụ trông thấy ta từ tối đến giờ làm nhiều loại hành vi vô liêm sỉ như vậy, biết đâu lại muốn nói cái gì...

Nhớ khi ta còn bé, khi đọc Liệt nữ truyện, đọc đến phần mà phụ nhân bị cướp cưỡng bức xong về nhà tự sát, sự phụ nói như thế là không có đạo lý, hắn cho rằng nếu tự sát trước khi bị cưỡng bức - đây là phần

kháng, hi sinh để bảo vệ trinh tiết, đáng khâm phục. Nếu như bị cưỡng bức rồi mới tự sát, thế là không cần thiết. Phụng dưỡng báo đáp cha mẹ - trách nhiệm này trọng đại, có xử tội thì cũng xử kẻ cướp, rồi đến nam nhân mà ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo hộ được, chứ tuyệt đối không thể có cái đạo lý đi đổ tội cho nữ nhân yếu đuối được. Nếu xét ra như vậy thì thấy, buộc đối phương đi tự sát cũng chỉ là hành vi của kẻ nam nhân cảm thấy mất mặt vì mình vô năng lại đi đổ tội cho nữ nhân chịu thay mà thôi.

Hắn nói thì có vẻ rất đơn giản, ta không biết cưỡng bức là ý gì, còn tưởng là hành hung đánh đập, liền hỏi sư phụ: “Chẳng lẽ nữ nhân trong thiên hạ đều không hiểu rõ đạo lý này hay sao ạ?”

Sư phụ thở dài: “Lời đồn đãi rất đáng sợ.”

Ta nhớ tới con Hoàng Cầu Yêu (Thực ra là một con chó vàng thành tinh) hôm trước dám dọa dẫm cắn ta trước đó vài ngày, cẩn thận hỏi sư phụ: “Nếu như A Dao bị cưỡng bức thì phải làm sao bây giờ?”

Sư phụ trừng mắt nhìn ta: “Kẻ nào dám có ý nghĩ ấy với con, ta đánh gãy chân kẻ đó!”

Ta hỏi: “Nếu như tất cả mọi người đều đồn đại về A Dao, buộc con tự vẫn thì sao?”

Sư phụ nói: “Quay trở lại Giải Ưu Phong, có sư phụ sủng ái con là được.”

Ta lập tức nắm lấy cơ hội, tố cáo mấy tội trạng của con Hoàng Cầu Yêu kia, nói là hắn muốn cưỡng bức ta.

Vài ngày sau đó, ta thấy Hoàng Cầu Yêu đi khắp khiêng, nhìn thấy ta lập tức cúp đuôi chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ.

Bản Liệt nữ truyện cũng bị sư phụ xé đi nhiều trang, nói có vài chương nội dung hại người. Sau đó hắn lại rà soát thư phòng một lần, quăng hết những sách vở không phù hợp với nữ hài tử đi, điều này khiến ta trong rất nhiều năm qua vẫn một mực ngu xuẩn cực kì ở... ở...cái phương diện kia...

Tiêu Lăng háo sắc thành tính ôm ý đồ khai sáng cho ta nên dùng không ít thủ đoạn, tất cả sách vở tặng cho ta đều là xuân cung đồ, còn vụng trộm để thị nữ lén dạy ta rất nhiều lần, thậm chí Hồ Điệp cũng để đó không đuổi đi, chính là hi vọng ta một ngày nào đó có thể thông suốt, hiểu rõ tác dụng của mấy thứ này, cùng hắn cá nước thân mật...

Ánh sáng dưới Ma giới yếu như vậy, tối như vậy, hắn lấy đâu ra hoàn cảnh mà mơ giữa ban ngày vậy hả???

Tiêu Lăng thấy ta nhìn lén hắn, trong lòng cũng rất ưng thuận, không so đo quá nhiều với ta.

Trên thực tế gần đây ta cũng phát hiện, nếu như trước lúc hắn tâm trạng không tốt muốn nổi giận mà ta liếc hắn, nhìn trộm hắn vài lần, sắc mặt hắn chắc chắn sẽ từ âm trầm chuyển thành sáng sủa, lúc khi dễ ta cũng không ra tay quá độc ác, chiều này là bách phát bách trúng.

Hắn lấy lí do là thân thể hắn hành động bất tiện, bắt ta phục vụ hắn tắm rửa.

Ta chấp nhận, nhân tiện không cẩn thận chà đạp vết thương của hắn thật hung hãn nhiều lần, trong lòng lại thâm nhủ.

Sư phụ à, sư phụ, người cũng kiên nhẫn một chút đi, để con xả giận đã, nếu không khoảng thời gian này con không cách nào mà vượt qua được, đợi khi người đi ra rồi A Dao nhất định sẽ thổi thổi cho...

Tắm rửa xong, ta lấy lí do là thân thể hắn hành động bất tiện, yêu cầu trực tiếp tắt đèn đi ngủ.

Hắn trừng ta rất lâu, chấp nhận rồi.

Tiêu Lăng ngủ rất tỉnh, hơi có tí gió thổi cổ lay hắn cũng sẽ phát hiện được. Khi hắn ở bên cạnh ta, luôn không ngừng làm mấy chuyện tà ác giày vò ta, đợi ta ngủ rồi thì hắn lại đi. Cho nên hồn phách của sư phụ vẫn luôn bị nhốt trong cơ thể hắn lại không cách nào tới gần được.

Ta vẫn luôn nghĩ cách xem làm thế nào có thể khiến hắn ngủ say.

Đáng tiếc pháp lực của hai người chênh lệch quá xa, không dám sử dụng pháp thuật với hắn, khó được cơ hội hôm nay hắn hôm nay không làm chuyện tà ác, liền rất xun xoe vuốt vuốt đầu hắn, mát xa huyết đạo, còn thả hương an thần, yên lặng cầu nguyện.

May mắn thay, hắn bị thương, cần điều dưỡng, cuối cùng cũng ngủ yên.

Ta đã đợi lại đợi, rốt cục đợi đến lúc sư phụ mở to mắt, nhào tới, không dám quá dùng sức mà chỉ nhẹ nhàng cọ tay hần.

Sư phụ lại đẩy ra, hần chán ghét nhìn hai tay của mình, chậm rãi lắc đầu: “Ta không muốn dùng thân thể này chạm vào con, nó đã làm quá nhiều chuyện dâm loạn với con rồi.”

Ta biết ý tứ trong lời nói của hần, rất khổ sở.

“Mọi chuyện rồi sẽ qua, ta luôn miệng nói yêu con, lại hại con biến thành bộ dáng này.” Sư phụ chậm rãi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Không cần biết mọi chuyện sẽ có kết cục như thế nào, sư phụ chắc chắn sẽ cứu con ra ngoài, ta không xóa đi được tổn thương trong lòng con, chỉ có thể cho con trở lại khoảng thời gian yên bình trước kia. Ta sẽ không có kẻ nào dám thương tổn con, hại con nữa... Vĩnh viễn không có...”

Ta vui mừng hỏi: “Là chúng ta cùng nhau trở về sao?”

Sư phụ nhìn ta cười cười, thật lâu sau mới gật đầu một cái vô cùng nhẹ.

Đêm chưa sâu, mưa phùn như tơ sợi giăng kín cả lòng người.

50. Chương 51: Mò Trăng Đáy Nước

Sư phụ nói chuyện cùng ta suốt một đêm, nói về rất nhiều chuyện sau này.

Sự thật chứng minh hần dự đoán đúng.

Tiêu Lăng chung quy gánh không nổi áp lực mà Thương Quỳnh tạo ra, bị ép phải đi đồng ý với điều kiện giao dịch của đám Nguyệt Đồng, dùng ta đổi lấy đầu lâu của Nguyên Ma Thiên Quân.

Lần giao dịch này, suy tính của Nguyệt Đồng với Chu Thiệu đúng là vượt qua siêu tiêu chuẩn, làm rất nhiều công tác chuẩn bị, địa điểm mà bọn nó chọn là Tòa Long Cốc rất ít người biết đến. Chỗ đó có bình chướng phong ma do Thượng Cổ Tiên Nhân lưu lại, mặc dù một số chỗ đã hoang phế nhưng vẫn có thể khắc chế một phần lớn lực lượng của Ma tộc, chỉ có Tiên nhân là có thể qua lại tự nhiên. Yêu cầu của bọn nó là Ma giới chỉ được phái một Ma tướng dẫn ta tới mà thôi, đợi sau khi ma khí bị phong tỏa rồi, chênh lệch thực lực giữa hai bên cũng bị rút ngắn lại, cơ hội trao đổi thành công mang ta trở về cũng tăng thật nhiều.

Kể được Thương Quỳnh phái ra đi giao dịch là Viêm Hồ, tên âm hiểm xảo trá nổi danh dưới Ma giới, cũng là chủ nhân trước đây của Hồ Điệp, hoàn toàn là một tên biến thái cuồng khủng bố.

Khi Tiêu Lăng báo cho ta tin tức này vẫn một mực quan sát thần sắc của ta, sau đó giễu cợt nói: “Cao hứng sao? Nàng sắp có thể vừa lòng đẹp ý rồi!”

Ta chăm chú trả lời: “Có thể gặp lại cố nhân tất nhiên là cao hứng, nếu như ngươi không bắt ta lại mới có thể nói là vừa lòng.”

Hần yên lặng không nói gì, dắt tay ta đi ra sân nhỏ, ngồi ghé bên gốc lê, hoa lê vốn trắng noãn và xinh đẹp do chịu không nổi không khí không sạch sẽ dưới Ma giới mà đã bị lụi tàn hơn nửa, thoạt nhìn tiêu tụy không chịu nổi, làm người ta đau lòng. Cá chép trong hồ nước bị linh khí quấy nhiễu, cũng không béo lên được chút nào, vẫn lười biếng không thích bơi lội. Chỉ có cỏ xanh cứng cáp dẻo dai là um tùm rục rờ.

Ta ngồi trên bờ cỏ xanh như ngọc, nhìn Tiêu Lăng nhíu mày, hung hăng ném từng vốc cánh hoa rơi xuống ao cho cá ăn, không khí xung quanh như bị ép xuống cực thấp, tất cả thị nữ đều cảm thấy chủ nhân không thoải mái nên vội vã cách ra rất xa, không dám đến chọc lấy xui xẻo.

“A Dao, nàng còn hận ta không?” Tiêu Lăng đột nhiên mở miệng.

Ta gật đầu nói: “Hận.”

Tiêu Lăng nói: “Hận cả đời sao?”

Tiêu Lăng cười rộ lên, hai đầu lông mày giãn ra, không có vẻ tính kế nham hiểm, không có trào phúng, không có trêu đùa chòng ghẹo, chỉ đơn giản là cười thoải, có điểm giống với hài tử làm chuyện xấu thành công, đang vui vẻ chứng kiến thành quả. Hắn hỏi: “Hận nhiều không?”

Ta: “Cực kì hận.”

Tiêu Lăng: “Kiếm cách miêu tả khác đi.”

Ta suy nghĩ một lát, dùng hết khả năng miêu tả: “Đại khái là hận đến mức muốn xé người thành từng mảnh, ăn tươi nuốt sống vào bụng, lại chẻ xương cốt ra, quăng trên mặt đất giẫm vài cái xả hận.”

“Rất tốt!” Biểu cảm của Tiêu Lăng càng thêm vui vẻ, hắn ném xuống mảnh hoa cuối cùng, đợi bầy cá tán đi, ghé người nằm xuống gối lên đùi ta, rất lâu sau mới từ từ nhắm hai mắt lại nói: “Cứ khắc cốt ghi tâm mà hận ta đi, ta muốn nàng từng giây từng phút đều nghĩ đến ta, đời này kiếp này cũng không quên ta, vô luận là cùng một chỗ với ai đều không thể xua đi cái bóng của ta...”

Ánh mắt của hắn lại khiến ta có cảm giác mình lại rơi vào bẫy, ta kiên trì nói: “Rời khỏi người, ta sẽ coi thường người, coi như người không tồn tại.”

Tiêu Lăng mạnh mẽ mở mắt ra, vuốt gương mặt ta cười âm trầm: “Vậy ta đây đành phải tra tấn nàng thật tàn nhẫn rồi, cho đến khi thân thể của nàng không thể nào quên được ta nữa.”

Ta cảm thấy chuyện này sắp kết thúc rồi, đầu khẩu cũng chỉ vô bổ, thỏa hiệp: “Được rồi, ta sẽ hận người!”

Tiêu Lăng thỏa mãn.

Nửa vầng trăng sáng chậm rãi ló ra sau đám mây đen, mông lung mà xinh đẹp, lay động khe khẽ mà in bóng trên mặt nước, gió nhẹ thổi qua, những điểm sáng như vảy cá bạc chớp động rồi bình lặng trở lại.

Ta cùng Tiêu Lăng đối mặt nhau nhưng không nói gì, hắn liền nhàm chán vươn tay, giống như muốn mò trăng từ dưới đáy nước lên, đánh tan nó ra, đợi đến khi ánh trăng tụ lại thì lại đánh tan một lần nữa, một lần lại một lần, đột ngột ngẩng đầu hỏi ta: “Nàng đang cười cái gì?”

Ta nhẹ nhàng “khụ” một tiếng, thu lại vui vẻ bên khóe môi, mĩa mai hắn: “Người chẳng khác gì con khỉ đi mò trăng trong ”Tăng Chích Luật“, chơi rất sung sướng vui vẻ.”

Tiêu Lăng không tức giận, hắn nâng cánh tay ướm sừng lên, vẩy hết lên mặt và tóc của ta, cười nói: “Kết cục của câu chuyện kia là cả bầy khỉ nhao nhao vin cành xuống bắt, cây yếu cành gãy, đều rơi xuống nước mà chết!”

Ta nói: “Thực ngu xuẩn!”

Tiêu Lăng thở dài, nói khẽ: “Đúng vậy. Mấy con khỉ vì mò không được ánh trăng mà chết đuối bỏ mình kia quả thật rất ngu. Kẻ biết rõ kết cục này không thể nghịch chuyển còn cứng đầu thay đổi lại càng ngu xuẩn. Vì sao bọn chúng biết thừa đó là chuyện ngu xuẩn lại còn muốn làm?”

Hắn là đang tự hỏi, cho nên ta không trả lời.

“Mặc dù tỷ tỷ đem nàng đi trao đổi, nhưng ta sẽ nhất quyết không buông tha,” Tiêu Lăng cầm tay ta, vuốt ve chơi đùa với mấy cái móng tay được chăm sóc kĩ lưỡng rất bóng bẩy mượt mà, lười biếng đáp: “Nàng cho dù rời đi thì cũng rất nhanh chóng quay lại bên cạnh ta.”

Ta rút tay ra, lạnh lùng hỏi: “Người định đến chết mới buông tha ta sao?”

“Không, nàng sai rồi!” Thần sắc của Tiêu Lăng khôi phục lại vẻ ngông cuồng ban đầu, tà ác nhìn ta, miệng phun ra lời thề của địa ngục: “Tham Ma sẽ không chết, cho nên ta vĩnh viễn sẽ không buông tha nàng. Trừ phi nàng hôn phi phách tán, nếu không ta đời đời kiếp kiếp đều sẽ quấn quýt lấy nàng, đến khi nàng tiếp nhận ta mới thôi.”

Ta nói: “Ta đời đời kiếp kiếp sẽ không thích loại ma đầu chỉ biết có dục vọng!”

“Đứa bé ngây thơ!” Giọng của Tiêu Lăng rất nhẹ, như gió đêm thổi rơi cánh hoa, nhẹ đến mức gần như không thể nghe thấy: “Yêu cùng hận là một thể, yêu cùng dục cũng phân không rời, chỉ là có vài người dù thể nào cũng không hiểu...”

Ta cũng dùng thanh âm rất nhỏ để trả lời: “Trong dục vọng của người, chưa bao giờ có yêu.”

“Có lẽ vậy...” Hắn bắt đầu thô bạo hôn lên môi ta, mút vào, cướp đoạt, hai tay hắn siết chặt lấy vòng eo, cảm nhận được da thịt nóng rực. Hô hấp của hắn dồn dập, thân thể nóng bỏng, ôm ta từ trên mặt cổ lên, mang về phòng, lột xuống xiêm y, chặt chẽ gắn bó. Toàn bộ da thịt chặt chẽ tiếp xúc với nhau sẽ mang đến cảm giác rất kì lạ, như động vật kết đôi, chỉ cần hơi thở của nhau, giống như làm thể có thể xua đi cô độc, lại cho tâm linh đạt được một loại thỏa mãn khó nói thành lời.

Sư phụ nói, thân thể của người không thể chịu nổi sự chi phối của dục vọng.

Thế nhưng, khi Tiêu Lăng làm những chuyện này với ta, có đôi khi trong đầu ta sẽ hiện lên sư phụ, trong nội tâm sẽ nảy sinh một cỗ xúc động khó hiểu, ta khát vọng được sư phụ ôm lấy, được hắn chạm vào, hôn môi, thậm chí khát vọng hắn làm những chuyện này với ta.

Dục vọng chính là nguồn gốc của mọi tội lỗi.

Tình yêu của sư phụ dành cho ta là thuần khiết không tì vết.

Ta không thể phóng túng dục vọng như Tiêu Lăng mà đi khinh nhờn hắn.

Ta cảm thấy rất xấu hổ với suy nghĩ của mình, vì vậy tự nhủ ép nó vào sâu thẳm đáy lòng, không nói cho bất cứ ai.

Thân thể đã quen thuộc càng nhanh thích ứng với xâm nhập, từng cơn khoái cảm ập tới làm cả người run rẩy.

Chỉ nhắm mắt lại, ta đã quên người trước mắt là ai, sẽ lập tức sa lầy. Dung nhan tương tự, thần trí mê loạn, điên cuồng xâm lấn, ngẫu nhiên sẽ khiến người rơi vào khốn khổ. Ta thậm chí đôi lúc nhìn không được mà kêu tên sư phụ ra, kết quả lại bị đối phương trả thù càng thêm mãnh liệt, hắn sẽ ra lệnh cưỡng chế ta mở mắt, nhìn rõ ràng cảnh tượng trước mắt, một lần lại một lần nói cho ta biết sự thật.

Ta yên lặng nhìn, đầu móng tay cắm sâu vào da thịt, áp chế tất cả dục vọng xuống, biến cảm xúc thành lạnh như băng, rầu rĩ tiếp nhận va chạm không ngừng của hắn.

Không có tình yêu, vậy cũng không cần dục.

51. Chương 52: Giao Dịch

Thời gian chỉ định, địa điểm chỉ định, giao dịch chỉ định.

Ngàn vạn ma tướng đứng trên ngọn núi cách Tỏa Long Cốc chừng trăm dặm, Thương Quỳnh đang mặc một bộ giáp vàng, mũ giáp Thiết Vân thu hết một đầu tóc dài vào, chỉ để lộ một khuôn mặt mỹ lệ, như vầng trăng sáng nhất được toàn bộ tinh tú vây quanh, thế nhưng hai hàng lông mày nhíu chặt cùng thần sắc nghiêm trang đã làm mờ bớt phần nào sự dụ hoặc của ả.

Viêm Hồ cùng với mấy tên Ma tướng khác mà ta không biết đang thảo luận gì đó với ả, Tiêu Lăng cùng với những ma tướng thân cận như Xích Hồ thì đứng cách xa một khoảng hơn năm bước, trầm mặt, không nói một lời, ánh mắt thỉnh thoảng lại bay về phía ta, không lộ ra chút tâm tư nào.

Ta để ý thấy là ánh mắt Thương Quỳnh từ đầu tới cuối đều không thèm liếc Tiêu Lăng lấy một cái, phảng phất như ở đây không có sự tồn tại của hắn.

Quan hệ giữa hai tỷ đệ đã xấu đến mức này rồi ư?

“Sắp đến thời gian rồi!” Thương Quỳnh gật đầu với Viêm Hồ.

Viêm Hồ quay đầu nhìn ta, chớp mắt một cái, vẻ nghiêm túc vừa rồi đã biến thành bản mặt không đứng đắn, cười đùa phóng dăng hỏi: “A Dao tiên tử đã chuẩn bị xong chưa? Hai đồ đệ ngoan nhà cô sợ là không đợi được nữa rồi.”

Ta không có gì cần chuẩn bị cả, ngoại trừ một bộ quần áo đơn giản, Thương Quỳnh không cho phép ta mang theo bất cứ vật gì trên người. Dù là vậy, trước khi đi còn bị thị nữ mà ả phái tới khám xét không ngừng,

còn bị ép uống tiên lộ có mê được, phong tỏa hầu hết pháp lực, sợ ta lén mang theo vật gì cơ mật giới Ma giới, hoặc là trong lúc giao dịch lén giở trò gì đó.

Nữ nhân này cảnh giác đến cả mức ấy, ả dùng thủ đoạn máu lạnh và tâm địa lãnh khốc để duy trì địa vị cao cao tại thượng của bản thân, mà ngay cả em ruột của ả cũng không được tín nhiệm một chút nào, sợ là khắp gầm trời này căn bản không có kẻ nào mà ả muốn tin tưởng nữa.

Tiêu Lăng nhìn chăm chăm vào ta, khóe môi nhếch lên tạo ra một nụ cười đầy ẩn ý, lại khiến ta do dự một chút.

Viêm Hồ thúc giục nói: “Đi nhanh lên!”

Ta vội vàng xoay người, cùng hần rời đi.

Từ không trung truyền đến tiếng vỗ cánh phành phạch, một cái lông vũ đỏ như lửa khê chao đảo bay xuống, theo đó là tiếng kêu loạn thất bát tao: “A Dao là dâm phụ! Chủ nhân kim thương bất khuất! Chủ nhân đại chiếm ba trăm hiệp! Chủ nhân uy mãnh nhất! Mau lên! Ta muốn sư phụ!”

Ta nghe được mà lão đảo một cái, tí nữa thì ngã sấp xuống.

Viêm Hồ dừng bước lại, vươn tay chỉ lên trời, tiếp được Hồ Điệp, yêu thương vuốt ve bộ lông mất trật tự của nó, an ủi: “Tiểu bảo bối, chịu không ít đau khổ rồi phải không? Tối nay ta đến đón người về nhà.”

Hồ Điệp liều mạng cọ cọ vào trong ngực hần.

Ta yên lặng cảm thán, đúng là ngư tử ngư, mã tử mã, vật tự theo loài, sủng vật giống hệt chủ nhân, có nhiều thứ sợ là có uốn nắn thế nào cũng không tử tế nổi.

Phượng Hoàng giấu hồn phách trong cơ thể nó - y bản thân cũng thông hiểu hồn thuật nên không cần ta hỗ trợ lấy ra, nói là đợi làm xong vài chuyện nữa sẽ rời đi, cho nên ta cũng để tùy ý y rồi.

Trên đường đi không dùng pháp lực nên đi không nhanh lắm.

Viêm Hồ cậy mình được Thương Quỳnh coi trọng, sắc đảm ngập trời, không cố kỵ gì mà đùa giỡn ta, lại còn có Hồ Điệp ở bên phối hợp thêm mắm thêm muối, tổ hợp chủ tớ hèn mọn, chọc ta hận đến nghiến mòn cả răng.

Cuối cùng ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu như ngươi còn nói hươu nói vượn, ta lập tức nhảy xuống vách núi, biến thành ngọc bội cho nát vụn luôn!”

Cuối cùng thì tay chân của Viêm Hồ cũng ngoan ngoãn lại rồi, con mắt lại vẫn còn đảo qua đảo lại trước ngực ta, biểu lộ hệt như không sàm sỡ ta sẽ chịu thiệt lắm ấy.

Ta cả giận nói: “Thương Quỳnh sao có thể hài lòng với loại ma tướng như ngươi? Ánh mắt của ả cũng thật...”

Viêm Hồ cười hì hì nói: “Ánh mắt nàng ta xưa nay vẫn rất độc địa, ta dù háo sắc nhưng hành sự chưa bao giờ để nàng ta thất vọng!”

Ta đánh giá tên dê xồm này này từ trên xuống dưới lại một lần, tiếp tục bảo lưu ý kiến.

Đợi đến khi đi vào Tỏa Long Cốc, tiên khí nồng đậm xen lẫn với phong ấn, áp chế toàn bộ ma khí, vết hầu của Viêm Hồ động đậy vài cái, sắc mặt khó coi như buồn nôn, tay phải hần nắm chặt bảo kiếm bên hông, tay trái gắt gao nắm lấy cổ tay của ta, che chặt mệnh môn, cẩn thận bước đi. Bỗng nhiên, hần dừng bước, tay bắn ra hai quả ma đinh, Bạo Viêm phù giấu trong bụi cỏ um tùm phía trước bất ngờ phun ra liệt hỏa hùng hực, hần lại chớp chớp mũi chân, kéo động một cái dây leo, lộ ra một cái hố sâu to, bên trong cắm chỉ chi đao nhọn.

Viêm Hồ nhìn ta rất ái ngại lắc đầu.

Ta chứng kiến khả năng bố trí bẫy rập của Nguyệt Đồng và đồ đệ nhà ta cảm thấy xấu hổ sâu sắc.

Viêm Hồ đi một đường phẳng phẳng, giống như đi phá bỏ mấy cơ quan do hài tử bày ra vậy, ngay cả pháp thuật cũng không cần, rất đơn giản nhẹ nhàng mà tiến về trước.

“Meo!!!”

Một tiếng gầm gừ - hình như mục đích là đe dọa mọi người - hiệu quả là vô cùng đáng yêu truyền đến từ trong rừng sâu. Chỉ có Hồ Diệp sợ mèo, như chim sợ cành cong, vỗ cánh trốn mất.

Phía trên cao có động tĩnh, là Nguyệt Đồng vẩy vẩy bộ lông tuyết trắng, trừng cặp mắt ngọc uyên ương màu sắc cực kì xinh đẹp lên, râu ria vểnh cao cao đứng trên nhánh cây, đáng tiếc nhiều năm giam cầm tra tấn khiến nó có bản năng sợ hãi khắc cốt ghi tâm với Ma tộc. Nếu như bỏ qua bốn bộ móng vuốt đang phát run kia của nó, có lẽ cũng có thể coi là uy phong凛凛 liệt... Còn Chu Thiệu thì căn bản là không thấy bóng dáng đâu.

Ta đau lòng nhìn Nguyệt Đồng.

Viêm Hồ hắng giọng một cái, cười xấu xa: “Là tiểu linh miêu ngày xưa trốn ra được phải không? Càng lớn càng xinh đẹp nhỉ.”

Nguyệt Đồng ngay cả cái đuôi cũng run bần bật rồi, vẫn cố trấn định nói: “Giao... giao dịch, giao Ngọc Dao ra cho bọn ta...”

Ta lắc đầu khuyên bảo Nguyệt Đồng: “Người không nên đi giao dịch với Ma tộc.”

Song phương đều không để ý đến ý kiến của kẻ bị đem ra giao dịch là ta, Viêm Hồ trực tiếp hỏi: “Đầu lâu của Thiên Quân đâu?”

Nguyệt Đồng mở Thiên Lộ ra, Chu Thiệu thò mặt ra, nửa bước ở trong, nửa bước ở ngoài, trong tay ôm một cái bọc nhỏ, chậm rãi cởi bỏ, bên trong là một cái đầu người có tóc đỏ rực như lửa, ngũ quan kiên nghị lại có vài phần giống với Tiêu Lăng, biểu cảm dữ tợn, cặp con người màu hổ phách mở to, tựa hồ chết cũng không nhắm mắt. Xung quanh cái đầu có một tầng ma khí nhàn nhạt vờn quanh, dưới áp lực của Phong Ma trận cũng có thể cảm nhận được lực lượng cường đại của nó.

Viêm Hồ lo ta phối hợp với bọn nó giở trò trực tiếp ôm đầu lâu của Thiên Quân chạy trốn, sống chết cũng không chịu để ta tự mình đi qua, chỉ muốn chạy qua lấy.

Nguyệt Đồng bất đắc dĩ cười, nói: “Biến A Dao trở về nguyên hình ném sang, ta cũng ném đầu lâu Thiên Quân cho người.”

Cái khóa ngọc đổi lấy đầu người, chính là lấy vật chết đổi lấy vật chết, cũng coi như công bằng.

Viêm Hồ đồng ý.

Ta đoán Thương Quỳnh sẽ không chịu giao dịch quang minh chính đại, trong lòng có dự cảm không tốt, vì vậy đứng một bên nói rất nhiều lần với Nguyệt Đồng là không được giao dịch rồi, bảo bọn nó lui về, đáng tiếc không có người nghe, giằng co thật lâu, đành phải biến trở về nguyên hình.

Viêm Hồ ôm lấy ta, sờ soạng ngọc thân hai cái, đối trá tán thưởng hai câu liền thuận tay ném lên cây, Nguyệt Đồng đang định đi đón lấy, một cái ám tiễn xé gió bắn tới,, xuyên qua cái lỗ nhỏ dùng để đeo dây thừng của ngọc thân, cố định ta vào thân cây. Nguyệt Đồng nhanh chóng biến về hình người toan nhỏ ra thì mũi tên thứ hai của Viêm Hồ đã tới rồi. Mũi tên này xẹt qua chóp mũi của nó, cắm vào bên cạnh ta, hấn cắm nỏ ngắn trong tay, chậm rãi nói: “Kể cả không thể dùng ma pháp thì dù người có muốn chuộc lợi từ tay gia cũng không dễ dàng như vậy đâu, mau ném đầu lâu của Thiên Quân ra đây, nếu không gia sẽ bắt nát ngọc thân của nàng.”

Ta muốn biến lại trở về thân người, lại kinh ngạc phát hiện Viêm Hồ lúc này đã động tay động chân trên ngọc thân của ta, trên mặt ngọc hiện ra một cái trần tiên phù nho nhỏ, ức chế pháp lực của ta, nhất thời không cách nào phá bỏ, không cách nào biến hình.

Nguyệt Đồng tức điên, chân cũng không thềm run nữa, nó với Chu Thiệu thấp giọng thương lượng hai câu, Chu Thiệu rút cục đi ra, hung hăng ném đầu lâu của Nguyên Ma Thiên Quân về phía cái hố cạn bấy đầy đao nhọn mà hai đứa đã bố trí từ trước lại bị Viêm Hồ vạch trần lúc này.

Thân thể của Ma giới chi chủ không thể bị hao tổn.

Viêm Hồ chẳng quan tâm - ném nỏ ngắn trong tay đi, xoay người đi đón lấy,

Nguyệt Đồng lập tức ta tay, rút mũi tên cắm ta vào thân cây ra, cứu ta ra, ném cho Chu Thiệu, định cả hai đứa cùng nhau nhảy vào Thiên Lộ.

Trong chớp mắt, một bóng dáng đỏ như lửa lao tới.

Móng vuốt sắc bén của Hồ Điệp đâm về phía Chu Thiệu, cắt gân chọc cả vào xương, tạo ra một vết thương đáng sợ, Chu Thiệu bị đau, tay hơi buông lỏng ra, ta đã bị Hồ Điệp mổ lấy, nó bay nhào về phía Thiên Lộ, một luồng tiên khí thuần hậu rót vào trong cơ thể ta, thúc giục linh khí bên trong lưu chuyển.

Từ xưa đến nay người sử dụng cái chìa khóa để mở ra hay phong bế Thiên Lộ đều phải là Tiên nhân.

Ta không bị khống chế, từ ngọc thân tràn ra vô số sợi linh tơ thanh mảnh vươn về phía cửa Thiên Lộ, nhanh chóng mở rộng thành kết giới phong ấn, phong tỏa lấy cửa vào.

Ta với Nguyệt Đồng và Chu Thiệu - cả ba đứa đều tròn tròn mắt.

Viêm Hồ tiếp được đầu lâu của Nguyên Ma Thiên Quân, nhẹ nhàng thở ra, trên không trung phát ra mấy tiếng vỗ tay, từ phía xa xa có vô số đám mây dày đặc sà xuống, che đi ánh nắng, mơ hồ có thể thấy được bên trong mây có vô số cự long đang du động, vây lấy toàn bộ Tọa Long Cốc, hơn mười chi mũi tên thị uy xé gió bay tới, cắm xuống bên chân bọn ta.

Hồ Điệp ném ta cho Viêm Hồ, vẫy cách, trong miệng truyền đến tiếng Phượng Hoàng chế giễu: “Ngọc Dao tiên tử, cô có bao giờ nghĩ tới, gián điệp ngay từ đầu đã ở ngay bên cạnh mình chưa?”

Ta lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay của Viêm Hồ, không có cách nào mở miệng.

Phượng Hoàng lại quay về phía hai đứa kia nói: “Đầu hàng hay bị bắn thành nhím, tự chọn đi.”

Thất bại trong gang tấc, sắc mặt của Nguyệt Đồng với Chu Thiệu một xanh, một trắng bệch.

52. Chương 53: Lật Trời

Mất đường vào Thiên Lộ, đại thiếu gia và con mèo trắng còn vô dụng hơn cả phạm nhân trói gà không chặt, Nguyệt Đồng giờ nanh múa vuốt muốn phản kháng, Chu Thiệu ôm đầu chạy tới chạy lui, hai đứa nhanh chóng bị Ma tướng Thương Quỳnh phái tới chế ngự, trói lại bắt về.

Phượng Hoàng ném ta cho Viêm Hồ, Viêm Hồ vui sướng tung hứng ta mấy vòng trên không, đôi hết tay này đến tay kia.

Hành động này dọa cho phó tướng bên cạnh luôn mồm cảnh báo: “Tướng quân đừng như vậy, không thể để sứt mẻ gì được, Thương Quỳnh điện hạ còn muốn dùng nó đấy.”

“Tránh ra!” Viêm Hồ cười mắng một tiếng, sau đó lại nhìn Phượng Hoàng, mặt mũi vồn vã nịnh nọt: “Tiểu tử nhà người, ngày thường chẳng nói chẳng rằng, chỉ biết nịnh nọt khoe mẽ với Thương Quỳnh điện hạ, ta còn cho người là cái đồ hèn nhát không ngờ người lại lập được đại công, từ giờ chúng ta là huynh đệ một nhà rồi, có việc gì cũng dễ nói chuyện!!! Thế nhé! Tối nay mời người uống rượu!”

“Cám ơn.” Giọng nói của Phượng Hoàng mặc dù lãnh đạm lại không che hết được vui sướng, y đi đến bên cạnh ta, dùng đầu ngón tay vuốt vuốt qua, cười hỏi: “Không ngờ tới đúng không?”

Ta muốn biến trở về hình người để nói chuyện, lại bị Viêm Hồ làm ngơ, chỉ có thể để bọn chúng mang về.

Trên đường đi, Chu Thiệu khóc suốt suốt, Nguyệt Đồng mặt xám như cho tàn, rất náo nhieu.

Ở chỗ ngọn núi mà Ma tộc đóng quân, Thương Quỳnh đang nhắm mắt dưỡng thần, Tiêu Lăng dựa vào chiến kỵ, giống như đang trầm tư, nhìn thấy bọn ta trở về hần đoạt trước một bước, lập tức đoạt ta về, lật qua lật lại kiểm tra một phen, sau đó lau ma vân phong ấn giam cầm ta, ngoài cười mà trong không cười nói với Phượng Hoàng: “Vất vả rồi!”

Ta bị kích thích quá độ, hai chân như nhũn ra, theo hai tay hần ngã xuống, may mắn hần đỡ được.

Tiêu Lăng nói: “Cẩn thận một chút!”

Ta mặc kệ hần, vội vàng quát hỏi Phượng Hoàng: “Người ở bên cạnh ta để giám thị? Người là con trai Thiên Đế đấy! Sao có thể làm việc cho Ma tộc? Quá... quá...”

Phượng Hoàng chẳng thêm để ý đến chỉ trích của ta, y quay đầu đi chỗ khác, si ngốc nhìn Thương Quỳnh, cho dù không cần biến thành hình người cũng có thể nhìn ra vô vàn nhu tình mật ý trong mắt y, phẳng phất như trong thiên địa này ngoại trừ nữ nhân kia ai cũng không tồn tại.

Tiêu Lăng vỗ vỗ lưng ta, an ủi: “Ngoan, ta đều đã nói y là tiểu nhân, nàng còn không tin đấy là vì nàng quá ngốc!”

Ta phần nộ trừng cái kẻ chỉ thích chế giễu người kia.

Tiêu Lăng lập tức dùng thái độ cực kỳ thật thà và nghiêm túc nói: “Ngốc một chút vẫn hơn, ta thích người ngốc.”

Ta vụng trộm giẫm cho hần một cước.

Chu Thiệu lập tức nín khóc, không sợ chết mà lên án hần: “Ma đầu hèn hạ! Không được liếc mắt đưa tình với sư phụ ta!”

Ta: “...”

Viêm Hồ tìm miếng vải rách chặn họng nó.

Thương Quỳnh mở mắt ra, cởi mũ giáp xuống, cả mái tóc dài rủ xuống, ngũ quan phong tình tuyệt diệu, ả chậm rãi đi tới, kéo cánh tay Phượng Hoàng, khoe miệng lộ ra ý cười câu hồn đoạt phách: “Người không sợ người trong thiên hạ nhục mạ.”

Phượng Hoàng ôn nhu đáp: “Ta đã nói, ta là người yêu nàng nhất trong thiên hạ này, chỉ là nàng không tin thôi.”

Thương Quỳnh trầm mặc hồi lâu, thông thả đáp: “Thiên hạ này không có thứ gì đáng tin cậy, chỉ là khả năng phản bội cao hay thấp mà thôi.”

Phượng Hoàng nói: “Chỉ cần có thể có được nàng, chuyện gì ta cũng có thể làm.”

Thương Quỳnh nói: “Ta lại không yêu bất luận kẻ nào!”

Phượng Hoàng nói: “Không sao, ta đã phản bội Phụ Quân cùng Thiên giới, chỉ nguyện ở bên cạnh nàng thôi.”

Thương Quỳnh nhìn hần thật sâu một cái, xoay người.

Ta nhin không được nói với Tiêu Lăng: “Mấy câu đồ ngon đồ ngọt của tên kia so với người còn buồn nôn.”

Tiêu Lăng lại phân tâm không để ý đến lời ta nói: “Hần nhìn Phượng Hoàng, sững sờ không biết đang suy nghĩ cái gì, ý cười nơi khoe miệng càng tà ác, ta đã từng có kinh nghiệm chịu tra tấn nên trực giác cho thấy hần lại đang tính toán mấy thứ bậy bạ gì, da gà nổi lên khắp toàn thân. Một lúc lâu sau hần cúi người hôn lên trán của ta, nói khẽ: ”A Dao, trời cũng sắp bị lật rồi, nàng đừng nên quá đắc ý. Nàng chung quy cũng sẽ phải vĩnh viễn ở bên cạnh ta, ngoan ngoãn yêu ta.”

Ta trách mắng: “Cút! Vớ va vớ vẩn! Buồn nôn...”

Câu mắng chửi còn chưa kịp nói hết, bởi vì lần thứ hai ta nhìn thấy vẻ đau thương ẩn chứa thật sâu trong cặp mắt hung hăng căn quấy của Tiêu Lăng kia, ta lại bắt đầu nhớ đến khi sư phụ dạy ta thổi sáo dưới gốc lê, thủ khúc kia đau thương da diết, miêu tả nỗi nhớ quê hương của một nữ tử xinh đẹp lấy chồng tha hương. Tiếng sáo khoan thai da diết làm người rơi lệ, ta cảm khái: “Nữ nhân này thật xui xẻo, bao nhiêu cung nữ không chọn, lại chọn trúng nàng!”

Sư phụ khẽ buông sáo ngọc xuống, phỉ hoa rơi trên tóc ta xuống: “Đúng vậy!”

Ta hỏi: “Vì sao nàng không phản kháng? Sư phụ không phải nói nếu gặp chuyện không may thì phải phản kháng sao?”

Sư phụ nói: “Tạo hóa trêu ngươi, trong đời có rất nhiều thứ có thể thay đổi, nhưng có vài thứ, chung quy đã là chuyện đã bị định ra rồi.”

Ta hỏi: “Là cái gì ạ?”

Sư phụ trầm ngâm một lát, giải thích: “Ví dụ như nguyên thân của con là khối ngọc, đây là chuyện không thể nào thay đổi được. Con không thể trở thành một con mèo, cũng không thể trở thành con chó nhỏ.”

Ta tỉnh ngộ, vỗ tay cười: “Ví dụ như, A Dao là nữ nhân, sư phụ là nam nhân. A Dao là đồ đệ, sư phụ là sư phụ, đây là vận mệnh, là chuyện không thể nào thay đổi được!”

Sư phụ gật đầu: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Ta lại hỏi: “Nếu như vận mệnh khiến con không thể nào thay đổi được bị kịch thì phải làm sao?”

Sư phụ suy nghĩ thật lâu, nghiêm túc nói: “Con không thể chuyện gì cũng ý lại vào sư phụ, thế nào cũng phải tự động não suy nghĩ.”

Ta suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra đó là: sư phụ cũng không biết đáp án.

Ta định nói cái phát hiện lớn này cho sư phụ, thừa cơ trêu chọc hần.

Lại trong thấy trong mắt của hần tràn đầy đau thương, giống hệt Tiêu Lăng hiện tại.

Vì vậy, ta không nói gì.

Long xa lung la lung lay, đi đến chính điện Ma tộc, nguyên thân của Phượng Hoàng đang đợi ở đó, sắc mặt ý tái nhợt, thân thể vốn rất gầy lại càng thêm gầy, so với cây liễu bên hồ còn yếu ớt hơn, giống như gió thổi cũng có thể ngã xuống, hai mắt y vẫn hướng về phía Thương Quỳnh, khóe miệng mang theo nụ cười vui vẻ.

“Thân thể không tốt, đừng đứng ở đây.” Thương Quỳnh vươn tay đỡ hần: “Ngày xưa là do ta thích nghi ngờ vô căn cứ, đối xử với chàng quá hà khắc, sau này sẽ bảo thị nữ chăm sóc chàng thật tốt, đừng hủy hoại thân thể nữa.”

Phượng Hoàng kẻ sát bên tai nàng, lại nói thêm mấy câu.

Thương Quỳnh khúc khích cười, tiếng cười mang theo ma lực khó nói thành lời, nàng quả thực là bông hoa anh túc xinh đẹp, là ác ma mỹ hoặc, câu hồn đến mức tất cả ma tướng ở đây đều đỏ mắt nhìn Phượng Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi, tựa hồ hận không thể kéo văng y ra thế mình vào.

Viêm Hồ nhìn chăm chăm vào Phượng Hoàng như kẻ thù, sau đó nhắm mắt lại, trầm mặc một lát, khôi phục trên đỉnh như cũ mà mắng vài câu “Loại hèn hạ không nên thân...” rồi sai người dẫn Chu Thiệu với Nguyệt Đồng lên.

Tiêu Lăng chẳng hiểu sao vẫn đứng nguyên lại chỗ, chần chờ hồi lâu, đến tận khi có tiếng thực giục liên tục mới cứng rắn kéo tay ta sai bước đi vào.

Thương Quỳnh ngồi trên bảo tọa bằng vàng ở cao cao, cầm chén ngọc thủy tinh, bên trong là rượu đỏ tươi mang theo mùi máu nhân nhạt, ả nghiêng đầu mỉm cười nói với Phượng Hoàng hai câu gì đó, lại ngoắc ngoắc tay với ta, ra lệnh: “Lại đây, đừng sợ, ta sẽ không ăn thịt ngươi.”

Người ở dưới mái hiên.... Hai chân ta run lên, vẫn cố gắng trấn định bước qua.

Tiêu Lăng đang định cùng ta tiến lên, đã có thị nữ xinh đẹp cầm bình vàng đến rót đầy chén rượu cho hần.

Thương Quỳnh nâng chén nói: “Đệ đệ, chúc mừng thành công nào!”

Tiêu Lăng lắc đầu: “Đại công chưa hoàn thành!”

“Cũng không còn bao lâu nữa,” Thương Quỳnh cười nói: “Có phải là vì tỷ tỷ kính rượu nên không thể uống, sợ ta hại người?”

Tiêu Lăng quơ quơ ly, cười khổ này: “Mùi rượu này... là uống không nổi, tỷ tỷ, ta có phải đệ đệ của người không? Hơn vạn năm rồi, ta vẫn là đệ đệ trung tâm của người, của Ma giới.”

Thương Quỳnh cười nói: “Trước kia người đúng là hảo đệ đệ của ta, bây giờ thì không phải rồi.”

Nàng hung hăng ném vỡ vụn chén rượu.

Từ trên nóc điện có vô số ánh sáng màu đỏ rực hóa thành lưỡi dao sắc bén, lao về phía Tiêu Lăng. mặt đất lại xoáy lên ngọn lửa màu tím, mang theo ma khí khủng khiếp quần lấy hai chân hắn.

Tiêu Lăng cả giận nói: “Người tin lời gièm pha của tiểu nhân cũng không tin ta?”

“Ta tất nhiên là tin người, nhưng ta không thể tin được Cẩn Du thượng tiên trong cơ thể người! Đành phải để đệ đệ người chịu oan ức chết cùng rồi.” Thương Quỳnh rút bảo kiếm bên hông ra, sát cơ đột ngột hiện lên trong mắt.”

53. Chương 54: Tính Toán

Tiêu Lăng trấn định chỉ như vừa nghe được một chuyện cười chẳng buồn cười chút nào.

Trong lòng bàn tay hắn dấy lên vài điểm ma khí hội tụ lại thành quang sáng màu đen bay lên không trung, tản ra như tấm lưới, hóa thành một bình chướng ngăn lại lưỡi dao sắc bén. Hỏa diễm mãnh liệt dưới chân chỉ có thể xoay quanh ở bên ngoài bán kính ba mét so với chỗ hắn đứng, không cách nào tới gần mấy may. Hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu quát ta: “Chạy cách xa một chút, đừng vướng chân ta!”

Bảo kiếm của Thương Quỳnh trên không trung trước tiên hóa ra bảy kiếm ảnh, lại phân tiếp thành bốn mươi chín kiếm ảnh, theo nhiều hướng tàn nhẫn chỉ thẳng vào những nơi yếu hiểm của Tiêu Lăng, không lưu tình chút nào.

Tung tích của sự phụ bị vạch trần từ bao giờ?

Sự kinh ngạc của ta còn hơn Tiêu Lăng, chần chờ một lát lại quay đầu nhìn về phía Phượng Hoàng đang ngồi bên cạnh bảo tọa của Thương Quỳnh.

Phượng Hoàng đưa lưng về phía ta, cúi đầu, da thịt trên cổ đã tái nhợt gần như trong suốt, có thể nhìn thấy mạch máu xanh nhạt, giống như chỉ cần một trận gió là có thể thổi ngã y.

Ta hỏi: “Người đến cùng đang suy nghĩ điều gì?”

Phượng Hoàng hờ hững, khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Thương Quỳnh.

Tình hình giao tranh giữa hai tỷ đệ ngày càng hung hiểm, mỗi một chiêu của Thương Quỳnh đều cực kỳ xảo trá độc ác, ma khí trên người ả tràn ngập đất trời, hội tụ thành một vòng xoáy màu đen chạm vào là chết, sát tối là thương, mấy tiểu ma ở cách ả quá gần vì không tránh kịp mà phải chịu tai họa, thân thể sau khi bị cắt phá run rẩy ngã xuống, lăn lộn dưới đất mà chết. Vết thương của Tiêu Lăng trước đó hình như còn chưa khỏi hẳn, hắn chống đỡ có phần chật vật dưới màn mưa kiếm, khóe mắt còn thỉnh thoảng nhìn về phía ta, giống như có phần lo lắng.

Pháp lực của ta bị phong tỏa, không cách nào chống cự ma khí xâm nhập, hô hấp khó khăn, tranh thủ thời gian lui ra sau vài bước.

Phượng Hoàng đột nhiên đứng dậy, động tác nhu hòa như gió thổi qua tán lá cây, hắn tạo một cái pháp ấn về phía ta, trong lòng bàn tay phát ra mấy ngọn lửa mãnh liệt, hóa thành kết giới ngăn cản ma khí ở bên ngoài. Không khí trong lành ập tới, áp lực đối với hô hấp của ta cũng giảm, thân thể cũng thoải mái không ít, quay đầu nhìn lại đã thấy Viêm Hồ tướng quân cũng dùng phong ấn kết giới bảo vệ Nguyệt Đồng và Chu Thiệu, ma khí không tiến lại gần bọn nó, bọn nó cũng trốn không thoát.

Ma khí trong tay Tiêu Lăng hội tụ lại thành một con hắc xà cực lớn, cuốn về phía Thương Quỳnh.

Thương Quỳnh bắn ra một mũi ám khí khiến hắc xà liên tục trật phương hướng, chỉ có thể dốt trôi một lộn tọc bên mai, sau đó ả thở dài nói: “Người vốn không phải đối thủ của ta, tội gì miễn cưỡng? Huống chi ta còn bố trí trọng quân, cho dù người chạy thoát khỏi tay ta cũng trốn không thoát vòng vây bên ngoài, không bằng để ọi người cùng thoải mái nhẹ nhàng đi!”

Tiêu Lăng giận dữ hỏi: “Là kẻ nào nói cho tỷ tỷ người trong cơ thể ta có tên phé vật Cẩn Du kia?”

Thế công của Thương Quỳnh hơi ngừng, trả lời: “Có thì chung quy là có, sao phải hỏi lý do?”

Tiêu Lãng dùng khoeo mắt quét về phía Phượng Hoàng, cười lạnh: “Là y? Tiểu nhân Thiên Giới, châm ngòi ly gián. Tỷ tỷ, người trúng kế rồi. Y chẳng qua muốn mượn tay người để hai ta cốt nhục tương tàn cho Thiên giới làm ngư ông đắc lợi mà thôi.”

Thương Quỳnh lại nhàn nhạt lướt mắt qua ta, cười nói: “Chưa hẳn đâu. Tiểu A Dao còn đang đau lòng kìa. Đáng tiếc không phải là đau lòng vì người!”

Ta hận không thể chặt cái khuôn mặt không thể không chế này của ta xuống.

Khí tức của Tiêu Lãng càng ngày càng rối loạn, tay chân bị cắt ra vài vết máu thật sâu.

Phượng Hoàng lãnh đạm giải thích cho hắn: “Thương Quỳnh vốn đã phái ta ở bên cạnh Ngọc Dao tiên tử, lấy được tín nhiệm của nàng ta, muốn biết Thiên giới phái nàng ta đến để làm gì, không ngờ lại để ta thấy Cẩn Du xuất hiện trong cơ thể người, coi như là vận khí tốt đi!”

Tiêu Lãng cả giận nói: “Không thể nào! Phế vật kia sớm đã hồn phi phách tán! Người nhìn thấy ở đâu?”

Phượng Hoàng cười nói: “Ta đã quá quen với thủ đoạn và tính tình của Cẩn Du, cũng đã sớm đoán được hắn sẽ trốn trên người người, thái độ của Ngọc Dao tiên tử giúp ta xác nhận điểm này, sau đó một con vẹt muốn tìm chỗ ẩn nấp để tìm chứng cớ là việc quá đơn giản...” Y chọn lấy vài câu trong cuộc hội thoại giữa ta và sư phụ đêm ấy ra để kể.

Ta hỏi hận mình không đủ dè chừng.

Tiêu Lãng thì sững sờ lặp lại: “Tên Cẩn Du kia, hắn thật sự không chết sao? Không! Ta không tin!”

Thương Quỳnh nói: “Các người là song sinh, người là đệ đệ ta, hắn cũng là đệ đệ ta, Ma bắt tử, Thần bắt diệt, ta vẫn không tin Cẩn Du dễ dàng bị giết như thế mà không lưu lại hậu chiêu gì, chỉ là không biết hắn ẩn giấu ở đâu. Đến khi Phượng Hoàng báo lại tin này cho ta, ta mới nhớ tới người đã từng lặng lẽ đến gần tấm cung của ta, trong lòng cũng khẳng định ba phần.

Trong lúc giằng co, Tiêu Lãng phải chịu đựng cả vai đang bị thương lại một lần nữa bị đâm thủng, hắn ngã đầu giữa vũng máu đen, tuyệt vọng hỏi: “Tỷ tỷ, người ngay cả chứng cớ còn không có, thà rằng tin tưởng phản đồ của Thiên giới cũng không tin ta sao? Nếu như Phượng Hoàng thực sự đang châm ngòi ly gián, báo tin giả thì sao?”

“Vậy cứ cho là ta đã đoán sai đi...” Thương Quỳnh nhún nhún vai, thản nhiên đáp: “Cùng lắm là phong ấn người thêm vài ngàn vài vạn năm, phế bỏ ma khí toàn thân, lại một lần nữa bắt đầu, cũng không có gì khó khăn lắm. Cùng lắm là chờ sau khi người tỉnh dậy, ta quăng kẻ gậy người đó vào biển rắn rồi bồi tội với người!”

Tham, Sân, Si Tam ma này mặc dù bắt tử bắt diệt, nhưng hồn phách bị đánh tan chẳng khác nào luân hồi chuyển thế, quá trình trọng tu ma khí cũng rất gian nan, thật giống như đánh một Trọng Nguyên lang thành một đứa trẻ chăn trâu ngu ngốc không biết một chữ, lại cho nó đến trường học một, lần nữa bắt đầu, mà ngay cả kí ức cũng chưa chắc có thể bảo vệ hoàn toàn được.

Ta đoán, ngạo mạn như Tiêu Lãng dù chết cũng không chấp nhận được loại lựa chọn này đi.

Thế nhưng, Thương Quỳnh đã quyết định thì tất cả đều chấm dứt rồi.

Ả không lưu tình chút nào mà xông lên, phảng phất như kẻ ả giết chết không phải em ruột mình, mà là tử địch trên chiến trường.

Chiến cuộc đã định.

Tiêu Lãng ngã vào trong vũng máu, Thương Quỳnh nghiêng một kiếm xỏ xuyên qua bàn tay hắn, hung hăng đóng xuống nền đất. Hắn thống khổ nhếch miệng, không lên tiếng, chỉ là cúi đầu, nhìn dòng máu tươi ầm ập chậm rãi chảy theo kẽ hở trên nền đất lát bảo thạch, biến mất không thấy gì nữa.

Thương Quỳnh thu hồi thể trận, khẽ xoay tròn chuôi kiếm trong tay, ép hỏi: “Cẩn Du ở nơi nào! Mau ra đây!”

“Người vội cái gì? Hắn nếu ở thì chung quy là ở, hắn không ở thì chung quy không ở!” Tiêu Lăng không ngoan cố chống lại, hắn chỉ ngẩng đầu, cặp con ngươi đỏ sẫm như máu dừng lại thật lâu trên người ta, bỗng nhiên cau mày nói: “Lại đây!”

Hắn như nỗ mạnh hết đà, hắc y hoa lệ trên người sớm đã bắn thiu không chịu nổi, châu quan buộc tóc không biết đã rơi lả tả phương nào, một đầu tóc dài rối tung dính đầy vết máu, từng lộn từng lộn ngưng lại thành dòng suối, hơi thở - sinh mệnh cũng yếu dần đi.

Thương Quỳnh gật đầu với Phượng Hoàng, Phượng Hoàng rút lui mở kết giới ra, một tay đẩy ta tới.

Kẻ thù sắp xong đời, sư phụ cũng phải chịu xui xẻo theo.

Ta nhìn Tiêu Lăng, trong lòng trăm mối ngổn ngang, tư vị gì cũng có, thậm chí đối với cảnh tỷ đệ hân tương tàn còn có chút đồng tình.

Tiêu Lăng hỏi: “A Dao, nàng vui vẻ chứ?”

Cảm giác duy nhất không có trong lòng ta lúc này chính là vui vẻ.

“Ta đau khổ đuổi giết Cẩn Du, lại không ngờ tới hắn trốn trong cơ thể của ta,” Tiêu Lăng thấy ta không phản ứng, đột nhiên cười to vài tiếng, tiếng cười một lần nữa xé rách miệng vết thương, thấm ra tơ máu. Bỗng nhiên hắn ngừng cười, gần từng tiếng tàn khóc: “Tất cả ngày xưa cùng lắm chỉ là hoa trong gương trắng trong nước, nàng gặp dịp thì chơi, hắn là phải vui vẻ rồi, vì sao không cười!”

Ta nói: “Không buồn cười!”

“Đúng vậy, nàng cười không nổi!” Tiêu Lăng oán hận nhìn ta, trong miệng thốt ra lời độc ác nhất: “Cẩn Du nên dùng mặt mũi nào để gặp đồ đệ mà hắn yêu mến nhất đây? Bộ dáng nàng rên rỉ, thút thít nỉ non cầu xin dưới thân ta rất mê người? Thân thể nàng rất câu hồn? Ta giúp hắn làm chuyện hắn không dám làm, trong lòng của hắn chắc thỏa mãn lắm rồi phải không? Cái tư vị kia...”

“Súc sinh!” Ta không phải đối thủ của hắn mà có thể thao thao bất tuyệt kể rõ ràng như vậy, thực sự tức giận đến toàn thân phát run, cắn chặt môi không nói lời nào!

Tiêu Lăng thấy ta tức giận, tựa hồ càng vui vẻ, hắn liếm liếm bờ môi khô nứt, cười ta ác: “Ta thật hối hận nhìn không được bộ dạng khi hắn làm vậy bắn khỏi bạch ngọc vẫn đặt ở đầu quả tim vô số lần như thế sẽ trông như thế nào?”

Người sắp chết, nói cũng ác độc.

Đầy bụng phần nộ cuối cùng hóa thành hạt đậu nuốt không trôi, kẹt ở giữa yết hầu, khó chịu cực kỳ. Một chút đồng tình kia cũng theo đó mà tan thành mây khói, hắn đang buộc ta phải phanh thây xé xác hắn để giải mối hận trong lòng.

“Như thế là tốt rồi...” Tiêu Lăng bỗng nhiên dừng lời, vươn tay, cố gắng muốn vuốt lên gò má ta.

Hắn với không tới.

Khóe mắt ta, có một giọt nước mắt lặng lẽ nhỏ xuống mặt đất.

Tiêu Lăng hỏi: “Thật sự yêu hắn như vậy sao?”

Ta ngẩng đầu, hung hăng đối mặt với tầm mắt của hắn: “Ta hận người bao nhiêu thì yêu hắn bấy nhiêu.”

Ác ma ngạo mạn tàn nhẫn này lần đầu tiên lảng tránh ánh mắt ta, sau một hồi mới nhẹ nhàng hỏi: “Nàng quả thật không hề yêu ta mấy may?”

Câu hỏi này không có đáp án, hắn cũng không cần đáp án.

Thương Quỳnh không đợi được nữa, bắt đầu dùng ma khí bức bách Cẩn Du đi ra ngoài, động tác thô bạo đến mức làm người hoảng sợ.

Cuối cùng Tiêu Lăng đã mất đi ý thức, chậm rãi nhắm mắt lại trên nền đất tràn đầy máu tươi, đường vân hỏa diễm trên trán nhạt dần dần rồi biến mất. Ta đột nhiên phát hiện khóe miệng của hắn lộ ra một ý cười sớn gai ốc.

Phảng phất như hết thấy mọi chuyện trong thiên hạ vẫn còn đang nằm trong tính toán của hắn.

Nụ cười này thoáng qua đã biến mất không thấy gì nữa, biến mất nhanh như thể ảo giác. Thương Quỳnh tựa hồ không chú ý tới, kẻ mà nàng tâm tâm niệm niệm bây giờ chỉ có Cẩn Du.

Sư phụ, tất cả đều đã hết rồi sao?

Trong lòng ta có chút khăn trương, nhưng nhiều hơn cả là kiên quyết.

54. Chương 55: Thỏa Hiệp

Cặp con người màu đen mở ra ngay tức thì, tuyên bố kết cục. Thương thể trên thân thể của Tiêu Lăng quá nặng, sư phụ hô hấp gian nan trong vũng máu, hắn lần lần muốn dùng một bàn tay còn lành lặn đi cầm kiếm, lại bị Thương Quỳnh nhân nhả hút kiếm lên đá ra xa.

“A Dao...” Sư phụ muốn nói chuyện.

Thương Quỳnh lập tức cúi người, một bàn tay bóp lấy cổ họng hắn, vài luồng ma khí thanh mảnh thoát ra từ đầu ngón tay, phong tỏa lưỡi, cổ họng và thanh âm. Sao đó nhanh chóng thay hắn cầm máu, lại không áp chế đau đớn.

Sư phụ nhú chặt hai đầu lông mày, thống khổ giãy dụa nhưng chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn, thân thể run lên vài cái.

Ta muốn bỏ nhào qua đó, lại bị Đằng Xà tướng quân vô tình ngăn lại.

Đợi đến khi tính mạng của sư phụ được giữ lại rồi, Thương Quỳnh đứng lên, ngay cả khóe mắt cũng không thêm liếc hắn, ả nhận lấy một tấm khăn lụa trắng thuần từ tay thị vệ, tỉ mỉ cẩn thận lau vết máu trên thân kiếm đi, ánh mắt ôn nhu, phảng phất như đang nhìn vào thân nhân, vào tất cả chỗ dựa của ả.

Ta sững sờ nói: “Tiêu Lăng... là em ruột ngươi!”

Thương Quỳnh thần nhiên đáp: “Như thế thì đã sao?”

Ta: “Các người là máu mủ ruột rà...”

Thương Quỳnh khinh thường mà nhếch môi: “Máu mủ? Cái thứ buồn cười ấy cũng không tin được!” Sau đó ả đi đến bên cạnh Phượng Hoàng,, dùng ngón út trên chọc lộn tóc của ả, mỉm cười nhẹ hỏi: “Chàng nói có đúng hay không?”

“Tất nhiên là đúng rồi, máu mủ đúng là không thể tin tưởng được.” Phượng Hoàng - kẻ đã phản bội Phụ Quân rất tự nhiên mà phụ họa. Ta đang định mở miệng phản đối, y lại ép hỏi trước: “Kẻ vứt bỏ Tiêu Lăng trước là ai? Kẻ muốn giết hắn là ai? Hắn là câu máu mủ ruột rà của Ngọc Dao tiên tử tùy người mà khác nhau phải không?”

Ta: “Không...”

Phượng Hoàng cười nói: “Thương Quỳnh diện hạ cũng chỉ thêm một nét bút cuối cùng vào đoạn nghiệt duyên này thôi.”

Diệu Âm tiên tử giết con trước, ta vô lực phản bác, mặt mũi tràn đầy không cam lòng.

Thương Quỳnh phất tay để cho đại bộ phận Ma tướng rút ra khỏi đại điện, tạo thành vòng vây, chỉ để lại vài tướng lãnh tâm phúc, chia nhau ra trông coi thân thể của sư phụ, còn có Chu Thiệu, Nguyệt Đồng - hai đứa đã bị dọa cho dúm dỏ thành một đoàn kia, sau đó hỏi ta: “Giờ đã có thể bàn lại giao dịch chưa?”

Ta cúi đầu nói: “Người chung quy vẫn chưa từ bỏ ý định với chuyện bỏ hồn, thế nhưng ta không rõ, người muốn đuổi hồn phách sư phụ ta ra khỏi cơ thể hắn có lẽ vẫn có rất nhiều cách khác chứ? Tội gì lôi cả em ruột vào?”

“Ma giới chỉ có thể có hai loại người,” Trên mặt Thương Quỳnh hiện lên nụ cười ngạo mạn, giọng nói êm tai dễ nghe, nhưng trong đó lại không chứa bất cứ tình cảm nào: “Một loại là có thể để ta dùng, một loại là ta không thể dùng, loại thứ hai phải diệt trừ hết, dù là em ruột cũng không có ngoại lệ.”

Ả muốn làm vương giả dưới Ma giới, quân lâm thiên hạ, không cho phép bất cứ lực lượng nào phản kháng lại.

Ta sau khi suy nghĩ cẩn thận rồi lại hỏi: “Là vì Tiêu Lăng đã từng vì ta mà phản kháng lại người sao?”

“Không,” Thương Quỳnh cười lạnh hai tiếng, lại nói: “Ba huynh muội bọn ta, U Minh hỉ nộ vô thường, ta chấp nhất thống nhất tam giới, nhưng cả hai bọn ta đều có mục tiêu cố định, làm việc gì thì chung quy cũng sẽ theo một đoạn đường vạch sẵn mà tiến, duy chỉ có Tiêu Lăng là đứa diên không chịu bị khống chế, nó sẽ không tiết chế mà phóng túng dục vọng, làm việc không từ thủ đoạn. Ngoại trừ những thứ nó muốn ra, nó chẳng quan tâm gì cả, cũng không có gì mà nó không thể lấy ra hi sinh, thậm chí toàn bộ Ma giới cũng không ngoại lệ. Thứ đại họa như vậy giữ ở bên người mới là nguy hiểm nhất.”

Ta tỉnh ngộ: “Người đã sớm muốn kiếm cơ diệt trừ hân?”

Thương Quỳnh ngạo nghễ nói: “Phụ Quân không cần nhiều hài tử như vậy, Ma giới cũng không cần đến hai Quân chủ!”

Ta nhớ tới khi còn ở trần gian, Nhạc Thanh đã từng nói, ăn thịt máu mủ, kẻ cuối cùng chính là ngao, kẻ mạnh nhất ở cả thân thể lẫn tâm linh.

Ta âm thầm không nói gì, thật lâu sau mới khàn khàn hỏi tiếp: “Người muốn uy hiếp ta thế nào đây?”

Thương Quỳnh đi đến trước mặt ta, cặp con ngươi tuyệt mỹ màu hổ phách nhưng lạnh như băng nhìn thẳng vào ta, mang đến áp lực tràn ngập thiên địa, đến khi ta không chịu nổi bắt đầu rút về sau mới nhàn nhạt nói: “Lấy ba đổi một, người không thiệt thòi!”

Hai tay của ta đang run rẩy, hai chân cũng nhũn ra, ta gian nan quay đầu, nhìn sư phụ hơi thở càng ngày càng yếu trên mặt đất, còn hai đồ đệ mặt mũi cực kỳ khó coi, bọn nó khẩn cầu nhìn ta, muốn nói lại thôi, tựa hồ đang sợ hãi đến cực điểm.

Ta do dự nói: “Ma Quân phục sinh, Tam giới sinh linh đồ thần...”

“Thì đã sao?” Thương Quỳnh tàn nhẫn đi qua, ra hiệu cho thuộc hạ lấy miếng vải rách trong miệng Nguyệt Đồng và Chu Thiệu ra, lăm bầm giống như sắp sửa xách hai con thỏ đi cho hổ ăn thịt: “Hôm nay mà nàng ta bỏ qua các người, ta cũng chỉ có thể bắt đầu vỗ béo cho hai đứa phế vật các người sau đó mang đi cho rắn ăn, trước róc thịt ở chân, lại đến tai, mắt, mũi, thịt róc đi rồi lại có thể mọc ra, mọc ra thêm lại róc, tóm lại là không chết đâu.”

Viêm Hồ vỗ vỗ vai Nguyệt Đồng, cười hì hì xen vào: “Thương Quỳnh đại nhân, tiểu tử này mỵ mạo quá sức, đứa còn lại cũng quá thanh tú...”

Thương Quỳnh thản nhiên bảo: “Người có mảnh khốe thì lấy đi chơi vài ngày, giữ mạng lại là được.”

Nguyệt Đồng không nhịn được, diên cuồng mắng: “Độc phụ! Đồ dê tiện! Người chết cũng không yên lành!”

Thương Quỳnh mắt húng cau mày, ra lệnh: “Cắt đầu lưỡi nó đi!”

Ma tướng tuân lệnh, cầm đao ngắn dè Nguyệt Đồng ra, định kéo lưỡi nó ra.

Nguyệt Đồng liều mạng giãy dụa, nó biến trở về nguyên hình, hết cắn lại đá nhưng vẫn bị chế trụ như trước.

Thương Quỳnh “thiện tâm” nhắc nhở: “Nhớ cho kỹ, ta không phải là không cho các người cơ hội, là sư phụ các người, vị tiên tử ra về đạo mạo kia ý chí quá sắt đá, cứ thế mà bỏ qua các người thôi!”

Nguyệt Đồng chảy nước mắt, meo meo không ngừng.

Ta không nhịn được nữa, cao giọng ngăn lại: “Mau dừng tay! Ta... ta...”

Chu Thiệu đã bị dọa ất hồn mất vía, nó diên cuồng kêu lên: “Sư phụ! Cứu ta! Thiên giới có quan tâm chúng ta cái rắm! Đám quỷ quân tử kia chết sớm thì đầu thai sớm, vì sao còn bắt chúng ta đi chết! Tam giới sinh linh đồ thần thì đồ thần, lại không phải bị chúng ta làm hại! Sư phụ, ta không muốn chết! Càng không muốn chết khó coi như vậy! Van cầu nàng cứu ta đi! Sư phụ...”

Ta lão đảo hai bước trên mặt đất, chần chờ nói: “Ta...”

Thương Quỳnh vỗ vỗ đầu Nguyệt Đồng, hỏi: “Ngươi thì sao? Muốn thầy trò ba người sống sót hay là muốn cứu vớt muôn dân trăm họ?”

Đầu lưỡi của Nguyệt Đồng được thả ra, kinh hồn táng đờm đứng lên, nhìn ta cầu xin: “A Dao, nếu bỏ mạng vì nàng thì ta nguyện ý, nhưng muôn dân trăm họ là cái gì ta không biết, bọn họ muốn chết như thế nào thì chết, liên quan gì tới chúng ta? Huống chi Thiên giới muốn lấy tính mạng của hai ta, ta hận thấu xương, bọn họ bị diệt cũng là đáng đời!”

Thần thức của sư phụ đã lâm vào hôn mê, ta bàng hoàng đứng trên đại điện Ma giới, bên tai là tiếng cầu khẩn của bằng hữu và đồ đệ, cô độc và bất lực.

Nếu như Thương Quỳnh chỉ dùng sư phụ đến để uy hiếp ta, ta lại không sợ. Cũng có thể quyết định thay hẳn. Bởi vì sư phụ và ta là một lòng, nguyện ý bỏ mạng để cứu thế gian, còn có thể làm đồng mệnh duyên ương gì đó, trên đường xuống suối vàng cũng không coi là tịch mịch. Thế nhưng ta không thể quyết định thay Chu Thiệu và Nguyệt Đồng, bọn nó chẳng những là đồ đệ mà còn là bằng hữu, tình thâm ý trọng đối với ta, đến khi bọn nó nói tính mạng ta còn quan trọng hơn thiên hạ kia thì ta quyết không thể hi sinh bọn nó để cự tuyệt giao dịch với Thương Quỳnh được.

Nguyên tắc và tình nghĩa, bên nào nặng bên nào nhẹ?

Không tuân thủ nguyên tắc thì tương lai sinh linh đồ thần.

Không vẹn toàn tình nghĩa thì hiện tại bằng hữu và đồ đệ chết thảm.

Nguyên tắc vẫn kiên định trong lòng ta bắt đầu dao động.

“Sư phụ...”

“A Dao...”

Tiếng khóc bi ai quanh quẩn bên tai, không tiêu tán đi được...

Biết rõ là sau khi bỏ hồn cho Nguyên Ma Thiên Quân thì ta sẽ bị ép đứng vào trong đội ngũ Ma giới, về sau sẽ còn bị Thương Quỳnh uy hiếp đi làm xương làm bầy, nhưng giờ khắc này ta thật sự không thể vứt bỏ bọn nó không để ý.

Thương Quỳnh liên tục thúc giục: “Quyết định của ngươi đâu?”

Một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Ta rút cục cúi đầu xuống, chán nản gật đầu.

55. Chương 56: Phản Kích

Thương Quỳnh nhẹ nhàng thở ra, ả xoay người đi vào hậu điện, tự mình mang quan tài bằng tinh của Nguyên Ma Thiên Quân ra, mệnh ta bỏ hồn.

Ta mài mực trải giấy, cầm bút không nghĩ ngợi gì mà viết ra mấy chục tên thuốc vô cùng trân quý, trong đó có cả Ngọc Long Hào, độc Băng Thiềm vạn năm rồi các loại dược vật cổ quái, sau đó đưa cho Thương Quỳnh, nói: “Đi thu thập tất cả những thứ viết trên này về, cho vào trong Hàn Kim Lô Đỉnh, dùng Viêm Mai Hoa Lộ, lại dùng ba vị chân hỏa làm dẫn, nung mười hai canh giờ, dùng để chữa trị hồn phách bị hao tổn.”

Thương Quỳnh cầm danh sách, nhíu lông mày cả một buổi, tiện tay được cho Khổng hồn sư lần trước đã từng có ý đồ điều khiển sư phụ để lừa ta xem: “Hong Cừu, ngươi xem xem thế nào?”

Hong Cừu nhìn đơn thuốc nửa ngày, cười khổ lắc đầu nói: “Độc Băng Thiềm vạn năm làm thuốc, mới nghe lần đầu, tại hạ cô lậu quả văn, thật sự là...”

Ta cười lạnh nói: “Biện pháp hại người thì Thiên giới tất nhiên không sánh được với Ma giới rồi, còn biện pháp cứu người thì Ma giới so ra không sánh được với Thiên giới đâu, ngươi không biết cũng là bình thường!”

Thương Quỳnh âm thầm bắt định vẩy Hồng Cửu lùi ra, Phượng Hoàng ở bên cạnh ả nhận lấy danh sách, quét hai lượt lập tức cầm bút sửa đổi mấy vị thuốc trên đó, cười nói: “Ngọc Dao Tiên Tử, ta với Cẩn Du cùng tu hồn thuật, cũng biết nếu dùng độc Băng Thiềm vạn năm có thể giúp Ma Quân tạm thời tỉnh táo, sau một thời gian ngắn lại lâm vào hôn mê, cô muốn nhân lúc ấy cháy nhà hôi của cũng không được đâu.”

Ta nhếch khóe miệng, một lúc lâu sau mới cười mỉa mai Thương Quỳnh: “Quả là con gái hiếu thuận, đáng tiếc ban ngày không thể có hai mặt trời, một nước không thể có hai vua, đợi sau khi Nguyên Ma Thiên Quân tỉnh lại, quyền khuyên thiên hạ, không biết lúc ấy vị trí của ngươi là ở chỗ nào?”

“Hiếu thuận? Người nói ta?” Thương Quỳnh giống như vừa nghe thấy một chuyện cười khó tin nào đó, cười đến gập người, sau đó ngẩng đầu nói với ta: “Hắn cũng lắm là cho bọn ta sinh mệnh, nhưng chưa bao giờ nuôi dưỡng ba huynh muội bọn ta, cho dù đem chém hắn thành trăm đoạn thì ta cũng sẽ chỉ ở bên cạnh cười xem náo nhiệt mà thôi.”

Ta khó hiểu: “Vậy người tội gì phải giúp hắn phục sinh.”

Thương Quỳnh chậm rãi đi đến bên cạnh ta, vẩy giáp trên người va chạm vào nhau tạo ra âm thanh thanh thúy rất nhỏ nhưng làm cho bầu không khí yên tĩnh trên đại điện càng thêm quỷ dị, thật giống như tiếng ác ma thì thầm trong đêm tối hắc ám, ả nói: “Ta không cần một Nguyên Ma Thiên Quân thống trị Ma giới, mà ta cần một Nguyên Ma Thiên Quân bị ta thống trị. Ta bảo hắn đi ăn phân, hắn cũng sẽ phải nằm trên mặt đất để ăn, ta lại bảo hắn đi chết, hắn cũng sẽ phải sợ sát, người hiểu ý ta chưa?”

Ả chẳng có chút tình cảm nào với Nguyên Ma Thiên Quân cả. Ả từ đầu đến cuối chỉ muốn một con rối, chứ không phải phụ thân của ả. Ả muốn Nguyên Ma Thiên Quân làm quân cờ của ả, làm tướng lãnh dưới trướng ả, vì ả đi gây họa chiến tranh, vì ả mà phá tan kết giới của Thiên giới, vì ả chịu chết, lại lợi dụng uy vọng của hắn mà thu tóm tất cả những thế lực chống đối còn sót lại dưới Ma giới vào tay mình.

Ta không dám nhìn thẳng vào cặp mắt ả, hàn quang đầy toan tính trong đó khiến người ta sợ hãi.

Phượng Hoàng đưa đơn thuốc đã sửa lại xong cho ta, cười nói: “Cô xem còn thiếu cái gì nữa?”

Độc Băng Thiềm vạn năm bị đổi thành độc khôỉ lõi, Linh Chi hoa lộ bị đổi thành Linh Thạch nhũ dịch, còn lại liều lượng của tất cả những vị thuốc khác bị cắt giảm một nửa, ta nghiêm mặt liếc qua, lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, không nói thêm gì nữa.

*Giải thích một chút: Khôi lõi chính là bù nhìn, con rối, độc khôỉ lõi muốn có tác dụng cần một giọt máu của một người làm dẫn, còn tác dụng của loại độc này là gì các cưng xem hồi sau sẽ rõ. hê hê.

Thương Quỳnh thỏa mãn nhìn kỹ một phen, sai người đi chiếu theo nội dung trong đơn mà làm.

Ta ở lại trong điện, bầu không khí khẩn trương căng thẳng tràn ngập, bởi vì Thương Quỳnh không có lệnh, bọn họ cũng coi như có chút khách khí với ta, thay sự phụ bằng bó tốt miệng vết thương lại không giải được ma phù phong ấn pháp lực. Chỉ có thể cho người nối lỏng dây trói của Chu Thiệu với Nguyệt Đồng, buộc chân của cả ba người lại với nhau bằng một cái xích sắt, quán trên đại điện, để ngừa bọn nó cùng ta mở ra Thiên Lộ trốn đi lần nữa. Chu Thiệu khóc mết nhìn mỹ mạo của Thương Quỳnh ăn một mạch ba chén cơm to, sau đó lại vuốt lông Nguyệt Đồng khóc sụt sùi, nháo loạn lên đòi về nhà, làm cho Viêm Hồ không chịu nổi nữa, dọa nó còn khóc thành tiếng thì sẽ cắt phăng lưỡi, như thế mới ngoan ngoãn trở lại.

Mười hai canh giờ nhanh chóng trôi qua, chén lưu ly ngũ sắc được dâng lên, tản ra mùi thơm quyến rũ mà cổ quái.

Mọi công tác chuẩn bị đều đã được hoàn tất, tâm lý ta đặc biệt căng thẳng, nước thuốc trong tay nặng tựa ngàn cây, bờ môi run rẩy nói: “Nếu muốn độc khôỉ lõi có tác dụng, còn... còn cần...”

Phượng Hoàng thoải mái thay ta bổ sung: “Cần một giọt máu của Thương Quỳnh điện hạ làm vật dẫn, để cho hắn hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân.”

Thương Quỳnh do dự hồi lâu, rốt cục cầm dao nhẹ nhàng cắt vào ngón tay, giọt máu chậm rãi chảy ra, như sương sớm nhỏ xuống chén thuốc, dung dịch trong chén đột nhiên sôi trào, nước thuốc xanh đậm biến thành màu vàng hổ phách óng ánh, hương thơm càng nồng đậm bức người. Sau đó ả cảnh cáo bọn ta: “Nếu như xảy ra một chút sai lầm nào ta sẽ ném các ngươi vào biển rắn ngay lập tức.”

Ta hồ hững với đe dọa của ả, đi đến bên cạnh Nguyên Ma Thiên Quân, đầu lâu và thân thể của hắn đã được ghép lại với nhau, đầu tóc và râu ria hỗn loạn cũng được chải lại, trông có vài phần giống với Tiêu Lăng, nhưng mặt vuông chữ điền, mi mày đậm hơn, ngũ quan phương cương tục tề hơn một chút. Ta thả ra ba sợi tơ hồn dò xét một chút lập tức bị ma khí cường đại ép cho tí thì té xỉu, chỉ có thể cố gắng chống đỡ lẫn tới trái tim của hắn, thấy trái tim của hắn đang chậm rãi nhảy lên, hai mũi pháp phòng hộ hấp, hiển nhiên Ma giới đã cứu được tính mạng của hắn, chỉ là hồn phách bị Thiên giới tổn hại quá nặng, không cách nào thức tỉnh được.

Thương Quỳnh cởi bỏ phong chú đang kiềm chế pháp lực của ta, giúp ta mang tới mấy khối Thiên Địa Linh Thạch, bổ sung trận pháp tiên khí, cứ như vậy đã tạo ra một cái phúc địa Thiên giới nho nhỏ dồi dào linh lực ngay trong lòng Ma giới.

Ta ngồi xuống điều tức khôi phục khí lực khoảng nửa ngày, chậm rãi đứng dậy, duỗi hai tay ra, lòng bàn tay hướng lên, niệm chú Khổng Hồn Văn, ngàn vạn sợi tơ hồn nhỏ và mảnh còn hơn tơ tằm tuôn ra ào ạt mà không mất trật tự, như hải tảo khiêu vũ trong nước, chớp động như có sinh mệnh bay về phía chén lưu ly thấm đẫm nước thuốc màu hổ phách kia xong liền ngả sang màu vàng, sau đó từng sợi từng sợi, theo các góc độ khác nhau lọt vào trong cơ thể Nguyên Ma Thiên Quân.

Thương Quỳnh nắm chặt ngai bảo tọa, thân thể nghiêng về phía trước, căng thẳng nhìn chăm chăm vào tràng cảnh bổ hồn trước mắt, nếu ta làm gì mờ ám, ả sẽ lập tức xuất kiếm chém chết. Chỉ có Phương Hoàng vẫn còn thoải mái đứng ở sau lưng ả, như thể ngoài nữ nhân trước mắt ra, cái gì hắn cũng không để ý.

Tơ hồn dày đặc tuôn về phía hồn hải, dần đầy, bổ sung, phá hết những phần tổn thương mà trọng chinh lại, kết hợp lại một lần nữa.

Ta dần dần chẳng quan tâm đến chung quanh nữa, hết sức chuyên chú, triệt để vùi đầu vào quá trình phức tạp rườm rà này.

Linh khí tiêu hao hết lại được linh thạch bổ sung, nhưng tu vi vẫn bị hao tổn dần, toàn thân có cảm giác như bị mất nước.

Thời gian không biết đã qua bao lâu.

Sau khi làm xong việc, ta chỉ cảm thấy đất trời chao đảo, té ngã trên mặt đất.

Thương Quỳnh nhanh chóng đứng dậy hỏi: “Thành công rồi sao?”

Ta lão đảo đứng dậy, đi về phía sự phụ, cùng bọn họ mềm nhũn dựa vào cái cột trụ lớn giữa điện, cười xán lạn: “Đã xong!” Nguyệt Đồng và Chu Thiệu lập tức nhào đầu về trước, một trái một phải nắm chặt bàn tay ta không rời.

Thương Quỳnh kinh ngạc một lát, nhìn về phía Nguyên Ma Thiên Quân.

Ngón tay của Nguyên Ma Thiên Quân bỗng nhiên khê nhúc nhích, rồi lại nhúc nhích.

Thương Quỳnh dùng bảo kiếm chọc chọc hắn, lạnh lùng hỏi: “Phụ Quân, ngài đã tỉnh chưa?”

Nguyên Ma Thiên Quân chậm rãi mở mắt ra, ngậy ngốc nhìn nóc nhà, không biết phải làm thế nào.

Thương Quỳnh lại thử thăm dò hỏi lại: “Phụ Quân! Ngài nhận ra ta không? Ta là con gái của ngài!”

Nguyên Ma Thiên Quân khàn khàn giọng mở miệng: “Ta nhận ra người...”

Hắn chậm rãi ngồi dậy trong quan tài bằng tinh, giống như con rối không có linh hồn, nhìn thẳng vào Thương Quỳnh, bỗng nhiên bạo phát vùng dậy, hai tay hóa thành hai thanh trường câu sắc bén, ngoắc thẳng về phía cái cổ trắng nõn nà của ả.

Thương Quỳnh phản ứng rất nhanh, ả cầm kiếm đỡ đòn, lui về sau vài bước, dùng ánh mắt kinh ngạc lại nghi ngờ nhìn về phía ta. Tất cả ma tướng ở đó cũng phản ứng không kịp, đều không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Trong mắt Nguyên Ma Thiên Quân chỉ có một mục tiêu, không cho ả bất cứ một chút thời gian thở dốc nào, liên tục công kích.

Binh khí va vào nhau tóe lửa.

Ta cười một nụ cười vui vẻ nhất từ khi xuống Ma giới tới giờ, nói cho ả biết - tuyên ngôn cuối cùng của ta: “Thiên Đế nói, muốn chém gãy thanh kiếm mạnh nhất là người thì phải dùng thanh đao còn mạnh hơn người. Hiện tại Thương Quỳnh là kẻ mạnh nhất Tam giới nhưng trong quá khứ thì Ma Quân còn mạnh hơn người nhiều. Đây là đòn phản kích của bọn ta đấy, người đến mà nhận đi!”

Chu Thiều rũ bỏ bộ dạng nhu nhược vô năng mới rồi, khoa chân múa tay vui sướng nói: “Kế hoạch của ông già kia thành công rồi! Không uổng công ông đây biểu diễn một hồi không chê vào đâu được á!”

Chúng Ma tướng phục hồi lại tinh thần, rút binh khí ra đánh về phía bọn ta.

Móng vuốt của Nguyệt Đồng rạch vào da thịt mình, máu tươi chảy xuống, Thiên Lộ lại hiện ra, Ta nhanh chóng thả tơ hồn mở cửa ra.

Trong Thiên Lộ, Nguyên Thanh Thiên Quân mang chiến giáp, tay cầm roi Cửu Tiết dẫn đầu lao ra, theo sau là mười vạn thiên binh...

56. Chương 57: Sự Thật

Tiếng chém giết đình tai nhức óc.

Vài vị thiên tướng tiến lên cỡi cái xích sắt đang trói ba đứa bọn ta vào cột cùng nhau, nhưng vì ma chú trói buộc quá lợi hại, trình tự rườm rà, bọn hắc bàn bạc rồi đề nghị sẽ chặt cả cây cột mang về, kết quả bị Chu Thiều nghiêm mặt cự tuyệt, ba lời bốn lẽ nhấn mạnh rằng chuyện đây là chuyện kể cả phiên thể phiên nữa cũng không cần phải tiết kiệm

(Vivi: Thằng ranh này được trói vào với sự phụ xinh đẹp nên không cần cỡi đâu. . .)

Nguyệt Đồng ngồi ở dưới đất đã dần trầm tĩnh xuống, hắc thổ hỏn hển, cười hỏi ta: “Nàng không biết là chúng ta tham dự trong đó sao? Chẳng lẽ Cẩn Du thượng tiên không nhắc nhủ gì cho nàng à?”

“Đầu tiên ta không biết, nhưng sau thì hiểu ra rồi.” Ta vừa chăm sóc cho sự phụ, vừa thành thật đáp: “Tiêu Lăng nói với ta rằng hai người các người đi trộm đầu Nguyên Ma Thiên Quân một lần đã thành công, ta nghi ngờ các người và Thiên Đế thông đồng với nhau. Dù sao, Thiên giới canh phòng sâm nghiêm như thế, các người lại chẳng có tí bản lĩnh nào, ngay cả tới gần kết giới còn không nổi, sao lại có thể có kế hoạch chu đáo như vậy được. Mà địa điểm trao đổi cuối cùng lại là Tòa Long Cốc, đây là phúc địa từ thời thượng cổ, không phải tiên nhân nào cũng biết tới diệu dụng của nó, dĩ nhiên phải có cao nhân chỉ điểm sau lưng. . . Sự phụ từng khẳng định đã thông báo, Thiên Đế tất nhiên sẽ sử dụng diệu kế để đầu của Nguyên Ma Thiên Quân rơi vào tay Thương Quỳnh. Cho nên ta mới dám khẳng định suy đoán của mình.”

Chu Thiều phiên muộn nói: “Sự phụ không tin vào bản lĩnh của bọn ta sao. Chúng ta thật sự là đã định đi trộm đầu của Nguyên Ma Thiên Quân để cứu người về đấy.”

Ta thật thà đáp: “Do các người ngày thường làm việc không đến nơi đến chốn, lại còn chưa được rèn luyện. . . Hơn nữa. . . Người khóc cầu xin tha thứ thì ta còn tin được, chứ cái đồ cứng đầu Nguyệt Đồng kia thà chết cũng không chịu cúi đầu, may mắn vì Thương Quỳnh không biết tính các người nên mới không bị lộ.”

“Nói không sai.” Nguyệt Đồng chán nản, hai tai cụp xuống, lại nói tiếp: “Lúc chúng ta đi trộm đầu lâu thất bại, tưởng rằng khó thoát khỏi cái chết, không ngờ lại bị mang đến trước mặt Thiên Đế. Hắc bày cho bọn ta kế kia, cũng mong ta mở thiên đường ra, để Nguyên Thanh Thiên Quân giấu thiên binh ở bên trong, bày ra bố cục này. Dạy chúng ta ăn trộm thể nào mới thành công, sau rồi làm giao dịch thể nào đều là do hắc dạy hết.”

Ta lại hỏi: “Ta bảo Phượng Hoàng báo cho các người để các người tìm cách giao dịch với Thiên Giới, chẳng lẽ các người không nhận được?”

Hai người cùng lắc đầu: “Người đưa tin là Cẩn Du thượng tiên, nhưng trong thư cũng không nói chuyện gì quan trọng cả.”

Sư phụ đang nằm trên mặt đất chậm rãi tỉnh lại, nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt cũng phải hít mạnh một hơi, thấp giọng giải thích: “Phượng Hoàng sớm đã đem mọi chuyện của con nói cho Thương Quỳnh, ta lấy danh nghĩa của con sai đám mèo yêu truyền đi tin tức khắp ma giới. . . Sau đó, sẽ để Thương Quỳnh nghi ngờ Tiêu Lăng, càng tín nhiệm Phượng Hoàng hơn.”

Ta nhẹ nhàng hỏi người: “Sư phụ. . . Kỳ thực người mới là người mà Thiên giới dùng để nguy trang yểm hộ cho Phượng Hoàng chứ không phải con đúng không?”

Sư phụ lắc đầu: “Phượng Hoàng sa đoạ, chạy tới ma giới đúng là vì say đắm Thương Quỳnh, nhưng mấy ngàn năm bị giày vò, tra tấn, hấn cũng hối hận trong lòng. Ta nghĩ lợi dụng hắn để thực hiện kế hoạch này thì dễ dàng hơn nên mới từ lâu xúi giục hắn.”

Ta liếc nhìn Phượng Hoàng, hắn lẳng lặng đứng bên ngoài đại điện, bóng lưng thon gầy cô đơn, nhìn Thương Quỳnh đang huyết chiến giữa không trung, nhìn mãi không thấy chán, đao kiếm xung quanh chỉ là hư ảo.

Ta nói: “Hắn vẫn không buông được nàng ta.”

Sư phụ: “Nhưng hắn cũng vĩnh viễn không chiếm được.”

Động tác của Nguyên Ma Thiên Quân và Thương Quỳnh quá nhanh khiến cho không người nào thấy rõ chiến cuộc. Bỗng nhiên, thân ảnh trong không trung khựng lại, Thương Quỳnh cường hãn như vậy rốt cuộc cũng bị thương, lưng lay sắp ngã.

Phượng Hoàng lập tức đuổi ra hai cánh, lông vũ diễm lệ so với hỏa diễm còn xán lạn hơn, tốc độ còn nhanh hơn tên bắn, lập tức ôm lấy Thương Quỳnh vào lòng, nháy mắt phát ra bảy, tám đạo kiếm khí, tạm thời ngăn trở sự đuổi giết của Nguyên Ma Thiên Quân.

Cánh tay phải của Thương Quỳnh bị thương, tay trái vẫn nắm chặt bảo kiếm, thấy Phượng Hoàng thì cười đầy vũ mị: “Người rất tốt.”

Lời còn chưa dứt, bảo kiếm đã vung lên, một lát sau, Phượng Hoàng hơi nhúc nhích, đầu của hắn rời khỏi thân thể, rơi xuống mặt đất, đôi con mắt vẫn mở to nhìn ả, chưa từng rời đi. Đợi đầu rơi xuống rồi, hắn mỉm cười thoải mái: “Chúng ta cuối cùng cũng được ở chung một chỗ. . .”

“Nằm mơ! Tiểu tử nhà ngươi trọn đời không được siêu sinh!” Thương Quỳnh giơ chân đá văng người hắn ra xa, còn bóp nát hồn phách của hắn. Sau đó nàng ta nhìn xung quanh, quân của Nguyên Thanh đã xâm nhập tới tận trung tâm Ma giới. Viện quân bên ngoài không thể đuổi đến, nhiều tướng lĩnh đã bị tru sát, thấy đại thế của mình đã mất, ả bèn cười như điên: “Các ngươi yên tâm đi! Dù có bị dày xuống bao nhiêu tầng địa ngục ta cũng sẽ lại bò lên được. Hôm nay người nào phản bội ta, ngày sau ta sẽ báo gấp trăm lần.”

Sát khí đen kịt của Nguyên Ma Thiên cuộn cuộn ập tới, móng vuốt sắc bén xuyên qua ngực ả, móc ra một trái tim đỏ tươi.

Thương Quỳnh vẫn cười điên cuồng: “Ta vĩnh viễn không thua. Ta sẽ từ địa ngục quay lại báo thù!”

Tiếng hét nguyên rủa vờn quanh tai mọi người như tiếng ác quỷ đòi mạng khiến ai nấy đều sởn cả gai ốc. Đám binh sĩ Thiên giới đang giao chiến cũng không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi.

Không ai hoài nghi vào một điều rằng nếu có một ngày ả ngóc đầu dậy được ả chắc chắn sẽ khởi lên gió tanh mưa máu.

Sư phụ ôm lấy ngực, chậm rãi nhắm mắt lại, không biết đang đau đớn là ai?

Chu Thiệu che mắt, ôm Nguyệt Đồng kêu rên: “Ta không dám nhìn nữa, tiểu mỹ nhân xinh đẹp như vậy, dù có tâm địa độc ác thì cũng không nên chết. Thiên Đế sao lại muốn giết nàng chứ? Thảm quá! Thảm quá rồi!”

Nguyệt Đồng giận dữ đập hắn một cước, rít lên: “Cút! Sắc quỷ ngươi có chết thì nàng ta cũng không chết được đâu, cùng lắm là bị phong ấn. Ta sẽ cầu nguyện cho cả đời này nàng ta không ra được.”

Chủ tướng ngã xuống, chúng ma như rắn mất đầu, có kẻ ngoan cố chống lại đến chết, có kẻ lại chạy trốn tán loạn.

Nguyên Ma Thiên Quân cuối cùng cũng khôi phục bộ dạng gốc trệ. Hồn phách của hắn vốn không nguyên vẹn, kỳ thật thì danh sách ta đưa cho Phượng Hoàng đa phần là đúng, độc Bằng Thiềm vạn năm đúng là thuốc bổ hồn tốt nhất, nhưng vì liều lượng không đúng nên Nguyên Ma Thiên Quân chỉ tạm thời thức tỉnh, sau vài tháng hồn phách sẽ tan vỡ, lâm vào ngũ say. Nhưng biện pháp của Phượng Hoàng càng ngoan độc hơn, vẫn là thuật khống hồn nhưng sử dụng Thiên Môn tà pháp. Trong thuật khôi lỗi (khống chế con rối) thì máu tươi là thuốc dẫn để ra lệnh, nhưng trong thuật bổ hồn thì máu tươi lại dùng để xác định mục tiêu công kích.

Sau khi trái tim Thương Quỳnh bị móc ra, hồn của Nguyên Ma Thiên Quân dù nguyên vẹn nhưng cũng bị ảnh hưởng rối loạn không ít rồi, chỉ biết công kích loạn xạ mọi người xung quanh mình. Loại đánh đá lung tung không có kết cấu này rất nhanh bị Nguyên Thanh Thiên Quân bày trận cầm chân, một lần nữa chém đôi thân thể, cho vào Thiên Đường mà phong tỏa. Mà thi thể của Thương Quỳnh lại bị mang về thiên giới, thi pháp bày trận phong ấn lại, để ả trợn đời không thể thoát thân. Thi thể của Phượng Hoàng tình quân thì được đưa về bằng đại lễ, chuẩn bị an tang trên Thiên giới.

Ta lén lút tìm kiếm xung quanh, con vệt màu đỏ chẳng biết đã chạy đâu.

Cuối cùng, Nguyên Thanh Thiên Quân dẫn binh tới trước mặt ta, thi lễ nói: “Ngọc Dao tiên tử, mời cô giao ra Tiêu Lãng.”

Ta nói: “Đó là Cẩn Du.”

Nguyên Thanh Thiên Quân: “Nhưng cũng là Tiêu Lãng.”

Ta đáp: “Không!”

Nguyên Thanh Thiên Quân lại nói: “Hồn phách bọn họ đã không thể tách ra.”

Ta hỏi: “Vậy các ngươi muốn làm gì hắn?”

Nguyên Thanh Thiên Quân ương ngạnh nói: “Ngọc Dao tiên tử, đừng là ta khó xử.”

Ta đang định chống lại đã thấy sư phụ ngồi dậy, đẩy ta ra, chần chừ một chút, cười nhẹ nói: “A Dao, không còn chuyện gì đâu, sư phụ trở về cùng hắn, con về Giải Ưu Phong chờ ta, chuyện còn lại ta đã có an bài.”

Ta lắc đầu, sống chết cũng không buông tay: “Sao lại không có việc gì? Sư phụ đừng có nghĩ A Dao là trẻ con ba tuổi. Phượng Hoàng giết Thương Quỳnh, mà Tiêu Lãng ở trên người người cũng quan trọng, nhất định họ muốn tru diệt hắn, cho nên, cho nên. . . Nguyên Thanh Thiên Quân, xưa nay ngươi không nói láo, nói cho ta biết ta đoán có đúng không?”

Nguyên Thanh Thiên Quân thở dài xoay người sang chỗ khác, không đành lòng nhìn.

Tiêu Lãng tội ác chồng chất, sao Thiên giới có thể lưu lại hậu hoạn cho được?

Hơn nữa, là thủ đoạn gì mới có thể đảm bảo Tiêu Lãng vĩnh viễn không thể thương tổn đến ta?

Kế hoạch liên hoàn như thế, sao có thể dễ xảy ra sai lầm nào chứ.

Ta đã sớm nghĩ tới kết cục này nhưng vẫn ôm một chút hy vọng, không muốn suy nghĩ, chỉ mong có cơ hội xoay chuyển.

Sư phụ bất đắc dĩ, hướng về phía sau ta nhẹ gât đầu.

Ta có cảm giác không ổn, còn chưa kịp quay người lại thì đã bị thứ gì bổ lên đầu, chỉ thấy trước mặt chỉ chít sao trời, lập tức ngã nhào xuống, trước khi chìm vào hôn mê còn nghe Chu Thiệu gào thét: “Cái con mèo ngu xuẩn nhà ngươi sao lại đánh sư phụ?”

57. Chương 58: Kế Hoạch

Hương vị hoa lê cùng với cỏ xanh quen thuộc, ánh mặt trời tươi đẹp xuyên qua màn che màu sữa, ôn hòa vuốt ve gương mặt ta. Khí tức tươi mát thấm vào từng tắc da thịt, phẳng phất những gì đã trải qua chỉ là một cơn ác mộng.

Ngoài cửa sổ vắng vào hai thanh âm kêu la vui vẻ, ríu rít không ngừng.

“Bổn thiếu gia bút pháp thần kỳ, vẽ hết mỹ nhân thiên hạ! Há lại để cho cái con mèo không có tí tổ chất nghệ thuật nào như người bình loạn?”

“Phì, lông mi lệch so với mắt, mũi thì dán vào miệng, mặt tròn như cái bánh nướng, tóc thì không khác gì lông gà, nhà người lại còn mặt mũi nói người quái dị này là Ngọc Dao sao?”

“Ai. . . Ai nói đây là sư phụ mỹ nhân? Đây là Thương Quỳnh nữ thần. Cho dù nàng tâm địa độc ác, nhưng ta vẫn muốn lưu lại mỹ mạo của nàng, từ từ thưởng thức, ghi nhớ trong lòng.”

“Tên dê xồm đáng chết! Sắc tâm có chết cũng không hết. Ta tuyệt đối không cho người tới gần A Dao nửa bước. Đừng nghĩ là sáng nay ta không thấy người lén lút vào phòng của nàng, muốn hôn trộm nàng. Thật đáng ghét!”

“Không có. . . Không có chuyện này nha, con mèo người mắt mờ nên nhìn lầm rồi!”

“Còn dám xằng bậy, coi chừng ta cho người đẹp mắt.”

“Hắc hắc, ta cũng thấy, Nguyệt Đồng mỹ nhân cũng rất xinh đẹp, nếu như người là con gái, ta sẽ cưới về, mỗi ngày ngắm nhìn người.”

“Cút! # % \$ # % # \$ & % . . .”

Màn trình diễn ngoài cửa biến thành một màn đánh nhau tóe khói, Nguyệt Đồng biến về nguyên hình, đuổi đánh Chu Thiệu. Chu Thiệu tránh qua tránh lại, trong miệng không ngừng nói mò, kích cho đối phương nổi trận lôi đình, đôi con người uyên ương như muốn phun ra lửa, há miệng đớp lấy cái bụng trắng trẻo của hắn. Ta sợ hãi, vội vàng lao ra quát bảo ngừng, đợi Nguyệt Đồng nhả ra, ta mới phát hiện hắn cũng không ra tay độc ác, chỉ cắn lên da của Chu Thiệu, để lại mấy dấu răng nhỏ, trong lòng ta mới tạm yên tâm.

“Sư phụ mỹ nhân!”

“A Dao!”

Hai người đều nhảy dựng lên khi thấy ta, vội vàng chỉnh trang lại quần áo, phủi đám lá cỏ dính trên người xuống, trung thực đứng yên trước mặt ta, mặt mũi ngượng ngịu, muốn nói gì nhưng lại thôi. Hai đứa đùn đẩy cho nhau, dường như chỉ muốn nói với ta rằng là do người kia khơi mào trước.

“Giải Ưu Phong, ta đã về rồi. . .” Ta vươn tay, xoa xoa lên thân cây lê thô ráp, cả người rướn lên, muốn cảm nhận hết tư vị ôn hòa này, chỉ sợ đây là mộng rồi sẽ tỉnh. Mở mắt ra, thấy ngàn vạn cây hoa trắng, nở khắp thung lũng, nước suối róc rách ca hát, mang theo những cánh hoa rơi, vòng khắp núi rừng. Tường màu xanh ôm ấp lấy căn phòng gỗ, thêm đá rêu xanh quanh quệ vẫn còn đây.

“Ta không nằm mơ.” Ta thì thào tự nói: “Nhưng sư phụ đâu rồi?”

Nguyệt Đồng bị Chu Thiệu đẩy ra, vội vàng cả lăm nói với ta: “Cái này. . . chuyện này. . . ta cũng không phải cố ý muốn đánh nàng ngất xỉu. Nhưng nếu không làm vậy thì. . .”

Chu Thiệu xoa xoa tay, cười làm lạnh: “Đăng Hoa tiên tử rất nhớ người. Người đi rồi, nàng ấy thường xuyên tới đây quét dọn, giữ gìn nơi này y như lúc người còn ở đây. Không bằng chúng ta làm một cái đu ở trong vườn, sẽ rất thú vị. . .”

Ta sững sờ trả lời: “Đúng vậy, sư phụ và Tiêu Lăng cùng bị đưa đi rồi, ta biết sẽ như thế. Ta sẽ tới chỗ Thiên đế cầu tình, đổi người trở về.”

Nguyệt Đồng kéo ta, vội vàng nói: “A Dao, không kịp nữa rồi.”

Ta ngây ngốc quay đầu nhìn hắn: “Sao lại không kịp?”

Nguyệt Đồng chần chừ không muốn lên tiếng, Chu Thiệu đã lại nhanh nhẩu: “Hôm qua sau khi chinh phạt quay về, hắn đã bị đưa lên Tru Tiên đài hành quyết ngay lập tức.”

Nguyệt Đồng thấp giọng nói tiếp: “Trước khi đi, thần thái của Cẩn Du thượng tiên thật sự là cam tâm tình nguyện, sau đó còn bảo ta nói với nàng. . .”

“Nói gì?”

“Hắn nói hắn không xứng là sư phụ của nàng, không xứng là nam nhân của nàng, hôm nay bị trừng phạt là đúng tội, chỉ mong sau này nàng có thể vượt qua chính mình, tự chăm sóc chính mình.”

“Nói xằng nói bậy. Tên vô liêm sỉ này. . . vô liêm sỉ!”

Ta từ lúc chào đời tới giờ cũng chưa từng mắng sư phụ mình một câu, muốn mắng cũng không biết cách nào mở miệng, thân thể vô lực ngồi phịch xuống đất, ngơ ngác nhìn hoa lên, trong lòng mờ mịt, nhưng ý niệm trong đầu chưa từng định hình, bây giờ đều chậm rãi hội tụ. Có rất nhiều, rất nhiều chuyện ta cần phải hỏi Thiên Đế.

Ta đứng lên, hăng hái định đi hưng sư vấn tội.

Thiên Đế vẫn mặc y phục hàng ngày, như một lão nhân bình thường, đang đi cùng Nguyên Thanh Thiên Quân ở trên lưng Thanh Loan chậm rãi đi tới Giải Ưu Phong, sau đó từ từ hạ xuống. Hắn vỗ vỗ tay Nguyên Thanh Thiên Quân, lại lắc đầu.

Nguyên Thanh Thiên Quân tiến lên, thi lễ với ta, muốn nói gì nhưng lại không thể mở lời, chỉ biết kéo Nguyệt Đồng và Chu Thiệu lui đi, để lại nơi này chỉ còn ta và Thiên Đế.

Về mỗi một trong mắt Thiên Đế vẫn không giảm đi.

Ta nhìn hắn đầy dịch ý, không hành lễ, cũng không nói gì.

Thiên Đế đành mở miệng trước.

“Ta biết cô hận ta, hết thấy đều là cục diện do ta bố trí.”

“Ta biết chính mình không nên hận, nhưng nỗi đau lại làm ta không thể không hận.”

“Ta cũng là người mất đi con trai mình, đau khổ trong lòng cũng không ít hơn cô.”

“Tự làm tự chịu!”

“Đúng vậy, cô có thể hận ta, ta chỉ có thể hận chính bản thân mình.”

“Ngài rõ ràng có thể không làm vậy, vậy sao ngài vẫn làm?”

“Vì trẫm là Thiên Đế.”

Ta hít sâu mấy lần để cố gắng bình ổn cảm xúc, rồi lại hỏi tiếp: “Không phải sư phụ tự nguyện giao ta cho Ma giới làm môi nhử, đúng không?”

Thiên Đế nhàn nhạt đáp: “Đúng vậy, đều là quyết định của ta. Sau khi biết Tiêu Lăng muốn cô, ta liền tìm hắn, hy vọng hắn biết thời thế đưa cô đi Ma giới, mượn năng lực khổng lồ của cô để lợi dụng thể xác Nguyên Ma Thiên Quân giết Thương Quỳnh. Sư phụ cô đã phản đối kịch liệt, nhưng ý ta đã quyết, hắn tranh luận cùng ta không được nên ngày hôm sau lập tức bỏ đi thân thể trong khi giao đấu, nhập vào thân Tiêu Lăng, trà trộn vào Ma giới, ám sát Thương Quỳnh.”

Yết hầu ta nghẹn tới phát đau: “Đúng là như vậy rồi.”

Thiên Đế lại liếc ta: “Sau khi ám sát Thương Quỳnh thất bại, ta quyết định đưa cô vào Ma giới, đợi ván đã đóng thuyền thì cô cũng không có đường để trốn, Cẩn Du là nam nhân lý trí, hiểu phải trái đúng sai, sẽ không xử lý theo cảm tính. Trong tình huống này, hắn thấy rõ được mất, không thể nào vì cá nhân mà để người phản bội lại Tam giới, cho nên chắc chắn sẽ thỏa hiệp, ra lệnh cho người phối hợp với hành động của Thiên giới.”

“Hắn đã ôm lấy tất cả trách nhiệm về mình.”

“Vì hắn hy vọng cô sẽ hận hắn.”

“Ta không hận, ta cũng không dám hận, đầu óc ta lúc đấy còn đang hoang mang không biết có phải thật sự đã bán ta đi, trong lòng ta rất khổ sở. Ta biết rõ tình hình của sư phụ, so với đạo đức thì thiên giới quan

trọng hơn nhiều, nếu ta thực sự hận hắc thì lúc mọi chuyện kết thúc, hắc nhất định dùng cái chết để tạ tội với ta. . . Hắc thật cố chấp.”

Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, nhưng không tài nào chảy ra được

Thiên Đế thở dài, nói: “Cô có làm gì cũng vô dụng thôi. Hắc thích cô, nhưng không thể ở cùng một chỗ với cô, ngày tự nhập vào thân Tiêu Lăng thì hắc đã xác định cái chết rồi.”

Ta cố gắng không dụi mắt, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt già nua của Thiên Đế: “Ta không rõ, tại sao hồn thuật của ta có thể đem linh hồn hai người ở chung một chỗ, cũng có thể tách ra, vì sao Thiên Giới vẫn phải phong ấn họ chung một chỗ? Chỉ là vì Tru Ma sao?”

Thiên Đế hỏi lại: “Chuyện tới bây giờ, có lẽ cô cũng đã đoán ra một chút gì rồi chứ?”

58. Chương 59: Phán Quyết

“Ta không muốn đoán.” Tiêu Lăng cùng Cẩn Du có cá tính hoàn toàn trái ngược, thấu hiểu lẫn nhau và đồng thời cũng căm thù nhau, dù là hai gương mặt tương đồng lại có cảm giác giống như bảo thạch hay trăm cái cùn đang điều khắc đỡ, ta từng có một chút bất an lo lắng về điều này, sau lại cho đây là vì hai người là song sinh nên giống nhau, không muốn nghĩ thêm.

“Không được trốn tránh như thế.” Thiên Đế ngẩng đầu, nhìn Lê Hoa trắng nõn: “Cô là Khổng Hồn Sư giỏi nhất trong Tam giới, nếu biết trên người Tiêu Lăng thiếu mất hai hồn, vậy cô có nghĩ tới hai hồn khuyết thiếu này đi đâu rồi không?”

“Tất nhiên là trong lúc ác chiến với sư phụ bị hao tổn rồi.”

“Cô ở cùng Cẩn Du mấy ngàn năm, đã từng thử thăm dò hồn phách của hắc chưa?”

“Đây là đại bất kính đối với sư phụ, cho dù có ý này... cũng sẽ bị hắc mắng đuổi về.”

Thiên Đế nghe đến đó, vuốt chòm râu bạc, cười mà không nói gì, cười đến khi da đầu ta run lên, trong lòng cũng thấy hốt hoảng.

Ta ghét nhất thể loại cố làm ra vẻ thần bí này. Đợi nửa ngày, thấy lão không có ý định chủ động mở miệng, đành phải khiêm tốn thỉnh giáo: “Chẳng lẽ hồn phách của sư phụ có vấn đề?”

Thiên Đế thấy ta cúi đầu rất cục cựa cũng trả lời: “Nhân duyên ứng với mệnh của Diệu Âm tiên tử vốn không phải là Nguyên Ma Thiên Quân, con của nàng cũng không phải là song sinh. Nguyên Ma Thiên Quân muốn bố trí gián điệp trong Thiên Giới nên mới cố gắng sửa lại mệnh của nàng, lặng lẽ để nàng mang ma thai, kết quả bị Thiên Giới phát hiện, vì vậy Độ Ách tiên tử mới giúp Diệu Âm tiên tử cải lại mệnh, muốn độ hóa ma thai, không hiểu sao ma khí quá mạnh mẽ, không thể thành công hoàn toàn. Cái thai bị phân thành hai, một đứa là tiên thai sau độ hóa, một là ma chủng mang sát khí. Hồn phách của bọn chúng đều bị tổn hại sau quá trình cải mệnh, cho dù đều có sinh mệnh bình thường, nhưng tính cách lại không trọn vẹn. Cô ở chung với bọn họ dài như vậy, có lẽ cũng phát hiện ra rồi Hôm nay hồn phách bọn họ một lần nữa dung nhập lại, bổ sung cho nhau, không còn cách nào tách rời ra nữa.”

“Không đúng!” Ta cãi chày cãi cối: “Tên khốn kiếp Tiêu Lăng kia thì đúng rồi... nhưng ta, sư phụ ta tính tình vốn không có vấn đề gì mà...”

“Vốn là một thể, Cẩn Du hữu tình vô dục, Tiêu Lăng hữu dục vô tình”

Chỉ một câu này của Thiên Đế đã làm ta á khẩu không nói được câu nào, mặt chậm rãi đỏ lên, rất lâu sau mới phản bác: “Cái chuyện kia... đều là chuyện không đứng đắn. Ngài ở trước mặt tiên nữ nói... mấy cái này, lại càng là già mà không đứng đắn... Ta... ta đi nói cho Thiên Phi...”

Thiên Đế khụ một tiếng, giận dữ: “Làm càn!”

“Dù sao sư phụ cũng chết rồi, ta cũng chẳng còn gì, cho dù ngoan ngoãn nữa thì ngài cũng không cho ta quả ngon ăn.” Ta càng nói càng uể oải, cúi đầu nói.

Thiên Đế bày ra khuôn mặt trưởng bối hỏi: “Mấy lời lẽ đứng đắn với không đứng đắn này... đều là Cẩn Du dạy cô sao?”

Ta gật đầu nói: “Sư phụ là người quân tử đứng đắn nhất trong thiên hạ này.” Trong lòng còn bổ sung thêm, cho dù là mỹ nữ khắp thiên hạ cởi sạch đến quynh rũ hấn, sư phụ cũng sẽ không phi lễ không nhìn, tuyệt đối không động tay động chân. Mấy câu này giống với tên khốn Tiêu Lăng kia hơn... Chuyện hấn làm quả là súc sinh cũng không bằng, nhưng mà những lời nói hấn đã từng nói với ta lại có chút không thể phản bác, tựa hồ còn có chút đạo lý.

Thiên Đế cười khổ lắc đầu: “Được rồi, ta chỉ nói hết chân tướng cho cô thôi, cô tin cũng thế, không tin cũng thế, chính cô suy nghĩ đi thôi.”

Ta trầm tư.

Mơ mơ hồ hồ nhớ đến khi ta còn là tiểu cô nương, sư phụ vẫn bế ta đi chơi khắp nơi, ta còn rúc vào lòng hấn ngồi dưới gốc lê học bài. Sau khi lớn lên, hấn luôn giữ một khoảng cách nhất định với ta, rất ít chủ động lại gần. Ta khẳng định hấn yêu ta, hấn tôn trọng ta, thương yêu ta, thậm chí nguyện ý xả thân nhập ma vì ta, thế nhưng hấn chưa bao giờ chủ động ôm ta, thậm chí còn keo kiệt cả một nụ hôn.

Tiêu Lăng thì lại quá điên cuồng, từ bắt đầu đến kết thúc, hấn không để ý đến tình cảm của ta, không quan tâm đến tôn nghiêm của ta, chỉ có ôm hôn nồng nhiệt, ngày ngày ép ta ở dưới thân triền miên, hấn càng không ngừng cướp đoạt, không bao giờ che giấu dối hối, chỉ vì thỏa mãn dục vọng của mình. Hấn dùng tất cả thủ đoạn để phá hủy sự giáo dục từ nhỏ của ta, một lần nữa nhồi nhét vào trong đầu ta những quan niệm hoàn toàn trái ngược, làm dao động lòng tin tưởng của người ta.

Hai loại tình yêu có biểu hiện tương phản mãnh liệt, có khi còn khiến người sợ hãi, không biết phải làm thế nào. Ta có đôi khi sẽ lặng lẽ khát vọng sư phụ hôn ta, ôm ta, thậm chí là cùng ta triền miên. Nghĩ lại, nhớ tới những lời sư phụ dạy bảo, lại cảm thấy việc này quá mức xấu hổ, quá hư hỏng.

Tình và dục thật sự không thể tách rời sao?

Không cần biết tính cách của sư phụ có chỗ thiếu hụt hay không, ta vẫn yêu hấn như thế. Cho nên ta tranh thủ thời gian niệm ba lượt “Thanh tâm chú” để xuống toàn bộ suy nghĩ lung tung kia.

Thiên Đế chờ ta ngây người nửa ngày, có vẻ rất không hài lòng, lão không đề cập đến Cẩn Du nữa, nói tránh đi: “Hôm nay, Thương Quỳnh đã bị phong ấn, Viêm Hồ, Hoa Vũ - mấy tên tướng lĩnh chia nhau lĩnh quân tự lập thế lực mới, mấy tên như Đằng Xà thế sống chết thuần phục Thương Quỳnh, chạy trốn ẩn nấp, Xích Hồ thì dẫn tàn quân của Tiêu Lăng chạy không biết tung tích, Ma giới chia năm xẻ bảy, hỗn loạn rồi, người duy nhất có thể thống soái Ma giới là Nguyên Ma Thiên Quân thì hồn phách vẫn còn bị hao tổn, trông khắp thiên hạ người có thể bổ hồn cho hấn chỉ có mình cô, cho nên hiện giờ cô hiển nhiên đã trở thành người mà Ma giới muốn tranh giành nhất!”

Ta chuyên tâm nhìn làn váy của mình, màu lê hoa thêu trên đó hình như đã mờ đi thêm một chút.

Thiên Đế chấp tay sau lưng, đi hai bước, thấy ta không để ý, cười lạnh nói: “Có tiên nhân dâng tấu, hi vọng đem Ngọc Dao tiên tử đi xử tử, triệt để ngăn chặn con đường bổ hồn, chấm dứt hậu hoạn.”

Ta nhìn chăm chăm vào cây lê cách đó không xa, phát hiện đã bị gãy vài cành, đoán là hai đứa tiểu quỷ là Nguyệt Đồng với Chu Thiệu gây nên.

Thiên Đế hỏi: “Ý của cô thế nào.”

Ta thản nhiên đáp: “Tùy ngài thôi.”

“Hai thầy trò cô vì Thiên Giới lập nhiều đại công như vậy, ta sao có thể làm ngơ?” Thiên Đế mặt mũi hiền lành nhìn ta, trên mặt nhìn không ra tí sát khí nào, so với câu “cáo chúc tết gà” kia vẫn còn là hòa khí chán: “Ta áp chế hết tấu chương rồi, tạm thời để bọn họ không được nhắc lại việc này.”

Ta kinh ngạc nhìn hấn, không hiểu gì cả.

Thiên Đế nhàn nhạt nói: “Ngọc Dao tiên tử chịu nhục, sớm đã bị đại thương nguyên khí, Ma giới lại nhìn chăm chăm như hổ rình mồi, bất cứ lúc nào đều có thể đoạt cô về. Ta cực kì coi trọng an nguy của cô, lại

không thể để cô rơi vào tay Ma giới, lại phải chịu tra tấn. Nếu không thì ta sao có thể không phụ lòng Cẩn Du thượng tiên đã hi sinh vì Thiên Giới chứ?”

“Ngài muốn làm thế nào?” Ta hỏi.

Thiên Đế nói bằng giọng không thể nghi ngờ, ra lệnh: “Cạnh đảo Bồng Lai ngoài biển, có một tiên đảo vô cùng bí mật, bốn chung quanh có mây mù lượn lờ, khí hậu rất dễ chịu. Tối nay ta sẽ lệnh cho lực sĩ Khẩn Vàng dời tòa Giải Ưu Phong này ra đảo đó. Bên ngoài lại bố trí chín chín tám mươi một phong ấn ngũ hành, phải trọng binh canh gác trùng trùng điệp điệp, không cho bất cứ kẻ nào tới gần. Sau đó ta sẽ nói cho tất cả mọi người rằng Ngọc Dao tiên tử vì cái chết của Cẩn Du mà bị thống khổ nên đã tự hủy nguyên thần mà đi theo sư phụ.”

Từ nay về sau, một mình vĩnh viễn nhốt tại Giải Ưu Phong.

Ta còn sống, nhưng lại phải biến mất trên đời.

Như thế thì so với cái chết có gì khác đâu?

Ta ngơ ngác nhìn Thiên Đế, tư vị trong lòng quả thực nói không nên lời.

Thiên Đế nói xong hết tất cả, gật gật đầu với Nguyên Thanh Thiên Quân đang đứng chờ lệnh phía xa xa, ra hiệu một cái. Nguyên Thanh Thiên Quân vội vàng mang theo Thanh Loan chạy đến, cung kính mời Phụ Quân nhanh chóng hồi cung. Không bao lâu, Thanh Loan vỗ đôi cánh thật lớn tạo lên một trận gió cho Thiên Đế rời đi.

Nguyên Thanh Thiên Quân đi đến trước mặt ta, nhét một cái hộp gỗ lim khảm tơ vàng hình chữ nhật vào lòng ta, mang theo ý xấu hổ: “Tiên Đảo tịch tịch, bên cạnh tiên tử lại không có người bầu bạn, Phụ Quân sợ sau này cô buồn chán, cố ý tặng vật này cho cô cùng trải tháng năm. Nỗi khổ tâm của ngài, nhìn qua đã quý trọng, lại càng thêm quý trọng.”

Y nói xong, vội vàng nhảy lên một con Thanh Loan khác, dứt khoát rời đi.

Ở trong hộp gỗ có một cái ống bạch ngọc óng ánh trong suốt lẳng lẳng nằm trên mảnh gấm màu xanh da trời.

Ta nhẹ nhàng cầm lên, một cảm giác quen thuộc mãnh liệt ập tới, tim ta đập chậm nửa nhịp.

Hồng trang nhẹ nhàng phiêu phiêu.

Nguyệt phiếu, nguyệt phiếu, các tình yêu ơi đừng quên mà.... huhu

59. Chương 60: Chương Cuối

Nguyệt Đồng cùng Chu Thiệu không biết vì sao lại đánh một trận, lúc chạy trở về quần áo xộc xệch trên đầu còn dính mấy cọng cỏ, mặt mũi lại cười hề hề không nghiêm túc gì cả, bọn nó hình như cũng nhận ra mọi chuyện đều đã kết thúc rồi cho nên tâm trạng rất tốt. Ta liền hỏi bọn nó sau này có tính toán gì không? Muốn ở mãi trên Thiên Giới hay là xuống thế gian sống?

Chu Thiệu nhìn ta một cái, lại nhìn Giải Ưu Phong lúc nào cũng quanh quẩn tịch tịch, nghĩ ngợi hồi lâu mới cười đùa tí tưng đáp: “Đồ nhi tất nhiên là muốn ở lại làm bạn mãi với sư phụ mỹ nhân rồi, nhưng mà Thiên giới quá không thú vị, sống không quen, hiện giờ Ma giới đã được bình định, ra ngoài hành tẩu cũng an toàn hơn rất nhiều rồi. Ta có thể ở trên Thiên Giới, sau đó cách một vài năm lại xuống trần chơi không?”

Nguyệt Đồng phỉ nhổ nó: “A Dao, nàng tuyệt đối đừng tin tên dê xồm này, hắn ta muốn dựa vào mấy chiêu tạp nham vớ vẩn để hạ phàm đóng giả thần tiên đi trộm đạo lừa gạt những cô nương xinh đẹp thôi.”

Chu Thiệu cũng không thấy xấu hổ, vỗ vai nó mấy cái bày ra khí thế của đại ca, nói: “Đừng có giả vờ đứng đắn! Dù sao sư phụ mỹ nhân cũng không thêm thích người, chẳng lẽ người không muốn qua lại với một muội tử mèo yêu xinh đẹp? Yên tâm, đừng thẹn thùng, đến lúc đó huynh đệ này sẽ dạy cho người như thế nào để dành nữ nhân nha!”

Nguyệt Đồng mặt cũng đỏ hết lên rồi, vội vàng chạy đến cho ta phân bua: “Tất nhiên là không rồi! Ta không phải sắc lang bại hoại.”

Chu Thiệu cười xấu xa hỏi: “Dù sao ta cũng muốn hạ phàm làm thần tiên sống, ngươi có theo không đây?”

Nguyệt Đồng cứng cổ nói: “Ta tất nhiên phải đi xem ngươi mất mặt xấu hổ! Chứ chuyện tán tỉnh những... muội tử mèo yêu xinh đẹp kia, ta không thèm nghĩ đến đâu...”

Được rồi, ta xác định bọn nó muốn kết thành một tổ hai người chuyên xuống thế gian trộm đạo với lừa gạt rồi. Có Chu Thiệu làm thủ lĩnh thì những mỹ nữ nhân gian với yêu tinh xinh đẹp dưới kia, bọn họ tự cầu nhiều phúc đi thôi....

Ta đồng ý lựa chọn của bọn nó, chưa nói đến chuyện Thiên Đế muốn cấm cung ta cả đời, chỉ nói là bế quan tu hành có khả năng sẽ rất lâu nữa cũng không xuất quan. Lại bảo bọn nó có việc gì thì đến tìm Đằng Hoa, tuyệt đối đừng làm chuyện xấu, gặp phải yêu quái lợi hại thì phải chạy trốn thật nhanh. Bởi vì ta nhắc nhở quá dài dòng, bọn nó chỉ gật gật đầu như bằm tỏi, không biết nghe vào tai được bao nhiêu nữa.

Chu Thiệu lôi kéo Nguyệt Đồng mà thương lượng; “Tối nay cùng đến ngọc đài, cạy trên mấy cây cột ra hai khối bảo thạch thể là khỏi phải lo đến chi phí cho chúng ta tiêu dưới trần gian.”

Con tặc miêu Nguyệt Đồng kia liên tục gật đầu khen hay.

Ta bị dọa đến mức da đầu run lên, lập tức xoay người vào bảo khố lấy hết đám đồ chơi ta sưu tầm từ bé đến nay ra, trân bảo thạch, vòng ngọc, rèm châu, bình phỉ thúy gì đó đưa hết cho hai đứa to gan lớn mật này, dặn đi dặn lại hai đứa nó không được gây án ăn trộm trên Thiên giới, tránh bị đưa đi cùng ta bế quan tu luyện.

Chu Thiệu cùng Nguyệt Đồng lại nói muốn theo ta một hồi.

Ta chết cũng không chấp nhận, đập ối đứa một cước xuống Nam Thiên Môn, cũng để thư lại cho Đằng Hoa tiên tử, lại để cho nàng qua vài trăm năm nữa, đợi sau khi hai đứa này sinh nghi hẵng nói chân tướng cho bọn nó. Lại bắt buộc hai đứa không được phép náo loạn, cùng lắm là van cầu ân điển của Thiên Đế xem có thể trao đổi mấy phong thư nữa không. Bởi vì ta không quan tâm chuyện cô đơn hay không cô đơn, thậm chí còn chờ mong loại cuộc sống cấm túc cô độc này, ta trước kia ở Giải Ưu Phong vốn đã không thích có người lui tới, Ma giới lại mang đến cho ta qua nhiều vết thương, chẳng bằng thanh thanh đạm đạm lặng lẽ sống qua ngày.

Huống chi, còn có hắc cùng ta.

Trong cái ống bạch ngọc óng ánh này có cất giấu một mảnh hồn phách, khí tức của sư phụ và Tiêu Lăng giao tập một chỗ, suy yếu nhưng không cách nào tách rời, điều này khiến ta mâu thuẫn rất lâu.

Đang cân nhắc thì Thiên Đế đã phái lực sĩ Khẩn Vàng tới, nâng cả tòa Giải Ưu Phong bay qua núi sông hồ biển, đi đến tận một cái bờ biển rất xa, vào một hòn đảo lớn chồm những hòn đá hình thù kì quái, âm âm rơi xuống đất. Ta ngẩng đầu, đã thấy Thần Phật đầy trời, bọn họ chăm chú niệm chú ngữ, để cho lôi điện giăng xuống bốn phương tám hướng, hội tụ thành một tấm lưới khổng lồ, bao phủ lấy hòn đảo. Bầy cá nhao nhao né tránh bơi đi, hải âu bị chấn kinh vỗ cánh, chạy trốn bốn phía, có con hải âu không cẩn thận rơi vào tấm lưới, mắt thấy nó lập tức bị đốt cháy thì may mắn được Phổ Hiền Chân Nhân nhanh tay lẹ mắt mở tay áo Càn Khôn thu về.

Trận pháp bày ra trong suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày đêm, cuối cùng cũng yên tĩnh.

Trên tiên đảo chỉ có tiếng nước suối chảy róc rách cùng tiếng cánh hoa rơi bay bay theo gió, còn có chim sẻ, chim quỳên trên tàng cây Giải Ưu Phong cùng đi với ta, đang nghiêng nghiêng đầu nhỏ hỏi han nhau vì không biết đã phát sinh chuyện gì.

Ta ngồi lặng dưới tán hoa lê đã ba ngày.

Ta suy nghĩ cẩn thận lại rất nhiều chuyện.

Tiêu Lăng là một ác ma cực kì thông minh, hẳn có lẽ đã sớm đoán ra kế hoạch của Thiên Giới. Cho dù hẳn hiệp trợ Ma giới phá kế hoạch này thì đạo của Thương Quỳnh sớm muộn gì cũng sẽ chỉ vào cổ hắn. Bởi vì

có huyết thống của Thiên Giới nên thể lực dưới Ma giới của hắn cũng không thể nói là mạnh, nếu như cứng rắn đối đầu với Thương Quỳnh, hắn sẽ chịu thiệt, có lẽ còn bị Thiên giới đục nước béo cò một mẻ bắt hết. Nếu như hắn trợ giúp Thiên giới tiến hành kế hoạch này, Thiên giới thắng lợi, nhưng hắn dù thể nào vẫn mang huyết thống Ma giới, cả hai bên đều không cách nào dàn xếp ổn thỏa, vẫn không thể có kết cục tốt.

Hắn như con dơi, không phải chim cũng không phải thú, vô luận đi bước đường nào cũng sẽ lâm vào đường cùng, không bằng chết một lần rồi tái sinh, sống một cuộc sống mới.

Đợi đến khi mất đi sự áp chế của Thương Quỳnh, Ma giới đại loạn, đội ngũ vốn đoàn kết lại chia năm xẻ bảy, hắn lại để Xích Hổ che giấu đi lực lượng mạnh nhất, hoàn toàn có thể trở thành bậc chúa tể mới. Hồn phách bị đánh tan phong bế trong ống bạch ngọc trên trăm triệu năm, không có ý thức, không thể luân hồi, nếu không có người trợ giúp, vậy còn bết bát hơn cả cái chết. Hắn lựa chọn dung hợp với hồn phách của sư phụ ta, chính là vì hắn tính được Thiên Đế dù thể nào cũng niệm ba phần nhân tình, không đành lòng giết chết Cẩn Du, mà ta cũng sẽ không thể nào từ bỏ hồn phách sư phụ.

Kết cục tốt nhất là nhốt cả hai bọn họ lại.

Thiên Đế tốn nhiều công sức như vậy để giam giữ người, không chỉ là kẻ bị nhìn chăm chăm, bị Ma giới tranh giành là ta đây mà còn là Tiêu Lăng dã tâm bừng bừng.

Nếu như ta phục sinh cho hồn phách của sư phụ, mượn ống ngọc hóa thành thân người, có khả năng cũng sẽ đưa cả Tiêu Lăng ra ngoài.

Ta do dự suốt ba năm, rốt cục cũng quyết định.

Ánh sáng và cái bóng là một thể, ái và dục cũng là một thể, yêu cùng hận cũng là một thể.

Từng người mà mình yêu, hoặc nhiều hoặc ít đều có lúc làm mình thương tổn, làm mình phẫn hận.

Nếu mình yêu hắn, thì phải chấp nhận cả chỗ thiếu hụt của hắn.

Ta yêu sư phụ bao nhiêu, thì cũng có thể chấp nhận bấy nhiêu căm hận mà Tiêu Lăng mang đến cho ta.

Vì vậy, ta mỗi ngày ôm ống ngọc ngồi ở nơi tiên khí dồi dào nhất trên đảo, từng chút từng chút lấp đầy, dùng tơ hồn tu bổ hồn phách cho nó, giống hệt như năm xưa sư phụ từng làm với ta.

Tiên đảo tịch liêu, sáng sớm quét hoa rơi, hoàng hôn thổi sáo, đêm ngắm sao, ngẫu nhiên nhìn thấy cá chép trong nước chơi đùa, hồ điệp bay múa, lẳng lặng ngồi yên bên gốc lê đọc sách, viết chữ, cứ như vậy, nội tâm ta đã từng nóng giận, căm hận dưới Ma giới cũng dần dần mà chậm rãi bình tĩnh trở lại, chuyện cũ như giấc mộng, cuối cùng cũng trở lại những năm tháng xưa.

Ta kiên nhẫn chờ đợi.

Chờ đợi ngày ống ngọc hóa thành người.

Một trăm năm, một ngàn năm...

Chỉ cần có hi vọng, dù chờ đợi buồn chán bao lâu cũng không thấy cô đơn, thời gian có trôi qua bao lâu cũng không quan trọng.

Ta biết rõ ngày đó thể nào cũng sẽ đến.

Rất nhanh, rất nhanh thôi...

Nguyệt phiêu, nguyệt phiêu, các tình yêu ơi đừng quên mà.... huhu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-toa-dao-dai>